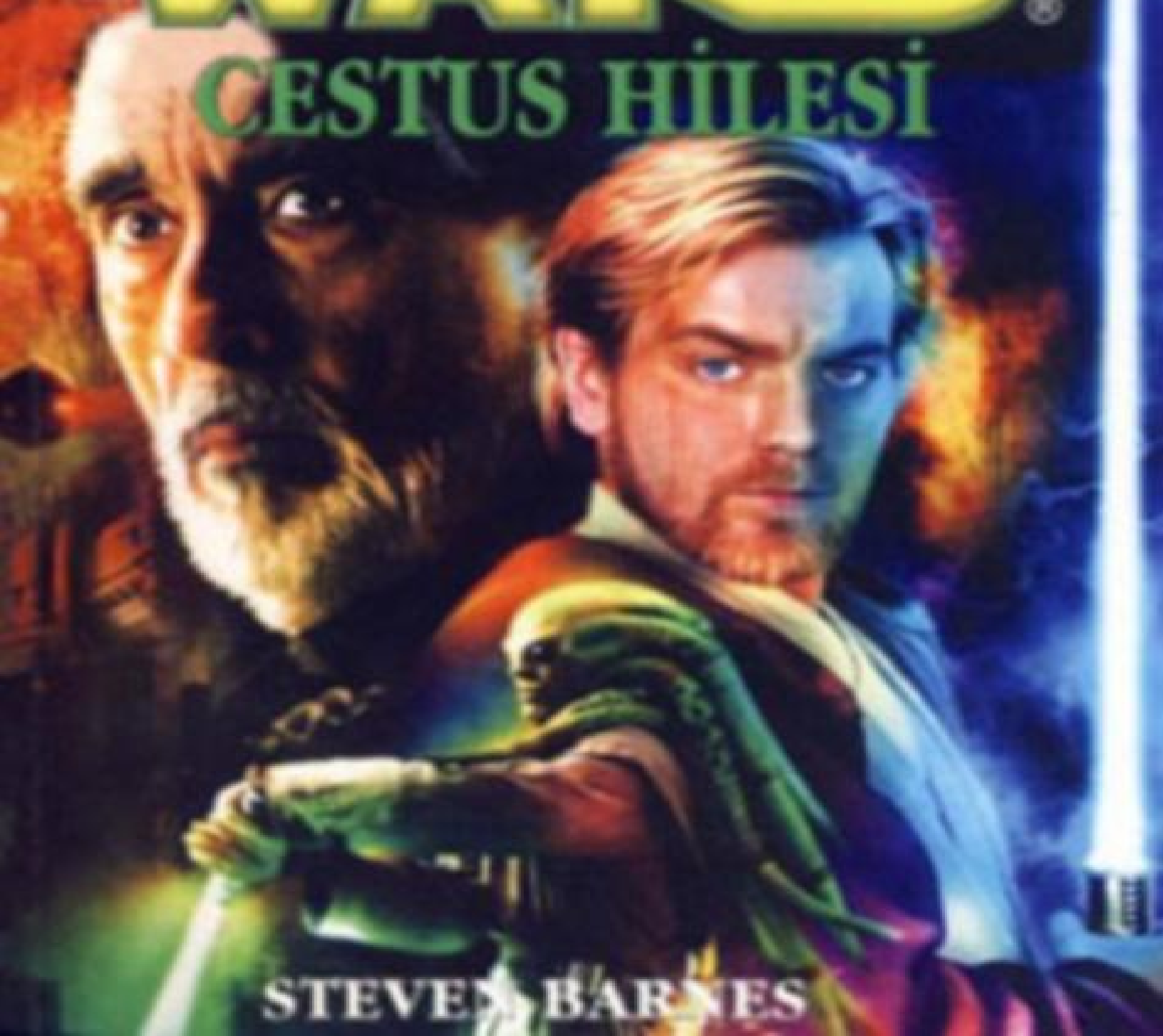

KLON SAVASLARI SERISI

STAR WARS®

CESTUS HİLESİ

STEVEN BARNES

STAR

WARS

CESTUS HİLESİ

Klon Savaşları Serisi

STEVEN BARNES

Arka Bahçe Yayınları

STAR WARS
CESTUS HİLESİ
Klon Savaşları Serisi
STEVEN BARNES

Orijinal Adı:
THE CESTUS DECEPTION
Cestus Hilesi
Genel Yayın Yönetmeni: Ahmet Kocaoğlu
Çeviri: Cem Demirkan
Düzeltili: Burç Üner

Arka Bahçe Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.
Hacı Emin Efendi Sok. No: 42 D: 4 Özgül Apartmanı
Nişantaşı/İstanbul
Tel: 0212 291 06 89 - 90 Faks: 0212 296 06 33

Arka Bahçe Yayınları
©2010 Lucasfilm Ltd & TM All Right Reserved. Used Under Authorization Translation copyright
© 2010 Lucasfilm Ltd.
©2010 Arkabahçe Yayıncılık Ve Reklamcılık Ltd.Şti.
Yayın hakları Max Licesing vasıtasıyla alınmıştır.

STEVEN BARNES

Steven Barnes; Hugo, Cable Ace ve Endeavor ödülleri adayı gösterilmiş üretken bir romancı ve senaryo yazarıdır. Televizyon için yaptığı çalışmalar arasında Twilight Zone, The Outer Limits, Stargate ve Andromeda bulunmaktadır. İnsan Performans Teknolojileri öğrencisidir, judo ve karatede siyah kuşak sahibidir ve Döngüsel Güç Eğitimi'nde sertifikalı hocadır; ayrıca eğitimli bir hipnoterapisttir. Los Angeles'da doğmuştur. Şu anda eşi, romancı Tananarive Due ve oğluyla birlikte NorthWest'te yaşamaktadır.

Yarım milenyum boyunca Coruscant, Cumhuriyet'in galaktik tacının en parlak mücevheri olmayı sürdürdü. Köprüleri ve kemerli solaryumu, hiçbir liderin sözünün tartışılmaz ve hiçbir gökdelenin fazla göz kamaştırıcı olmadığı, aklın evrene hakim geldiğinin düşünülmeğe başlanmadığı dönemlere aitti.

Klon Savaşları'nın başlamasıyla bazıları bu ihtişamlı günlerin sona erdiğini düşünmeye başladı. Haber holo'ları zaferler ve yenilgilerden bahsederken, gökyüzünden alevler içerisinde düşen gemileri, çarpışan devasa orduları ve sona eren sayısız düşü hayal edebilmek çok kolaydı. Gün gelip de tüm galaksiyi sarmakta olan bu alevin kıvılcımlarının Cumhuriyet'in mücevherine sıçrayıp sıçramayacağını düşünmemek de elde değildi. Bu dönem şehir kelimesinin başarıyı değil de zayıflığı temsil ettiği bir dönemdi. Bir sığınak değil de bir tuzak.

Fakat tüm bu endişelere rağmen Coruscant'ın milyarlarca sakini inançlarını kaybetmeyip gündelik yaşamlarına devam etti. Eğri gagalı bir thrantcill sürüsü Coruscant'ın sakin ve soluk mavi gökyüzünden mükemmel elmas formasyonunda uçarak geçti. Yüz binlerce yıl boyunca kış gelince güneye göç etmişlerdi ve bu sene de diğerlerinden farklı değildi. Siyah gözleri medeniyetin Coruscant'taki vahşi yaşamı nasıl gün be gün uzaklara sürdüğünü izlemişti. Gezegenin eski sahipleri artık durasteel vadilerde yem aramak zorundaydı çünkü doğal yaşam alanlarının yerini suni bataklıklar ve permacrete ormanlar almıştı. Bu dönem yüz binlerce farklı dünyadan gelen olağanüstü şeylerin ve kişilerin dönemi idi. Bu iyimserliğin, hayallerin ve önüne geçilmez hırsların dönemi idi.

Görebilecek kadar zeki olanlar için büyük fırsatlar dönemi idi.

İki kişilik Limulus-sınıfı aracın kırmızı ve beyaz diskleri Coruscant'ın bulut örtüsünü yarararak geçti. Sabah güneşinde bir buz parçası gibi ışıldıyordu. Duyulmayan bir müzikle dans eder gibi hiperiticilerini yörüngede bıraktı ve bulutları geçerek kibar bir öpücük gibi nazikçe yere iniş yaptı. Pürüzsüz ve cam gibi olan gövdesi açıldı. Dikdörtgen şeklinde bir bölüm belirdi ve ardından açıldı. Kahverengi cübbeli, uzun boylu ve sakallı bir adam kapıda göründü ve aşağı atladı, onun ardından traşlı diğer bir yolcu belirdi.

Sakallı adamın adı Obi-Wan Kenobi'ydi. Uzun yıllardan beri hizmet ettiği Cumhuriyet'in en tanınmış Jedi Şövalyeleri'nden biriydi. İkinci gelen kahverengi saçlı gencin adı ise Anakin Skywalker'dı. Henüz bir Jedi Şövalyesi olmasa da o da galaksinin en güçlü savaşçılarından biri olarak ün salmıştı.

Otuz altı saattir uçmaktaydılar ve Jedi yeteneklerini kullanarak uyku ve diğer ihtiyaçlarını en alt seviyeye indirmişlerdi. Obi-Wan yorgun, asabi ve açtı ve sanki birileri eklemlerine kum dökmüş gibi hissediyordu. Oysa onun da fark ettiği gibi, Anakin zinde ve harekete geçmeye hazırdı.

Gençliğin iyileştirici güçleri, diye düşündü Obi-Wan.

Ancak Şansölye Palpatine'in acil bir emri onları Forscan VI'dan geri getirebilirdi.

"Pekala, Üstat," dedi Anakin. "Anlaşılan burada yollarımız ayrılıyor."

"Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim," dedi yaşlı olan, "fakat zamanını Tapınak'ta çalışarak geçirmen yararlı olur."

Obi-Wan ve Anakin, skywalk'tan yollarına devam ettiler. Altlarında şehrin caddelerinde trafik vızır vızır işliyor, kaldırımlar ve yer seviyesindeki inşaatlar arada bir geçen thrantcill sürüleriyle geçici olarak sekteye uğruyordu. Arkalarında kalan cadde ve köprülerden oluşan ağ baş döndürücüydü fakat Obi-Wan güzellikten ziyade bulunduğu yerin yüksekliğinin, yorgunluğun ve açlığın farkındaydı. Aklını kurcalayan çok daha önemli meseleler vardı.

Padawan'ı sanki düşüncelerini okumuştur. "Hâlâ benim yüzümden endişeli değilsiniz umarım, Üstat."

Bu Anakin'in Forscan VI'daki çizmeyi aşan davranışlarına bir göndermeydi. Forscan VI ne Cumhuriyet'e ne de Konfederasyon'a bağlı bir koloni gezegeniydi. Elit Ayrılıkçı gizli ajanlar Forscan'da bir eğitim kampı kurmuştu, eğitimleri de kolonistlerin hayatını cehenneme çevirmeyi içeriyordu. Bu karşı casus operasyonunun en güzel tarafı bu ajanların, kolonistlerin dışarıdan gelen kişilerce yardım aldıklarının farkına bile varamadan, gezegenden sürülmesiydi. Sinsice. Tehlikeli.

"Hayır," dedi Obi-Wan. "Durumu kontrol altına aldık. Benim yaklaşımım biraz daha... kontrollüydü. Ama sen de her zamanki gibi inisiyatifi ele aldın. Doğrudan bir emre karşı gelmiyordun, dolayısıyla... bunu yaratıcı sorun çözümü olarak değerlendirip böyle de bırakacağız."

Anakin rahat bir nefes aldı. Karşılıklı sevgi ve saygı bağı bu iki adamı birbirine bağlamıştı fakat kimi zaman Anakin'in söz dinlemeziği bu bağı fazlasıyla zorluyordu. Yine de Padawan'ının, Obi-Wan'dan en büyük övgüyü alacağından şüphe yoktu. Yıllarca süren gözlemin ardından Obi-Wan, Anakin'in bu ele avuca sığmazlığının üstün yeteneklerinin bir sonucu olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

"Haklıydın," dedi Anakin, sanki Obi-Wan'ın yaklaşımındaki yumuşaklık onu hatalarını itiraf etmeye zorlamıştı. "O dağlar aşılmazdı. Konfederasyon takviyeleri buz fırtınasına yakalanacaklardı ama riske giremezdim. Pek çok insanın hayatı tehlikedeydi."

"Bir hatayı itiraf etmek olgunluk belirtisidir," dedi Obi-Wan. "Bu düşüncelerin aramızda kalmasında bir sorun olmaz sanırım. Raporumda senin inisiyatifine duyduğum hayranlığı ifade edeceğim."

İki arkadaş karşı karşıya durup birbirlerinin bileklerini kavradı. Obi-Wan'ın çocuğu yoktu ve muhtemelen de olmayacaktı. Fakat Padawan ve Üstat arasındaki bağ da en az baba oğul arasındaki bağ kadar güçlüydü, kimi yönlerden daha da güçlü. "İyi şanslar," dedi Anakin. "Şansölye'ye selamlarımı ilet."

Kaldırıma bir hovercar yanaştı ve Anakin araca bindi, geriye bakmadan şehir trafiğinin içerisinde kaybolup gitti.

Obi-Wan başını iki yana salladı. Çocuk toparlayacaktı. Öyle olmak zorundaydı. Eğer Anakin kadar yetenekli bir Jedi bile gençlere özgü dikbaşlılığın üstesinden gelemezse diğerleri nasıl gelecekti?

Fakat şimdi düşünmesi gereken daha acil bir mesele vardı. Coruscant'a neden geri çağrılmıştı? Acil bir durum olduğu ortadaydı ama nasıl bir acil durum...?

Buluşma yeri T'Chuk spor arenasıydı, yarım milyon izleyiciye ev sahipliği yapabilen bir yapı. Burada Coruscant'ın en ünlü açık hava sporu olan chin bret, yüzlerce, binlerce coşkulu taraftarın

karşısında oynanırdı. Ama bugün hiçbir usta chin bret oyuncusu kumların üzerinde taklalar atmayacak; diğerleri de servisleri karşılamak için çırpınmayacaktı. Mavi giysili kaleciler çılgın demicot'lar gibi bir o yana bir bu yana atlamayacak ya da takımların meşaleleri göklere yükselmeyecekti. Bugün devasa stadyum bomboştu, temiz ve yalnızdı, bambaşka bir toplantıya ev sahipliği yapacaktı.

Yaya tünelinin yankılı koridorlarından çıkan Obi-Wan tribünleri inceledi. Büyük bölümü bomboş olsa da birkaç düzine kişi bir bölümünde bir araya gelmişti. Yüksek kademedeki devlet görevlileri, bazı önemli ama tanınmayan bürokratlar, birkaç teknisyen ve hatta birkaç da klon askeri vardı. Deneyimleri ve içgüdüleri bunun bir savaş konseyi olduğunu söylüyordu.

Klon Savaşları'nın ilk zamanlarındaki kaos yerini belli bir düzene bırakmaya başlamıştı; sadakatler ilan edilmiş, ittifaklar kurulmuştu. Galaksi, savaşın her köşesine yayılamayacağı kadar büyüktü fakat herhangi bir anda yüzlerce dünyada savaş sürmeye devam ediyordu. Bu rakamlar milyarlarca yıldız sistemiyle kıyaslandığında çok küçük görünse de uzun süreli ittifaklar ve ortaklıklar nedeniyle milyonlarca kişinin başına gelen şey trilyonlarca kişiyi etkileyebiliyordu.

Krallıklar, uluslar ve aileler savaştan büyük zarar görmüştü. Sayılar artıp, silahlar da kaçınılmaz şekilde daha güçlü hale geldikçe yaşanan yıkımlar önüne geçilemez hale geldi ve bu çatışmalardan zarar görenler sonunda galaksi çapında bir birlik oluşturarak bir araya geldiler. Binlerce neslin ürünü ortadan mı kaybolmuştu?

Asla!

Sınırlar çizildi. Ayrılıkçılar bir tarafta ve Cumhuriyet diğer tarafta. Obi-Wan ve diğer pek çoğu için bu sınır kendi kanlarıyla çizilmiş gibiydi. Cumhuriyet direnecekti ya da Obi-Wan ve Tapınak'ın koridorlarına adım atmış olan tüm Jedi'lar kendini feda edecekti. Basit bir denklemdi.

Bu basitlik beraberinde açıklığı ve gücü de getiriyordu.

T'Chuk arenasının kumla kaplı zemininde sıska insansı bir dişiden başka kimse yoktu. Beyaz teknisyen kıyafeti giyiyordu ve kısa siyah saçlıydı. Parlak krom, kum saati şeklinde bir cihazı kurcalıyordu ve bu Obi-Wan'ın dikkatini çekmişti. Jedi'ları ilgilendirecek türde tehlikeli bir şeyden ziyade Mavinian kümesi evlilik orgu ya da Juzzian koloni işareti gibi bir sanat eserini andırıyordu. Tabanının çevresine sıralanmış olan sivri ayaklar yegane hareket kaynağı gibi görünüyordardı.

Bu da neydi böyle?

Teknisyen cihazın kimi kablolarını belindeki pod'a bağlamıştı. Belki de gelişmiş bir tıp droidiydi?

O kabloları sökerken izleyicilerin sabrı da hızla tükeniyordu, kadın onlara dönüp konuştu.

"Adım Lido Shan ve sabrınızdan dolayı teşekkür ederim," dedi, onların ne kadar sabırsız olduklarını görmezden gelerek. "Sanırım siz zat-ı alileriniz için ilk gösterimizi sunmaya hazırız." Shan hafifçe başını eğip elini parlak nesneye doğru uzattı. "Sizlere JK-on üç'ü sunuyorum. Ne işe yaradığını gösterebilmek için, Geonosis'de ele geçirilip aslına uygun şekilde yeniden imal edilmiş, bir Konfederasyon yıkıcı droidi seçtik."

JK göğüs yüksekliğindeki camı andıran tepesiyle pek çok droidi kışkandıracak estetik yapısıyla duruyordu. Bir çocuk oyuncağı, bir müze eseri, bir sohbet konusu, kırılğan ve teferruatlı elektronik bir parçaydı belki de. Diğer taraftan tekerleğe benzeyen siyah renkli yıkıcı droid çok daha ilkel duruyordu, yıpranmış ve tamir görmüştü ama hâlâ yaralı bir acklay kadar tehlikeliydi.

Hidroliklerin açılıp kapanmasının tıslamasıyla yıkıcı droid öne doğru yuvarlanıp kumda iz bırakarak yaklaştı. JK modeli yere çöktü, parlıyordu ve tümüyle savunmasız görünüyordu. Çöktüğünde neredeyse titriyormuş gibi görünmeye başlamıştı. Bu savunmasızlık imajı boyutuyla da destekleniyordu: JK'nın kütlesi yıkıcı droidin en fazla yarısı kadardı.

Başta Obi-Wan acaba yıkıcı droidin marifetlerinin sergileneceği diğer bir gösteriyi mi izlemekte olduğunu düşündü. Hâlâ bu şeylerden aldığı yaraların izlerini taşıyordu. Ama hiç mantıklı değildi, Palpatine'in böyle sıradan bir şey için onu Forscan'dan geri çağırması mümkün değildi. Yıkıcı droid JK'nın beş metre yakınına geldiğinde ise kafasındaki tüm sorular cevaplandı.

JK bir anda parçalara bölündü, örümceği andıran bir hale geldi. O andan itibaren saklanan bir böcekten ziyade avını yanılmak için zayıf numarası yapan bir avcıya dönüştü.

Yıkıcı droid rakibine kırmızı lazerlerle ateş etti. JK'nın tek bir güç alanı açmak yerine ortaya çıkardığı bir seri dönen enerji diski kumları savururken lazerleri de kolayca emdi. Bu tam bir sürprizdi, çünkü bir makinenin enerjiiyi yansıtmak yerine emebilmesi için çok daha ileri bir teknoloji ürünü olması gerekirdi. Anlaşılan karşılarında ileri teknoloji ürünü bir şey duruyordu. Saldıran droid ateş etmeye devam etti, ateş etmesinin bir işe yaramayacağını anlamamıştı.

Makinelerin çoğu gibi o da güçlü ama aptaldı.

Obi-Wan gözlerini kıstı. Bir şey... Sıra dışı bir şey oluyordu. JK'nın tepesinden ve yanlarından dokunaçlar çıktı, o kadar hızlıydılar ki yıkıcı droid ne olduğunu anlayamamıştı bile. şimdi, Obi-Wan izleyenlerin pek çoğu gibi, öne doğru eğilmiş JK'nın dokunaçlarından kurtulmak için çırpınan savaş

droidini izliyordu. Dokunaçların uçları başta kalındı ama gözlerinin önünde inceldiler ve bir ağ gibi saldırganı tümüyle kuşattılar.

Yıkıcı droidin metal kasasını kuşatan bu uçların her biri sanki incecik bir metal testereymiş gibi gövdesini doğramaya başladı. Droid sonunda başına geleceği anlamış ve çaresizce sanki canlıymış gibi sesler çıkararak kurtulmaya çalışmıştı.

Droidin mücadelesi durdu. Olduğu yerde titredi. Dilim dilim olmuş gövdesinden dumanlar yükseldi. Ardından da bir meyve gibi dilimlere ayrılmaya başladı. Parçalar birer birer kumun üzerine yığıldı, kıvılcımlar ve yeşilimsi sıvılar saçarak. Parçalar kumlara bulandı. Bir saniye sonra sessizlik geri gelmişti.

İzleyenlerin bir süre çıtı bile çıkmadı. Obi-Wan onların neler hissettiğini anlayabiliyordu. Taktik sıra dışıydı, silah ölümcüldü ve sonuç tartışılmazdı.

"Droide karşı droid," dedi hemen yanındaki küre kafalı Bith. "Çocuk oyunu bunlar. Bir şansölyenin çağrısına degecek bir şey değil."

Aşağıdaki Lido Shan söze başladı. "İzninizle lütfen," dedi. "Tanıdık ve güçlü bir düşmana karşı sadece bir temel, bir referans noktası tesis etmek istiyoruz. Bu dört-sınıfı savaş droidi kırk iki saniye içerisinde durduruldu."

Obi-Wan'ın arkasındaki amfibik Aqualish'in tercüme pod'undan bir ses yükseldi. "Peki ya canlı düşmanlar?"

Teknisyen böyle bir soruyu beklermiş gibi başını salladı. "Sonraki gösterimiz de bir Seçkin Keşif Komandosuyla ilgili olacak."

Savaş zırhını giymiş, elinde bir piyade tüfeği olan bir klon komando arenanın duvarı altındaki beklediği yerden öne çıktı. Klon komandoları özel askerlerdi. Sıradan askerlerden farklı olarak daha özel eğitim protokolleriyle modifiye edilmişlerdi. Miğferi yüz ifadesini örtüyordu ama duruşundan her an saldırmaya hazır olduğu belliydi. İzleyicilerden bir mırıldanma yükseldi.

Amfibik dediğine pişman olmuş gibiydi. "Ben... bir ölümden sorumlu olmak istemem..."

Teknisyen Aqualish'e acır gibi baktı, sanki bu tepkiyi de bekliyordu. "Endişe etmeyin." Kendinden emin şekilde cihazın kontrolleriyle uğraşmaya devam etti. "Makine öldürücü olmayacak şekilde ayarlandı."

Bu açıklama izleyicilerin çoğunun sesini kesse de Obi-Wan daha da huzursuz hissediyordu. Sıra dışı güzelliği ve öldürme yeteneğiyle bu droid onun göreviyle ilgili bir şey olabilirdi. Ama ne? "Askerin görevi nedir?" diye sordu Obi-Wan.

Lido Shan'ın dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "JK'yı geçerek beni ele geçirmek."

Mırıldanan kalabalık onu hayretle ve daha da önemlisi merakla izlemeye başladılar. Kolay unutulmayacak bir şeye şahit olacaklarını biliyorlardı. Ama hangisinin olmasını daha çok istiyorlardı? JK'nın yenilmesini mi yoksa bu ukala teknisyenin ağzının payını almasını mı?

Asker yaratığa yirmi metre kalana kadar dikkatle ilerledi.

Obi-Wan başını iki yana salladı. Yaratık mı? Bunu o mu düşünmüştü? Droid yerine yaratık diye mi geçirmişti içinden? Bunun nedeni neydi?

Asker tüfeğini omzuna dayadı ve ateş etti. Dönen emici diskler yeniden ortaya çıktı ve lazerleri cızırtılı bir sesle emip yok ettiler.

Fakat droidin bir koruyucu alanının olması askeri cesaretlendirmiş gibi gözükte. Önce sağa gider gibi yapıp sola doğru omzunun üzerinden dönerek takla attı, sürekli konumunu değiştirip ateş ederken droid de kendini savunmaya devam etti.

Obi-Wan sezgilerini açıp Güç'e erişti. Adamın deli gibi çarpan kalbini, gerginliğini ve alacağı kararları hisseder gibiydi. Sola, sağa, sola... sonraki hareketi –

Yine sol.

Jedi'in gözleri önünde JK küçük parmağı kalınlığında ipleri olan bir ağ fırlattı ve klonu kısıvrak yakaladı. Artık bir musk tacirinin ağına düşmüş yaralı bir thrantcill'den daha tehlikeli değildi. Zamanlaması harikaydı. Harikadan da öteydi, kusursuzdu. Nasıl bir programlama böylesine kusursuz olabilirdi ki? Obi-Wan neredeyse önsezisi olduğuna yemin edebilirdi...

Ama bu imkansızdı.

JK kendisine yaklaşırken ağın içinde debelenen klon tabancasını çekip teknisyene doğrulttu. Obi-Wan teknisyene baktı, pek de endişeli görünmüyordu. Ona doğrulan namlunun nişan almasına fırsat kalmadan dokunaçlardan turuncu bir kıvılcım ateşlendi. Klon birkaç kez titreyip kumun üzerine yığılıp kaldı. JK yanaştı, dokunaçlarından biri bedenini yukarı kaldırdı ve klonun gözlerine ışık tuttu. JK askeri tekrar kumların üzerine yatırdı ve beklemeye başladı.

Sanki seyircilerin hepsinin birden nefesi aynı anda kesilmişti. Ardından JK ağını toplayıp geri çekti. Asker mırıldanarak bir yanına döndü. Sonra yavaşça dizlerinin üzerine kalktı, sersemlemişti ama yarası yoktu. Diğer bir asker gelerek onu arenanın duvarının altına götürdü.

Obi-Wan ve kalabalığı yarararak ilerleyen bir diğer Jedi hariç herkes alkışladı. Obi-Wan kendisine yaklaşan tanıdık yüzü görünce rahatladı ve onun da kendisi gibi pek de alkışlamaya istekli olmadığını gördü.

Bu gelen Obi-Wan'dan iki santim daha uzun, deri rengi yeşilimsi, kafasına bağlı sensör dokunaçları ve kapaksız gözleri olan bir Nautolan'dı. Bu Geonosis ve diğer nice çatışmanın gazisi Kit Fisto'ydu. JK'nın eylemlerine ne gülmüş ne de alkışlamıştı, hiçbir Jedi diğer bir varlığın zarar görmesine, ne kadar önemsiz ve geçici olsa da, eğlence gözüyle bakamazdı. Nautolan'ın orada olması tesadüf müydü yoksa o da mı çağrılmıştı?

Obi-Wan'ın ellerine bakan Kit gerginliğini fark etti. "Bu tür gösterileri sevmiyorsun herhalde?" diye sordu. Sıradan şeylerden bile bahsederken sesi ıslık çalar gibiydi. Fisto'nun kapaksız gözündeki yüzeyler döndü. Bu bastırılmış öfkeydi ama Nautolan olmayan çok az kişi bunu bilirdi.

"Askerlere pek değer verilmediğini görüyorum," dedi Obi-Wan.

Kit cevap verdi. "Bazı politikacılar ve imtiyazlı kişiler için savaş eğlenceden başka bir şey değil."

Önlerindeki küre başlı canlı omuzlarını kımlıdatmadan başını 180 derece çevirdi. "Abartmayın, beyler. Alt tarafı bir klon."

Alt tarafı bir klon. Etten ve kandan ama onları koruyacak bir babaları ya da arkalarından yas tutacak bir anneleri olmadan diğer 1,2 milyon klon gibi bir fanusun içinde doğmuş.

Evet. Sadece bir klon.

Obi-Wan'ın tartışmaya niyeti yoktu. Hem kendilerinin hem de çocuklarının savaşta ölme endişesi ve askerlerin aldığı korkunç kararları almak zorunda olmayan bu kişiler için klon askerinden daha uygun bir şey yoktu. Bu troglodyte da sadece dürüstçe fikrini ifade ediyordu.

"Mükemmel, mükemmel," dedi diğer bir izleyici, başının ortasında bir küme gözü olan kösele gibi bir yaratık. "Mükemmel. JK'ların suçlular arasında neden bu kadar ünlü olduklarını şimdi anladım."

İkisi merakla birbirlerine baktılar ve konuşan Obi-Wan oldu. "Hangi...?"

İkisi de sorusunu duymamış gibi dönüp arenaya baktı. Obi-Wan bu kadar kolay kanmazdı. Bir terslik vardı. Bir şeyler görüldüğünden farklıydı.

Kösele gibi olan tekrar konuştu. "İlgilenmemizi mi istiyorsun," dedi Lido Shan'a. "Bu aracın potansiyelini kabule hazırız. Fakat... nasıl söylesem... şansımıza bugün aramızda Jedi'lar da var. Bir gösteri istemek acaba uygunsuz mu kaçır?"

Obi-Wan onlarca gözün kendisine döndüğünü gördü, aralarında fısıldamaya başlamışlardı. Parmakların, dokunaçların ve pençelerin hareketlendiğini, paraların elden ele dolaşmaya başladığını gördü. Bahis mi oynayacaklardı?

Kit Fisto ona doğru eğildi. "Bundan ne anlıyorsun?"

Obi-Wan omuz silkti. "Meraklarını gidermeye hiç de istekli değilim."

"Ben de öyle," dedi Kit ve tendril'leri sanki canlıymışlar gibi titredi. Daha sonra da teknisyene dönüp seslendi. "JK-on üç'ün standart alfanumerik görevlendirme dışında yetenekleri de var mı?"

Bu Obi-Wan'ın düşünüp de sormaya çekindiği soruydu.

Yine fısıltılar yükseldi. Teknisyen tereddüt ederek başını salladı. "Resmi olarak hayır..." diye başladı.

"Gayriresmi olarak?" diye ekledi Obi-Wan.

Teknisyen boğazını temizledi. "Kaçakçılardan ve alt tabakadan olanlardan bazıları bunlara Jedi Katili der."

"Çok hoş," dedi, diğerlerinden ziyade kendi kendine, bir an için cevap veremeyecek kadar şaşırılmıştı. Jedi Katili mi? Bu ne densizlikti böyle.

Yanıdaki Kit pelerinini çıkardı, yüzü acımasız yeşil maske ifadesini almıştı. Kapaksız gözleri droide kilitlenirken Obi-Wan onun yüzündeki tendril'lerin huzursuzlandığını gördü.

"Ne yapıyorsun," diye sordu Obi-Wan, kaçınılmaz cevabı bildiği halde. Aslında yüksek ihtimalle

Kit bu yüzden davet edilmişti, cesareti ve pervasızlığı herkesçe bilinirdi.

"Bunu hakaret sayarım," dedi Kit. Sonra da sesini yükselterek konuştu. "Teknisyen! Sıra sende."

Nautolan'ın baş sensörleri rüzgarsız havada dalgalandı. Obi-Wan'a son bir kez bakan Kit bir takla atıp hiç kimsenin hayal bile edemeyeceği bir ustalıklarla sessizce arenanın kumlu zeminine indi.

JK'dan onlarca metre uzaktaydı. Droid her zamanki gibi zararsız görünüyordu. Üstat Fisto'nun kılıcı elinde parladı ve kabzasından havayı yakarak çıkıp tam şeklini aldı.

Droidten duyulmaya başlayan bir vınlama gittikçe yükselerek Obi-Wan'ın bile tüylerini diken diken etti. Yerinden oynamıyordu ama gövdesi yine örümcek şeklini almıştı. Sanki havayı kokluyordu. Böceği andıran sesi değişti, sanki yeni rakibine dikkatle yaklaşıyordu.

Dokunaçlarını tekrar uzattı fakat bu sefer garip ve ağır şekilde hareket ediyorlardı. Gerçekten de garipti. Acaba bu sefer de komandoya karşı kullandığı taktiği yeniden mi kullanacaktı? Belki de droid başta korktukları kadar da gelişmiş değildi...

Kit'in ışın kılıcı ilk tendril'i büyük bir kolaylıkla kesti. Obi-Wan'ın dikkati JK'dan Kit'e kaymıştı, duruşunun vakarına ve kılıcı savururken seçtiği açılara hayran olmuştu. Kit, Form I stili savaşı tercih ederdi, vahşi –

Bir dakika.

Obi-Wan'ın zihninde ikaz sirenleri çalmaya başladı. Bir yerde büyük bir terslik vardı. Zekasıyla sezgileri yarış halindeydi. JK'nın önceki yaptıklarını tekrar etmesi sadece onu yanıltmak içindi. Tendril'ler yemdi. Peki, asıl saldırı nereden gelecekti?

Öne doğru eğilip droidi dikkatle inceledi. Ayakları. Çivili tabanları kumun içine gömülmüştü. Zeminin altından sanki bir şey ileri doğru gidiyordu...

Kuma benzer şekilde kamufle edilmiş diğer tendril'ler. Bu şey aynı anda iki seviyeden birden saldırıyordu, pek çok canlı savaşçının yeteneklerinin ötesinde bir stratejiydi. Daha da rahatsız edici olanı farklı seviyelerde gerçekleştirdiği eylemlerle Kit'i yanıltmış olmasıydı. Onun kendine fazla güvenmesinden faydalanıyordu.

Kum tendril'lerinin hedefine varmasına santimetreler kala Kit onları fark etti. Kum bir anda yarılırken onun da kapaksız gözleri kocaman açıldı. Biri ayağına sarılıp onu sırt üstü yere yıkmaya çalışırken diğerleri de hemen yardımına yetişti.

İzleyenler hayretle hayal bile edemeyecekleri bir şeyi görmeye hazırlandılar, sıradan bir droid bir Jedi'ı yeniyordu!

Fakat Kit daha şimdi başlıyordu. Sanki o da onunla oyun oynuyormuş gibi öne doğru sıçradı, kendi etrafında dönerek yere yatay konumda doğruca JK'ya doğru uçtu. JK'nın kendisini çekmesine direnmek yerine ondan güç aldı. Tendril'lerin arasından yolunu buldu, Nautolanların zamanlama sezgileri düşünceden bile daha kesindi.

Ne kadar güçlü olursa olsun droid böyle bir hareketi beklememiş ve dolayısıyla zamanında da karşı koyamamıştı. Onu bırakıp bir adım geri attı ve tüm tendril'leriyle Jedi'a saldırdı. Kit'in ışın kılıcından

kıvılcımlar yağdı. Dokunaçlar kumun üzerine yığıldı, bazı büyük parçalar canlıymış gibi hâlâ kıvıldıyordu.

Nautolan kendini kuma atıp yuvarlandı ve tekrar doğruldu, yüzü çatışma yüzünden gerilmişti.

JK şimdi de çılgınlar gibi savaşıyordu ve Obi-Wan düşündü: Ne yapmaya çalışıyor? Tekrar ve tekrar tendril'ler Kit'in başına doğru saldırdı. Lido Shan droide gerekli komutları verip sınırları koymamış mıydı? Eğer öyleyse bu parlak droid fırsatını bulursa Nautolan'ı öldürebilirdi. Obi-Wan'ın eli kılıcına gitti. Otuz altı saatlik yolculuğun yorgunluğunu bir anda unuttu. Eğer gerekirse –

Fakat Kit'in ışın kılıcı menziline girmişti. Yakın mesafede droid dezavantajlı konumdaydı. Şimdi avcı Kit av ise JK'ydı. Tıslayarak bacakları üzerinde geriledi, dokunaçları titredi, sanki sıradan bir saldırıya karşı koymak için veriler yeterince hızlı yerine ulaşmıyordu. Kit'in zümrüt yeşili kılıcı sanki her an her yerdeydi, tahmin edilemez ve karşı koyulamaz. Dönen enerji diskleri artık darbeleri ememez hale gelmişti, artık sadece yansıtabiliyorlardı ve her yana kıvılcım yağıyordu.

Kit o kadar hızlanmıştı ki Obi-Wan'ın deneyimli gözleri bile onu belli belirsiz seçebiliyordu. Nautolan'ın ışın kılıcı enerji kalkanlarının arasından geçip ilk kez droidin bedenine ulaştı. Droid tiz bir çığlık attı. Parlak bacakları titredi.

Kuma yığıldı. Titredi, kalkmak için çabaladı, ardından da duman ve kıvılcım saçarak çöküp kaldı.

Kalabalık, gördüklerini sindirmekle meşgulken arena bir kez daha sessizliğe gömüldü. Tabii ki aralarından bazıları bir Jedi'ı iş başında hiç görmemişti. Gizemli Tapınak sakinleriyle ilgili hikayeler dinlemek bir şeydi; onların doğaüstü yeteneklerine bizzat şahit olmak ise başka bir şey. Belki de yüz yıl sonra bazıları bu gösteriyi torunlarının torunlarına anlatıyor olacaktı.

Fakat meselenin pek çoğunun gözden kaçırdığı başka bir boyutu vardı. İlk kez askerle belli olan ve Kit Fisto ile iyice ortaya çıkan bir olgu: JK, Nautolan'ın tepkilerini tahmin etmişti.

Obi-Wan'ın düşündüğü şeyle tüm keyfi kaçmıştı. "Bu cihaz nedir?" diye sordu. "Kalkanlarının yansıtmak yerine emdiğini gördüm."

Teknisyen başını salladı. "Sizin fikriniz nedir, Üstat Jedi?"

"Bir savaş alanı uygulaması değil. Koruma için geliştirilmiş, sekmelerden bile."

"Kesinlikle," dedi teknisyen.

"Görünüşünü de dikkate alırsak JK kişisel güvenlik droidi olmalı."

Lido Shan sessizlik isteyerek ellerini kaldırdı. "Gösterimiz sona ermiştir," dedi. "Bazıları için brifingimiz olacak. Diğerlerine gelince, Şansölye katıldığınız için sizlere teşekkür eder."

Kalabalık dağılmaya başladı, bazıları gelerek Kit'i tebrik etti. Bazıları onunla el sıkışmak ya da omzuna vurmak istemiş olabilirdi ama iki davranış tarzı da kara, kapaksız gözlerine bakınca pek de akıllıca görünmüyordu.

Obi-Wan yanına gelerek Nautolan'a pelerinini verdi. Kit tek kelime etmeden aldı ve birlikte merdivenlerden çıkışa doğru yürüdüler. Obi-Wan başını çevirip kumların üzerinde yağ içinde yatan droide baktı. Eğer kendisi onunla karşı karşıya gelse ne olurdu? Tabii ki kazanacağını düşündü ama

aynı zamanda da Kit'in kaotik ve tahmin edilmez yaklaşımının ona büyük avantaj kazandırdığını da kabul etti. Obi-Wan'ın daha tahmin edilebilir yaklaşımı bu denli verimli olmayabilirdi.

Dışarı çıkarken bir grup askerin yanından geçtiler, hepsinin yüzü, bedeni ve üniformaları aynıydı. Şaşırtıcı bir şefkatle yenik kardeşleriyle ilgileniyorlardı. Obi-Wan düşündü...

Nautolan'ın tendril'leri hareketlendi ve sanki zihnini okumuş gibi döndü. "Obi-Wan?"

"Bir an için acaba onunla daha önce karşılaştım mı diye düşündüm?"

"Ve?"

"Sonrada bu düşüncenin ne kadar aptalca olduğunun farkına vardım."

"Aptalca mı?" diye sordu Kit.

"Evet. Her biriyle daha önce karşılaştım."

Doğruydu. Yine de içlerinden biriyle ilgilenirken onları gördüğünde, acaba dışarıdan birinin onları gerçekten tanınması mümkün müdür, diye de düşünmeden edemedi.

Şansölye'nin brifing salonu dört Wookiee yüksekliğindeydi, mermer tavanını büyük duracrete sütunlar taşıyordu. Geniş pencerelerinden Coruscant'ın muhteşem manzarasını görmek mümkündü: Bonadan Elçiliği ve bulvarın tam karşısındaki dönen Skysitter Restoranı. Bu duracrete'ten yapılmış sık ormanlık, ihtişamıyla Outer Rim'den gelen devlet adamlarının gözlerini kamaştırırsa da Obi-Wan her zaman bu alanın daha verimli şekilde kullanılabileceğini düşünmüştü.

Şu anda pullu ve yeşil gözlü devlet adamları Şansölye ve cübbeli görevlileriyle vedalaşmakla meşgullerdi. Elçiler ayrılmadan önce başlarını eğerek selamlarken İki Jedi da salonun bir köşesinde durmuş bekliyordu.

Beklerlerken Obi-Wan, Kit'in biraz rahatsız olduğunu fark etti. "İyi misin?" diye sordu sessizce. "Droid keyfini mi kaçırdı?" Aslında Kit'in soğukkanlı olmadığı bir anı hatırlamıyor gibiydi.

"Keyfin benim için bir anlamı yok," dedi Nautolan. "Yine de insanların dediği gibi 'kıl payı kurtuldum.'"

Bu cümle Obi-Wan'a JK'nın ne kadar zorlu bir rakip olduğunu göstermekle birlikte, son cümle de Nautolan'ın şimdiye kadar hiç görmediği bir yönünü göstermişti.

Diplomatlar salonu terk ederken Şansölye Palpatine de sonunda onlara yöneldi, geniş ve güçlü alnı endişeyle kırışmış, dudakları da incecik bir çizgi halini almıştı.

"Bu rahatsızlık ve gizlilik için özür dilerim, dostlarım," dedi. "Umarım yakında ikinizi de boş yere çağırmadığımı anlarsınız."

"Şansölye," dedi Obi-Wan, resmiyetle uğraşacak havada değildi. "Bu 'Jedi Katili'nin' sırlarını bizimle paylaşacak mısınız?"

Şansölye biraz ürktü. "Şaşırdığımı itiraf etmeliyim. En sıradan insanlar bile böyle bir ismin yakışsız olduğunu bilir." Bir süre durdu ve devam etti. "Konuyu açıklayabilmek için biraz uzatmam gerekebilir. Mazur görün." Palpatine bir çift sandalyeyi işaret etti. Şansölye de masasına oturdu, yüzüne düşen ışık ve gölgeler onu birkaç parçaymış gibi gösteriyordu. Şansölye konuşurken salona giren kısa saçlı dişi teknisyene döndü. "Lido Shan?"

"Nasıl isterseniz, Efendim," dedi. "Bu cihazın ilk farkına vardığımızda ilk işimiz nasıl böyle sıra dışı bir şekilde çalışabildiğini öğrenmeye gayret etmek olmuştu. Sıradan taramalar işleyişiyle ilgili bize fazla bilgi sunmadı, sadece korumalı bir merkezi işlemcisi olduğunu gördük."

"Doğal olarak siz de çalışmalarınızı bu işlemciye yoğunlaştırdınız," dedi Obi-Wan.

"Doğal olarak," diye cevapladı Lido Shan, soluk dudakları gülümsedi. "İşlemciyi açmak garantisini geçersiz kılacaktı ama bu riske girdik."

Kit başını eğdi. "Peki, ne buldunuz?"

"Lütfen," dedi Lido Shan, Şansölye'nin lafi dolandırma tekniğini taklit ederek. "Zamanı gelince. Önce sergilediği yeteneklerinden yola çıkarak devam edelim." Durdu ve kendini toparladı. "JK, daha önceden imkansız olduğunu düşündüğümüz Güç'e hassas bir biyo-droiddir. Geçtiğimiz yılın büyük

kısmında tüm galakside satışıydılar. Fiyatı son derece yüksek olsa da üretildiğinden çok daha hızlı satıldı."

"Güç'e hassas mı?" dedi Kit. "Saçma! Bu droidlere neden daha önce rastlamadık?"

"Çünkü," diye cevap verdi teknisyen, "piyasadaki en pahalı ve özel güvenlik droidleri oldukları için."

"Tam olarak tanesi kaç?" diye sordu Kit.

"Seksen bin kredi," dedi Shan ve bir anda droidin devrelerini gösteren bir hologram belirdi. Parmaklarıyla bazı noktaları işaret edip derin bir nefes aldı.

"Ve şimdi," dedi sonunda, "meselenin özüne geldik. Başarılarının temeli eşsiz canlı devre dizaynları. İşlemciye organizma eklemeyi başarmışlar ve bu sayede de hem sahibine yakınlık duyup hem de yabancılara karşı gelişmiş taktikler uygulayabiliyor."

"Canlı devreler mi?" diye sordu Kit.

Lido Shan, Nautolan'ın göz kırpmama yeteneğini taklit etmeye çalışır gibiydi, ama Obi-Wan gözünü kaplayıp hızla kaybolan sarı mukozayı fark etti. "İşlemci aslında kökeni bilinmeyen bir canlının yaşam destek ünitesi."

Hologram titreyerek kayboldu. Sarmal, yılan benzeyen, gözleri olmayan bir görüntü belirdi. Ölçek göstergesi bu canlının Obi-Wan'ın yumruğu büyüklüğünde olduğunu gösteriyordu. "Yani droidin özel yeteneklerinin sırrı bu mu?" diye sordu.

"Evet," dedi Lido Shan. "Öyle olduğuna inanıyoruz. Üreticisinden bize bilgi vermesini istedik ama sırlarını bizimle paylaşmayı reddettiler."

"Kimmiş bu üreticiler?"

"Cestus Cybernetics. Ord Cestus'u bilir misiniz?"

Obi-Wan hafızasını yokladı. "Baktoid zırhının ana vatanı değil mi?"

"Harika," dedi Şansölye.

Lido Shan başını salladı. "Cestus'taki adamlarımız bize bunun dashta yılan balığı adında bir hayvan olduğunu söyledi. Bu dashta'lar akıllı canlılar değil ama diğer taraftan çok daha çarpıcı bir özellikleri var. Bildiğimiz şekilde akılları olmadığı halde Güç'e hassas olan canlılar bunlar."

"Dashta yılan balığı mı?" Obi-Wan başını iki yana sallayan Kit'e baktı.

"Muhtemelen Cestus'taki Dashta sıradağlarında yaşıyorlardır," dedi Şansölye. "JK'nın eşsiz donanımıyla bir araya geldiklerinde droide savaşta büyük bir avantaj sağlıyorlar. Onu pek çok rakibe karşı denedik ve Üstat Fisto'dan başka kazanan olmadı."

Kit başını eğdi, memnuniyetinden mi yoksa onaylamak için mi belli değildi.

"Bu nedenle," dedi Şansölye, "Üstat Fisto'nun görüşleri çok değerlidir."

Kit Fisto bir an için ağzını açmadı, sanki düşünmeden konuşmak istemiyor gibiydi. "Yaşam her zaman herhangi bir makineden çok daha fazla Güç'le uyumlu olmuştur," dedi. "Diğer taraftan..."

Diğer taraftan Nautolan'ın hızlı ve endişeli bakışları düşüncelerini açıkça ortaya koyuyordu.

"Bu Jedi Katilleri ne zaman satışa çıktı?" diye sordu Kit.

"Bir yıl kadar önce," dedi Palpatine. "Klon Savaşları'nın başlamasından hemen sonra. Ticaret Federasyonu'nun, Baktoid zırhı fabrikalarının taşeronluğunu almasının ardından Cestus'ta ekonomik patlama yaşanmıştı. Naboo Savaşı'nın ardından Ticaret Federasyonu bu fabrikalardan elini çekti ve ekonomik gelişme durdu. Mali açıdan sıkışan Cestus, Cumhuriyet'ten yardım istedi. Bir anlaşma yaptık ama ne yazık ki ekonomik olarak biraz fazla açılmıştık ve gerekli ödemeyi zamanında yapamadık. Ekonomileri daha da kötüye gitti. Bu küçük gezegenin önemini takdir edememişiz. Lido Shan," dedi, "Gabonna'ları anlat."

Lido Shan iç çekti. "Savaş başlar başlamaz önemli teknik parçalara sınırlama getirildi. Bunlardan biri de Ord Cestus tarafından yüksek teknoloji ürünü, JK'ların üretimine başlanmadan önce en ünlü gayriaskeri ürün olan, Cesta güvenlik droidlerinin üretiminde kullanılan Gabonna hafıza kristalleriydi."

"Peki, mevcut durumun ortaya çıkmasına neden olan ne?" diye sordu Obi-Wan.

"Sınırlamalar yüzünden," dedi Shan, "Cestus'un ekonomik dengesi bozuldu. Beşinci seviye bir kişisel güvenlik droidine güç verecek hızdaki yegane hafıza kristalleri Gabonna'lardı." Bunu öylesine söylemişti, belki de herkesin bildiği yaygın bir bilgi olduğunu düşünüyordu. "Savaş droidlerinin büyük bölümü dördüncü seviyedir ve daha basit donanımlarla çalışabilirler."

Şansölye başını iki yana salladı. "Cestus biraz... şanssızdı ve belki de tüm yumurtalarını aynı sepete koymakla hata ettiler."

"Anladım," dedi Obi-Wan.

Kit Fisto her ikisinin adına da konuştu. "Kısacası durum gayet istikrarsız. Cestus artık bize güvenmiyor."

Şansölye başını salladı. "İkinize de bu görev verilecek, Jedi dostlarım. Senato ve Jedi Konseyi'ne danıştım ve sizlerin Cestus Vekili, G'Mai Duris'le görüşmenize karar verdik. Mevcut sosyal düzenlerini korumak için gerekenleri yaparak güvenlerini yeniden kazanın. Bu Jedi Katilleri'nin ortalıkta dolaşmasını engellemek için onları yeniden aramıza katmamız şart." Dudakları aşağı kıvrıldı, sanki son cümle ağzında kötü bir tat bırakmıştı.

"Yani," dedi Obi-Wan, aklında zaman çizgisini toparlamaya çalıştı. "Cestuslulara göre Cumhuriyet iki kez onların ekonomisinin çökmesine neden oldu. Sanırım Ticaret Konseyi'ne başvurmuşlardır?"

"Evet ve onlarla uzlaşmaya çalıştık, hatta onlara başka bir kârlı askeri anlaşma önerdik."

"Sonra?" diye sordu Kit.

"Müzakereler sona erdi."

"Neden?"

"Bize ödemeyi baştan yapmamızı istediklerini söylediler." Şansölye'nin yüzü asıldı. "Bu büyüklükteki bir kontratta bu söz konusu bile değildi."

"Belki de sadece ticari cehaletimdir," diye gürlledi Kit, "Fakat Cestusluların neye bulaştıklarını bilmeleri gerekirdi. Birkaç bin droidin satışı böyle bir riske girmeye değer mi?" Öne doğru eğildi, koyu renkli gözleri yoğunlaştı. "Açıklar mısınız?"

Lido Shan bir an için gözlerini kapattı ve ardından söz aldı. "JK'lar Cestus'un ekonomisinin küçük bir bölümünü teşkil ediyor. Fakat çok revaçta ve önemli ürünler oldukları için tüm ürünlerinin değerini arttırıyorlar."

"Tabii ki başka sorunlar da var," diye itiraf etti Palpatine. "Alt tabakadan olanların ataları, Cestus'un toplam nüfusunun yüzde doksan beşi, uygun şekilde nasıl söylesem?" Düşündü ve sonra da siyasi doğruluktan vazgeçti. "İlkel yerliler ve suçlular ve anti sosyal eğilimlerini de onlardan miras almışlar. Zengin aileler ve seçilmiş hükümet eğer kısa sürede bir çözüm bulunmazsa bu karmaşanın kurbanı olacaklar."

Obi-Wan başını salladı, hâlâ söylenmemiş bir şeyler olduğunu düşünüyordu. "Durum neden bu kadar ciddi?"

"Çünkü Cestus kurak bir gezegen ve nüfusunun ihtiyaç duyduğu yiyecek, ilaç ve erzakı dışarıdan ithal etmek zorunda. Tüketilen her su damlası dikkatlice arıtılmak zorunda."

"Anlıyorum."

"Demek ki ilk JK piyasaya çıktığı gün büyük rağbet gördü. Bu dikkat çeken ama paniğe yol açmayan bir durumdu. Sonra da diğer bir istihbarat bilgisi bize ulaştı."

"Neymiş o?" diye sordu Kit.

"Konfederasyon onlardan binlercesini almak için teklif götürmüştü. Belki de on binlercesini."

Obi-Wan şok olmuştu. "Kont Dooku bu kadar zengin mi?"

"Demek ki öyleymiş," dedi Palpatine üzüntüyle.

Kit Fisto'nun kara gözleri kısıldı. "Bu tür biyo ürünlerin seri üretiminin yapılamayacağını düşünürdüm."

"Biz de öyle düşündük, Üstat Fisto. Anlaşılan yanılmışız. Nasıl olduğunu bilmiyoruz ama neden olduğunu biliyoruz."

"Savaş droidi olarak kullanılacaklar," dedi Kit.

Savaş droidleri. Obi-Wan'ın suratı asıldı. "Buna nasıl izin verilir. Ayrılıkçılara silah satmak açıkça yasaktır."

"Evet," dedi Lido Shan. "Ama Konfederasyon'a bağlı gezegenlere güvenlik droidi satmak yasak değil ki zaten Cestus'un da yaptığı bu. JK'ların sadece hafıza kristallerinin değiştirilerek ölüm makinelerine çevrilebileceği gerçeği de bu durumu değiştirmiyor."

Obi-Wan yüzünün ifadesinin düşüncelerini yansıtmadığını umuyordu, çünkü şu an hissettiği duygu

umutsuzluktu. Biyo-droidlerin ölüm makinelerine dönüştürülmesi fikri korkutucuydu. Bu araçlar Jedi'ların savaşlardaki önsezi avantajını ortadan kaldırılabiliyorlardı.

Buna izin verilemezdi.

"Kont Dooku'nun elindeki Gabonna'ları Cestus'a göndererek üretime devam etmelerini sağladığını öğrendik. Ayrıca Cestus'un droid ve dashta yılan balığı üretimini artıracak destek teknolojileri de onlara sağlamayı teklif ettiğini öğrendik."

"Klonlama mı?"

"Evet. Kamino teknolojisinin üstünlüğüyle ilgili söylentiler var. Sayısız canlı sinir dokusu kolonileri yaratabilen teknikleri sayesinde fabrikaları önceden çok nadir ve pahalı olarak görülen bir üretim hattını devreye sokmayı başarmış."

"Parayı özgürlüklerinden önemli görenler sonunda ikisini de kaybederler," dedi Kit. Durdu, sensör tendril'leri hafifçe titredi. Belki o da Obi-Wan gibi, her biri T'Chuk arenasında karşılaştığı metal rakibi gibi tehlikeli, binlerce makineyle yapılacak bir savaşı hayal etmişti. Önsezili canavarlardan oluşan dehşet saçan bir dalga.

Şansölye hemen harekete geçmeleri için onları cesaretlendirmek ister gibiydi. Oysaki Obi-Wan'a göre onları bekleyen tehlikenin büyüklüğünü asıl idrak edemeyen Şansölye'nin kendisiydi. Politikada deneyimli olabilirdi ama bu Güç konusunda hiçbir şey bilmediği gerçeğini değiştirmezdi.

Obi-Wan kendini sesli düşünürken buldu. "Belki de özel bir emirle Cestus'un bu droidleri üretilip satması yasaklanabilir."

"Ve bu arada," dedi Kit, "Galaksi bekler ve izler."

"Elbette," dedi Şansölye. Başının üzerindeki pencereden gelen ışık ve gölge yüzünü ikiye bölüyordu. "Eğer değerli minik Cestus'un idaresi Ticaret Konseyi'nin eline geçerse bizlerin kabadayılardan farkı kalmaz. Bu seviyeye düşmeden önce Senato ve Jedi Konseyi önce diplomasının denenmesi konusunda kararlı."

"Işın kılıcıyla mı?" diye sordu Kit.

Şansölye'nin yüzünde belli belirsiz bir gülümseme görüldü. "Umarım işler bu noktaya gelmez. Dostlarım, Ord Cestus'a gidecek ve resmi müzakerelere başlayacaksınız. Fakat asıl göreviniz farklı, Cestus'u ve onların aracılığıyla da diğer yıldız sistemlerini Kont Dooku'yla iş yapmanın ne kadar sakıncalı olduğuna ikna etmek."

"Ya bizim kaynaklarımız nedir, Efendim?"

Nihayet Palpatine'in gülümsemesi kesin ve belirgin hale gelmişti. "En iyinin en iyisi."

Üç yüz kilometre aşağıdaki okyanus çarşaf gibiydi. Bu huzur dolu noktadan bakan birisinin bu suların derinliklerinde cesur askerlerin savaşmakta, öldürmekte ve ölmekte olduğunu tahmin etmesi mümkün değildi.

Asker nakliye gemisinin yan taraflarından fırlayan tek kişilik kapsüller atmosferde kuyruklarında iz bırakarak alçaldılar. Nakliye gemilerinin içinde koridorlar aşağı yukarı koşuşturan ve sonu gelmez gibi görünen üniformalı askerlerle doluydu. Koridorlar, hücrelere kan taşıyan damarlar gibi, hiç boş durmuyorlardı. Askerler zırh yerine siyah dalış takımları giymişlerdi. Mükemmel bir düzen ve ritim içerisinde koşuyorlardı, dizler yukarıda ve başlar önde, tehlikeyle ve hatta belki de ölümlü olan randevularına. Her birinin boyu 1.78 metreydi, kısa siyah saçları ve kahverengi çakır gözleri vardı. Derileri bronz renkliydi, daha koyu olanları ise uzun süre güneş altında kalmış olanlardı. Hepsinin yüzü aynıydı, kalın kaşlar, sert ve dar ağızların üzerindeki göze batan küt burunlar.

Her biri klon askeriydi.

Birkaçı sıradan askerlerden değildi ama çok azı onların farklı olduğunu anlayabilirdi. Bunlar Seçkin Keşif Komandolarıydı (Advance Recon Commandos – ARC). Kamino klonlama laboratuvarlarında yetişen klonların çok küçük bir bölümünü teşkil eden ARC'ler gelmiş geçmiş en tehlikeli askerlerdi.

Yaygın inanın aksine sıradan bir klon askeri düşünmekten aciz ve harcanabilecek bir birim değildi. Yakın dövüşten ilk yardıma kadar çok geniş bir askeri disiplin yelpazesinde eğitim alırlardı ve sıradan bir askerden komandoluğa terfi etmeleri de savaş alanında gösterdikleri yararlılığa bağlıydı. Teorik olarak tüm askerler eşitti ama deneyim ve klonlama şartlarındaki küçük farklılıklar bazılarını diğerlerinden daha eşit yapabiliyordu.

Bu gemilerden birinin içinde, Nexu, zırhında yüzbaşı olduğunu gösteren mavi şeritler olan biri koşuyordu. Miğferi ve boyun çipi A-98 olarak tahsis edilmişti, birliği onu Nate olarak bilirdi. Başka zaman ve yerlerde askerlerine savaşta komuta etmiş olsa da şimdi kaderlerine doğru gitmekte olan diğer binlercesinden hiçbir farkı yoktu.

Yanıdaki klon, iniş kapsülünün kapısını kilitledi ve dış monitörleri kontrol etme görevini de Nate'e bıraktı. Nate avucunun içi gibi ezbere bildiği listedeki her şeyi çabucak kontrol etti. Eliyle kapsüle vurarak onun yola çıkmaya hazır olduğunu işaret etti. Isı ve şok dayanıklı levhanın ardından bile kardeşinin gözlerini görebiliyordu. Sanki kendi gözleri ona bakıyordu.

Kapsül gürültüyle duvara girip taşıyıcı kemere katıldı.

Sıradaki diğer askere dönüp başını salladı ve kendisini bir tüpe kilitledi. Adam Nate'in az önce diğer adama yaptığı gibi bu sefer de Nate'in ayarlarını kontrol etti. Kapsül duvarına vurulduğunu duydu. İç rahatlatan bir ses. Diğer bir askerin onaylamasından daha güven verici bir şey yoktu.

Daha önce de iniş yapmak için kullanılmış olan kapsül leş gibi ter kokuyordu – kendinden önceki genetik ikizi olsa bile. Nate, yabancı ortamlarda kullanmak için yapılmış anti virüs ilaçlarının izlerini gördü. Derin bir nefes aldı, aklının yarısı otopilotta iken diğer yarısı da bu metal tabutun kontrol listesini gözden geçiriyordu.

Bu koku. Tatlı, keskin ve organik. Triptophagea, diye tahmin etti. Triptophagea bir düzine gezegende ateş düşürücü olarak kullanılan bir ilaçtı. Aralarında sadece bir tanesinde yakın zamanda çatışma olmuştu ve bu da kapsülün önceki sakininin geçen ay Cortao'da olduğunu gösteriyordu.

Aslında bu düşüncelerin inişin tehlikesini aklından uzaklaştırmak için birer bahane olduğunu biliyordu. Her zaman bir risk vardı. Korku bir askerin en sadık dostuydu. Bunda utanılacak bir şey yoktu, bir insanın ne hissettiğinin hiçbir önemi yoktu. Önemli olan ne yaptığıydı. Tüm galaksideki az sayıdaki ARC askerinden biriydi ve bildiği kadarıyla onlardan daha iyisi de yoktu.

Kapsül titreyerek nakliye gemisinin hattında ilerlemeye başladı. Miğferindeki hoparlörden ses geldi. "Kontrolden Asker A-Dokuz-Sekiz'e. Yaklaşık fırlatma süresi bir dakika yirmi dört saniye."

"Bir dakika yirmi dört saniye," diye tekrar etti Nate ve yumruğunu sıktı. "Yüzde yüz," dedi, ARC'lerin mükemmel deyiş tarzı buydu.

Bir dakika yirmi saniye. Yaklaşık seksen kalp atışı, savunmasız bir zihne saldırmaya hazır bekleyen binlerce çirkin düşünce için fazlasıyla uzun bir zaman. Onlarla başa çıkmanın yüzlerce yolunu öğrenmişti ama hiçbiri tabur meditasyonunun kişisel ritüeli kadar etkili değildi. Dinlendirici hüyalara daldı, çocukluğundan beri yaptığı gibi rengin ve şeklin zihinsel karşılıklarına odaklandı, her geometrik şeklin basitliği ve güzelliğinde teselli buldu. Nabzını dinledi ve kalp atışının dakikada kırka düştüğünü gördü. Ruhuna işlemiş şu cümleleri tekrar etti: Bir askerin kiminle savaştığı değil ne için savaştığı önemlidir.

Nate, Cumhuriyet Büyük Ordusunun onuru için savaşıyordu ve ona göre bu görevin kendine has bir güzelliği vardı.

Bazıları, klonların güzellikten anlamadığını zannederdi ama yanılıyorlardı. Güzellik, verimlilik ve işlevsellik demektir. Güzellik amaç ve israfın yokluğuydu.

Çoğu, güzelliği kadınsılık ve estetikle eş görürdü.

Askerler daha iyisini biliyordu.

Güm. Bir kapsül daha gitti. Kapsül hatta ilerlerken sağa doğru yatınca o ağırlığını sola verdi.

Güm.

"Elli saniye," diye uyardı kontrol.

GÜM. Titreme kulaklarından ziyade kemiklerinde hissettiği iç gıcıklatan bir sesle yer değiştirdi. Kapsülü yola çıkmıştı ve artık daha sarsıntısız ilerliyordu, A-98'de bu arada ayarları kontrol etti. Bunu bir anlık kesin sessizlik takip etti. Nefesini tuttu, sınırlarını gevşetti ve kendini yaklaşmakta olan şeye hazırladı.

Sonunda kapsül geminin yanından okyanusun derinliklerine gitmek için ayrıldı. Ani hızlanma yüzünden dengesini kaybedip kapsülün duvarına çarpmıştı.

Nate çevresine göz gezdirdi. Bu model önceki kullandığı ve onu yolculuğun büyük bölümünde karanlıkta tutan kapsülden daha iyiydi. Bunun kameraları vardı, biri kapsülün dış gövdesinden görüntü verirken diğeri tümüyle farklı bir açıdan, Nexu'dan, görmesini sağlıyordu.

İniş kapsülünden bakıldığında Nexu devasa, dümdüz ve silah ve antenlerle kaplı bir metal yığınıydı, yirmi bin asker ve megatonlarca silah ve ikmal malzemesi taşıyabilirdi. İşlevselliği mükemmeldi.

Sonunda bu görüntü kayboldu ve A-98, Vandor-3'ün dış atmosferine doğru devam etti.

Sürtünme yüzünden dış yüzeyinde ısının iki bin dereceye çıktığı kapsül sarsıldı, eğer ısıyı kapsül bataryalarına aktaran termoenerji koruma kalkanı olmasa anında kül olurdu.

Nate, okyanusun dibindeki karanlığa doğru giderken teçhizatını kontrol etti. Isı, konum ve hızla ilgili sensörler. Küçük dümen kaldırıcıları kapsülün depo ettiği enerji sayesinde rotasında kalmasını sağlıyordu.

Her şey yolundaydı. Yapacak bir şey kalmamıştı. İnip savaşmak, kazanmak ya da ölmekten başka.

Hızı düşen kapsülün ani sarsıntısıyla yüreği ağzına geldi, sensörlerin dalgalara kritik derecede yaklaşıldığını haber vermesiyle kaldırıcılar devreye girmişti.

Otuz saniye sonra kapsül bu kez de suya girdiği için sarsıldı. Kapsülün ışıkları sarı-turuncudan acil durum kırmızısına döndü, çünkü bazı önemsiz sistemlerde sorun yaşanmaya başlanmıştı. Terlememişti bile, bu tip küçük sorunlara alışkındı. Bütün iniş boyunca tüm sistemlerin sorunsuz çalışması zaten mucize demektir.

Sensörler kapsülün dış gövdesinin ısısının büyük bir hızla düştüğünü gösteriyordu, dibe doğru batıyordu. Nate oksijen sisteminin düzgün çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için ağızlığını dişlerinin arasında tuttu. Birkaç saniye sonra artık düzenleme yapmak için çok geç kalmış olacaktı. Artık saniyeler kalmıştı.

Telsizinden bir ses yükseldi. "Kadran dörtte ve kadran ikide birer tane kaybettik. Kendinize mukayyet olun, beyler!"

"Ne güzel plan!" diye mırıldandı kendi kendine, çünkü etrafta duyacak kimse yoktu. Yas tutmanın anlamı yoktu, zaten onun da akıbetinin ne olacağı belli değildi. Kapsülü arıza yapmıştı. Çatlaklardan soğuk su içeri doluyor, bileklerinden dizlerine doğru yükseliyordu.

"Uyarı!" diye bağırdı acil durum sistemi. "Gövde delindi. Uyarı! Gövde delindi..."

İyi ki söyledin, diye düşündü, sağ tarafı olduğu gibi su olmuştu. İşte kapsüllerin yapım ihalesini en az para koyan şirket kazanırsa sonuç böyle olurdu.

"Sol taraftaki üç ünitenin de gövdesi delindi. Acil durum prosedürü devrede. Operasyonu durdurmak için izin istiyorum."

"Olumsuz!" dedi komutan, sesinde en ufak bir duygusallık yoktu. Nate bu kaliteye hem hayran olmuş hem de içerlemişti. "Göreve devam."

İlk ses tekrar denedi. "Kurtarma operasyonunun uygulanması için izin istiyorum."

"Olumsuz, Asker! İlgili birimler gereken desteği sağlayacak. Sen hedeften şaşma."

"Mükemmel," diye cevap verdi asker.

Klostrrofobi ve onun kadar şanslı olmayan askerlerin bağırışları en büyük rahatsızlık kaynağıydı ama Nate bir makine gibi acil durum kontrol listesini gözden geçirdi, gerekli ayarları yaptı. Yükselen su yüzünden artan hava basıncı neredeyse kafasını patlatacaktı.

Pod titreyip zangırdarken göz seviyesindeki kırmızı bir diyot sıfıra doğru geri saymaya başladı. Gövdedeki yarıklardan su içeri dolmaya devam ederken o da hislayarak nefes almaya devam etti. Pod uzunlamasına ikiye ayrıldı, üst kısmı kopup derinlere doğru giderken alt kısmı da bir kızağa döndü.

Çevresinde yüzlerce kardeşiyle birlikte formasyona geçtiler. Karanlığın içerisinde yoluna devam eden diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Görebildiği kadarıyla askerler su içinde geometrik bir nizamda yüzüyorlardı.

Kaderini tekrar eline almış olmaktan mutlu şekilde direksiyonu kavradı. İcini garip bir tatmin hissi kaplamıştı. Bir asker için hayat buydu. Kaderi kendi ellerindeydi, çevresi kardeşleriyle doluydu ve ölüme meydan okuyordu. Böyle bir duyguyu hiçbir zaman yaşamayan sıradan canlılara acıdı.

Her kızağın burnunda bir kamera vardı, görüntüleri düşük frekanslı bir ağa aktararak Nate'in istediği açıdan görebilmesi için her yöne çevirebileceği yumruk büyüklüğünde bir hologram haline getiriyordu.

Askerlerin formasyonu bir kar tanesi ya da mücevherin geometrik kesinliğine sahipti. Bu formasyonu gören birisi bunun önceden prova edildiğini zannederdi ama bu doğru değildi. Bu formasyon, sadece onlara çocuklukları sırasında tatbik edilen yoğun eğitim sonucunda, her asker verilen emirlere itaat ettiğinde ortaya çıkan kaçınılmaz bir sonuçtu.

Nate formasyonla ilgilenmeyi bırakıp kendini görevine verdi. Tek yapması gereken altı askeri korumaktı: üst ve alttaki, sağ ve soldaki, ön ve arkadaki. Tabii diğerleri de aynı şeyi yapacaktı. Eğer bunu yapar, aradaki mesafeyi korur, çevre koşullarını dikkate alırsa klon formasyonu doğal olarak saldırı ve savunma için en uygun şekli almış olurdu. Savaş başladığında diğer ana talimatların da duruma uygun farklı sonuçları olacaktı.

Karanlıkta devam ettiler, her kızağın önünde bir ışık yanıyor, okyanus tabanındaki bitki ve hayvanları aydınlatıyorlardı. Ara sıra telsizinden gelen cızırtı ve aracının motor gürültüsü dışında hiç ses yoktu. Her şey yolunda gidiyordu.

Nate o anki görevine odaklandı, geçmişin ya da geleceğın düşüncelerinin zihnini meşgul etmesine izin vermedi. Elleri direksiyonu sıkıca kavradı, bacaklarıyla sanki aracı itmek istermiş gibiydi ama tabii ki aracın hızı sabitti. Sahip olduğu gücü düşünerek keyiflendi. Bir askerin sonsuz tahammüle, güçlü bir sırta ve kaslı bir karna ihtiyacı vardı. Eğer bir sivil bir klon askerini zırhı olmadan görürse muhtemelen aklında kalacak olanlar bunlar olurdu: geniş omuzlar ve güçlü kollar, kalın, küt ama şaşırtıcı derecede becerikli parmaklar.

Fakat hayır. Asıl fark bacaklardaydı, otuz derece eğimde standart yürüyüşte kendi ağırlığının iki katını taşıyabilirdi. Hiç terlemeden yaralı bir kardeşini taşıyabileceği sırtındaydı fark. Hayır, cephedeki bir asker nasıl görüldüğüne dikkat etmezdi. Önemli olan ateş altındaki performansıydı.

Bir sesle kulakları uğuldadı. "Temas sağladık, sağ kolda. Bir tür su altı yılanı ya da bir tendril..."

İşte bu!

"Kaçınma manevrası! Sektör dört-iki-yedi'de üçgenleme yapın." Gözlerinin önünde suyun içinde bir hologram belirdi, sektörün nerede olduğunu gösteriyordu. Güzel. Kara diyebileceği bir yer henüz görmemişti. Bir şey gördüğü zaman aldığı eğitim, onun "içindeki harita" sistemi, onu uyarırdı ama şimdilik teknolojiye güvenmekle yetinecekti.

Beklediği ama yine de rahatsız edici olan bir şey keyfini kaçırdı, bir askerin feryadı. Ardından da: "Birini kaybettik."

Nate gözlerinin önünde suyun basıncının dalgasını hissetti ya da sensör bir tehdit ortaya çıkardı. Çevresindeki tüm kardeşleri kaçınmak için dağılmıştı. Kendinden iki sıra öndeki bir askerin vantuzlu bir dokunaç tarafından yakalanıp dibe çekildiğini gördü, ardında sadece su kabarcıkları bırakmıştı. Başlarındaki lambaların bin gözlü ışığının üzerini kara bulutlar kapladı.

Artık neyle karşı karşıya olduklarını görebiliyordu. Kendisine küfretti, bunu nasıl oldu da kaçırmıştı? Tüm okyanus tabanı uzaktan kaya zannettikleri kümelerle kaplıydı. Ama şimdi anlamışlardı ki bu devasa ve saldırgan bir yaşam formunun kolonisiydi. Milyarlarca bir aradaydı, her yöne doğru kilometrelerce uzanan bir resif, duygusuz ve doymak bilmez ağızlarından oluşan bir şehir. Dokunaçları bile sadece birer koldan ibaret değildi, her biri anlaşılmaz şekilde hayatta kalabilmek için bir araya gelip iş birliği yapan milyonlarca küçük organizmadan oluşuyordu.

Zihninde saniyeler içinde binlerce düşünce dolaştı. Selenome olduklarında karar kıldı. Öldürücü. Sadece bir gezegende yaşadıkları bilinirdi ki onun da bu gezegen olmadığından adı gibi emindi –

Kulağına bir ses daha geldi: "Bu şeylerden daha ne kadar var?"

"Sadece büyük bir tane ve sesini kesip işini yapmazsan seni öldürmek için de bekliyor. Kanalı açık tutun. Sağ kanat yanaşık düzene geç. Birbirinizin kör noktalarını kollayın."

Artık konuşmak yoktu, eylem zamanı gelmişti. Lazerler suyu yarararak geçti ve görüşlerini engelleyecek kadar gaz bulutlarının ortaya çıkmasına neden oldu.

Bir kez daha anlayışlarının ve programlanmış içgüdülerinin değeri kendisini gösterdi. Eğer sadece bir askeri bile görebiliyorsa diğerlerinin de konumunu da tahmin edebilirdi. Okyanus zeminine baktığında da formasyonun kalanının boyutunu, şeklini ve konumunu tahmin edebilir böylece de kimin, nerede ve ne zaman ateş etmesinin en uygun olduğunu söyleyebilirdi.

Askerlerden biri çığlıklar atarak derinlere çekildiğinde bulunduğu yer boş kalmazdı, diğerleri hemen yerini alır ve savaşa devam ederlerdi. Okyanus tabanındaki bu yaratık kendini yenileyen bir korku, açlıktan başka doğal düşmanı olmayan bir koloni olabilirdi ama Büyük Cumhuriyet Ordusunun (Grand Army of Republic - GAR-) da ondan geri kalır yanı yoktu. GAR ebediyen var olacaktı. Bütün, kendisini oluşturan parçalardan sonsuz şekilde daha dayanıklıydı.

"Sorun yok! Sorun yok!" dedi diğer bir ses.

"Bir tane daha kaybettik! Kör noktalarınızı kontrol edip kardeşlerinizi koruyun."

"Dokuz yönünde tendril!"

"Tamam, bana bırak."

Bir selenome söz konusu olduğunda rutin diye bir şey söz konusu değildi, fakat Nate, daha önce bu yaratıkla hiç karşı karşıya gelmemiş olsa da, onunla nasıl savaşaacağını biliyordu. Yine basit talimatlardan karmaşık uygulamalar türemiştir.

Silahları su altı savaşı ve tahribi için ayarlanmıştı. Nate silahının tetiğine asıldı, yaylım ateşini kontrolünde tuttu, silahı soldan sağa ve yukarıdan aşağı çevirdi, dokunaçlardan kendisini savundu. O ve kardeşlerinden oluşan ordu sanki bir savaş melodisinde dans ederlermiş gibi tüm su selenome parçalarıyla kaplanana kadar dokunaçları parçalamaya devam ettiler.

Biz GAR'ız diye geçirdi içinde öfkeyle, kıl kalınlığındaki bir tendril'den son anda kurtulan kardeşini dişlerini sıkarak izledi. Kimlere bulaştığına dair hiçbir fikrin yok değil mi seni yapış yapış pislik yığını –

Kendisini yakalayan bir tendril'le bir anda damarlarına adrenalini pompalandı. Vantuzları kızığınaya yapışmıştı. Işığı titredi ve söndü. Dokunaç dalış kıyafetini ezerek onu selenome'un midesine doğru çekmeye başladı.

Savaş ateşi, korkunun soğukluğuyla bir anda söndü ve anında harekete geçti. Jango ne demiştir? Korkunu ait olduğu yerde yani ardında bırak. Sonra önünde her ne varsa parçalara ayır. Bir şeyin kalmaz.

Bu kelimeleri binlerce kez tekrar etmişti ama onlara şu anki kadar hiç ihtiyacı olmamıştı.

Dokunaç sıradan bir insanın kaburgalarını birbirine geçirecek kadar güçlü sıkıyordu. Ama askerler sıradan insanlar değildi. Nate bir nefes çekti. İçinde tuttuğu bu hava gövdesini durasteel'e çevirdi, nefesini vermediği müddetçe her türlü baskıya direnebilirdi. Diğer askerler gibi Nate de nefesini yaklaşık dört dakika tutabilirdi.

Eğer nefesini verirse göğüs kafesi çökecek ve selenome onu ezip pestil olmuş bedenini yutacaktı. Bununla kafasını meşgul etmedi. Başarısızlık ihtimaliyle oyalanmadı. Onun yerine tüfeğini çevirip kendisini bırakana kadar dokunaca ateş etti.

Su siyaha bulandı.

"Geri çekilin!" diye bir ses duydu. Bunun genel bir emir mi yoksa sadece kendi bulunduğu dalgaya mensup olanlara yönelik mi olduğunu bilmiyordu ama fark etmezdi. Bulanık suyun içerisinde yukarı doğru yüzmeye başladı. Çevresi selenome ve ne olduğunu düşünmek bile istemediği diğer parçalarla doluydu. Belki de ileride kaçınılmaz rüyalarında bunları tekrar görecekti.

Okyanus zemini hemen önünde yükselmeye başladı. Birkaç metre sonra ayakları nihayet yere değdi ve Nate nihayetinde yüzeye varmayı başardı. Başka çaresi olmadığı için arızalı kızığınını da çekerek peşinden getiriyordu.

Nate dudakları arasındaki ağızlığını çıkardı, çevresinde dalgalar kıyıya vururken derin bir nefes aldı. Ama hâlâ kurtulmuş sayılmazdı. Etrafına baktığında yorgunluktan tükenmiş yüzlerce kardeşinin teçhizatlarını peşleri sıra çekip dalgalarla boğuşarak kıyıya çıkmakta olduklarını gördü. Sırt üstü yattı, su tükürdü ve yorgunluktan bitmiş halde gökyüzüne baktı.

Bulutlar yarıldı. Disk şeklinde silahlarla donanmış bir hovercraft aşağı doğru süzüldü. Nate gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. Bundan sonrasını rahatlıkla tahmin edebiliyordu.

"Haydi, durmayın," diye seslendi Amiral Baraka yukarıdan. "Ancak ben bitti dediğim zaman biter."

Baraka'nın hovercraftı sahile doğru alçalmaya devam etti, aynı anons tekrar tekrar yapıldı. Yukarı bakıp başlarını iki yana salladılar. "Durmayın mı?" dedi biri hayretle. "Eğer bir selenome'la savaşmış olsa şu an ne halde olurdu çok merak ediyorum?"

"Cevabı öğrenmek için bir haftalık tayınımı verirdim," diye mırıldandı Nate.

"Kaçımız geri dönebildik?" diye sordu içlerinden biri.

"Yeterince," dedi Nate, ayağa kalktı, teçhizatını da yerden aldı. "Hatta daha fazlası."

Hovercrafttaki mevkisinden Baraka aşağı seslendi: "Devam edin. Tatbikat henüz bitmedi. Tekrar ediyorum, henüz bitmedi..." Amiral Arikakon Baraka amfibik bir Mon Calamari'ydi. Kocaman patlak gözlü, perdeli elli, somon renkli derili Mon Calamariler rakiplerinin onları hafife almasına yol açan yumuşak bir karaktere sahiptiler. Oysaki Mon Calamari savaşçı klanının bir eşi daha yoktu ve Baraka onların en üst rütbelilerinden biriydi. Klonları pek sevmezdi ama Cumhuriyet'in her tarafa yayılmış olan kollarını savunabilmek için ödenmesi gereken bedeller olduğunun da farkındaydı. Klon olmaları bir yönden de avantajlıydı, sivilleri ya da evsizleri askere almakla uğraşmak zorunda kalmıyorlardı. Bu sayede profesyonellerden oluşan bir ordu ortaya çıkıyordu.

Baraka, Kamino'nun teorik eğitiminin yerini deneyimli ve profesyonel taktisyen ve stratejistlerin almasından yanaydı. Nihayetinde Kaminolular savaşçı değil klon üreticisiydi. Baraka katıldığı yüz muharebenin izlerini taşıyordu. Sırf Şansölye kendi elinde daha fazla güç toplamak istiyor diye bu kadar zorluklarla edinilmiş deneyimlerin tamamı çöpe mi atılmalıydı? Asla! Bir asker için dikkat ve deneyimin yerini hiçbir şey alamazdı: Dalgalar çekilecek, girdaplar körelecek, krakana korkudan titreyecek. İşte dikkatli bir bireyin sahip olduğu güç budur. Mon Calamari filozof Toklar bu sözleri bin yıl önce kaleme almıştı ve hâlâ da doğruluklarından bir şey kaybetmemişlerdi.

Klon tatbikatlarının düzenlendiği düşük nüfuslu dünyalardan biri olan Coruscant yıldız sisteminin yaşanabilir ikinci gezegeni Vandor-3'e Amiral Baraka bu düşüncelerle gelmişti. Klon askerleri, yerel askerlerle omuz omuza eğitim yapmak için yüz farklı dünyaya taşınmıştı. Kötü askerler değillerdi – aslında onların acıya tahammülleri ve eğitim yapmaya duydukları isteğe hayran kalmıştı.

Kendinden önce büyükbabası ve babasının da olduğu gibi doğuştan profesyonel bir asker olmak kaderine yazılmış olan Baraka klon ordusunun gelişiyse onlarca kuşaktır devam edegelen bir geleneğin öleceğinden korkuyordu.

Yaveri ve pilotu klondu, geniş omuzlu ve esmer insan erkekler. Miğferlerinin altında taşıdıkları yüz altlarındaki sahilde debelenmekte olanlarıinkiyle aynıydı. "Bu tatbikatlar sırasında yüzde bir nokta yedi ölüm oranı bekliyoruz," dedi yaveri.

"Mükemmel," diye cevap verdi Amiral Baraka. Klonları yetiştirmek eğitmekten daha ucuzdu. Bu düşüncenin soğukluğu onu bile rahatsız etti ama yine de olması gerektiği gibi suçluluk hissetmiyordu. Altındaki sahilde, dalgaların arasından sahile çıkmaya çalışan binlerce klondan başka bir şey görmüyordu, peşlerinde çektikleri kızakları da kabuklu hayvanlara benziyordu. Bu bir subayın hayaliydi: askeri seferleri bir matematik işlemi kesinliğinde hesaplayabilme imkanı sağlayan değerli bir ürün. Tarihte hiçbir komutan askerlerinin muharebeye tutuştuğunda nasıl tepki vereceğini bilememişti. Bu tarihe kadar.

Ama yine de... yine de... Baraka'nın içine sinmeyen bir şeyler vardı. Bu sadece, demode olduğunu düşünmenin verdiği rahatsızlık mıydı yoksa çok daha rahatsız edici, daha derin bir mevzu muydu?

Karar veremedi. Amiral Baraka klonlara saygı duymamasının kendisine duyulan saygıyı da azalttığını hissediyorsa da elinden başka bir şey gelmiyordu.

"Devam edin! Devam edin!" diye bağırdı mikrofondan. "Bu tatbikat henüz sona ermedi ve hedefe erişilene kadar da sona ermeyecek..."

Başını çevirdiğinde pilotunun ve yaverinin birbirlerine baktıklarını fark etti. Eğer özel bir eğitim almamış olsalardı muhtemelen şu anda ondan nefret ediyor olurlardı. Onlara ne kadar yüklendiği dikkate alınır normal askerler çoktan onu diri diri yakmayı düşünmeye başlamışlardı bile.

Ama klon askerleri öyle değildi.

Harcanabilir askerler söz konusu olduğunda ondan iyilerini bulmak da mümkün olmayacaktı.

Eğitim nihayet sona ermişti, Nate nakliye gemisinin ızgara şekilli zemininde sırt üstü yatmış elli kardeşiyle birlikte kışlaya geri dönüyordu. Vandor-3 onun şimdiye kadar denk geldiği en zorlu eğitim alanıydı. Söylentiye göre ölüm oranı yüzde ikiye yaklaşmıştı. Yine de bu istatistik onu rahatsız etmiyordu. Nate şu eski deyişi hatırladı: Eğitimde ne kadar çok ter dökersen savaşta o kadar az kan kaybedersin.

O ve diğer askerler yorgun ve yıpranmıştı. Bazıları yaşadıkları heyecanın ardından hâlâ titriyordu. Bazıları sinir çubukları çiğniyordu; birkaçı bağdaş kurup oturmuş ve gözlerini kapatmıştı. Kimi uyuyor, kimi de kısık sesle sohbet ediyordu.

Dışarıdan bakanlar için hepsi birbirinin aynıydı fakat klonlar farkı görebiliyordu: yara izleri, bronzluk derecesi, farklı eğitimler nedeniyle gelişen farklı vücut dilleri, farklı hizmet istasyonları nedeniyle aksanlarında görülen değişimler ve yedikleri yemeklerin farklı olmasının neden olduğu farklı vücut kokuları. Hepsinin aynı suni rahimden doğmasının bir önemi yoktu. Milyonlarca farklı şekilde şartlanmış ve deneyimler yaşamışlardı ve bu da performanslarının ve kişiliklerinin farklı olmasına neden oluyordu.

Yan pencerelerin birinden dışarı, aşağıdaki Vandor-3'ün başkentinin dışındaki kasabalardan birine, baktı. Burası küçük bir sanayi kasabasıydı, rafineriyi andıran bir bina ve etrafı kilometrelerce öteye uzanan kurak araziyle çevrilmişti. Kışlanın inşa edileceği yer burasıydı, elli bin askerin konaklaması ve eğitimi için inşa edilecek geçici bir şehir.

Kışlalar sökölüp takılabilirdi, hızlı şekilde inşa edilmek ya da sökölmek için parçalar haline yapılmışlardı ve kendisi geçen haftayı burada eğitimde sıranın kendilerine gelmesi için beklemekle geçirmişti.

Bu eğitime daha önce katılmış olan klon askerlerinin başlarına gelenleri görmelerine rağmen onları neyin beklediğini bir türlü anlayamamışlardı. Vücutlarındaki vantuz yaralarını görmüşlerdi ama selenome'la karşılaşmış olan askerlerin hiçbirisi bu konuyla ilgili bir şey söylememeye dikkat ediyordu. Dışarıdan bakan birisi için ikaz etmenin nezaket icabı olacağı düşünülebilir ama neyle karşılaşacaklarını bilmek eğitimin zorluğunu ve duygusal baskısını azaltırdı, böylece de kardeşlerinin ileride hayatta kalma şansları da azalmış olurdu.

Nakliye gemisi onları büyük gri prefabrik bir binanın önüne bıraktı, asker şehrindeki elli bin askerin en az üç bini bu binada kalıyor olmalıydı.

Yorgunluktan ayakta zor duran Nate teçizatını geminin koridorlarında peşi sıra sürükleyerek çekti, daha önce bu deneyimi yaşamış olup da şu an kendilerini karşılayan, alkışlayan ve başparmaklarını yukarı kaldıran diğer askerlere bakıp acı acı gülümsedi.

Onlar biliyor ve o bilmiyordu ama artık o da öğrenmişti.

Hepsi buydu.

Asansörle üçüncü kata çıktı, kendisininkini bulana kadar ranzaların numaralarına baktı. Nate teçizatını yatağının yanında yere bırakıp elbiselerini çıkardı ve kendini duşa attı.

Yanından geçtiği aynalarda kendisine baktı. Sıradan insanlar gibi kibire kapılmak gibi bir sorunu yoktu, fakat vücudunun bir makine gibi olduğunu ve yolunda gitmeyen bir şey olduğunda hemen farkına varacağını biliyordu. En ufak bir kusurun bile performansını kötü yönde etkileyerek kendisinin ve kardeşlerinin hayatını tehlikeye atabileceğinin farkındaydı. Nate'in bedeni kas ve tendonların mükemmel bir karışımıydı, her ortama uygun şekilde dengelenmişti, gerektiği kadar kaslı, mükemmel eklem direnci ve bir chin-bretier'i bile gölgede bırakacak aerobik yetenekler. Derisi yeni kazandığı ezik ve sıyrıklarla kaplıydı, yeni yaralar tedavi görür ve iyileşirdi ama travma kaçınılmazdı.

A-98 duşa girdi, üzerinden buharlar tüten duşun ıslak zemininin üzerinde yürüdü. Suyun altına girdi ve yeni yaraları ıslanırken o da nefesini tuttu. Okyanustan o sahile çıktuktan sonraki altı saati de bir tepedeki bayıltıcı silahın koruduğu bir sancağı ele geçirmekle harcamış, bunu da özel programlanmış savaş droidlerine karşı yapmışlardı. Tüm gün süren muhteşem ve dayanılmaz bir işkence.

Kardeşlerinin birinin elinden fırlayan sabunu Nate kaptı. Sonra da diğerlerinin şaşkın bakışları arasında sabunu karnavalda gösteri yapar gibi bir kolundan diğerine aktardı.

Bu hareket sanki tümünü tetiklemiş ve hepsi aynı sinir sisteminin bir parçasıymış gibi birbirlerine dahi bakmadan aynı hareketi yapmaya başlamışlardı.

Bu olay birkaç dakika sürdü, sonra da hepsi birbirinden yorgun olduğu için sona erdi. Bedenlerini sabunladılar ve çürük ve kesiklere denk geldiklerinde de acıyla yüzlerini buruşturdular.

Bu onun hayatıydı ve Nate diğer türüsünü düşünemiyordu.

Kaminolu klon yapımcıları askerlerin sıradan piyadeler olmamasına özen göstermişlerdi. Galaksideki sıradan askerlerin temel eğitimi altı ile on iki hafta arası sürerdi. Standart bir klon askerinin ise çocukluktan eğitilmiş bir asker haline gelişi dokuz yıl kadar sürerdi, tabii ki on binlercesi aynı anda.

Klon Komandoları ise özel yetiştirilen bir türdü. Özel operasyonlar, yerli halkın askere alınması ve eğitilmesi için hazırlanırlardı. Seçkin Keşif Komandoları ise onların bir üstüydü.

Banyosunu bitiren Nate duştan çıkıp ranzasına döndü. Mekan kullanımını açısından askerler son derece ekonomikti, oda bulamadıkları zaman pod'larda uyurlardı. Aynı anda hem çoğul hem de tekildiler, binlerce birbirinin aynısı insan savaş için mükemmel bir örnek kabul edilen tek bir kişiden, Jango Fett adındaki kelle avcısından klonlanmıştı.

Hayatları basitti. Eğitim yaparlar, yerler, yolculuk ederler, savaşır ve dinlenirler. Nadiren özel stres atma imkanları onlara sunulurdu ve bu da hayatlarının en doğrudan deneyimi olurdu, diğer sıradan akıllı canlılarla iletişime geçmek. Onlar askerdi. Başka bir şey bilmezlerdi. Başka bir şeyi hayal de etmezlerdi.

Nate, ranza kapsülünü buldu ve teçhizatını altındaki boşluğa itti. İçine girip bedenini termal çarşafı sardı. Otomatik olarak on yedi derece santigrada ayarlıydı, maksimum iyileşme ve beden huzuru sağlayacak ideal ısı, askerlerin bu hayattaki nadir lükslerinden biri.

Ranzaya yatmasıyla gözlerine uykunun çökmesi bir olmuştu. Diğerleri de aynı onun gibi birer birer uykuya dalmaya başlamıştı, kimi yattığı yerde dönüp bir şeyler mırıldanıyordu. Nate gözlerini kapatıp dinlenme modundan rüya zamanına doğru devam etti. Eğer kendini bırakırsa hemen uykuya dalacaktı,

eğitiminin diğer bir önemli parçası. İşini şansa bırakmak diye bir şey yoktu. Bir daha uyumaya fırsatının olup olmayacağını kimse bilemezdi. Gerekirse Nate yürürken bile uyuyabilirdi.

Fakat uykuya dalmadan önce bilgiyi organize etmek için bilincinin kıyılarını kullanmak için eğitilmişti, uykuyla uyanıklık arasındaki bölüm. Bilinçaltında gün boyu yaşadıkları yeniden canlandı, Nexu'ya binip ilk görev brifingini almaları, iniş, selenome'la yapılan savaş, sahile çıkma mücadelesi ve sonrasında tepeye yapılan saldırı.

Hatırladığı bilgiler depolanmak için önceden tahsis edilmiş zihinsel kalıplara aktarıldı, bu sayede hem hayatta kalma şansı hem de kendisine verilen görevleri başarıyla yerine getirme ihtimali artacaktı.

Elli dakika bu şekilde kaldı, artık günün yorgunluğu dayanılmaz şekilde üzerine çökmüştü. Yorgunluğa çok uzun süre tahammül edebilirdi ama şu an bunun için bir neden yoktu. Görevini yerine getirmiş ve dinlenmeyi hak etmişti. Zaten gördüğü rüyalar sembolik şekilde yaşadıklarını değerlendirmeye ve organize etmeye devam edecekti. Bu da hiç yoktan iyiydi.

A-98 bilincini serbest bırakıp kendisini uykuya teslim etti. Nihayetinde yarın yeni bir gündü.

Hazır olmakta fayda vardı.

Jedi Tapınağı'nın arşivinde Obi-Wan Kenobi ve Kit Fisto, görevleriyle ilgili, Ord Cestus olarak bilinen sanayi gezegeni hakkında araştırma yaptılar. Obi-Wan, Cestus'un tarım yönünden çok zayıf, kurak bir bölge ama bazı mineraller yönünden de zengin bir yer olduğunu öğrendi. Yüzeyinin büyük bölümü çöllerle kaplıydı. Yerli yaşam formları kovanda yaşayan ve X'Ting olarak bilinen böceksi bir halk ve çeşitli türlerde büyük ve ölümcül mağara örümcekleriydi.

Şu anki nüfusu milyonlarla ifade edilse de birkaç gelişmiş şehrinin dışarıdan malzeme ithal edilmeden ayakta kalması mümkün değildi: gübre ve toprak zenginleştiriciler, ilaç ve yerli olmayanlar için suyun arıtılmasında kullanılan baharatlar.

"Tehlikeli," dedi Kit yana bakarak, "basit bir yiyecek sorunu onları doğruca Kont Dooku'nun kucağına attı. Kendi kendine yeten bir halkın başına bunlar asla gelmezdi."

Bu basit bir gerçektir. Savaşta güvenli ikmal yolları eğitilmiş askerler kadar gerekliydi.

Üç yüz standart yıl önce nispeten ilkel olan X'Ting'ler –gezegenin çevresine yayılmış farklı kovanlarda yaşayan tek bir koloni– Coruscant'la anlaşma yapmış ve onlara galaksi hapishanesi için yer vermişlerdi.

Cestus Hapishanesi tutukluların yeteneklerini geliştirmeleri için kurulmuştu. Bu durum, Cumhuriyet'in en büyük ikinci üreticisi Etti IV'ün bir dizi mali skandal ve sanayi trajedisi ardından Cybot Galacticalı bir düzine görevliyi yirmi yıllığına hapishaneye göndermesiyle daha da ilginç bir hal almıştı. Bu on iki kişi Cestus'a geleli iki yıl olmamıştı ki hapishane görevlileriyle droid üretimi ve araştırması için bir anlaşma yapmayı başardılar. Hammaddenin ve ucuz işçi gücünün bolluğu kısa sürede paranın su gibi akmaya başlamasını sağlamıştı.

Onikiler çok geçmeden bu köhne atölyeleri gösterişli binalara çevirdiler. Korumalar ve görevliler zenginleşirken usulsüzlüğe gömülmüş bir şirket ortaya çıktı: Cestus Cybernetics, mükemmel güvenlik droidleri üreten bir kurum. Sonrasında yaşananları ise açıklamak güçtü. X'Ting'lerden büyük ölçekli araziler yok pahasına satın alındı. Ardından da X'Ting'ler arasında baş gösteren bir salgın sonrasında, Cestus Cybernetics gezegenin neredeyse tamamını ele geçirdi.

Yine de yaşam, ortalama bir yabancı için bile, Cestus Cybernetics kârlı ve başarılı Baktoid zırh fabrikasını kurana kadar oldukça zordu. Sistemler arası bir markete teknolojinin son ürünü askeri bir ürün sunmuşlardı. Ekonomi gelişti ve Naboo fiyaskosunun ardından Ticaret Federasyonu bağlarını kesince de çöktü...

Önce patladı ardından da çöktü. Ekonomi belli aralıklarla düzeliyor bozulmaya devam etti.

Obi-Wan mevcut liderlerin listesini kontrol etti. Son yüzyıldaki salgının ardından kovanın neredeyse tüm nüfusu kırılmıştı ve Gezegen Meclisi'nde X'Ting soylularından geriye kalmayı başarmış sadece bir kişi vardı, G'Mai Duris. Buraya seçimle mi yoksa verasetle mi gelmişti? Duris kukla mıydı yoksa gerçekten iktidar sahibi biri miydi?

Bir saat kadar sonra başka bir bilgi Obi-Wan'ın dikkatini çekti: Desert Wind olarak bilinen bir grup gerilla. Yüzey çiftçilerinin büyük bölümü fakirdi, cezalarını tamamlamış suçluların soyundan geliyorlardı. Yüz yıldır süren baskıya baş kaldıran Desert Wind yirmi yıl önce doğmuştu ve amaçları

Beş Aile olarak adlandırılan Cestus'un idarecileri olan zengin sanayicileri müzakere masasına oturtabilmekti.

Desert Wind geçen yıl ezilmişti, ama hâlâ şirket kervanlarına saldıran az sayıda üyesinin sağ kaldığı söyleniyordu.

Obi-Wan ve Kit derine daldıkça Cestus'taki güç dengesi ve Coruscant'la olan ilişkileri hakkında çok daha fazla şey öğrendiler.

"Mercan resifini kazmak gibi bir şey," dedi Nautolan, sekiz saatlik incelemenin ardından. "Bu şeylerden anlam çıkarabilmek için büyücüye ihtiyacımız var."

"Tanıdığım pek büyücü yok," diye cevap verdi Obi-Wan. "Ama iyi bir hukukçu çok işimize yarar ve ben bir tane tanıyorum."

"Harika," dedi Kit. "Diğer bir mesele daha. Eğer müzakereler iyi gitmezse belki de Duris denen bu kişiyi biraz... zorlamamız gerekecek."

Obi-Wan'ın yüzü asıldı. Nautolan haklıydı ama Obi-Wan ihtiyatlı olmaktan yanaydı. "Bir önerin var mı?"

"Evet. Sen ve hukukçu politikacılarla ilgilenin." Ekrandaki bilgilere baktı. "Cestus'ta iki adamımız var, Sheeka Tull adında bir dişi insan ve Trillot adında bir X'Ting. Bu arada bir orta nokta bulmayı başarabiliriz."

"Eğer güvenilirlerse," dedi Obi-Wan.

Kit güldü. "Kendi adamlarımıza da mı güvenemeyeceğimizi söylüyorsun?"

Soru havada kalmıştı ve gerginlik her an artıyordu. Ardından Obi-Wan güldü. "Tabii ki hayır."

"Güzel," dedi Nautolan. "Dediğim gibi ben bir ARC ve birkaç komando alacağım ve acil durumlar için de yerli askerleri eğiteceğim."

Obi-Wan demek istediğini hemen anladı. Eğer Desert Wind'i tekrar ayağa kaldırırlarsa meclis ve Beş Aile daha gergin, daha güvensiz ve Cumhuriyet'in tekliflerine daha açık olacaktı. Bir klon askerinin ele geçirilmesi riskine giremezlerdi. Askerin genetik kodu yüzünden bu işin arkasında Coruscant'ın olduğu hemen anlaşılırdı.

Saatler boyunca iki arkadaş tüm eylem ve karşı eylemleri tek tek düşünüp kendilerini ikna edinceye kadar dosyalar içinde dolaştı ve ihtimalleri ve stratejileri tartıştı.

Artık Cestus'a gitmekten başka yapacak bir şeyleri kalmamıştı.

On saat sonra A-98 uyandı, iyileşme döngüsü tamamlanmıştı. Nate, kendisine operasyon merkezine tekmil vermesi gerektiğini hatırlatan, uyku kapsülünün baş üstü ekranına baktı.

Bedenini, aklından kontrol etmek için otuz saniye harcadı. Diğer yarım dakikayı da sabah ritüeline ayırmıştı, böylece derin uykudan uyanıklığına geçiş süreci de tamamlanmış oluyordu. Acil durumlarda o ve diğer bir asker bu geçişi birkaç saniyede tamamlayabilirdi, ama şu an acele etmesi için bir neden yoktu.

Kendini kontrol etmesi bitince battaniyesini üzerinden çekip bacaklarını ranzadan yere uzattı. Lavaboya gidip yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra eşyalarını bir torbanın içerisine koydu. Kurala göre bir ARC askeri bir Jedi ya da şansölyenin emrettiği her yere gitmeye ve her şeyi yapmaya hazır olmalıydı.

Başka bir seçeneği ya da düşüncesi yoktu. A-98 hazırды. Önceki hareketlerden kalma birkaç yadigarını taşıdığı sırt çantası, teçhizatı ve üç günlük de tayını vardı.

Nate, diğer binlercesiyle birlikte Kamino'da yetişmişti. Bir düzinesi ise Seçkin Keşif Komandosu olarak seçilmişti. Birlikte eğitim görmüş, birlikte ders almış ve ilk görevlerinde birlikte acı çekmişlerdi. Yarısı Jango Fett tarafından bizzat eğitilmek için seçilmişti ve kardeşlerinin arasına hırpalanmış ama öldürücü bilgelikte bayağı yol katetmiş olarak dönmüşlerdi. ARC birimleri, diğer taburlarla rekabetlerinde faydasını görecekleri, kendi gelenek ve kimliklerini yaratmaları yönünde teşvik edilirdi. Başta hep birlikte göreve gönderilirken zamanla ilk tabur dağılmış ve ARC birimleri kendi başlarına hareket etmeye başlamıştı.

Rastladığı askerlerin kimliklerine baktığını fark etti, onlarla ilgili bilgi veren miğfer ve boyun çiplerine. Tabur kardeşinin belli törenleri ve paylaşılan tehlikeleri hatırlaması gerekirdi, fazla samimiyetten zarar gelmezdi. Aile içinde aile, uzak ve hasmane bir dünyada ev havası veren bir yaklaşım.

Taburuyla yaptığı yirmi kilometrelik koşuyu güzel bir anı olarak hatırladı, iki uzun sefer ve çok sayıda küçük eylem sırasında gözlerinin önünde ölen kardeşlerini de düşünmemeye çalıştı. Çoğu durumda ARC taktikleri yıldırım saldırısı ve ezici güç uygulamasının bir karışımıydı, yıkıcı hava bombardımanları ve yer saldırılarının kombinasyonu.

Bu zaferler ne kadar tatmin edici olsa da daha kişisel eylemleri de özlemiyor değildi. Hâlâ açığa çıkmamış kimi yetenekleri olduğunu düşünüyordu. Ölmekten değil de tüm yeteneklerini keşfetmeden ölmekten korkuyordu. Çünkü böylesi büyük bir israf olurdu.

Nate çantasını omzuna attı ve operasyon merkezine doğru yola çıktı, bugün onları nelerin beklediğini merak ediyordu.

On dakika sonra bir cephaneliğin ve şehre işçileri getirip götüren bir yolun altındaki küçük bir ofise girdi.

Komutanı Apted Squelsh adında bir Mon Calamari binbaşydı, Nate içeri girdiğinde kağıtların arasına gömülmüştü ve bir süre onun geldiğini fark etmedi. Sonra başını kaldırdı. A-Dokuz-Sekiz?

"Evet, Hanımefendi?"

"Oturun lütfen."

Nate Corellian ahşabından yapılmış bir sandalyeye yerleşti. Binbaşı kağıtlarını okumayı bitirirken o da parmaklarını ahşabın oluklu yüzeyinde gezdirdi, sonra da onunla konuşmak için ellerini kavuşturdu.

"Dünkü eğitim sırasında olağanüstü bir başarı sergilediniz," diye girdi söze. "Biriminizin simülasyon ve gerçek zamanlı kayıplarında yüzde elli azalma var, hızda ve verimlilikte ise bir düşüş yok. Bizim görmek istediğimiz de bu."

"Teşekkürler, Hanımefendi."

"Sizin için yeni bir görevim var," dedi Binbaşı Squelsh, kocaman koyu gözlerini kırparak. "Sanırım hazırsınız?" Gerçek bir soru değildi sadece lafın gelişi söylenmişti.

"Yüzde yüz, Hanımefendi," diye cevap verdi.

"Çok güzel. İki Jedi'a Ord Cestus adındaki bir gezegene yolculukları sırasında eşlik edeceksiniz. Orayı biliyor musunuz?"

"Hayır, Hanımefendi, ama hemen bu eksikliği telafi edebilirim. Destek olacak mı?"

"Dört asker," dedi.

Nihayet! Bu tür operasyonlar her ARC askerinin arayıp da bulamadığı şeydi.

"Hanımefendi?"

"Evet?"

"Amiral Baraka'yla ilgili." Bir an durdu. "Amiral ölüm oranlarını biliyor mu?"

"Tabii ki," Squelsh'in gözleri kısıldı ve dudaklarını sıktı.

"Bizimle paylaşmak istediğiniz bir şey söyledi mi?"

Binbaşı bir an durdu, sonra da cevap verdi. "Bravo, dedi."

Nate duygularını komutanına göstermek istemediğini için yüzünün ifadesini korumaya özen gösterdi. "Teşekkürler, Hanımefendi."

"Hepsi bu."

Bravo. O sahilde ve okyanusun bilinmez derinliklerinde o ve kardeşleri kanlarını ve canlarını feda etmişlerdi ve onun tüm söylediği "Bravo" olmuştu.

Bekleneceği gibi.

Nate binadan çıkıp hedef gezegenle ilgili araştırma yapmak için holo kütüphaneye gitti. Ayrılmadan önce kendilerine brifing verilecekti ama kendi başına araştırma yapmanın da bir zararı olmazdı. Brifingler sadece görev merkezliydi ve hayatları boyunca çatışma nedir görmemiş araştırmacılar

tarafından hazırlanırlardı.

Nate araştırmaya öyle dalmıştı ki omzunun üzerinden okumaya başlayan diğer askeri bile güçlkle fark etti.

"Hmmm," dedi asker. "Adım Forry. Geçen ay bu sektörün yakınlarındaydım."

Bu onun ilgisini çekmişti. "Ben de Nate. Ord Cestus adında bir gezegen biliyor musun?"

"Duymuştum." Forry bir sinir çubuğu çıkarıp ucundan bir parçayı ısırıp kopardı. "Droid yapımcıları mı? Şu MTT'leri yapanlar onlar değil miydi?"

Çoklu Asker Taşıyıcı (MTT). Neredeyse karşı konulmazlar. Zırhları ve ikiz lazer topları gücünü Naboo'da göstermişti. "Herhalde öyle," dedi. "Başka bir şey?"

"Bunu da zaten dünkü gösteriden biliyorum. Yedi-Üç-İki'nin karşılaştığı JK modelini de onlar yapmış."

Bir asker bir tür droidle karşı karşıya mı gelmişti? Şaşırtıcı değildi ama söyleyiş şeklinden bunun çatışma değil de bir deneme olduğu anlaşılıyordu. "Bilmiyorum. Ne olmuş?"

Forry omuz silkti. "Yakalandı. JK'lar bir tür özel güvenlik modeli. Yakalanması sadece yirmi saniye sürmüş ve hâlâ revirde."

Artık tüm dikkatini bu konuya vermişti. "Video görüntüsü var mı?"

"Tabii ki," dedi Forry. "Senin için bulayım." Önündeki masadaki kristalleri karıştırmaya başladı ve ardından holo görüntüler kendisini gösterdi.

"Teşekkürler. Gezegen ilginçmiş. Yıllar önce Cestus bir hapisaneden ibaretmiş."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Bu tutukluların çocukları oraya yerleşip madenci ve çiftçi olmuşlar. Şirketin sahibi olan hapisane gardiyanlarının çocukları tarafından da sömürülmüşler."

Forry tekrar omuz silkti. "Hep aynı şey. Ah! İşte burada..."

Görüntü T'Chuk arenasında kaydedileli kırk saatten fazla olmamıştı. Askerin standart kaçınma hareketlerini ve takdire şayan yanıltma numaralarını izledi. Sonunda hiçbiri işe yaramamıştı. Kardeşi birkaç saniye içerisinde yere yığılmıştı.

Rahatsız ediciydi.

"Üzerine gitmektense uzaktan vurmak daha iyi."

Tekrarını izlediler. "Hızlı," dedi Nate. "Bir Jedi'dan da mı?"

"Daha hızlı," dedi Forry. "Ama hız her şey demek değildir. Şuna bak..." diğer bir tuşa bastı. Kafasında dokunaçlar olan Jedi'ın görüntüsü oynamaya başladı.

"Glee Anselm'den," dedi Nate. "Ortalıkta pek Nautolan görülmez genelde. Jedi, eh?"

"Başka kim bu eski aydınlatma çubuklarını kullanır ki?"

Buna ikisi de güldü. Jedi'lar muhteşem savaşçılardı ama mantıksız manevi inançlara olan takıntıları Nate'in kolay kolay anlayamayacağı bir şeydi. Neden bir savaşçı, iyi bir görüş, güçlü bir sırt ve iyi bir silahtan başka bir şeye güvenme ihtiyacı hissederdi ki? Nautolan Jedi'in görüntüsünü yeniden inceledi. "Yani Jedi'in biri Tapınak'tan çıkıp gelerek bu işe kendisi mi girişti?"

"İzle ve gör."

Nate tuşa bastı ve ikisi birlikte Jedi'in JK'ya karşı durmakla kalmayıp onu yendiğini de gördüler. Jedi o şeyi kendi oyununda yenerken Nate de derin bir nefes aldı. Aslında başvurduğu taktikler askerinkinden çok da farklı değildi ama elde ettiği sonuçlar kıyaslanmazdı.

"Canına okudu."

"Umm-hmmm." Forry hayretle baktı. "Zamanlamayı gördün mü?"

"Uh-huh. Hayatımda böyle refleksler görmedim. Haklısın, makine daha hızlıydı ama sonuç değişmedi."

"Jedi." Forry güldü. Gülmenin acıdan mı hayranlıktan mı kaynaklandığını söylemek güçtü. Belki de ikisinden de biraz. "Yani hepsi toplanıp bir askerinin düşüşünü izlediler, sonra da o gelip asıl gösteriyi sergiledi."

Nate bu imayı anlamıştı, droidi Jedi'lar da programlamış olabilirdi. Nasıl olur da droid daha hızlı olduğu halde kaybederdi. Tabii kaybedecek şekilde programlanmamışsa...

Saçmalık. İkisi de bir Jedi'in asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. Bu sadece askerlerinin onlardan daha zayıf olduğu gerçeğinin neden olduğu rahatsızlıkla savunmaya geçmekten başka bir şey değildi.

"Jango'yu yendiler," dedi ikisi de aynı anda. Bu iki kelime sanki bir dua gibiydi. Jedi'ların garip, egoist ya da gizemli olduğuyla ilgili ne derlerse desinler, onların ana örneği olan Jango Fett'i, Geonosis'deki arenada bir Jedi öldürmüştü ve bu yüzden de saygı duyulmaları gerekirdi.

"İyi avlar," dedi Forry ona.

"İyi avlar," diye cevap verdi Nate. Sonra durdu. "Sana henüz yeni görevin açıklanmadı değil mi?"

"Hayır," dedi Forry. "Beni mi çağırıyorsun."

"Eğer istersen."

"Tabii ki isterim. Hemen gidip gerekli işlemleri yapıp teçhizatımı toplayayım."

"Bir saat içinde hazır olman gerek." El sıkıştılar ve Forry aceleyle uzaklaştı.

Kardeşi gitmişti, Nate bir pencere açtı. "İstek konumu." Bir an sonra bir tıbbi durum raporu belirdi ve o da onaylama için başını salladı. CT-36/732, adı Sirty, JK tarafından yaralanmamıştı. Sinir sistemi geçici olarak aşırı yüklenmişti ve sonuç olarak birkaç saat için kalp ritmi bozulmuştu. Ciddi bir durum yoktu ama tabii ki yine de bir tıp droidinin gözetimindeydi.

"CT-36/732'nin Cestus operasyonuna dahil edilmesi için özel istek."

"İstek onaylandı," mesajı belirdi ve ekran kapandı.

Yaptığı araştırma sonucunda standart brifinglerden öğrenemeyeceği pek çok şey öğrenmişti. Hangi bilginin nerede ne zaman hayatını kurtaracağını kimse bilemezdi. Eğer Nate, güç hücresi şarj döngüsünü bilmeyip buna bağlı olarak da tekerlek droidlerden birinin geri akım döngüsüne girdiğini anlamamış olsaydı Geonosis savaşından sağ çıkamayacaktı. Kondansatörün vınlaması belli belirsiz duyuluyordu ama o fırsatı değerlendirmiş, saklandığı yerden fırlayıp ateş ederek beş askerin hayatını kurtarmıştı.

Bu basit manevra karşılığında üs kantininden bir haftalık bedava yemek ve yüzbaşıllığa giden yolda da epey mesafe kaydetmişti.

Cestus'a gidecek gemiye aktarılması için kişisel dosyasına bazı notlar düştü. Zaman geçtikçe iyice dikkati dağılmaya başlamıştı.

Kardeşlerinin hayatı ve daha da önemlisi GAR'ın onurunu korumak onun göreviydi. Bu onun amacıydı, onun için doğmuş ve büyütülmüştü. Bunun eğlencesini hiçbir yabancı anlayamazdı.

Sadece iki saat kaldı.

Nate ve altı kardeşi tuğla döşeli ve duvarlarla çevrili, kışlanın dışındaki bir alanda, Vandor-3'ün yıldızlarla kaplı gökyüzünün altında, taburun göreve gidiş törenini gerçekleştiriyorlardı. Bir asker her ne zaman göreve gidecek olsa taburu ona sadece iyi şanslar dilemez, aynı zamanda da elveda derdi. Bir askerin yaşamı göz önüne alındığında bu kötümser değil de gerçekçi bir yaklaşımdı.

Eğer geri dönerse görevini başardığı için tebrik edilirdi.

Dönemezse, malum... Söylenecek şey söylenmişti zaten.

"Bir askerin en onurlu vazifesi hizmet etmek ve gerektiği zaman hayatını feda etmektir," demişti Glorii Profus, Kaminolu öğretmen.

Gümüş rengi derili, zarif Profus psikolojik ve ruhani bir danışmanın karışımıydı. Klonlar asla korkularına teslim olmasa da bunun olmayacağını düşünmek de yanlış olurdu. Duygular da en az silah ve bombalar kadar gereklidi ve ölüm savaşın ayrılmaz bir parçasıydı. Hiçbir asker bu gerçeği inkar edemezdi. Tüm gezegenlerdeki tüm askerler aynı anda aynı soruyu sorarlardı: Ölüsem ne olacak? Ve bir asker için en rahatlatıcı cevap da şuydu: Sen ölürsün ama GAR ebediyen ayakta kalır.

Kaminolu şefkatle uzun boynunu üzerlerine eğip Tallian şarabı dolu kadehini kaldırmıştı. Sesi olgun ve kendinden emindi. "Sudan doğdunuz. Ateşte öleceksiniz. Bedenlerinizden yıldızlar doğacak," dedi. Bunlar milyonlarca klonu ölüme yürümeden önce rahatlatan sözlerdi ve ileride belki de milyarlarcasını.

Onlar da kadehlerini kaldırdı. "Yıldızlar doğacak!" dediler hep birlikte.

Ve hep birlikte kadehlerindeki içtiler.

Jedi Tapınağı Coruscant'ta kilometrelerce uzaktan görülebilen ihtişamlı bir yapıydı, beş yüksek kulesi sanki bir titanın parmakları gibi gökyüzüne doğru uzanırdı. Sayısız salonu ve koridorları, sınıfları ve eğitim alanları, kütüphaneleri ve meditasyon bölmeleri son derece titizlikle dizayn edilmişti. Onun içerisinde en duyarsız olanlar bile tüm evrenin Güç tarafından tek bir organizma gibi bir arada tutulduğuna inanabilirlerdi.

Konsey'in toplandığı salon ise Şansölye'ninki kadar zihin çelici olmasa da en az onunki kadar görkemliydi. Kemerli duvarları ve süslemeleri galaksinin en mahir zanaatkarlarınca yapılmıştı. Böyle bir yapı bir servete mal olabilirdi ama bunların çok büyük bir bölümü Jedi'ların bin yıldır koruduğu barışın sayesinde refah içerisinde yaşayan idareciler ve tüccarların hediyeleriydi.

Obi-Wan'ın tüm bunlara gözü fazlasıyla alışık olduğundan vereceği raporu bekleyen Konsey'e doğru aceleyle giderken etrafındakilere pek de dikkat etmiyordu.

Obi-Wan Kenobi ve Kit Fisto kendilerine danıştığında Üstat Yoda'nın başı hafifçe yana döndü.

"Zor bir dönemden geçiyoruz," dedi Obi-Wan. "Pek çok açıdan eskisi gibi her şey kontrol altında değil ve otoritemiz büyük ölçüde azaldı."

"İhtilaflar değiştirir pek çok şeyi," dedi Yoda. "Bilinmez sonunun nereye varacağı Klon Savaşları'nın."

"Fakat şu anda hassas bir diplomatik göreve gönderiliyorum, pek çok kademe anlaşma yapmayı gerektiriyor – böyle karmaşık bir durumu kolaylaştırmak için bir hukukçunun büyük faydası olacaktır." Obi-Wan sıradaki cümlesini dikkatlice seçti. "Ben asla bir görevi reddetmem fakat size dürüstçe söylemeliyim ki buna pek hazır olduğumu zannetmiyorum... bu karmaşık ticaret ve siyaset ilişkileri."

Üstat Yoda'nın kaşları çatıldı. "Etme endişe. Geride kaldı Jedi'ların onlara kılavuzluk etmesi için Üstat'larının sözüne baktığı günler. Değişti artık devir." Odadaki diğer Jedi'lar da başlarını sallayarak onayladılar. Konu enine boyuna tartışılmıştı ve nihayetinde Jedi'lar, Senato'nun ve Şansölye'nin isteklerini yerine getirmek zorunda kalmışlardı.

Şu anda Mace Windu'nun suratı akik duracrete'ten oyulmuş bir maskeyi andırıyordu. Tüm Jedi'ların içerisinde konum olarak Yoda'ya en yakın olan Üstat Windu'ydu. "Aynı fikirdeyim fakat Cumhuriyet hiç böyle çetin bir sınavla karşı karşıya kalmamıştı. Eğer Cumhuriyet'i gerektiği gibi koruyamazsak bu sorumluluk kimin omuzlarına yıkılır?"

"Palpatine hâlâ diplomatik çözüm peşinde," dedi Kit.

"Neden o zaman diplomat göndermiyoruz?" diye sordu Obi-Wan, o anda aslında cevabı bildiğinin farkına vardı, diplomasi Şansölye'nin çözüm arayışlarının ilk seviyesiydi. Palpatine bir Jedi'nın varlığının yumuşak bir eldiven içerisindeki durasteel bir yumruk gibi olduğunu bilirdi.

"Savaş lehimize devam ediyor," dedi Üstat Windu, "fakat pek çok alışık olmadığımız şeyi yapmak zorunda kalıyoruz. Eğer dikkatli olmazsak amaç ve niyetimizin saflığını kaybedebiliriz. Çoğu zaman sözlerin yetersiz kaldığı yerde ışın kılıçlarının devreye girmesi gerekebilir."

Yoda başını salladı. "Sessiz duran seyircilerdik bizler bir zamanlar. Ama olduk dahil biz de bu şamataya."

"Antar Dört ve hatta Jabiiim Muharebesi'nde olduğu gibi," dedi Windu. Bu acı hatıralar pişmanlıkla dolu bir mırıltıyı da tetikledi.

"Yenilgiden daha çok zafer var," diye hatırlattı Obi-Wan onlara.

"Bence de," dedi Üstat Windu, "fakat sosyal düzenin korunması için hem mit hem de gerçeklik gerekir." Bir zamanlar Obi-Wan için Üstat Windu'nun sözlerini anlamak zor bir işti. Üstat Jedi'ın uyguladığı meditasyonlar, onu çok az kişinin değil tecrübe etmek ancak hayal edebileceği apayrı bir dünyaya taşımıştı. Ama şu son yıllarda Obi-Wan onun sözlerini sadece takdir etmeye başlamakla kalmamış, üstelik tahmin etmeye de başlamıştı. "Ve mit yok olup gittiğinde geride sadece gerçeklik kalır. Cestus'taki durum çok hassas ve işin içerisinde Güç'e hassas droidler var. Nihayetinde hızlı ve kesin bir çözüm pek çok yaşamı kurtarabilir." Öne doğru eğildi ve gözlerini elması bile kesecek bir bakışla Obi-Wan'a dikti. "Endişelerin her ne olursa olsun," dedi Üstat Windu, "her zamanki bağlılığın ve dürüstlüğüyle bu görevi yerine getirmen senden istendi. Üstat Kenobi, Üstat Fisto, neden ne olursa olsun, başarısızlık gibi bir şansınız yok."

Kit Fisto başını eğdi ve sensör tendril'leri de coşkuyla dalgalandı, görünmez bir akıntıdaki deniz yosunları gibi. "Memnuniyetle kabul ediyorum."

"Ben de kabul ediyorum," dedi Obi-Wan ve ekledi. "Ord Cestus'u yeniden yola sokacağım. Böylece Jedi Katilleri'nin de sonu gelecek."

Yoda'nın gözleri ışıldadı. "Oldukça Güç rehberimiz, hâlâ umut var savaşın barışa dönüşmesi için."

Üç saat boyunca Obi-Wan odasındaki sert yatağında uzanmış, yenileyici etkileri maksimum seviyeye çıkarabilmek için bedeninin ritmini yavaşlatmak ve senkronize etmekle meşguldü. Sıradan bir zihin ve beden, yıpranacağı iyileşmenin zihinsel ve fiziksel, iç ve dış bölgelerinde harcanan her dakika, üç dakikalık mükemmel bir uykuya değerdi. Dinlenmişti ve hazır, eşyalarını topladı ve Cestus'a doğru yola çıkmak için Kit'le buluşmaya gitti.

Tapınak'ın yemek salonunda iki Jedi thrantcill eti ve şahin yarasa yumurtasından oluşan yemeklerini yediler. Yemek yerken önemsiz meselelerden bahsettiler, önlerinde onları bekleyen zor günler olduğunu biliyorlardı. Böyle huzur dolu anları çok arayacaklardı.

Bir hava taksisiyle Centralia Memorial Uzay Limanı'na gittiler. Liman, Coruscant'ın en eski yerlerinden biriydi ve kimi eski pistleri tarihi eser olarak korunurken genişletilen uzay limanı da galaksinin en modern tesisi haline getirilmişti. Jedi'lar orada modernize edilmiş bir Cumhuriyet kruvazörünü beklediler, kıç tarafındaki kırmızı panelleri açtı ve oradaki teknisyenler yakıt atomlayıcı konisi ve radyasyon siperlerinin son dakika ayarlarını yapmakla meşguldüler.

Geminin yükünün yarısını teftiş etmişlerdi ki bir askeri mekik geldi ve doka yanaştı. Parlak beyaz zırhları içerisinde beş asker araçtan indi.

Eğer Obi-Wan kendisine karşı tam anlamıyla dürüst olsaydı, çok sayıda klon askerinden oluşan grupların kendisini rahatsız ettiğini itiraf ederdi. Anlaması ve açıklaması kolaydı. Nedenlerden biri hepsinin kötü şöhretli, üç olayda kendisini öldürmesine ramak kalmış olan, kelle avcısı Jango Fett'in bire bir kopyaları olmalarıydı. Daha rahatsız edici olanı ise genetik olarak insan olsalar da insan gibi bir yaşam sürmemiş olmalarıydı. Klon askerleri savaşmak için doğar ve büyütülürdü, ne anne sevgisi ne de baba disiplini bilirlerdi.

İnsana benziyorlardı... İnsan gibi güler, yemek yer, savaşır ve ölürlü. Peki, eğer insan değillerse neydi onlar?

"General Kenobi," diye selam verdi asker. "CT-Üç-Altı/Yedi-Üç-İki emir ve görüşlerinize hazırdır. Sizin eşyalarınızı da alalım mı, Komutanım?" Davranış ve tavırları açık ve net, yüz ifadeleri samimiydi. Birden bir şey hatırladı. CT-36/732, JK ile savaşan asker değil miydi? Genç adamın sağlığı yerinde görünüyordu. Herhangi bir fiziksel ya da ruhsal yaralanmanın belirtisinden eser yoktu. Harikulade.

"Evet, lütfen odalarımıza götürün." Hayret edilecek bir rahatlıkla asker eşyaları sol omzuna atıp başıyla selam verdi.

Obi-Wan az da olsa rahatsız olmasına şaşırılmıştı. Bu tıpkı klon askerlerine sanki droidden bir üstüymüş gibi davranan diğer insanların sahip olduğu önyargının bir benzeriydi. Bu bir Jedi'a yakışmazdı. Bu genç adamlar, kökenleri ne olursa olsun, Cumhuriyet'e hizmet etmek için ölmeye hazırdılar. Onlardan daha ne istenebilirdi ki? İlk örnekleri kötü olsa bile (Obi-Wan bu cümlenin gizemli ve karmaşık Jango Fett'i tanımlamak için yetersiz olduğunu da biliyordu) klonlarının binlercesi çoktan hayatlarını feda etmişlerdi bile. Bir suikastçının lekesini temizlemek için kaç kişinin daha ölmesi gerekecekti?

"Öldüm, bittim." Arkalarından gelen bir sızlanma duydular. Obi-Wan arkasını döndü ve geleni tanımasıyla tüm düşünceleri bir anda uzaklaşıp gitti. Yavaşça yaklaşan nemli bedenini kaplayan büyük, düz, turkuvaz rengi kabuğu olan bir canlıydı. Yaratık çok tırnaklı tek bacağına üzerinde sürünerek geliyordu. Peşinden de zeminin üzerinde sarı renkte sümüksü bir iz bırakıyordu.

Obi-Wan gülümsedi, tüm sıkıntısını unutmuştu. Eski bir tanıdıktı. "Hukukçu Snoil!" dedi samimi bir sevinçle. Obi-Wan politikacılara güvenmezdi ve onların adamları onlardan da beter olurdu. Yine de Doolb Snoil tanıdığı en iyi hukukçulardan biriydi ve Rijel-12'deki hassas müzakereler sırasında ne kadar güvenilir birisi olduğunu da ispatlamıştı. Nal Hutta gezegeninden ayrılan Snoil Mrlsst'in hukuk alanındaki önde gelen üniversitelerinden birine devam etmiş, ardından da staj için Gevarno Cluster'a gitmişti. Çalışkanlığı ve güvenilirliğiyle ün salması sonucu Snoil bu görev için seçilen kişi olmuştu. Cestus'taki karmaşaya bir çözüm bulabilecek kişi varsa o da Snoil'in ta kendisiydi.

"Üstat Kenobi!" dedi, göz bebekleri keyifle titredi. "Neredeyse on iki yıl oldu."

Obi-Wan turkuvaz kabuğundaki yeni halka ve tortulara baktı, anlaşılabilir Doolb yerel viptiel bitkileriyle düzenli olarak bakım görüyordu. Halkı kendilerini gündelik hayatın sıkıntılarında bu besleyici değeri yüksek bitkilerle korurdu. Hatırladığı kadarıyla birkaç yıl içerisinde Snoil evlenmek için geri dönecekti. Eğer Nal Hutta'nın ekonomisi hâlâ Obi-Wan'ın hatırladığı gibiyse Snoil istediği dişiye seçmekte hiçbir güçlük yaşamayacaktı. "Kabuğuna bakılırsa işlerin iyi anlaşılabilir."

"Fena değil." Göz bebekleri döndü. "Üstat Fisto! Sizin de bizimle geleceğinizi bilmiyordum."

Kit, Snoil'in elini sıktı. "Sizin de bizimle gelmeniz çok hoş. Yurdunuzu biliyorum. Bir zamanlar Nal Hutta'da hendek dalışı için bir hafta kadar kalmıştım."

"Delirdiniz mi? Çok tehlikeli! Ateş krakeni -"

"Artık bir mesele değil." Kit gülümsedi ve rampadan tırmanmaya devam etti. Snoil güdük ellerinden birini kaldırdı, sonra diğerini ve sonra da ovuşturdu. "Korkmayın!" diye bağırdı. "Zamanı geldiğinde Hukukçu Snoil hatalı bulunmayacaktır."

Snoil iniş rampasından sürünerek çıkmaya devam etti. Vippit'i silah ve ekipmanları taşıyan beş asker takip etti. İki Jedi'a tekmil verip görevlerine devam ettiler.

Yüzbaşı rütbesi taşıyan asker bir selam çaktı. "General Kenobi?"

"Evet?"

"Yüzbaşı A-Dokuz-Sekiz emrinizdedir. Bu da aldığım emirler." Obi-Wan'a tırnak büyüklüğünde bir veri çipi uzattı.

Obi-Wan çipi datapad'ine taktı ve bir hologram belirdi. Görevle ilgili bilgileri inceledi ve memnun oldu. "Sorun yok gibi görünüyor," diye başını salladı. "Bu da arkadaşım, Üstat Kit Fisto."

Asker, Kit'e, Obi-Wan'ın kolayca fark ettiği bir duyguyla baktı: Saygı. "General Fisto size hizmet etmek bir şereftir." Obi-Wan askerin bu kibarlığına hayret etmişti. Beden dili Kit'e duyduğu saygının daha büyük olduğunu gösteriyordu ve sebebini anlaması da zor değildi, asker Kit'in droidle karşılaşmasını görmüştü. Bir askerin en çok saygı duyacağı şey diğer bir savaşçının yetenekleriydi.

"Yüzbaşı," dedi Kit. Obi-Wan bir şey söylemedi ama Kit ve klon askeri arasında duygusal bir bağ olduğu da gözünden kaçmamıştı. Bu iyi bir şeydi. Kit her zaman gitmeye can atardı. Obi-Wan'sa sürekli gideceği görevlerin amacını anlamaya çalışırdı. Kit'e tek gereken şey hedefti. Nautolan'ın bu sadeliğine gıpta etmişti.

Asker dört adamına döndü. "Teçhizatı gemiye taşıyın," dedi. Adamlar hızla denileni yaptılar.

Kit, Obi-Wan'a döndü. "Çok itaatkarlar," dedi, belki de yine Obi-Wan'ın düşüncelerini tahmin etmişti.

"Çünkü bunun için eğitildiler," dedi, "bağımsız bir yargı ya da seçimin sonucu değil."

Kit merakla ona baktı, sensör tendil'leri titredi. Sonra da Obi-Wan ve Nautolan gemiye girip yolculuk için hazırlandılar.

Dakikalar içerisinde tüm eşyalar yerleştirildi, gerekli kontroller yapıldı, protokoller uygulandı. Gemi uğuldadı, sonra da yükseldi, ardından ani bir hızlanmayla Coruscant'ın yer çekiminden kurtulup bulutlara doğru fırladı.

Obi-Wan'ın yüzü asıldı. Forscan VI'dan dönüş yolculuğunun üzerinden pek bir zaman geçmemişti ama geminin levyesinde bir yabancıнын olması daha iyiydi. Tabii şu an yerde olmak çok daha iyiydi o başka.

Obi-Wan geminin burnuna gidip gemi yükselirken hızlanma kanepesine yerleşti. Bulutlar yerlerini açık maviye bıraktı. Sonra mavi de kaybolmaya başlayarak uzayın derinliklerine doğru yol alırlarken siyahla yer değiştirdi.

Uzak ufukta on iki devasa nakliye gemisi görünüyordu, Coruscant'taki korugan'lardan, Coruscant sistemindeki ikinci en kalabalık gezegen olan, Vandor-3'e sürekli klon askerleri taşıyorlardı. Vandor-3'ün okyanusunun klonların eğitildiği amansız bir yer olduğunu duymuştu. Görevliler onlardan bahsederken sanki gelir gider evraklarından bahseder gibiydiler. Obi-Wan bunu rahatsız edici bulsa da başka çareleri var mıydı ki? Şu anki durumlarında doğru ve yanlış olan neydi? Ayrılıkçılar fabrikalarında hiç durmadan üretime devam ediyorlardı. Cumhuriyet onlarla başa çıkabilecek büyüklükte bir ordu için gereken askeri toplayabilir miydi? GAR'ın orijinal genetik modeli olan Jango Fett hayal edilebilecek en tehlikeli görevlere kendi rızasıyla gitmiş oluyordu. O gerçek bir savaş adamıydı. Onun "çocuklarını da" aynı yola sevk etmek yanlış mıydı?

Kit arkasından geldi. "Savaşa hazırlanmaktan başka bir şey yapmıyorlar," dedi, bir kez daha Obi-Wan'ın düşüncelerine tercüman olarak.

Obi-Wan gülümsedi. Bu Jedi ileri görüşlülüğü kendisini tümüyle farklı bir alanda sergiliyordu. Rahatladığının farkına vardı, Kit gibi o da yaklaşan olayları heyecanla bekleyerek endişelerini silmeyi umuyordu. "Ne biçim bir yaşam bu böyle?"

"Bir askerin yaşamı," diye cevap verdi Kit, sanki tek mümkün ya da beklenen cevap buymuş gibi.

Belki de öyleydi.

Acaba Kaminolu klon ustaları bu farklı orduya savaşmaktan başka şeyler de öğretmişler miydi ve öğretilerse bundaki amaçları ne olabilirdi?

Düşündüklerine güldü. Nautolan bir kaşını çatmış dikkatle baksa da şimdilik bu düşüncelerini kendine saklamaya devam etti.

İki saat boyunca Obi-Wan Kenobi ve Kit Fisto ışın kılıçlarıyla talim yaptılar, zaman geçtikçe onlar da talimin hızını artırdı. Kargo bölümü, kılıçları havadaki nemi yakarken cızırdayan enerjinin sesiyle doldu.

Bir Jedi'ın ışın kılıcı onun hayatıydı. Bazıları bu silahı eleştirir ve tüfeklerin ya da bombaların daha etkili olduğunu, onlarla bir askeri uzaktan öldürmenin daha kolay olduğunu, söylerdi. Bu tür şeylere istatistiksel açıdan bakanlar için bu önemli bir avantajdı.

Ama bir Jedi, asker, suikastçı ya da katil değildi, her ne kadar kimi zaman bu rollere bürünmek zorunda kalsalar da. Jedi Şövalyeleri için Jedi'lar ve diğer yaşam formları arasındaki etkileşim güçlerinin dayandığı onları çevreleyen enerji alanının vazgeçilmez bir yönüydü. Bir Jedi onunla yükselir, onun içinde yol alır ve ondan beslenirdi. Bir rakibine kolunu uzatsa erişecek mesafede duran bir Jedi ölümle yaşam arasındaki ince çizginin üzerinde yürüyor olurdu.

Obi-Wan ve Kit yaklaşık bir saattir düello ediyordu ve her biri diğerinin savunmasında bir açık arıyordu. Obi-Wan kısa sürede Kit'in daha iyi kılıç kullandığını fark etti, daha ihtiyatlı olan Obi-Wan'dan çok daha saldırgandı ve sezgileri de daha güçlüydü. Fakat Nautolan kasti olarak bazı hatalar yapıyordu, denge açısından kendisini engelliyor, hızını düşürüyor, tüm dikkatini güçlü olan değil de olmayan yönlerine veriyordu, böylesi bir dikkat seviyesine insan ancak hayatı tehlikedeiken erişebilirdi. Böyle gergin bir anda rahatlayıp Güç'ün akışını hissedebilmek ustalığa giden doğru yoldu.

Glee Anselm'in Sabilon bölgesinden olan Kit, Form 1 ışın kılıcı tekniğinde ustalaşmıştı. Bu en eski dövüş stiliydi ve kadim kılıç dövüş tekniklerine dayanırdı. Obi-Wan'ın Padawan'ı Anakin ise kuvvet ağırlıklı Form 5 tekniği kullanırdı. Tehlikeli Kont Dooku ise Form 2 dövüş tekniğini tercih etmişti. Mükemmel ve kesin bir teknikti ve hassasiyete ve kılıç hakimiyetine dayanırdı.

Obi-Wan Form 3'te ustalaşmıştı. Bu tür lazer ışınlarının yansıtılması ve üst seviye korunmaya ağırlık verirdi.

Bu ikisi saatlerce müziksiz dans etti, önce Üstat Yoda'nın gözetiminde Tapınak'ta öğrendikleri önceden belirlenmiş hamle ve karşı hamlelere uyarak dövüştüler. Zaman geçip de birbirlerine alıştıkça yavaş yavaş önceden belirlenmiş hareketleri terk etmeye başladılar. Her geçen dakika hızlarını biraz daha artırdılar, ritmi terk edip saldırı açıklarını değiştirdiler ve hileye, yanıltmaya, sıçramaya, hızlı seviye değiştirmeye ve çevrelerini de kullanarak düelloya dahil etmeye başladılar: mobilyalar, duvarlar, kaygan zemin. Dışarıdan bakan birisi birbirlerini öldürmeye çalıştıklarını düşünebilirdi ama ikisi de Jedi'ların en eğlenceli ve incelikli oyununu oynadıklarının farkındaydı, ışın kılıçlarının dansı.

Kritik bir anda Kit tısladı, Obi-Wan'dan ziyade kendine, geri adım atıp düellodan uzaklaştı ve ışın kılıcını kapattı.

Obi-Wan da kılıcını kapattı. "Ne oldu, dostum?" diye sordu.

"Biyo-droid," dedi, sesinden öfkeli olduğu belliydi. "Daha başarılı olmalıydım."

"Muhteşemdin. Daha fazla ne yapılabilirdi ki?"

Kit oturdu, açık yeşil kollarını dizlerine dayadı, sensör tendril'leri öfkeli kum engerekleri gibi kıvrıldı. "Kıyıya daha yakın olmalıydım," dedi, kırpmadığı gözlerinin bebekleri kocaman olup ışıldadı. "Kendimi Güç'e teslim edip daha tahmin edilmez olmalıydım. Daha... rastgele."

Obi-Wan, Nautolan'ın sesindeki endişeyi fark etti. Form 1 vahşi ve hamdı... ve de ölümcül. Üstelik Obi-Wan'a göre çok fazla duygusal sıcaklık gerektirirdi. "Ama bu tehlikeli olabilirdi," dedi, sözlerini seçmeye dikkat ederek. "Belki de bedenine değil ama ruhuna."

Kit ona baktı, göz bebekleri yine hareketlendi. "Form 1'in gerektirdiği bu."

Bu noktada, Obi-Wan onun üstüne gitmemesi gerektiğini anladı. Dövüş tekniği seçimi tümüyle kişiseldi. "Haklısın," diye cevap verdi Obi-Wan, "fakat Form 1 senin için de büyük risk taşıyor, dostum."

Kit bir süre bir şey demedi, sonra da başını salladı. "Hepimiz riske gireriz."

Bu basit gerçek Obi-Wan'ı susturdu. Durum şuydu: Kit Form 1'in kendisini büyük tehlikeye attığını biliyordu ama görev bilinci onu değerli kılıyordu. Bu noktada Obi-Wan'ın Nautolan'a duyduğu saygı en üst seviyeye yükseldi.

Şimdilik yapabileceği tek şey Kit'in aklını bu konudan uzaklaştırmaktı. Durdu ve avuçlarını birbirine vurdu. "Haydi gel!" dedi. "Hilemizin başarılı olması için biraz daha talim yapmamız gerek. Sonra da ışın kırbacı üzerinde çalışmaya dönmem lazım."

Bu Kit'in moralini düzeltmiş gibi görünüyordu. "Ne zaman teste hazır hale gelecek?"

Obi-Wan iç çekti. "Kendim hiç yapmadım ama bir keresinde Koornacht Cluster'da bir kelle avcısı kullanırken gördüm. Teoride ne olduğu belli ve arşivde de bir şema buldum. Unutma, eğer gizli bir operasyon düzenlemek zorunda kalırsak tüm şüpheyi Kont Dooku'nun üzerine yıkmalıyız. Eğer ışın kılıcı kullanırken görülürsen Jedi olduğunu anlarlar."

"Az laf," diye sırtıttı Kit. "Çok iş."

Düelloya geri döndüler her ikisi de farklılığının farkındaydı ve bundan da rahatsız değildi. Zihinlerinden tüm düşünceler silinene, tüm konuşmalar unutulana ve geriye sadece Güç'ün içerisinde hareket halinde olmanın keyfi kalana kadar da devam ettiler.

Talimi sona eren Obi-Wan banyo yapıp yeni bir cübbe giydi. Ardından da alt güvertedeki salona gitti. Orada geminin baş tarafındaki resmi yemek salonundan daha rahat bir ortam vardı ve oraya vardığında Avukat Snoil'i iki bilgisayarda çalışırken buldu, her gözü ayrı bir holografik görüntüye bakıyordu.

"Faydalı bir yetenek," dedi Obi-Wan, avukatın sağ kulağının tam arkasında. "İkisini de aynı anda anlayabiliyor musun?" İrkilen Snoil döndü. "Üstat Kenobi! Geldiğinizi fark etmedim. Sorunuza gelince... evet, bizim türümüz beyinlerini iki ayrı noktaya odaklayabilir," dedi. "Tümüyle yeniden tek noktaya odaklanabilmem için ise uyumam gerekecek." Snoil'in parıltılı yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Aslında gelmenize memnun oldum. Ben de sizinle görüşmek istiyordum."

"Ne hakkında?"

"Bu anlaşmalar!" Sesi bir anda yükselip tizleşmişti. "Tam bir kâbus! Ord Cestus asla büyük bir sanayi gücü olmamalıydı. Başta Coruscant çok avantajlı bir ticaret anlaşması yapmış. Amaç hapishanenin kendi ihtiyaçlarını karşılayıp Cumhuriyet'e yük olmasını önlemekmiş."

"Ya şimdi?"

"Şimdi hapishane sadece hukuki bir kurgudan ibaret ve tanım tüm gezegeni kapsayacak şekilde genişletilmiş. Düzenleme lisansıyla Cestus pazarı oldukça iyi durumdaymış."

Snoil durdu, gözleri hipnotize olmuş gibi döndü. Aklında yeni bir şey varmış gibi başını bir yanına çevirdi. Tekrar konuşmaya başladığında sesine yeni bir heyecan hakimdi. "Alâ. Alâ. Eğer durumları yeniden değerlendirilirken onları askıya almakla tehdit edersek paniğe kapılırlar."

"Doğruca Dooku'nun kollarına koşarlar," dedi Obi-Wan ve başını iki yana salladı. "Pek isteyeceğimiz bir şey değil."

"Doğru," diye cevapladı Vippit, sonra da sesini alçalttı. "Aslında ben başka bir konuyla ilgileniyorum."

"Neymiş o?"

"Aslında... şimdi sıra bende," dedi Snoil.

"Çocuklar için mi?"

Snoil başını salladı. "Oh, evet, Üstat Obi-Wan. Beni aramanıza çok sevindim. Yıllardır size olan borcumu bir türlü ödeyememiştim."

Obi-Wan güldü. "Biz arkadaşız. Bana bir şey borçlu değilsin."

"Hayatımı kurtardın," dedi hararetle şekilde ve gözleri kocaman açıldı. "Klanlar ayaklandığında Rijel-On iki adına çalışıyordum. Eğer beni de Cumhuriyet birimleriyle birlikte tahliye etmeseydin boş kabuğum hâlâ orada duruyordu."

Obi-Wan'ın orada bir şeyler yaptığı inkar edilemezdi fakat...

Snoil devam etti. "Sana olan borcumu ödeyene kadar evlenemem."

Obi-Wan bunun nedenini duymak için can atıyordu. Galaksinin harikaları onu şaşırtmaya asla bir son vermeyecekti. "Hayır mı? Neden?"

Snoil'in sesine samimi bir ton hakimdi. "Çünkü sen beni istediğin zaman göreve çağırma hakkına sahipsin. Hiçbir soylu dişi bu borcu ödeyene kadar benimle birlikte olmaz, çünkü ona tam olarak kendimi adayamam."

"Halkının âdeti bu mu?"

Snoil başını salladı.

Obi-Wan kahkahayı patlattı. "Öyleyse, dostum, görevimize olan inancım bir kat daha arttı. Anlaşılan senin bu işleri düzeltmek için benden daha önemli bir sebebin var."

Cumhuriyet'e katılmasından sonra geçen üç yüz yıl içerisinde Cestus'un yerli nüfusu yüzde doksan azalırken göçmen nüfusu birkaç milyon artmıştı. Göçmenlerin ihtiyaçları gezegenin yerlilerinden çok farklıydı ve sistemler arası ticaret olmadan ya tekrar göç edecekler ya da açlıkla karşı karşıya geleceklerdi.

Yüzyıllar önce Cestus sarı kumlar ve kızıl-kahverengi tepelerle kaplı, yüzeyinde az miktarda su olan dağlık ve kayalık bir gezegendi. Verimsiz toprağında yaşayan bin kadar farklı türdeki dayanıklı bitki kök asitleriyle sürekli olarak kayaları yarıp beslenebilecekleri mineralleri bulmak için mücadele ederlerdi. Bu bitkilerin içerisinde en dikkat çekici olanlar yenilebilen ya da ilaç yapımında kullanılan sekiz yüz kadar çeşidi olan mantarlardı ve bu türlerden hiçbiri o tarihe kadar ihraç edilmemişti.

Bir zamanlar verimsiz olsa da Cestus'un sularının sürekli arıtılması ve farklı türdeki gübrelerin denenmesiyle gezegenin toprağı yiyecek olarak kullanılabilir iki düzine kadar bitkinin tarımı için elverişli hale gelmişti. On beş kuşaklık tarımın ardından yeşil tarlalar gezegenin kahverengi coğrafyasında göze çarpmaya başlamıştı, bazılarını uzaydan bile görmek mümkündü.

Üst yörüngeden bakıldığında Baktoid zırhını ya da tehlikeli biyo-droidleri üreten sanayi bölgesini ve bu gezegenin galakside sergilenen bu oyunda ne denli önemli bir rolü olduğunu görmek gerçekten zordu. Maalesef ne kadar acı olsa da bu inkar edemeyecekleri bir gerçektir.

Nakliye kruvazörü inmek için, elektromanyetik yoğunluğun azlığından dolayı, Dashta ovasındaki bir sektörü seçmişti, bölgede ya çok az kişi yaşıyordu ya da tümüyle ıssızdı. Dış dünyadan gelenler meraklı gözlerden uzak durmak istiyordu. Ne kadar gizli olurlarsa işlerini o kadar kolay yaparlardı.

Bir saat boyunca askerler içleri dolu kasa ve sırt çantalarını gemiden dışarı taşıdılar. Kit kendi eşyalarını taşımakta ısrar etmiş, askerler de buna ses çıkarmamıştı. Jedi en az onların ikisi kadar güçlüydü. Yolculuğun yarısında Obi-Wan şu an Kit'in belinde olan silahla uğraşmıştı. Kit doğaçlama yeteneğiyle bilinirdi ve birkaç saat içerisinde ışın kırbacını sanki onunla doğmuş gibi kullanmaya başlamıştı.

Obi-Wan, Kit'e dönüp elini uzattı. "İşte," dedi, "burası yollarımızın ayrıldığı yer."

"Şimdilik," dedi Kit. "Buranın güneyindeki mağaralarda bir üs kuracağız ve bir gün içerisinde operasyona hazır hale geliriz. Sonrasındaysa bizi her ne bekliyorsa ona karşı hazır oluruz."

"Bundan eminim," dedi Obi-Wan. "Astromech'in uzaktan bakım kanalları üzerinden yapılacak iletişim dikkatlerini çekmez. İletişimi temel taşıyıcı frekansı üzerinden yaparak gizleyebiliriz."

Kit başını salladı ama dudaklarındaki gülümsemenin gözlerinde karşılığı yoktu.

"İyi fikir. Güç seninle olsun."

Artık yapmaları gereken şeyler belli olduğundan işe koyuldular. Obi-Wan rüzgarda savrulan kum bulutlarına aldırmandan ufka baktı. Ötede pas rengi bulutlar yere doğru açılmış, uzaktan huzurlu ve sevimli görünüyordu, Cestus'ta yüzeyde rastlanabilecek en büyük felaketlerden biri olan bir kum fırtınası. Obi-Wan Cestus'un neden hapishane olarak seçildiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Dört klon askeri Kit'le birlikte kalmıştı. Obi-Wan tekrar gemiye döndü ve kapı da ardından kapandı.

CT-X270'in yanındaki boş koltuğa oturup kemerini bağladı, Doolb Snoil'i de kontrol edip başını salladı. "Gidelim, Xutoo," dedi.

Kit, modifiye edilmiş bir savaş aracı olup bir şahin-yarasa kadar çevik ve saatte 550km hıza erişebilen bir araç olan, Aratech 74-Z speeder bike'taki alet takımını kontrol etti. Bu araca binmek Nautolan'a en sevdiği sporlardan biri olan fırtına-yüzücülüğünü hatırlatmıştı.

Dört yönlendirici kanatçığı hassastı ve iyi ayarlanmıştı. Kaldırıcı motorları demicot'lar gibi hırılıyordu ve her iki yanına yüklenmiş ağır yükü taşıırken de hiç zorlanmamıştı. Tüm yakıt hücreleri doluydu ve tüm göstergeleri çalışıyordu. Güzel. Elini kaldırdı ve klon askerleri sanki bir aydır bunun tatbikatını yapıyormuş gibi aynı anda kendi speeder'larına bindiler. Derin bir nefes aldı. Çift kalbinin ritmi hafifçe bozulurken vücudunu da ateş basmıştı, harekete geçmeye hazırlanıyordu. Hep bu an için yaşamıştı, fırtına öncesi sessizlik. Glee Anselm'in görülmemiş kasırgalarında yüzeyde yüzmek ya da Form 1'in talimini yapmak, fırtınanın kendisi sınavken zorluk da girdaplar arasında dengesini koruyabilmekteydi. Hiç düşmemişti. Ama tüm ölümlüler gibi onun da günü gelecekti. Ama bugün değil, yüzü asıldı, bugün değil.

Speeder'ı çalıştırdı. Motorun hırıltısı araç yükselirken kükremeye dönüştü.

Beşi vadilerden ve nehirlerin üzerinden alçaktan mükemmel bir düzende uçtular.

Yakınlarındaki nesnelere yüksek hızları nedeniyle göremeseler de uzaktakileri rahatlıkla görebiliyorlardı. Kit ileriye baktı ve kayalık zeminde yol alan uzaktaki bir kervanı fark etti. Speeder bike'lar görülemeyecek kadar alçaktan uçuyordu, o yüzden de geriden gelen speeder'ın tarayıcıları öndeki aracın neden olduğu toz bulutu yüzünden düzgün çalışmıyordu.

Bir zamanlar gezegenin yegane hakimi olan böceğe benzer göçebe X'Ting'lerin yanından geçtiler. Hâlâ bir ölçüde siyasi güce sahip olsalar da sayıları artık ancak on binlerle ifade ediliyordu. Göçebeler kızıl kollarını kaldırıp kendilerini geçip giden speeder bike'ları işaret ettiler.

Endişe edecek bir şey yoktu. Kendisini bunun kötü bir alamet olmadığına ikna etti. Böyle ıssız bir bölgenin orta yerinde Cestuslularla karşılaşmak sadece bir tesadüftü. Göçebe yerli Cestuslular teknolojiden habersizdi ve elektronik sinyal yayacak hiçbir cihaz kullanmazlardı. Endişe edecek bir şey yoktu...

Cestus, Kit'e seslendi. Bu arazide, affetmeyen bir doğaya karşı verilen bir yaşam mücadelesini hissetti. Ona kendi ana vatanının arazisini hatırlatmıştı, tarifsiz bir cesarete sahip bir halk dışında kimsenin yaşamayı başaramadığı zorlu topraklar. Eğer büyük ve bulanık okyanusları da olsa burada kendisini evinde hissedirdi.

Arkasındaki speeder bike'ın üzerinde Nate de araziye incelerken düşüncelere dalmıştı. ARC yüzbaşı her yeri inceliyordu. Muhtemel pusu noktaları, mevziler... Gördüğü ve düşündüğü her şey görevinin bir parçasıydı. Aklında başka bir şeye yer yoktu. Başka bir şeye ihtiyacı da yoktu.

Kilometreleri kat ederek son sürat hedeflerine, batıdaki Dashta Dağları'na doğru yollarına devam ettiler.

Coruscant'tan gelen bir geminin gezegene yaklaşması için en uygun rotayı seçen CT-X270, "Xutoo", yeniden Cestus'un atmosferine girdi. Kruvazörün iletişim çanağı sinyal gönderdi ve otomatik iniş sinyali alıcısı iniş için gereken talimatların şifresini çözdü.

Doğruca Cestus'un başkenti olan ChikatLik'e gittiler, X'Ting lisanında bu kelime merkez anlamına geliyordu. Xutoo gemiyi maharetli şekilde idare ediyordu, sanki pilot olmak için doğmuştu.

Her zamanki gibi tüm konularda eğitimliydi.

Altlarındaki gezegeni görmelerini engelleyen kilometrelerce genişlikteki toz bulutlarının arasından geçerek alçaldılar. Rota bilgisayarı hedeflerinin ana hatlarını gösteren bir görüntü yayınladı ve Obi-Wan'ın yüzeyle ilgili bakarak görebileceğinden çok daha fazla görüntüyü onlara sundu. Cestus'un özelliklerinden biri de volkanların, su erozyonlarının ve bir zamanlar çok kalabalık olan X'Ting sürülerinin bin yıldır yaptıkları kazıların neden olduğu sayısız tünellerden oluşan ağdı. Bu mağaralar nedeniyle hapisane gezegeni olarak seçilmişti ve gemileri de şu anda en büyük lav mağaralarından birine doğru inmekteydi.

Ağızdan içeri girdiklerinde hava açıldı ve ilk kez etraflarında neler olduğunu görebilme şansını elde ettiler. Birkaç saniye sonra çevrelerinin ustalıklı işlenmiş ve boyanmış olduğunu gördüler. Obi-Wan birkaç parlak duvar yazısı gördü, borular ve çeliklerden oluşan bir şebeke, kim bilir kaç işçi neslinin ürünü olan bir labirent.

Ayrıca işçilerin inşa ettikleri her şeyde estetiği de göz ardı etmediklerini görerek hayran olmuştu. Ölümlülerin inşa ettikleri şeyler ne kadar güzel olsa da doğal güzellikler her zaman Obi-Wan'ın daha çok dikkatini çekmişti, sanki insan bilincinin asla idrak edemeyeceği şekilde Güç'ün doğruluğuna ve derinliğine tanıklık ederlerdi.

Diğer bir tünele yönelip sola döndüler. Köşeden suni ışıklar yansıyor. Bir an için gözleri kamaştı.

ChikatLik'in ofis ve daireleri volkanik yapıya öyle güzel entegre olmuştu ki doğanın yaptıklarının nerede bitip ölümlülerin yaptıklarının nerede başladığını anlamak çok güçtü. Binlerce yol ve kaldırım gördü, ama hava trafiği çok azdı. Kıvrımlı ve taşla kaplı yolların büyük bölümüne aynı zamanda yürüyen yollar da eşlik ediyordu ve sanki canlı bir organizma gibi zaman içerisinde şehirle birlikte büyüyüp geliştigi anlaşılıyordu.

Gemileri kuleler ve yüksek yolların arasında zikzaklar çizerek gitmek istedikleri yerin dışındaki, bir tür büyük iskan bölgesi, merkezi bir iniş pistine doğru yol aldı. Volkanik kayaların sert gri ve siyah duvarlarla örtüldüğü yerlerde belki de kovan işçilerinin sindirim sistemleri için özel yerler yapılmıştı.

Gemi yavaşça alçalırken yan pencerelerden birinde hazır olda duran bir sıra üniformalı insan asker gördüler. Obi-Wan, Xutoo'nun ana motorları kapattığını biliyordu, dolayısıyla yaklaşırlarken ısı ya da radyasyon sorun olmayacaktı.

Doolb Snoil'in yeşil gözleri heyecanla oynuyordu. "Bakın, şeref kıtası!"

"Evet," diye cevap verdi Obi-Wan. "Buralara Coruscant'tan temsilci gelmesi pek rastlanılan bir olay değildir. Korkarım ki bu mesele sadece bir iş meselesinden çok daha ciddi."

"Ah," dedi Snoil. "Kovan siyasetinin bazı unsurlarının hâlâ geçerli olduğunu tahmin ediyorum. Karmaşık ve şaşırtıcı sosyal iletişim bizi bekliyor, Üstat Jedi."

Obi-Wan güldü. Bu doğrudu, artık önceki gibi sadece barışın koruyucusu değildi. Bugün o bir elçi, merkezi hükümetten gelen bir temsilciydi. Sevse de sevmese de bu rolü kabul edecekti.

Şeref kıtası insana yakın bir tür olan Kiffar'lardan oluşuyordu, kapı açılıp da rampa yere değer değmez bu dikkatini çekmişti. "Üstat Kenobi, size Chikatlik'e hoş geldiniz demekten onur duyarım," dedi en yakındaki muhafız. "Vekil'in şu anda meşgul olduğu haberini aldım. Kovan meselesi. Bu gece dönecek ve yarın sizi kabul edecek."

Obi-Wan başını salladı ve Snoil'in göz bebekleri keyifle fir döndü.

Droid müzisyenlerden oluşan bir bando, Obi-Wan, Snoil ve astromechdroidleri rampadan inerken, muhtemelen Cestusların gezegen marşı olan bir müziği çalmaya başladılar. Bando daha sonra da Cumhuriyet'in resmi marşını çaldı. "Tüm Yıldızlar Birlikte Işıldar." Bir zamanlar bu şarkı kanını kaynatırdı ama son aylarda onu ne zaman duysa tüyleri diken diken olmaya başlamıştı.

Marş bitince Kiffar muhafızları yeniden selamladı. "Teşekkürler," dedi Obi-Wan ve Snoil'in gözleri de müziğin ritmiyle hareket etmeye son verdi. Etkilendiği bir gerçektir.

"Cestus'a hoş geldiniz. General Kenobi, Avukat Snoil."

Obi-Wan başını salladı. "Teşekkürler, Çavuş. Umarım görüşmeleri kısa sürede halleder ve böylece geri dönmeden önce gezegeninizin güzelliklerini görmek için zaman ayırabilirim."

Bu cümleleri öyle akıcı şekilde ifade etmişti ki Obi-Wan bile kendisine hayret etti. Gerçekte pek de iyi bir siyasetçi olduğu söylenemezdi. Barışı korumakla siyasetçiliğin ortasında bir nokta bulmak zorundaydı ve eğer doğru yolu seçmişse...

Zihninde bu düşünceler varken dudaklarında da hafif bir gülümseme belirdi, Obi-Wan ve Snoil, uçuşa açık taşıma hatlarının üzerinden geçen bir demir yoluna kadar askerlerin refakatinde gittiler.

"Gezegenin yüzeyinde çok az bina var," dedi Snoil. "Neden?"

"Doğal mağaralar mahkumların kalması için uygun yerlerdi ve kum fırtınalarından ve yağmacı yerlilerden de korunma sağlıyorlardı. Bunlar uzun zaman önceydi."

"Ya şimdi?" diye sordu Obi-Wan.

"Şimdi mi?" diyerek omuz silkti rehberleri. "Veba kovanlardaki sürülerin çoğunu kırıp geçirdi. Biz de boş kalanlara yerleştik."

Onlar aracı takip ederlerken bir çift droid eşyalarını getirip onların arkasından gelen diğer bir araca yerleştirdi. Binaların büyük bölümü sarkıt ve dikitlerin taklidiydi ama çok sayıda değişik kültürün etkisini gösteren farklı mimari türlerin ürünlerini görmek de mümkündü.

Kayadan bir duvara oyulmuş büyük ve güzel bir yapıya yaklaştılar. Dikkatli bakmayınca bir bina

olduğunu anlamak gerçekten güçtü. "Geldik," dedi muhafız.

"Bu da ne?" dedi Obi-Wan. Belki bir kilometre uzanıyordu ve Obi-Wan'ın bir Rim dünyasında gördüğü en büyük yapılardan biriydi, o kadar büyüktü ki onu başta kayaların doğal bir uzantısı zannetmişti.

"Grand Chikatlik burada inşa edilmiş ilk hapisanedir," dedi rehberleri. "Elli yıl önce otele çevrildi ve şu anda en lüks otelimiz burasıdır."

Artık açıkça görebiliyordu; birkaç yüz metrelik restorasyon, bir kovanla devasa bir ofis kompleksinin dizaynlarının bir karışımı olan iç içe geçmiş bir daire ve bir küçük odadan oluşan bir yapı, hem suni hem de organik dizaynın ötesine geçen bir şey. Etkileyici.

Arabaları lav mağarasına benzeyen bir yere girdi ve otelin lobisinden çıktı. İç kısmı mağaraya benziyordu, lobi doğal ve parlak bir pınarın çevresine inşa edilmişti, kireç taşından basamakların ortasından yukarı doğru tüpler yükseliyordu.

Gümüş rengi protokol droidi onlara yaklaştı, sanki heyecandan titriyordu. "Hoş geldiniz! Sizler artık Cestus'un en lüks otelinin konuklarısınız."

Snoil'in etli dudakları keyifle kıvrıldı. "Mekikte geçen günlerin ardından bir kabin değil de oda da kalmak güzel olur," dedi.

İki X'Ting görevli ortaya çıkıp arkalarındaki bagajları taşıyan araca yöneldi. X'Ting'ler altın rengiydi, bedenleri oval ve inceydi, bacakları da cılızdı. "Bu iki özel konuğumuza odalarını gösterin," dedi droid. Muhtemelen bu sıra dışı konuklardan alacakları dolgun bahşişlerin hayalini kuran görevliler bagajları önce droid arabalara taşıyıp, o arabaları da asansöre yüklediler. Obi-Wan X'Ting'lerden birinin yaka kartında FIZZIK yazdığını gördü.

Asansör mağaranın iç duvarı boyunca yükseldi, hızla ve titremeden gidiyordu, sonra da kapı açıldığı zaman odaya karşılık gelmesi için kendi etrafında döndü.

X'Ting görevliler bagajları indirip odalara taşıdılar. Droid başını eğdi. "Umarım odalarınızı beğenirsiniz, beyler."

Obi-Wan kendisini droidten ziyade görevlilere cevap verirken buldu. "Beğeneceğimden eminim."

"Vekil gelmeden önce belki de şehri gezmek istersiniz."

"Çok düşüncelisin. Kendi başımızın çaresine bakabileceğimizden eminim."

Protokol droidi ayrılırken Fizzik ve diğerine de kendisiyle birlikte gelmeleri için işaret etti, onlar da öyle yaptılar.

Doolb Snoil konuşmaya başladı ama Jedi bir parmağını kaldırıp onu susturdu. Obi-Wan eşyalarını boşaltırken astromech de odayı taramaya başladı, her hareketi yavaş ve kontrollüydü.

"Hangi odayı seçsem," dedi Snoil.

"Hangisinin manzarası daha iyiyse," dedi Obi-Wan. "Senin burada çevreyi görmek istediğini söylediğini hatırlıyorum..." konuşmaya devam edecekti ki astromech'i "oda temiz" sinyalini biyledi.

"Sanırım güvenli. Odada herhangi bir dinleme cihazı ya da benzeri şey yok. Durum değişirse meçh'imiz bize haber verir."

"Teşekkürler, dostum," dedi Snoil, kaşlarından birini silerek. "Sana açıkça ifade edeceğim, Üstat Obi-Wan. Bu ortalığı kolağan etme olayı beni çok rahatsız ediyor."

"Senin bu konuyu düşünmene gerek yok," dedi Obi-Wan. "Sen kendi işini yap, diğer işleri de bana bırak."

"Sence işler yolunda mı?"

"Daha önce de dediğim gibi-" Snoil'in yanına oturdu, inişten beri görüp duyduklarını zihninde toparlayıp bir sıraya koymaya çalıştı. "Saraya gidecek ve kalanını sonra göreceğiz."

"Ya önerilerimizi dikkate almazlarsa?"

"O zaman," dedi Obi-Wan düşünceli şekilde, "işler karışır."

Kit Fisto, Nate ve üç kardeşi gizlice gidecekleri yere vardılar, gizemli adamları Sheeka Tull tarafından belirtilmiş olan, Dashta Dağı bölgesinde gerekli keşifleri yaptılar. Tull onları bir kaya çıkıntısının altında gizlenmiş bir mağaraya yönlendirmişti. Bu mağara acil durumlarda iniş pisti olarak kullanılabilir geniş ve düz taştan bir zemine açılıyordu. Güvenlik nedeniyle ana toplanma bölgesi mağara girişinden yokuş aşağı yüzlerce metre aşağıdaydı.

İlk bakışta mağara ideal görünüyordu, fakat Kit içeri girdiğinde sensör tendril'leri titremeye başladı. Bir speeder bike'ın yarısı büyüklüğünde kaba tüylü, dört ayaklı bir memelinin kurumuş leşi duruyordu. Görünür bir yarası yoktu... acaba ölmek için mi bu mağaraya gelmişti? Leşi ayağıyla kenara itip bir adım daha attı. Ortalıkta yaşam belirtisi yoktu. Yan tüneller farklı yönlere doğru devam ediyordu. Üzerlerinden mağara kuşları ve membranöz sürüngenlerin ciyaklamalarını duymaya başladılar. Köşelerde yosunlar ve eski ve tozlu ağlar görülüyordu ama tehlike arz eden bir şey yoktu.

"Burada bir şey olabilir," dedi Nate, arkasından gelerek.

"Belki de başka bir mağara bulsak iyi olacak," dedi CT-12/74. Onun adı da Seefor'du.

"Tull'la temasa geçene kadar olmaz," dedi Kit.

Burada, buldukları engebeli vadide ilkel birkaç tür hariç hemen hiç bitki yoktu, ilk saatlerini kamp kurmak, yataklarını hazırlamak ve prefabrik evleri monte etmekle geçirdiler. İşlerine o kadar dalmışlardı ki ilk mağara örümceği ortaya çıktığında güçlüğü farkına vardılar.

Kit ağları ya da gördükleri leşin neyin kurbanı olduğunu anlamadığı için kendisine küfretti, ama sekiz bacaklı felaket gölgelerin içinden çıkıp Sirty'ye saldırdığı zaman Nautolan duraksamadan harekete geçti. Işın kılıcının, bacaklarından birini kestiği örümcek çılgınlık attı, toparlanan asker silahını çekti ve daha gövdesi yere düşmeden canavara üç atış kondurmayı başardı.

Sevinmeye zamanları yoktu ne yazık ki, yaklaşık aynı büyüklükte altı mağara örümceği karanlığın içinden çıkıp geldi.

Kit askerlere kare düzenine geçmelerini emretti ve sekiz bacaklı saldırganlar üzerlerine geldiğinde hepsi ateşe hazır halde bekliyordu. Arkalarda bir yerde bir yuvaları olmalıydı ve onlar da gayet doğal şekilde buldukları bölgeyi koruyorlardı. Düşünecek zaman yoktu. Harekete geçmenin zamanıydı.

Mağara örümceği Kit'in çaprazındaki askere, Nate'e, ağını püskürttü. Asker omuzu üzerinde yuvarlanıp ateş konumuna geldi, ateş edip örümceğin saklandığı yerin üzerindeki kayaları tuzla buz etti. Talihsiz yaratığın üzerine molozlar yağarken Nate tekrar yuvarlanarak ayağa kalktı ve speeder bike'lardan birine koştu.

Kaçıyor muydu? İmkansız. GAR'ın kısa ama şanlı tarihinde emre itaatsizlik eden, görevini yapmayan ya da kaçan bir asker görülmemişti. Fakat –

Hemen arkasında kıllı ve sekiz bacaklı bir canavar tıslayarak sıçradı. Kit daha erken davranmıştı, ışın kılıcı vınladı. Örümcek sıçrayarak kaçtı ve diğer tarafa indi. Tekrar sıçradı ve zehir püskürttü. Kit yana çekildi, yeşilimsi sıvının bir bölümü ışın kılıcına denk gelip buharlaştı. Önlerindeki kayalar

sallandı ve bir sürü küçük örümcek, Kit'in dizinden daha yüksek değildiler, ortaya çıktı, parlak gözleri aç, zehir damlayan dişleri keskindi.

Neler olduğuna bir göz attı ve bir banta'nın yarısı büyüklüğünde devasa kızıl bir dişi gördü, gölgede saklanmış gözlerini onun üzerine dikmiş bekliyordu. Birliklerine komuta eden bir general gibi.

Bu Kit'in anlayabileceği bir şeydi. Klon Savaşları'nın başlamasından beri Kit Fisto bir generaldi ve emrinde askerler vardı. Haydi! dedi içinden, göz bebekleri kocaman oldu. Dengesini korumak için bacaklarını açtı ve bekledi.

Nate'in speeder bike'ı hemen çalıştı. Onun maharetli idaresinde mağara zemininde yükseldi ve olduğu yerde dönerek örümceklere yöneldi. Ona zehir ve ağ püskürttüler ve bunu her yaptıklarında aşağıdaki kardeşlerinin ateş etmek için bir fırsatı daha oldu. Mağara lazer ışınları ve Kit Fisto'nun hiç durmayan kılıcıyla aydınlanırken, örümcekler de tüm güçleriyle karşılık verdiler, garip ve şekilsiz gölgeleri mağaranın duvarlarına düştü. Canavarlar atladı, zıpladı ve süründü. Zırhı eriten zehirlerini ve askerlerin kol ve ayaklarını bağlayan ağlarını püskürttüler. Ama Geonosis karesini aşmayı hiçbiri başaramadı, bu taktik hem savunma hem de saldırıda maksimum ateş gücü sağlardı.

Speeder'ın üzerindeki asker zikzaklar çizerek örümceklerin dikkatini dağıttı. Sekiz bacaklı rakipleri yerde çok hızlıydı ama bu uçan nesneye karşı ne yapacaklarını pek bilememişlerdi. General Fisto öyle tiz bir ıslık çaldı ki yirmi metre uzaktaki Nate'in bile kulakları çınladı. Diğer askerler de speeder'larına koştular ve kısa süre içerisinde mağara kükreyen, dalan ve ateş eden speeder'lardan geçilmez oldu.

Keyfine diyecek olmayan Nate kahkahayı bastı. Selenome'la olan mücadelesine geri dönmüş gibiydi: Kiminle uğraştığınızı bilmiyorsunuz değil mi?

Mağaranın tepesinden gelen yeni örümcekleri görünce hevesi kursağında kalmıştı. Bir bunlar eksikti –

Koca dağdaki en büyük yuvaya denk gelmişlerdi herhalde? Gidişat iyi değildi ama kadere sitem etmenin zamanı değildi, savaşmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

En az altı tane büyük ve düzinelerce de küçük örümcek, lazerler, ışın kılıcı ve tepelerine çöken molozlar yüzünden can verdi ve kalanlar da çığlık çığlığa geldikleri karanlığa çekildiler. İçlerinde en büyüğü olan kızıl ve kıllı dişi diğerleri kaçarken onları korudu.

Askerler takibe başladılar ama general elini kaldırdı. "Hayır!" diye bağırdı. "Kaçıyorlar. Bırakın anaları kaşsın."

Dişi gözlerini generale dikti. Şaşırtıcı şekilde sanki hürmet eder gibi başını eğdi ve karanlıkta kaybolup gitti.

Askerler araçlarını indirdiler ve silahlarını indirmeden evvel çevrelerini son bir kez dikkatle gözden geçirdiler.

"Hemen çevre sensörleri yerleştirin," dedi General Fisto. "Yani burada mı kalacağız, Komutanım?" diye sordu Nate.

General Fisto'nun cevap verirkenki gülümsemesi pek hoş değildi. "Muhtemelen tüm mağaralar örümcek kaynıyordur. Hiç değilse buranın artık temiz olduğunu biliyoruz."

"Ayrıca," diye fısıldadı Sirty, Nate'e General Fisto uzaklaştığı zaman, "burası için savaştık. Artık bizimdir."

Diğerleri mağaraya yerleşmekle meşgulken, Kit Fisto iletişim ünitesini tümüyle terk edilmiş arazide görüş hattı kapalı olan mağarasından bir kilometre kadar uzağa taşıdı. Orada cihazı açtı ve oturup bekledi.

Beş saniye sonrada kapattı. Beş dakika bekleyip tekrar beş saniye yayın yaptı ve bu böyle sürüp gitti.

Bir saat sonra uygun kod dizininde bir cevabın geldiğini gördü. Monitörü kapattı ve bekledi.

Güneş batı ufkuna yaklaşmıştı ki güneyden hurda bir yük gemisinin geldiğini gördü. Ağır ağır uçtu ve altındaki çalıları kavurarak gittikçe alçalmaya başladı. Bu termal verimsizlik onun eski bir model ya da hasarlı olduğunun göstergesiydi.

Kapısı açıldı ve rampa aşağı indi. Kit bir bipleme sesi duydu ve ardından kapıda bir dişi insan belirdi.

Kit'in insan güzelliğini takdir edebilecek ölçüsü çok azdı ama yürüyüşüne ve endamına bakılırsa bu dişinin fiziksel durumu kusursuzdu, pürüzsüz siyah cildi ve parlak kısa saçları sağlıklı bir bağışıklık sistemi olduğunu gösteriyordu, üstelik son derece de bilinçli ve tetikte biri olarak gözüküyordu. Çok iyi. Planlarını başarıyla uygulayabilmek için bu niteliklere ihtiyacı olacaktı.

Kadın, Kit'i süzdü, yüz ifadesinden kızgın olduğu görülüyordu. "Bir Nautolan. Okyanustan bu kadar uzakta ne işin var?"

Jedi umursamadı. "Bekliyorum," dedi.

Kadın gözlerini çevirdi. "Espri yeteneği sıfır. Pekala, Alderaan'ın üç ayı var."

"Demos Dört'ün ise iki," diye cevap verdi Kit, tereddüt etmeden. Kadın başını sallayarak onayladı. "Adım Sheeka Tull. Bana seni beklemem söylendi."

"Sana tam olarak ne söylendi?"

Kadın parmağıyla kumun üzerinde bir çizgi çizdi. "Eğer sana yardım edersem benimle ilgili bazı şeyleri unutacaklarını söylediler. Yeterli mi?" Tekrar ona baktı, gözleriyle meydan okuyordu. Kit başını sallayınca kadın rahatlamış gibi göründü. "Pekala. Neye ihtiyacın var?"

"İhtiyacım olan güvenilir birisi. Mağara örümcekleri vardı."

Kadın başını iki yana salladı. "Bu dağlar örümcekle kaynar ama o mağarayı kontrol ettiğimde hiç görmemiştim. Özür dilerim."

Kit iradesini test eder gibi gözlerini ona dikti. Doğruyu mu söylüyordu? Şansölye'nin en güvenilir taktisyeninin kendilerine tavsiye ettiği bu gezegendeki adamları oydu. "Pekala. Bana Desert Wind olarak bilinen şu anarşistlerden bahset," dedi.

"Geçen sene çok ağır kayıp verdiler," dedi Sheeka Tull. "Onlarla ne işin var?"

"Senin bilmen gerekmiyor," diye cevap verdi.

"Hayır." Kadının gözleri kısıldı. "Benim asıl bilmem gereken şey bu. Eğer söylemezsen sana yardım edemem. Buna cesaret edemem."

Kit onu izledi. Eğer onu uzun süreden beri tanısaydı doğruyu söyleyip söylemediğini ya da blöf yapıp yapmadığını anlayabilirdi. Hemen bir karar vermesi gerekiyordu ve ne kadar dikkatle bakarsa baksın kesin bir şey söyleyebilmesi güç görünüyordu. "Eğer hükümeti devirmek gerekirse kullanacağımız sabotaj ve yanıltma görevlerinde kullanılacak etkili bir birim kurmamız gerekiyor."

Bu sözlerin onu ne kadar şaşırttığının farkındaydı ama kadın yüz ifadesini korumakta son derece başarılıydı. "Dürüstlüğün için teşekkürler."

"Bizi Desert Wind'e götürebilir misin?"

"Hayır. Ama sizi onları tanıyan kişilere götürebilirim."

"Bu da olur."

"İşiniz bittikten sonra beni tamamen unutun." Kadın yumruğunu beline dayamış şekilde durdu.

"Sorun değil."

Kadın başını salladı ve parmağının ucuyla kumda bir daire çizdi. "Tamam, öyleyse," dedi. "Spindragon'la tanışma zamanınız geldi."

Böceksi Cestuslunun adı Fizzik'ti ve türlerine özgü üç yıllık erkek-dişi döngüsünün tam zirvesindeydi. Bu noktada salgıladığı hormonlar sinirlerini uyuşturacak seviyedeydi ve bu hormonları dengelemesi için gerekli ilaçları bulmak için de yapmayacağı şey yoktu. Bu süreci kolaylaştıracak ya da hızlandıracak olan bitkinin adı viptiel'di, ana vatanı ise Nal Hutta gezegeniydi. Sıradan bir otel görevlisi için çok pahalı bir üründü.

İşte bu yüzden, Fizzik ruhunu uzaktan kardeşi Trillot'a satmaya karar verdi. Kalabalığın arasında, bir lav çukuru süsü verilmiş, bir arka sokağa gelene kadar yol aldı. Duvarlar sergilerin ve gösterilerin afişleriyle kaplıydı ve holografik ve sabit reklamlar sokaktakilerin cebindeki parayı alabilmek için tüm cazibelerini sergiliyorlardı.

Fizzik bir buçuk yıldır burada değildi. Öyle olsa onu tanıyan birini bulması güçtü, çünkü buradan son geçtiğinde bir erkek değil de dişiydi.

Yüzlerce standart yıl önce bu gezegen X'Ting'lere aitken rakipleri olan örümcek klanlarını uzak dağlara sürmüşlerdi. Ama Cumhuriyet'in gelişi her şeyi değiştirmişti. Başta kovanları için hayırlı olacağını düşünüp sevinmişlerdi ama zaman içerisinde dış dünyalılar her şeyin kontrolünü ele geçirmişti. Kim ne derse desin son yüzyılda patlak veren vebanın bir soykırımdan fazla bir farkı yoktu. Kovanlar harap olmuş ve Cestus Cybernetics gezegenin yegane hakimi konumuna yükselmişti. Hayatta kalan X'Ting'lerin büyük bölümü burası gibi gecekondu bölgelerinde yaşamak zorunda kalmıştı. Aralarından bazıları da (değersiz dron Duris ya da şu anki kovan konseyinin başı Quill gibi) iktidarı elde edebilmek için kendi halkını satmaktan çekinmemişti. Bu hainler artık Beş Aile'nin kapı köpeğinden başka bir şey değillerdi.

Fizzik dişiyken genelde dış dünyalı üst tabakanın evlerinde hizmetçilik yapardı. Ama erkeğe döndüğünde çoğu dış dünyalı işveren, onun güçlü feromonlarını onu işten çıkaracak kadar itici bulurdu. O da tekrar dişi olana kadar hayatta kalabilmek için elinden gelen her şeyi yapmak zorunda kalırdı. Sosyal tabakalar arasındaki sonu gelmez yolculuğu sayesinde çok sayıda kişiyi tanımıştı ve bunlar sayesinde kimi zaman değerli bilgilere erişme imkanı da oluyordu. Coruscant'tan ChikatLık'e gelen son derece önemli misafirler gibi. Bu bilgiyi en kısa sürede başkentteki en güçlü X'Ting'lerden biri olan, işçi sendikalarından yeraltı örgütlerine kadar Ord Cestus'un gerçek idarecilerinin tümüyle ilişki içerisinde olan, kardeşi Trillot'a ulaştırmalıydı.

Birkaç dakikada, Ore Bulvarı'ndaki karanlık bir koridorun sonundaki, sağlam ve oval şeklinde demir bir kapının önüne geldi. Bir açıdan parolayı bilmek faydalıydı. Diğer açıdansa bu kapının önüne gelip de para harcamaya ya da bir şeyler satmaya niyeti olmayan kişilerin başı belaya girebilirdi.

Fedailer, biri mavi derili insansı Wroonian ve diğeri de iri ve kürklü bir Wookiee, yüz ifadelerinde hiçbir değişim olmadan Fizzik'e baktılar.

"Kardeşimi görmem gerek," dedi Fizzik ve sadece kovana mensupların bildiği parolayı söyledi.

Fedailer başlarını sallayıp kapıyı açtılar. Biri önden içeri girdiği halde, o yine de karanlık merdivenlerde bir şey var mı diye etrafına bakındı.

Koridor boyunca küçük bölmeler sıra halinde dizilmişti ve tek ya da çift olarak buralarda duran farklı galaksi yaşam formları da geçerlerken onlara bakıyor ve sonra da ne işle meşgulse tekrar ona dönüyorlardı.

"Trillot'la ne işin var?" diye sordu Wroonian.

"Sadece ona söyleyebileceğim bir haber var."

Fedai homurdandı. "Neymiş? Elmas mı yemek istiyorsun?"

Fizzik'in keyfi kaçmıştı. Trillot'un gücünde ve zenginliğinde birinin çevresinde çok daha kaliteli adamlar olması beklenirdi ama anlaşılan işler öyle yürümüyordu. "Beni yanına götür yeter."

"Senin kardeşin mi gerçekten?" diye sordu fedai, dönerek. Yüzünün ifadesi değişmişti ama kötü yönde.

Fizzik içine düştüğü tuzağın farkına vardı. Etraflarını kuşatan bölmeler meraklı gözlerle doluydu. Bu şantajdan başka bir şey değildi. Elini cebine atıp bir avuç kredi çıkardı. Son kalan parasını. Neyse hayat bir kumardı zaten. Eğer şunun parasını öderse kısa süre sonra karşılığını fazlasıyla alacaktı. Ödemezse... ölümlerin paraya ihtiyacı olmazdı zaten.

Paraları alır almaz Wroonian'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Oh!" dedi. "Oh! Trillot'u mu görmek istiyorsun?" Paraları hemen cebine koyup bir perdeyi çekti.

Başta Fizzik sadece geniş bir kanepede gördü ama gözleri karanlığa alışınca kardeşini de seçmeye başladı.

Trillot, Fizzik'ten üç kuluçka büyüktü. Fizzik gibi o da soylu ama fakirleşen bir dışının çocuğuydu, ona miras kalan şey zenginlik hasreti ve çok eskilerde kalmış bir gücün gölgesiydi. Pek çok X'Ting'ten farklı olarak Fizzik, Trillot'un viptiel ve diğer bitkilerden oluşan bir karışımı kullanarak aylarca süren bu cinsiyet değişimi sürecini saatlere indirebildiğini biliyordu. Yetersizlik ya da doğurganlık yoktu. Ya da Trillot'un konumundaki biri için ağlayıp sızlayarak geçecek bir dönem.

Beş yıl sonra Trillot yerel bir Tenloss kartelinin dikkatini çekmiş ve Cestus Cybernetics'ten istifa ettikten iki yıl sonra da kendisi için çalışmaya başlamıştı.

Bir sıra gizemli ve trajik kaza sonucu Trillot'un yükselmesine engel olan herkes ortadan kalkmıştı. Trillot'un kendisi bir yorum yapmadığı müddetçe talihsiz tesadüflerden öteye gidemeyecek olaylar yığını.

Sonrasında yaşanacakları ise tahmin etmek güç değildi. Trillot'un acımasızlığına şahit olan ve başına gelecekleri fark eden patron Cestus'u terk etti ve her şeyi Trillot'un maharetli ellerine bıraktı.

Ama geç kalmıştı. Sanki birisi geri dönüp de tekrar bıraktıkları üzerinde hak iddia etmesini önlemek istermiş gibi o da talihsiz bir kazanın kurbanı olmuştu.

ChikatLik'te Trillot'a rakip olabilecek kimse kalmamıştı. Eğer zamanında önlemini almasa başına gelecek en büyük felaket, türüne özgü bir ay süren cinsiyet değişimi süreci olacaktı. Yasa dışı viptiel karışımını kullanması için diğer bir neden de sadece bir gece acı çekecek olmasıydı. Trillot o sırada bayağı saldırgan oluyordu.

İş ve idare arasındaki ara bölgede, pazar ve kara borsa arasında, üst ve alt tabaka arasında ve dış dünya ve X'Ting Konseyi arasında Trillot gibi bir arabulucu yoktu ve bunu da herkes bilirdi.

Pek çok erkek X'Ting gibi o da aldatıcı şekilde kırılğan görülen böceksi bir varlıktı. Her hareketi sanki usta bir deşarık oyuncusu tarafından önceden dikkatle düşünölmüşüü. Çok sayıda bölmeden oluşın gözlerinin üzerindeki yüksek ve kristali andıran kaşları ve uzunlamasına oval şekilli bedeni, zeki ve asil bir canlı olduğu izlenimini yaratıyordu. Fizzik bu niteliklerden sadece ilkinin doğru olduğunu biliyordu.

Fakat Trillot'un göğüs kafesi şişmiş ve kızarmıştı, açık bir dişilik alametiydi. Böyle hızlı bir değişim acı verici olmalıydı ve Fizzik bu acıya dayanabilmek için Trillot'un hangi ilaç ve bitkileri kullandığını düşünödü. Ayrıca zihnini arındırmak için kullandığı diğerlerini de. Kendini önceki dozların zehirli etkilerinden korumak için kullandıkları. Liste uzayıp gidiyordu...

Sadece düşünmek bile Fizzik'in başını döndürmüştü.

Trillot, fedaiyle garip şekilli ağızından çıkan tuhaf bir lisanla konuştu. Fedai aynı anlaşılmaz lisanla cevap verdi. Sonra da başını tekrar misafirlerine çevirdi. "Ah, Fizzik," dedi. Fizzik, bir cellat droidin sesinin tonunun bile daha sevecen ve şefkatli olduğuna karar verdi. "Anlaşılan sende işime yarayacak bir bilgi varmış. Söyle bakalım ve üzölme eğer işe yarar bir bilgiyse karşılığını alırsın."

"Tek amacım kardeşime hizmet edebilmektir." Fizzik başını saygılı şekilde eğdi.

"Ah." Trillot'un bedeninin sanki her bölümü sırayla hareket ediyordu, böylece bir bölüm hareket ederken diğerleri de dinlenmiş oluyordu. İzlemesi bile sinir bozucuydu. Aynı türden olmalarına rağmen Fizzik hiçbir zaman bu kadar esnek olmayı başaramamıştı. Trillot biraz garip yürüyordu, büyüyen yumurta kesesi anlaşılan dengesini bozmuştu. Farklı türlerden çok sayıda yaratığın meraklı bakışları altında bölmelerle çevrili karanlık bir koridor boyunca yürüdüler. Sanki Cestus'un bütün alt tabakası burada toplanmıştı. Fizzik dış dünyadan gelenlerin sayısının ne kadar fazla olduğunu ve gezegenin yerlilerinin şu anki nüfusun ancak yüzde üçünü teşkil ettiğini biliyordu.

Trillot yürürken geçtiği yerdeki canlıların başları birer birer hürmetle eğildi. Trillot aniden durup havayı kokladı. İlk kez Fizzik altın rengi yüzünde duyguya benzer bir şeyin belirtisini gördü. Eğer tahmin etmesi gerekse kardeşinin şu anda mutsuz olduğunu söylerdi. Bu hiç de iyi değildi.

"Xyathone kokusu alıyorum," dedi Trillot. Fedaiye baktı. "Sen de aldın mı?"

"Hayır, Efendim," diye cevap verdi fedai, Fizzik'in de anlayabildiği Bothan lehçesinde. Rivayete göre Trillot yüzden fazla dil bilirdi ve Fizzik için bu hiç de abartılı bir iddia değildi.

"Ben alıyorum." Bölmelerden birine yaklaştı. İçeriden ince bir duman süzölerek geliyordu ve Fizzik perdeyi açtı.

İki Chadra-Fan karanlıkta kıvrılmış, kaynayan bir kaptan buhar çekiyorlardı. Trillot tekrar burnunu çekti, daha derin. Onlarla kendi dillerinde konuştu ve döndü. "Guntar!" diye seslendi.

Fedailer koştu ve Fizzik o anda Trillot'un kendisini tümüyle unuttuğunu düşünödü. Kısa süre sonra döndüler, şişman kısa boylu küre gibi bir Zeetsa'yı da beraberlerinde sürükleyerek getirdiler. Trillot başını eğerek küreye baktı. "Misafirlerime mantar mı sattın?"

Kürenin yüzünde dudaklar belirdi. "Evet," diye geveledi Guntar. "Tabii ki. Ondan başka -"

"Peki, neden Xyathone'la birlikte kesilmiş?"

Minik Zeetsa öfkeli masumiyetin simgesi gibiydi. "Ne? Bilmiyordum. Yemin ederim -"

"Emin misin? Belki de duyuların gerektiği kadar hassas değildir. Onu koklamalıydın. Karıştırırken tatmalıydın. Yani bu dil ve burunla hâlâ bu iş için uygun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sessizlik oldu, Fizzik gerilmişti. Bu sorunun mutlu bir çözümü olmayacaktı.

"Ben... sanırım..."

"Beceriksizlikten nasıl nefret ettiğimi bilirsin." Fedailerine, "Söz konusu organların icabına bakın."

Fedailer onu sürükleyerek götürürken kürenin çığlıkları her yeri inletti. Trillot, Chadra-Fan'a döndü. Onlarla yine kendi dillerinde konuştu. Onlar da cevap verdiler ve perdelerini çekti. Fedailerine, "Onlara en iyisinden getirin. Benim kendi mallarımdan."

"Derhal, Efendim."

Trillot'un ağzının kenarı gülümsemeyi andırır şekilde kıvrıldı. "Beni takip et, Fizzik. Özel odama gitmemiz birkaç dakika daha sürecek. Umarım bu gördüklerini raporunu verirken aklında tutarsın. Bildiğin gibi –arkalarından bir yerlerde karanlıktan hâlâ çığlıklar yükseliyordu– beceriksizlikten nefret ederim."

Klon askerleri Dashta Dağları'nın serin ve derin gölgelerinde saatlerce çalıştılar. Bağladılar, yapıştırdılar, kaynak yaptılar, yüzlerce prefabrik durasteel parçayı birbirlerine eklediler. Doğal materyalleri birbirlerine bağlayıp komuta merkezlerinin çekirdeğini tesis ettiler.

"Peki, ilk hedefimiz neresi?" diye sordu Forry Nate'e, çalışmaya devam ederlerken.

Cevap olarak omuz silkti. "Şuraya bir kaynak yap." Astromech'leri bir kaynak ucu uzattı. "Öncelikle," dedi, gözlerini ellerini siper ederek kaynağın parlak ışığından korudu, "belki de bizim hiç devreye girmeyeceğimiz bir çözümün olabileceğini unutma. General Kenobi'nin mevcut siyasi ve ekonomik dengeyi korumak ana amacıdır."

"Evet, öyle," dedi Sirty.

"Ama ya olmazsa?"

Nate homurdandı. "O zaman sanırım ilk hedefimiz Cestus Cybernetics olur."

"Güzel bir plan."

Telsizleri biplendi; bir dakikadan kısa süre içerisinde bir ziyaretçileri olacaktı ve onlar da güç kullanmayacaklardı. Bu işaretin gelmesinin ardından swoosh diye bir ses duydular. Birkaç saniye sonra da General Fisto'nun speeder bike'ı görüldü.

Nate iniş pistine koştu; tehlikeli, başıboş ve memnun hissediyordu. Birkaç saat içerisinde bu mağarayı orta karar bir karargaha çevirmişlerdi.

Nautolan'ın speeder'ının kuzeye doğru uzanan kayalık zemine inişini izledi. Nate yaya olarak devam etti ve ikinci iniş bölgesi olarak seçtikleri alana inen kargo gemisinin inişine de yetişti.

Kapı açıldı ve rampa alçaldı. Kara derili bir dişi insan dışarı çıktı, peşinden gelen Kit'le birlikte mağaraya doğru indiler. Kit geçerken, Nate selam verdi. Kadın, o ve Kit mağaraya girerken merakla askere baktı. Diğer askerler de Jedi'ı selamladılar. Yaptıkları işe bir göz gezdirdi, ardından kadını bir tarayıcıya götürüp ona bazı eşyaları gösterdi. Kısa süre konuştular ve Kit dedi ki: "Yüzbaşı Forry, bize eşlik etmenizi istiyorum."

"Emredersiniz, Komutanım," dediler hep bir ağızdan.

Spindragon yörünge altı, YT-1200 orta boy bir yük gemisiydi. Eskiydi, diğer modellerden alınan parçalarla donatılmıştı. Gövdesi yuvarlak ve uzundu, kokpiti tüp gibiydi. Nate birkaç dakika kaynakları inceledi. Bir düzineden fazla lehim karışımının kullanıldığı belli olsa da yüksek g dönüşlerine dayanabilecek sağlamlıkta görünüyordu ve onayladı.

İçi ise sadece kullanıma uygun şekilde dizayn edilmişti. Kullanımı azaltıp estetiği artıracak hiçbir şey yoktu. Kadın başını bir tarafına eğip ARC askerinin miğferine baktı. "İsmini duymadım," dedi.

"Asker A-Dokuz-Sekiz."

Sırıttı. "Bunun daha kısa versiyonu yok mu?"

"Bana Nate deyin," dedi. Kara gözleri merakla ışıldadı, soru sormak için kıvransa da Sheeka Tull bu dürtüsüne teslim olup da soru sormadı. Ama yine de Nate onun kendisini pek çoklarının klonları gördüğü gibi hiç kimse kategorisine koymadığını hissetti.

Birkaç dakika içinde hepsi yerlerine oturmuş ve kemerlerini bağlamıştı. Gemi iniş pistinden kalktı ve gökyüzüne doğru yükseldi. On beş dakika kadar güneydoğuya uçup sonra da on dakika kuzeye doğru uçtu.

Küçük bir üretim kompleksi önlerinde uzanıyordu. Nate çabucak taktik bir değerlendirme yaptı. Birkaç kulübe ve bina, küçük bir rafineri, birkaç yükleme doku, iniş pistleri, su arıtma tesisi ve haberleşme kuleleri. Bir sıra yoğunlaştırma bobininin yanında mavi bir küre duruyordu ve görünüşünden bir sera olduğunu tahmin etmişlerdi, korumalı plastiği kullanarak güneşin spektral aralığını değiştirip çok çeşitli bitkilerin yetiştirilmesini mümkün hale getiren bir alan. Tipik bir yerleşim bölgesi. Kırılgan. Yok edilmesi kolay.

Ama sessizliğini korudu. Görevinin büyük bir bölümü zaten etkileyici görünmekten ibaretti. Çoğu vatandaş hiç klon askeri görmemişti ama onlardan bahsedildiğini duymayan yoktu.

Rampa açıldığında ilk inenler o ve Forry oldu, arkalarından da Sheeka Tull ve Jedi geldi.

Aşağıda rastladıkları kalabalığın arasında çok az X'Ting olduğunu fark ettiler. Çoğu insandı, birkaç Wookiee vardı ve kalanlar da diğer ırklardandı. Çoğunun mahkumların soyundan geldiğine şüphe yoktu. Çiftçiler ve madenciler özellikle Sheeka'yı gördüklerinde rahatlamış görünüyorlardı, o da onlara el salladı. Burada tanınıyordu. Güzel. Güvenlerini kazanmak ya da idareleri altına almak istiyorlarsa bu işlerini fazlasıyla kolaylaştıracaktı.

"Hepinize selamlar," dedi kadın onlara. "Sizi gördüğüme sevindim ama yine de bunu yapmak istediğimden emin olduğumu söyleyemem. İşte bunlar size bahsettiğim kişiler. Onlara kefil olamam. Gözlerinizi ve kulaklarınızı dört açın ve tetikte olun."

Başlarını salladılar ve Nate konuşmasından dolayı ona saygı duydu. Tull onları buraya getirmiş olabilirdi ama Cumhuriyet bunu yapması için ona karşı neyi koz olarak kullansa da yine de arkadaşlarıymış gibi davranıp onursuzluk yapmamıştı. Güzel. Ona kanı kaynamıştı.

General Fisto rampanın dibinde durdu ve ellerini kaldırdı. Dokunaçları titredi ve hipnotize eder gibi sarmal hale geldi.

"Madenciler!" diye seslendi. "Topraktan maden filizi çıkarıp taşır, rafine eder ve işlersiniz. Sizler bu dünyanın kalbisiniz."

Yüzlerdeki ifadeler şaşkın ve şüpheliydi. Nate birkaç gencin kendisine baktığını fark etti, sanki miğferi şeffafmış gibi onu süzüyorlardı.

"Ticaret sizin sayenizde sürüyor," diye devam etti general. "Aleti, yeteneği, hammaddeyi ve ekipmanı bir araya getirip ürünü ortaya çıkaran sizin elleriniz."

Aralarından birkaçı başlarını salladı, General Fisto'nun onların dilinden konuştuğunu biliyordu. Asıl mesele bu sözleri duymayı gerçekten isteyip istemedikleriydi.

"Peki, bu gerçeğe rağmen karar alırken size danışıyorlar mı?"

"Asla," diye cevap verdi birisi.

"Onlar kaç kez sahip olduklarını sizlerle paylaştılar? Droidlerinin galaksinin en pahalı ürünlerinden biri olduğunu biliyor musunuz? Zengin olmakta bir sorun yok ama bu zenginlik en tehlikeli ve pis işleri yapanların arasında dağıtılmalıdır." Devam ettikçe sesindeki duygunun oranı da yükseldi. "Atalarınız buraya zinciri vurulmuş olarak geldiler. Sahip olduğunuz güç ne olursa olsun hâlâ o zincirlerden kurtulmuş değilsiniz."

Nihayet dikkatlerini çekmeyi başarmıştı ama bu oyunun başarılı olması için daha çok nefes tüketmesi gerekecekti.

"İdarecileriniz yetmezmiş gibi bir de Cumhuriyet'le savaşmaktalar."

Bu cümle bir seri öfkeli mırıltının yükselmesine neden oldu. Aralarından bazıları Cumhuriyet'ten haz etmiyor olabilirdi – bin gemilik bir filonun karşısında derhal Cestus'un yanında yer alacak olanlar. Diğerlerinin böyle bir cesareti olduğu söylenemezdi, gergin şekilde ağırlıklarını bir o bir bu bacaklarına aktarıyorlardı, sanki ağız kapanmakta olan bir bantha kapanının içerisindeydiler.

"Neden böyle yapıyorlar?" diye sordu yaşlı bir kadın. Gri saçlarının uçları rüzgarla titriyordu.

"Bu ölümcül droidleri Konfederasyon'a satıyorlar. Modifiye edilip Cumhuriyet'e karşı kullanılabilirler." Bu noktada Nate hiç kıpırdamadan durdu. Forry de onun gibi yapmıştı. Gözler onların üzerindeydi. Acaba akıllarından ne geçiyordu? Askerleri potansiyel düşman olarak mı görüyorlardı? Onları ölümlerini mi öldürürken mi hayal ediyorlardı? Yoksa onların gözünde potansiyel müttefik miydiler? Belki de bir ARC askeriyle omuz omuza savaşmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorlardı. Aralarından bazılarının böyle bir maceraya atılacak kadar kanının kaynadığına şüphe yoktu.

"Aslında bu droidleri büyük miktarlarda gezegen dışına satmayı planladıkları yönünde bir bilgi var elimizde."

"Ne? Olamaz. Rehberler -" kadın bir madenci söze başladı ama Nate'in sağındaki bir çiftçi, kadının karnına dirseğiyle vurup onu susturdu.

İlginç.

"Evet," diye devam etti Kit, sanki Nate'in ve az önce konuşan kadının zihnini okumuş gibiydi. "Size onlardan birkaç yüzden daha fazla üretmenin mümkün olmadığı söylenmiştir, dashta yılan balıkları yüzünden."

Grubun keyfi iyice kaçmıştı fakat Nate bu meselenin farklı yönleri olduğunu hissediyordu. Bazıları korkmuş, bazıları öfkeliydi ve... bir çift gözde de çok iyi bildiği bir ifade vardı: bir şeyler biliyordu.

"Ama kendi servetlerine servet katmak için sizin hayatlarınız üzerine kumar oynamaktan da çekinmiyorlar."

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi genç, sarı saçlı bir adam. "Beş Aile burada yaşar. Sense bir kum vagonunun yarısını bile boşaltamazsın Nautolan."

"Evet, burada yaşarlar ama yaşamaya mecbur değiller. Zenginlik pek çok şeyi mümkün kılar. Onlar

gittikçe zenginleşecek. Kendinize şunu sorun, zaten sizi bu şartlarda yaşamaya mahkum etmiş kişiler daha da beter hale gelmenizi umursarlar mı?" Kalabalıktan nahoş bir mırıldanma yükseldi. "Siz söyleyin, geçen yıllar içerisinde size davranışlarını dikkate aldığınızda size, ailenize ve sizin ihtiyaçlarınıza önem verdiklerini söyleyebilir misiniz?"

Baş sallamalar ve onaylamalar arttı.

Gövde ve çenesi arasında kızıl kıllardan bir öbek olan, gövdesi iç yumurta kesesiyle genişlemiş, bir X'Ting dişi öne çıktı. Bu sıra dışı bir görüntüydü. Bu gezegende bir zamanlar milyonlarca X'Ting varken şimdi sayıları elli bine inmişti. Çevresini kaplayan insan erkeklerin çoğundan daha iriydi. "Bizden ne istiyorsun?" Konuşmasından alt tabakadan olduğu belliydi. Esmer yüzü kızarmıştı ve ikinci kolları kıpır kıpırdı. "Bu kadar nutuk çekmek yeter. Bunları daha önce de duyduk. Bize ne teklif ediyor ve bizden ne istiyorsun?"

"Cumhuriyet'in galaksideki her gezegene önerdiğinden başka bir şey önermeyeceğim: Senato'da temsil edilme hakkı, binlerce yıldız sistemiyle sahip olunan kaynakların ortak paylaşımı ve hükümetinizi zenginliği onu kazananlarla paylaşması için zorlayacağımıza dair söz. Karşılığında istediğimize gelince, eğer dediklerimi ispat edersem, eğer liderlerinizin sizin doğuştan gelen haklarınızı satmaya çalıştığını, Cumhuriyet'e ihanet etmeye hazırlandıklarını, onların sizi bu gezegenin pisliği içerisinde bırakıp başka sistemlere yerleşmeyi planladıklarını ispat edebilirsem – tüm bunları ispat edebilirsem -"

General Fisto kırpmadığı gözlerini kalabalığın içindeki bir grup genç erkek ve kadına dikti. Nate, onların omuzlarını geri çektiğini, öne çıkma isteğiyle ileri geri sallandıklarını ve birbirlerine baktıklarını fark etti.

Nate ve Forry miğferlerini çıkarıp daha ciddi bir tavırla durdular. Aynı yüzleri her zaman ilgi çekerdi, bazıları onları ikiz zannetmişti; diğerleriyse klon ordusundan haberdardı ve tek ihtiyaçları olan şey gözlerinde canlandırabilmek için birinin yüzünü görmektir.

Sheeka Tull'un gözleri kocaman oldu. Sanki tokat yemiş gibi bir adım geri attı. Önce Nate'e sonra da Forry'ye baktı, üç kez, sonra da artık onları göremeyeceği bir yere gelene kadar geri gitti.

"- aranızdaki en iyi ve zekilerin eğer onlar da isterlerse bize katılmalarına izin verecek misiniz?" diye tamamladı cümlesini general.

"Hepsi bu mu?" diye sordu X'Ting dişi.

"Bu yeterli. Sözlerimi hiç düşünmeden reddetmeyin. Buradan bizi destekleyecek kişileri aramamıza izin verin. Sizin vermek istemeyeceğiniz hiçbir şeyi sizden istemiyoruz."

Kalabalık kendi arasında konuştu, sonra da yeni sorular yönelttiler. Nate, asıl önem verdikleri meselenin bu konuda kesin bir karar vermek zorunda kalıp kalmayacaklarını görmek olduğunu anlamıştı. Generalin bu hakları gasbedilmiş insanların dikkatini çekmek için kullandığı taktiğin doğruluğunu düşünerek onu bu seçiminden dolayı takdir etti. Az önceki gençlerden oluşan grubun hâlâ dikkatle dinlediğini gördü, General Fisto'nun sözlerini sanki çakılların içindeki altın parçalarıymış gibi eliyorlardı.

General, çiftçileri gelişmelerden haberdar edeceğine söz verdi ve onlar da diğer gruba yöneldiler.

Gemiye dönerlerken Sheeka Tull alelacele Jedi'ın yanına gelip ona bir şeyler söyledi, iki klon askerinden bahsettiğini beden dilinden anlamak kolaydı. Nate konuşmayı duyamıyordu ama kadın çok geçiriyor gibiydi. Nate ve Forry'nin yanından onlara bakmadan geçti ve tek kelam etmeden pilot koltuğuna yerleşti.

Günün kalanında aynı şeyleri yapmaya devam ettiler. Kara derili kadın onları takdim etti, General Fisto nutuk çekerken Nate ve Forry de orada öylece dikildi. General, klon askerlerinden bahsetmese de diğerlerinin onların hep bahsi geçen askerler olup olmadıklarını düşündüğünü biliyordu. Acaba galaksinin her köşesinde kurulmaya başlanan gezegen milislerinde onların da bir rolü oluyor muydu?

Nate bu sorunun cevabını biliyordu, medeniyetin başlangıcından beri tüm komutan ve fatihlerin bildiği bir şeydi bu, istekli bir savaşçı için her zaman yer vardı.

Üçüncü nutkun ardından Nautolan, galaksinin merkezinden gelmiş bu yabancıya hayran olan bir grup madenciyle ilgilendi. General grupla özel olarak konuştu ve sonunda dördü birden akşam yemeğine davet edildiler. Guruldayan bir mide Nate'e fiziksel yeteneklerini uzun zamandır göz ardı ettiğini hatırlattı. Hem alışkanlık hem de olaya biraz gizem katmak için o ve Forry diğerlerinden ayrı yedi. Madencilerin çocukları onları işaret edip kıkırdadı.

Şaşırtıcı olansa Sheeka Tull'un yanlarına oturmasıydı. Nate birkaç dakika sessizce yemeğini yedikten sonra kendisini kadının siyah boynunu ve orada pilot ceketinin bıraktığı kırmızı ve beyaz izleri incelerken buldu.

Sohbet etme riskini göze aldı. "Güzel et," dedi. "Ne eti bu?"

"Et değil," dedi. "X'Ting'lerin yetiştirdiği ve insan midesi için değiştirilmiş mantar. Onun tadını istedikleri şeye benzetebilirler."

Sandviçe baktı. Mantarın et gibi çizgileri vardı. Tadı et gibiydi. Aminoasit profilinin de mükemmel olduğundan emindi. Önce yavaşça çiğnedi, sonra da incelemeyi bırakıp keyfini çıkardı. "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada doğmadın," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" çok merak etmiş görünüyordu.

"Lehçen farklı. Temel lisansı ana dilinden sonra öğrenmişsin."

Kadın güldü, içten ve uzun bir gülüştü. "Böyle düşünmeyi nereden öğrendin?"

"Zeka eğitimi. Asker olmak tetik çekmekten ibaret değildir."

"Tamam, tamam, bu kadar alıngan olma." Sırıttı.

Sandviçinden büyük bir ısırık kopardı. Mantar baharatlı ve acıydı ve Kamino fanteel bifteği kadar da suluydu. ARC tayınları genelde tatsız tuzsuz şeyler olurdu, sanki genetik yönden farklı olmalarını farklı lezzetleri hak etmedikleri anlamına geliyormuş gibi. "Soruma geri dönelim. Nasıl oldu da buraya geldin?"

Kadın başını arkasındaki ağaca yasladı. Saçları kabarıktı ama omuzlarına dökülüyordu. Yıpranmıştı, sanki başında bir çalı yetişmişti. "Kimi zaman sanki her yerde her şeyi yapmışım gibi hissediyorum," dedi.

Bir dakikalık bir sessizlik oldu ve Forry ikinci kez bardağını doldurmaya gitti. Nate, Sheeka'nın kendisine baktığını fark etti, anladığı kadarıyla onu kabullenmişti, ama sanki hâlâ ona söylemediği bir şeyler vardı. Hâlâ yüzünü inceliyordu, sanki...

Sanki...

Düşüncelerine odaklanmayı başardı. "Ailen nerede?" Bunu da niye sormuştu şimdi? Onu ilgilendirmezdi ve daha da kötüsü daha kişisel sorulara giden yolu da böylece açmış oluyordu.

"Gerçek anne babam mı?"

"Klon değilsin, değil mi?" aklınca şaka yapmıştı.

Yüzü asıldı. "Hayır. Anne babam var."

"Onları kaybettin." Bu bir soru değildi. Tepeden aşağı baktığında yaşlıların onlara bir şeyler anlatan General Fisto'nun etrafında toplandığını görebiliyordu.

Bir dakikadan uzun bir süre kadın bir şey demedi ve o da onu sözleriyle kırmadığını umdu. Sonra da kadın konuşmaya başladı, o kadar yumuşak bir sesle konuşuyordu ki Nate başta onun sesini rüzgarın fısıltısıyla karıştırdı. "Atrivis-Yedi'de süren bir savaş," dedi. "Kötü bir dönemdi." Başını eğip yere baktı. Nate, savaş kapısına dayanan kişilerin silaha sarılıp kendisini korumayacak durumda olmasının nasıl bir duygu olduğunu hayal bile edemiyordu. Nasıl bir şey olduğunu öğrenmek de istemezdi zaten.

Kadın devam etti. "Ord Cestus'a gelmemin nedeni belki de... her şeyden ayrı olması. Merkezden çok uzakta. Ama anlaşılın o kadar da uzak değilmiş. Biriyle tanıştım."

Sesindeki bir şey dikkatini çekmiş ve daha dikkatli dinlemesine neden olmuştu. "Bir erkek mi?"

Omuz silkti. "Böyle şeyler olur," dedi. "Yander adında bir madenci."

"Ona aşık mı oldun?" diye sordu.

Yüzüne ışık gelmişti. "Evet, o duyguyu böyle adlandırırlar. Aşkın ne olduğunu bilir misin?"

Kaşlarını çattı. Bu da ne biçim bir soruydu böyle? "Tabii ki," dedi, sonra da tekrar düşündü. Belki de kadın onun kendi tanımlarının dışında bir soruyu ona yöneltmişti.

"Sadece o değildi," diye devam etti kadın, artık kendi özel anılarından oluşan dünyaya dalmıştı bile. "Üç tane de çocuğu vardı, Tarl, Tanote ve Mithail. Onun tüm çevresi." Bir saniyeliğine uzaklara baktı ve başını tekrar çevirdi. "Hepsine aşık olmuşum. Evlendik. Yander'le dört güzel yıl geçirdim. Pek çok insanın birlikte olabildiğinden daha uzun bir süre."

Nate sesinde fark ettiği bir şey yüzünden bu konuları ona hatırlattığı için, içinden kendisine küfretti. Sonra da bu kadar acı verdiği halde neden hiç de zorunda olmadığı halde bu soruları cevaplamaya başladığını merak etti. Sonunda ancak bu cümleyi toparlayabildi. "Üzgünüm."

"Ben de öyle." Sheeka Tull iç çekti. "Neyse, ben de onun çocuklarını büyüttüm. Fazla akrabam olmamıştı ve ben de elimde kalanlara sahip çıktım. O yüzden size yardım etme fırsatını değerlendirmek istiyorum. Sicilimi temizlemek için."

"Sana karşı neyi koz olarak kullanıyorlar?"

Başını iki yana salladı. "Belki birbirimizi daha iyi tanıdığımızda."

Ne zaman? Ya hiç olmazsa? İlginç.

"Yeni ailen yakınlarda mı yaşıyor?"

Kadının mimiklerinden tekrar hassas bir konuya değindiğini anladı. "Hayır. Burada değiller. Hala ve amcalarının yanındalar. Bir mantar çiftçisi topluluğu. Sadece bir sıyrık ama seviyoruz."

"Sıyrık mı?"

"Ancak kendilerini doyurup az da olsa takas etmelerine yetecek kadar üretebiliyorlar ama satmaya yetecek kadar değil."

Yani bu kadın madencinin kardeşleriyle kalan üvey çocuklarına bakabilmek için çalışıyordu, ama bu konularda konuşmaya pek de hevesli değildi... Çocuklar? Onların yerleri? Söylemesi zor. İlginç.

Düşüncelerinden sıyrıldığında onun yine kendisine baktığı hissine kapıldı ve bu sefer bundan rahatsız oldu. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

Kadın başını iki yana salladı. Sonra da sanki kendisinin galaksideki en büyük aptal olduğunu düşünmüş gibi bir kahkaha patlattı. "Sanırım sürekli olarak senin beni hatırlamanı bekliyorum. Saçmalık olduğunu bildiğim halde." Tekrar güldü, Nate'in kafası iyice karışmıştı. "Beni mazur gör."

"Anlamadım."

"Aslında sana daha önce söylemeliydim. Ben Jango Fett'i tanırdım."

Duyduklarına pek inanmamıştı. Daha da kötüsü nasıl tepki vereceğini de bilmiyordu. "Öyle mi?"

Kadın başını salladı. "Evet, yirmi yıl önce bambaşka bir yaşam sürerken. Seni görünce şok oldum. O miğferleri çıkardığınız zaman – vay be!" Gülmeye devam etti. "Onu ilk gördüğüm zamanki yaş ve haliyle karşımda duruyordu."

Nate başını çevirdi. "Sanırım bunu tahmin etmeliydim. Tabii ki kardeşlerimden bazıları da onu önceden tanıyan kişilerle karşılaşıyor... ama ben hiç denk gelmemiştim."

"Vay." Kadın parmağını toprağa uzatarak küçük simgeler çizdi, sonra yeniden karıştırdı. "Mucizelerin sonu gelmiyor. Bu nasıl oldu? Ya diğer askerler... hepsi küçük Jango'lar mı?" Nate bozulmuştu, kadın elini kolunun üzerine koydu. "Sadece şaka. Şaka tamam mı?"

Nate başını salladı, onun ciddi olmadığını fark etmişti. "Cumhuriyet klon ordusu istedi," dedi ve daha önceden bin kez duyup söylediği cümleleri tekrarladı. "Bir savaşçı için mükemmel bir modele ihtiyaçları vardı. Koca galakside de sadece bir tane bulabildiler, Jango Fett."

"Oh, mükemmel değildi ama fena da sayılmazdı." Gülümsemesi iyice afacan bir hal almıştı. "Şimdi

bebek klonlardan oluşan koca bir ordunun babası ha. Peki, o bu konuda ne düşünüyor?"

"O öldü."

Sonrasında gelen sessizlik orta boy bir yıldız kruvazörünü yutacak kadar derindi.

"Nasıl oldu?" diye fısıldadı. "Hep Jango'nun sonsuza kadar yaşayacağını sanırdım. Ama yine de..." sesi alçalıp kayboldu.

"Yine de ne?" diye sordu Nate.

"Hep yenilmez gibi dururdu. Sanki hiçbir şey ona zarar veremezdi." Başını iki yana salladı. "Aptal. Kalbim, beynimin çoktan bildiği şeye bir türlü inanmak istemedi."

Mutlu çocukların söyleyip çaldığı şarkı ve müzikler aklına geldi.

Bir, bir chitlik güneşleniyor

İki, iki chitlik güveçte pişiyor

Üç, üç bana da biraz bırak...

Garip bir şarkıydı çünkü genç klonlar Kamino lisanında söylüyordu. Mnemonik ritimlerde söyleyerek farkında olmadan patlayıcıları, silahların seri numaralarını ve yüzlerce türün anatomik zayıflıklarını ezberliyorlardı. Tabii ki şarkı ve oyunlar vardı. Fakat bu mısralar belki de onları hayatta kalma sınavına tabi tutmadan sadece eğlence olsun diye yazılmıştı. Hiç böyle bir şey duymamıştı ve bu da dikkatini çekmişti.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Sheeka.

Duruşunu düzeltti ve tekrar önceden yüzlerce kez söylemiş olduğu şeyleri tekrarladı. "Galaksinin en büyük kelle avcısı, büyük savaşçı ve onurlu bir adam. Bir iş kontratını kabul etti ve ölümüne kadar da ona sadık kaldı."

"İyi de tam olarak nasıl öldü?"

Nate boğazını temizledi ve zannettiğinden de fazla kurumuş olduğunu gördü. "Müşterilerinden biri haindi ve Jango Fett kontratı kabul ettiğinde bunu bilmiyordu. Kontratı kabul ettikten sonra da geri dönüş imkanı kalmamıştı. Onu ancak bir düzine Jedi öldürebildi." En azından Nate'in kulağına böyle gelmişti. Duyduğu gururla damarlarındaki kan hareketlendi. Jango'nun yaptığında utanılacak bir şey yoktu. Aksine verilen sözlerin bantha tükürüğü kadar kıymetinin olmadığı bu bozulmuş evrende, o ölümü bile göze alarak sonuna kadar sözüne sadık kalmıştı.

Nate, kadına dik dik baktı, söylediklerine karşı çıkmasını bekledi.

"Demek Jango, Jedi'lar tarafından öldürüldü." Sonra da parmağıyla Kit Fisto'yu işaret etti. "Şimdi de ortalıkta dolaşıyorlar. Bu canını sıkıyor mu?"

Yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Hayır. Biz de bir kontrat imzaladık, hem de kanımızla yazılmış bir kontrat. Bizler hizmet etmek için doğduk ve bu hizmet sırasında da yaşamın sunabileceği en büyük hediyeye kavuştuk: anlamlı bir varoluş."

Kadın başını iki yana salladı, ama yüz ifadesinde alaycılık yoktu. "Jango olsa gürlerdı. Pek düşünebilen bir tip sayılmazdı."

Merak onu iyice sarmıştı. Aslında Jango'yla karşılaşmıştı, eğitim maksatlı ondan bayağı bir sopa yemişti. Ama bir insan olarak nasıl biri olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu. Bu tür bir bilgi Nate'i daha iyi bir asker yapar mıydı? "Başka söyleyeceğin bir şey var mı?" diye sordu.

Sheeka Tull bir kaşını kaldırıp onu süzdü. "Belki daha sonra," dedi. "Eğer iyiysen."

"Ben en iyinin en iyisiyim."

"Bunu hepimiz göreceğiz," diye cevap verdi kadın.

Sonraki durakları Dashta Dağları'nın batısındaki ovada yer alan ve Jedi'ı dinlemek için bir araya gelmiş iki farklı çiftçi topluluğuydu. Hepsini alacak büyüklükte tek bir bina yoktu. General Fisto, Nate'i kenara çekti. "Talim öğretmenliği yaptın mı?"

"Evet," dedi Nate. "Yerel halkın askere alınması ve eğitilmesi."

"Güzel. Daha küçük bir grup kurmanı istiyorum. İşlerin nasıl gittiğini bana bildir." Jedi elini uzattı.

Nate de uzatılan eli sıkıca sıktı. "Emredersiniz, Komutanım."

Nate'in grubu, mantar tarlalarına gidiş gelişte kullanılan yük gemilerinin konulduğu, prefabrik binada bir araya geldi. Bir düzine farklı türden oluşan bin beş yüz erkek ve dişi, kubbe şeklindeki metal tavanın altında bir araya geldi. Hepsi galaksinin merkezinden gelen temsilciyi görmek için toplanmıştı.

ARC yüzbaşı geçici kürsüye çıktı, bir yandan da üzerindeki zırhın tam oturacağı bedene sahip olan genç insan erkekleri gözledi. Dişiler ve insan olmayanlar için gereken eğitim malzemelerini tedarik etmekte zorlanıyordu. Bir Juzzian'ın formda olup olmadığını nasıl bilebilirdi ki? Yerleşik miydi yoksa dağlarda gezen türüne mi mensuptu? Aralarındaki fark belki de sadece dişilerindeki farklılıktı.

Tümüyle klonlardan oluşan bir ordunun değeri büyüktü, fakat aynı zamanda bu kişilerin yaşadıkları çiftlikle bağlarının da güçlü olduğunu hissediyordu. Eğer doğru şekilde teşvik edilirlse ailelerini ve topraklarını korumak isteyen şeytanlar gibi savaşabilirlerdi. "Cumhuriyet vatandaşları!" elinden geldiğince anlaşılır şekilde konuştu, sesi sanki çatışma sırasında sesini duyurmak istermiş gibi yüksekti. Soluna baktı. Sheeka orada durmuş onu izliyordu. Acaba General Fisto'ya rapor mu verecekti? Ya da...?

"Bugün size boş sözler ve vaatlerle gelmedim. Sizi rahatlatacak yalanlarım da yok." Hepsi tedirgin olmuştu. Güzel. Demek ki dikkatlerini çekmeyi başarmıştı.

"Kimin yanında olacağınızı seçmenin zamanı geldi," dedi. "Liderlerinizin hırsı sizi bir felakete sürüklüyor ama cesaretiniz bu gidişatı değiştirebilir. Cumhuriyet'in yanında yer alacak olanlar ödüllendirilecek ve yeteneği olanlara askeri kariyerin yolları açılacak." Son söylediği doğrudu ama biraz havada kalıyordu. Büyük Cumhuriyet Ordusu yüzde yüz klonlardan oluşuyordu ama desteklemek için sürekli olarak yerel milis birlikleri kurulurdu.

Söyledikleri, kalabalıkta bir çalkantıya neden olmuştu. Nate başarısının devam edeceğini umuyordu, daha etkili olması için kısa bir süre bekledi.

"Cestus halkı! Dürüstçe çalışmak onurludur, fakat hayatını riske atıp değer verdiğin ilkeler uğruna savaşmak da o derece onurludur. Bırakın da olduğunuz değil de hep olma hayalini kurduğunuz şeyi, sözle değil de eylemlerinizle ifade edin."

Gençlerin birbirlerine baktıklarını fark etti, Cestus'un geniş ve ıssız yüzeyinde korkaklara yer olmadığını biliyordu. Zorlu yaşam zorlu adamlar yetiştirirdi, tabii kadınlar da. Birkaç genç kadının omuzlarını şişirdiğini fark etti. Burada, bu uzak gezegende keyif içerisinde bir yaşam sürmedikleri muhakkaktı. Adımlarını dikkatli atmalı, yaşlılara saygısızlık etmemeli ve seçeceği kelimelere çok

dikkat etmeliydi.

"Sizin yanınızda kalıp atalarınızın törelerini öğrenmesi gereken çocuklarınızı sizden koparmaya gelmedim. Sadece kendi seçimini yapacak yaşta olanlar, farklı bir yaşam sürmek ve iliklerini sömürüp boş vaatlerden başka bir şey sunmayan bu açgözlü şirketten kurtulmak isteyenler."

Bir çiftçi genç etrafına bakındı, omuzlarına uzanan sarı saçları her hareketiyle dalgalanıyordu. Onun yanındaki adamın yüzü de onunki gibi küt ve genişti ve o da sarı saçlıydı, ama en az yirmi yaş daha büyüktü. Yıllardır ağır işte çalışmaktan omuzları çökmüş, gözleri yere bakıyordu. Babası. O yıpranmış olabilirdi ama oğlu öyle değildi. "Benim için çok uygun," dedi genç ve yere tükürdü. "Adım OnSon. Skot OnSon. Beş Aile yöneticileri Kibo Sands'te suyumuzu kestiğinde çiftliğimizi kaybetmiştik."

Bu son yorum homurtulara neden oldu ama onların lehine. Anlaşılan OnSon bunları yaşayan tek kişi değildi. "Benim bu kadar nedene de ihtiyacım yok," dedi bir diğeri. "Anne babam geçen sene gölge hummasından öldü. Çiftlikte tek başıma çalışıyorum. Bu kayalıktan kurtulmak için bir mağara örümceğini bile öperim."

Nate elini kaldırdı. "Vatandaşlar!" diye seslendi. "Size randevu verilecek. Orada gerektiği zaman Cumhuriyet'e hangi ölçüde yardımcı olacağınızı belirleyeceğiz."

Kürsüden aşağı indi ve onların aralarındaki konuşmalarını dinledi. Bu gazla bu tartışmalar saatlerce sürebilirdi. Orada o ilk kıvılcımı ateşlemişti. Onu alev haline getirmek artık diğerlerinin göreviydi.

Tabandan tavana Obi-Wan'ın süiti en lüks şekilde döşenmişti. Forscan VI'nın ormanlarında geçirdiği haftalardan sonra Obi-Wan nihayet rahat yüzü görmüştü. Snoil, Cestus'un bilgisayarlarında kol gezip bulabildiği her türlü işe yarar bilgiyi depolarken Obi-Wan da konforun keyfini çıkarıyordu. Snoil araştırmaya devam ederken Obi-Wan kendisini uykuya teslim etti ve Jedi, sabah uyandığında onun hâlâ bilgisayar başında olduğunu gördü.

Obi-Wan her hareketlerinin izlendiğini biliyordu – hükümete bağlı güçler ya da belki de Beş Aile'nin casusları tarafından; mevcut kukla rejimin arkasında da bu grubun olduğundan emindi. Hükümetler gelir giderdi, fakat para her zaman gücünü korurdu, tıpkı mevsimlerin sürekli değişmesine rağmen değişmeden kalan dağlar gibi.

Muhtemelen başkalarının gözleri de onların üzerindeydi, gayriresmi ve dostça bakmayan gözler. Cestus'un suçlular sınıfı oldukça gelişmişti, pek çoğunun liderleri bir zaman gezegeni idare eden kovanlardan gelirdi. Her yerde kolları vardı.

Snoil'in gözleri kocaman oldu. Paniğe kapılmamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Hayatımda böyle karmaşık bir ağ görmedim," dedi. "Üstat Obi-Wan, gerçekte neler olduğunu anlamak aylar sürebilir. Her şey bir şekilde kitabına uydurulmuş. Anlaşmaların hepsi kişilerle değil de ne oldukları belirsiz konsey ya da şirketlerle yapılmış. Başım döndü."

"Ya bu Vekil'den ne haber? Gerçekten gücü var mı sence?"

"Hem evet, hem de hayır," dedi Snoil. "G'Mai Duris kovanlardan geriye kalmış olanlara verilmiş sus payı gibi bir şey. Orijinal kontratların hepsi onunla yapılmış. Tahminimce halkın desteğine sahipse de kapalı kapılar ardında onu başkaları yönetiyor."

"Kimler?"

Vippit'in başı iki yana sallandı. "Muhtemelen Beş Aile."

Birden önlerinde bir görüntü belirdi. Uzun kirpikli mavi bir Zeetsa kibarca selam verdi. "Vekil kendisine katılmanızı rica ediyor," dedi. "Sizce de uygun mu?"

"Memnuniyetle," dedi Obi-Wan ve durdu.

"Kısa süre içerisinde bir hava taksisi sizi almaya gelecek," dedi Zeetsa ve görüntü kayboldu.

"Güzel!" dedi Obi-Wan keyifle. "Nihayet bir şeyler yapmaya başlıyoruz."

Obi-Wan Snoil'e kabuğunu parlatması için yardım etti – Vippit'ler arasında yaygın bir uygulamaydı – kısa süre sonra avukat yola çıkmaya hazırdı. Lobiye indiler ve taksileri geldi. Yola çıkmalarıyla taht odasına varmaları arasında sadece dakikalar geçmişti.

Onları Cestus'a getiren kruvazörün sığacağı büyüklükte bir mağaranın içine yerleştirilmiş olan taht odası mütevazî şekilde dizayn edilmişti, Şansölye'nin odası kadar gösterişli değildi. Nihayetinde Cestus kimi doğal kimi suni mağaralarla dolu bir gezegendi. Eğer burası suni değil de doğal bir mağaraysa o zaman Cestus'un doğal güzelliğini ifade ettiğini söyleyebilirdi.

Bu zemini mermer kaplı yerde kovan konseyi toplar, ayrıca lonca temsilcileri ve farklı klanların liderleri bir araya gelirdi. İçeride az kişi olduğu için aslında olduğundan çok daha büyük görünüyordu.

Altın rengi gövdesi olan uzun boylu ve geniş bir X'Ting dişi kürsüde oturmuştu ve Obi-Wan onun Vekil Duris olduğunu kolayca anladı. Söylendiğine göre bu konuma yıllarca çalışarak ve siyaset alanındaki yeteneğini kullanarak yükselmişti. Güçlü ve dürüst biri olarak ün salmıştı, ciddi bir yüz ifadesi olsa da şu anda gülümsemekte olduğunu fark ediyordu.

Tahtında otururken bile gücü hissedilebiliyordu, bakışları kibar ama katıydı. Anlaşılan bu resmi bir görüşme olacaktı.

G'Mai Duris ilk kovan kraliçesinin soyundan geliyordu, ama dolaylı olarak; çünkü doğrudan akraba olan diğerleri vebada ölmüştü. Yine de Cestus'un mevcut durumu dikkate alınırca bu onun için yeterliydi.

Ayağa kalktı, birincil ve ikincil elleri elbisesini geniş bedeninin arkasından çekiyordu ve göğsü de gölgelerle kaplı bir vadiyi andırıyordu. Sahip olduğu asalet ve vakar, kuşaklar boyunca sürüp ona miras kalmış gibiydi. "Merhaba, Üstat Kenobi. Size, dünyamıza hoş geldiniz, demek istiyorum. Ben G'Mai Duris, Cestus Vekili."

Obi-Wan eğilerek selamladı. "Şansölye Palpatine'in selamlarını getirdim," dedi.

"Bunu duymak beni bahtiyar etti," diye cevap verdi. Onu dikkatle süzüyordu, bölmeli yeşil gözleri etkileyiciydi. "Senato'da artık bize kulak verenlerin kaldığından emin değilim. Halkımızın ya da sorunlarımızın dikkate alındığına dair bir işaret görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki."

Bu sözlerin altında gizli bir ima mı yatıyordu? Obi-Wan Duris'in olması gerektiğinden daha gergin olduğunu hissetti.

"Onunla görüştüğünüzde," dedi dikkatle, "ve bir gün görüşeceğinizden eminim, Şansölye'nin ne kadar anlayışlı bir insan olduğunu siz de göreceksiniz. Sizin sorunlarınızla fazlasıyla ilgili ve barışçı bir çözüme ulaşmayı her şeyden çok istiyor." İşte. O da çok farklı seviyelerde konuşabiliyordu. Mesele Duris'i doğru tartabilmiş miydi ve cevabı ne olacaktı?

"Bunu ben de çok isterim," dedi. "Ama yanlış anlamayın, Üstat Jedi, insanlarımızın refahı benim için her şeyden önde gelir. Konumumdan da. Barıştan da ve hatta hayatımdan da önde."

Obi-Wan başını salladı, hoşuna gitmişti. Bu toplantı için günlerce hazırlansa da kısa sürede ona kanı kaynamıştı. "Sizin nasıl iktidara geldiğinizi anlayabiliyorum. Sorumluluklarınızla ilgili bu denli açık sözlü olmanız takdire şayan."

G'Mai Duris de başını salladı. "Bunu Ord Cestus'la Cumhuriyet'in yöneticileri arasındaki daha güçlü ve kârlı bir iş birliğinin başlangıcı olarak kabul edelim."

Obi-Wan kibarca ekledi. "Cumhuriyet'in yöneticileri yoktur. Sadece görev verilen kişiler vardır."

"Tabii ki," dedi Duris, başını eğerek.

Snoil ilk kez ağzını açtı. "Ben Hukukçu Doolb Snoil, Coruscant Hukuk Fakültesi'ni temsil ediyorum.

Durumu elimden geldiğince açık şekilde ifade edeceğim," dedi yumuşak ve yüksek bir sesle. "Gelenek ve anlaşmalar gereği Cestus yetki sahibidir. Teknik olarak Cestus Cybernetics kanun dışı hiçbir şey satmıyor olmakla birlikte, JK droidlerinin modifiye edilerek Cumhuriyet askerlerine karşı kullanılacaklarından endişe ediyoruz."

"Devam edin," dedi Duris.

Snoil soğukkanlılığını koruyarak devam etti. "Bu nedenle, sizden anlaşmanın ilgili maddeleri gereği söz konusu droidlerin üretimi ve ihracatına son vermenizi istiyoruz."

Diz yüksekliğinde mavi bir küre yuvarlanarak geldi. Holo'yu gönderen Zeetsa mıydı bu? Duris yaratığın kulağına fısıldamasına yetecek kadar eğildi. Önce dinledi, sonra da önlerinde havada duran farklı belgelerdeki verileri inceledi.

Snoil yaklaşık bir saat daha konuşmaya devam etti, Cumhuriyet anlaşmalarından, Cestus Cybernetics'in hukuki durumundan, Beş Aile'den, güvenlik droidlerinin üretiminden ve bunun muhtemel sonuçlarından bahsetti. Duris açık sözlülükle hepsine cevap verdi, bu tür konularda bir ansiklopedi gibiydi, asla saygısızlık etmiyordu, zeki ve etkileyiciydi.

Fakat Obi-Wan bunun büyük bölümünün numara olduğunu biliyordu. Fazlasıyla ürkmüş olmalıydı. Onun konumundaki bir X'Ting ortadan kaldırılmanın ne olduğunu herkesten daha iyi bilirdi. Tarih ona siyasetin nerede bitip yok oluşun nerede başlayacağını her şeyden daha iyi öğretmişti.

İşlerin bu noktaya gelmemesini umuyordu, belki de bir mucize gerçekleşirdi; kişilerin iradesi çatışmaya meydan vermeden, sonuca barış içerisinde ulaşırdı.

Askere alma girişiminde temel mesele kaçının bu iş için gönüllü olacağıydı. Gençleri konuşma yaparak gaza getirmek işin sadece bir yönüydü; gece sabaha kadar kabus gördükten sonra sabah kalkıp, giyiniş Cumhuriyet için hayatlarını feda edebilmeleri için eğitilecekleri yere gitmeleri ise diğeri yönü.

İlk adaylar ertesi gün daha gün doğmadan eğitim sahasına ulaşmıştı, Nate ve komandolar yaktıkları ateşte sabah kahvaltılarını pişirmekle meşguldüler. İlk gelen uzun boylu, geniş yüzlü ve sarı saçlı OnSon adındaki gençti. Birkaç adım gerisinden daha kısa ama daha geniş omuzlu bir çocuk geliyordu. Onlara beraberlerinde yiyecek getirmeleri söylenmişti ve sırt çantaları kuru et ve sebzeyle tıka basa doluydu. Nate'in aklına bir anda yeni gelen ürünleri birbirinden güzel yemeklere dönüştürecek bir düzine tarif geldi.

Yeni gelenler de ateşin başına davet edildi ve pişenden onlara da ikram edildi. Yanlarından geçen bir speeder bike'ın gürültüsünü duyduklarında, daha konuşmaya henüz başlamışlardı. Sert görünümlü bir X'Ting dişi miğferini çıkardı. Birincil elleriyle üst göğsündeki kızıl tüyleri düzeltti, speeder'dan indi, onlara doğru yürüdü ve kalın kumaştan bir keseyi yere fırlattı. Konuşmaya başladığında sesinin de en az ifadesi kadar sert olduğunu gördüler. "Adım Resta," dedi. "ChikatLik'in yaklaşık yüz kilometre güneyinde çiftliğim var. Masraf o kadar arttı ki kocam madenlerde çalışmak zorunda kaldı." Alev alev gözlerinde kendine acımadan eser yoktu. "Kocam madenlerde öldü. Çiftliğimi de kaybettim. Beş Aile her şeyimi elimden aldı. Sömürülmekten bıktım. Artık yeter." Sonra da etrafındaki çiftçi ve madencilere bakarak ekledi. "Problemi olan?" İfadesinden meydan okuma, bir çöl serabından yayılan sıcak hava gibi yayılıyordu.

Nate ne diyeceğini bilememişti. Beş Aile yüzünden ortada kalanlara Resta da eklenmişti.

"O buraya ait değil," diye homurdandı madencilerden biri, bunu diğeri mırıldanmalar izledi.

Nate dişiye yaklaştı ve onun kızıl derili ellerini tutup sırayla dört avucuna da baktı. Elleri nasırlı tırnakları kırıktı. Bu dişi uzun yıllardır Cestus'un verimsiz toprağıyla mücadele ediyordu. Onun halkından hayatta kalanların çoğı bozkıra sürülmüştü ama o değil. Yeterince sağlam ve iyiydi ve sınavı geçebilme ihtimali de yüksekti.

Bu dişinin bir sorunu kibarlıktan nasibini almamış olmasıydı. Tek dediğı, "Alışırırsınız," oldu.

Nate şikayet edene döndü. "Tek kelime daha edersen çantanı alır ve gidersin. Bu mücadele kalbi olan tüm Cestuslular içindir. Burası sizin olduğu kadar onun da yuvası."

Adam Nate'e dik dik bakarak etkilemeye çalıştı ama boşa uğraştığının farkında değildi. Sonunda o da özür dileyerek başını öne eğdi.

Eğitim için gönüllüler gelmeye devam ettikçe onların da umudu arttı, sayıları iki yüze yaklaşmıştı. Güzel. Nate, General Fisto'nun nutuk çekmeye devam ettiğini biliyordu. Bu çiftçi ve madencileri savaşçıya dönüştürmek ise onların göreviydi.

Son günlerde askerler bir engelli koşu pisti hazırlamışlardı. Sabahın gölgeleri kısalıp onların boyuyla aynı uzunluğına gelirken, askerler acemileri birbirleriyle rekabet edebilsinler diye dört gruba ayırdılar. Koşup, engellerin üzerinden tırmandılar, yorgunluktan bitip tükenene kadar sırtlarında taş

taşıdılar. Acemiler standart bir asker nasıl eğitiliyorsa öyle eğitiliyorlardı.

Güneş batmaya başladığında Forry eğitimlerine daha fazla koşma, zıplama ve taşımayla devam etti. Nate acemilerin ne kadar istekli olduğunu görmekten son derece memnundu.

Nedendir bilinmez Resta'nın dış dünyalılara ayak uydurmaya çalışmasını görmek de onu mutlu etmişti. Biraz yavaş olabilirdi ama en az bir Noghri kadar kuvvetliydi ve görüldüğü kadarıyla da acıya karşı tahammülü de fazlaydı.

Dinlenmek ve yemek için ara verdiklerinde sadece aralarından on tanesi vazgeçip başları önde evlerine dönmüşlerdi. Gidenlerden birinin de Resta'dan şikayet eden madenci olduğunu gören Nate mutluydu.

Güzel. İlk günkü yorucu eğitimde gurubun yarısının terk etmesi beklenirdi. Geride kalanlar artık kendilerini yenilmez, ateş püsküren varlıklar gibi göreceklerdi. Bu bir savaş ünitesinde olması gereken en önemli nitelikti.

Yemek molasının ardından kardeşleri acemileri küçük gruplara bölmeye başladı, onları tekrar tekrar sınadılar. Daha hiçbirine silah verilmemişti. Henüz erkendi.

General Fisto'yu kampa geri getiren Spindragon döndüğünde günün ortası geçmişti. Nautolan kaç gönüllünün geldiğini ve kaçının ilk eğitimden sonra devam etmeye karar verdiğini sordu, sonra da mağaraya gidip Jedi'lara özgü gizemli şeylerle ilgili planlar yapmaya başladı.

Sheeka acemilerin gayretini görüp kaşlarını çattı. "Bütün bu uğraş neden?" diye sordu. "Jango birisinin şekle girmesi için aylar geçmesi gerektiğini söylerdi."

Nate gülümseyerek alçak sesle cevap verdi. "Bize onları gözlemlene fırsatı sunuyor. Kimin uygun olup kimin olmadığını görüyoruz. Hangileri fiziksel acıya dayanabilir? Korkar? Yorulur? Hevesli amatörlerle uğraşacak zamanımız yok."

Sheeka sanki böyle bir cevabı beklermiş gibi başını salladı. İlginç bir kadındı: pilot, üvey anne, galaksi gezgini, ölümsüz Jango'nun eski kız arkadaşı.

Sheeka düşüncelerini böldü. "Bana ordunun Jango hakkındaki düşüncelerini söyledin. Ama bir hikayenin her zaman bir de diğer yüzü vardır, değil mi?"

"Evet."

"O zaman farklı şeyler söyleyen başka insanlar da olmalı."

Tabii ki vardı. Her zaman. Onların küçümseyen yorumlarını duymuş, yanlarından bir klon askeri geçerken gözlerini kısarak bakıp dudak büktüklerini görmüştü. "Evet," dedi.

"Peki, onlar neler söylüyorlar?"

"Ne mi söylüyorlar? O bir suçlu, kelle avcısı, suikastçı ve Cumhuriyet'e ihanet etmiş birisi." Fısıldanmaları yeniden kulağında çınladı ve sadece bunları hatırlamanın bile kendisini rahatsız ettiğini hissetti. Kendisine ait söyleyebileceği düşünceleri yok muydu? "Bu lekeyi silmek bizim görevimizdir."

"Bu konuda böyle mi hissediyorsun?" diye sordu. "Tüm diyeceğin bu mu?" Kısa bir kahkaha attı. "O dünyalar arasında gezinen bir adamdı. Onu tanıdığım kadarıyla şerefliydi, cesurdu ve büyük bir... savaşıydı. Kelle avcısı." Omuz silkti. "Her neyse. Düşmanından, birisiyle ilgili fikir almak çok da akıllıca bir şey değildir."

Cevap vermeden bu konuyla ilgili biraz düşündü. "Onun gibi olabilmek için başka ne yapmam gerekiyor?"

Kadın onu tepeden tırnağa süzdü. Gülümsemesi daha sevecen bir hal aldı. "İnsan olmaktan korkma," dedi. "Duygulardan korkma. O da duygularını nadiren gösterirdi ama onlara her zaman sahipti. Korkulacak bir şey değil."

Nate'in tüyleri diken diken oldu. Bu kadın ne anlatıyordu böyle? "Ben hiçbir şeyden korkmam."

Kadın kahkahayı patlattı. Ne kadar kızsada açık sözlülüğünden etkilenmişti. "Palavra," dedi. "Seni ve kardeşlerini izliyorum. Her şeyden korkuyorsunuz. Yanlış şeyi söylemekten. Yanlış şeyleri hissetmekten. Yanlış yerde ölmekten."

Neyse ki kloncular sayesinde bu askerin fazla önyargısı yoktu. "Benim yaşamım ya da ölümüne dair bildiğiniz bir şey yok. Tabii ki bu sivilleri yorum yapmaktan alıkoymuyor, öyle değil mi?" Son cümlesi biraz çıkışır gibi olmuştu.

Kadın yine de rahatsız olmuş görünmüyordu. "Peki, şimdi genelleme yapan kim?"

Nate ona bakmadı ve tek kelam etmedi.

"Hayır mı?" diye sordu kadın. "O zaman meydan okumayı kabullen."

"Meydan okuma mı?" Ne kastediyordu acaba? Diğerlerinin çabalarken çıkardığı sesler uzaktan geliyordu kulağına. Sanki gidip de başkalarına yardım etmesinin zamanı gelmişti.

"Evet," dedi kadın. "Nasıl asker olunacağını biliyorsun. Bunu gördüm. Benim öğrenmek istediğim bir insan olarak dünyaya nasıl tepki vereceğin? Güneşin batışını gördüğünde gece görüş gözlüğünden başka bir şey düşünüyor musun? Bir sunblossom çiçeği gördüğünde sadece ondan çıkarılacak zehri mi düşünürsün? Bir bebek gördüğünde sadece onun ne tür bir rehine olarak kullanılacağını mı hesaplırsın?"

Nate'in yüzü beş karış oldu. "Seçkin Keşif Komandoları rehin almaz," dedi.

Sheeka'nın güzel yüzü biraz daha sertleşti. "Bu kadar kitabına uygun hareket etmeyi bırak!" dedi bıkkınlıkla. "Seninle iletişime geçmeye çalışıyorum ama zırhını bir türlü aşamıyorum. Kimsin sen?"

Oynayan çocukların sesleri sanki daha uzaktan geliyordu. "Kim olduğumu biliyorum." Durdu. "Her birimizin bilebileceği kadar," dedi, doğruldu. "Bu mantarların tadı toprak gibi," diye yalan söyledi. "Gidip biraz et bulayım." Yiyeceğini bir çöp kutusuna attı ve yorgunluktan bitmiş acemilerin yanına gitti.

Günün geri kalanında Nate dikkatini acemilere odaklamaya çalıştı. Engelli parkurda neler yaptıklarını izledi, fiziksel ve zihinsel olarak en iyi durumda olanları tespit etti, hangileri duygularını kontrol edebiliyordu, hangisi liderlik niteliklerine sahipti.

Ama her birkaç dakika da bir kontrolünü bölerek protokolde belirtildiği gibi araziye tarıyordu. Böyle yaparken de gözlerinin ister istemez sinir bozucu Sheeka Tull'u aradığını fark etti. Onu bazen bir kaya çıkıntısının üzerinde, bazen de yiyeceklerle ilgilenirken buldu. Bir seferinde de General Fisto'yla konuştuğunu ve gemisini işaret ettiğini gördü. Onu hiç göremediği zaman ise büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı.

Bu hissi uzun sürmedi. Nate tekrar dikkatini toplayıp işine geri döndü.

Zaman ilerliyor ama acemilerin çilesi bir türlü bitmiyordu. Her aşamayı önce klonlar onların gözleri önünde inanılmaz bir çeviklik ve kolaylıkla tamamlıyor ve acemiler de ağızları bir karış açık onları izliyordu.

Çocukluğunu Kamino kloncularının eğitim salonlarında geçiren biri için bunlar çocuk oyuncağıydı.

Gün sona erdiğinde gönüllülerin yüzde kırkı vazgeçmişti. Geri kalanlar ise bıyık altından klon askerlerine küfreden, önemli olan grup halinde küfretmeleriyle, sert ve dayanıklı bir gruptu. Coruscant'tan gelen bu zırlı sadistler ellerinden geleni yapmış ama onları vazgeçirememişlerdi. Sonraki aşama için hazırdılar.

Nate düşüncelerini organize edip General Fisto'ya tekmil vermeye hazırlandı. Mağaranın ağzına yaklaşırken içeriden bir metre uzunluğunda bir ışığın parlamayı havada döndüğünü ve az sonra da söndüğünü gördü. Bu garip olay yeniden tekrar etti. Burnuna yanık metal kokusu geldi ve güçlü ışık kafasını çevirmesine neden olacak kadar onu rahatsız etti.

General Fisto, onun yaklaştığını duyduğunda ışık kayboldu, öyle maharetli şekilde hareket ediyordu ki sanki içi dışına dönmüş ve ışık da içinden çıkıp gelmişti.

"Evet?"

"Bugünkü eğitim tamamlandı."

"Ve?"

"Sanırım elimizde kırk sekiz iyi acemi var."

Generalin kapaksız gözlerinde bir ışık belirdi. "Güzel. Ya yarın?"

"Bir grup daha seçeceğiz. İsterseniz size eşlik eder ya da eğitime devam ederim."

"Eğitime devam et," dedi General Fisto, kısa süre düşündükten sonra. "Onları teslim oldukları gün ve saatlere göre gruplara böl. Önce teslim olanlar en yüksek statüye sahip olsun."

"Emredersiniz, Komutanım," dedi Nate. Eğer böyle bir hiyerarşinin onların komuta yapısında olmadığını düşünüyorsa, General ARC'yi hafife alıyor demektir. Diğer taraftan bir Jedi'a akıl vermek onun haddi değildi.

Nedendir bilinmez bu düşünce ona Sheeka'yı ve onun kendisini nasıl yargıladığını hatırlattı. Ondaki bir şey, anlayamadığı bir şekilde onu fazlasıyla rahatsız ediyordu. Mağaradan dışarı çıktı ve ayaklarına ne yapacağını söylemeden Sheeka Tull'un gemisinin bulunduğu tarafa doğru gitti. Nihayetinde bu gün için görevi sona ermişti. Üç kardeşi silah temizliği ya da engelli parkurun düzenlenmesi işinin üstesinden gelebilirdi. Birkaç dakika kendisine ayrabilirdi. Sadece bir gezinti,

diye yalan söyledi kendisine.

Sheeka'yı gemisinin dışındaki portatif bir masada buldu, Spindragon'un paslı flux dönüştürücülerinden birindeki pası temizliyor ve yıldızların keyfini çıkarıyordu. Onu gördüğüne şaşırmamıştı ama kendisine yaklaşıp kadar selam vermedi. "Nate," dedi.

"Diğerlerinden biri değil de benim olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Güldü. "Sen biraz farklı yürüyorsun. Acaba bacağın mı yaralandın?"

Bir an durdu. Bir broca, Altair-9 adındaki rezil yerdeki bataklıklarda yaşayan iri sürüngenler, neredeyse kalçasını koparıyordu. Yarasının iyileştiğini zannetmişti. İlginç. Bu kadın bir asker kadar iyi gözlemciydi.

"Evet," dedi ama düşüncelerinin kalanını kendine sakladı.

Kadın ona gülümsedi ve temizliğe geri döndü. "Günün nasıl geçti?"

"Bir grup iyi acemi. Onların burunlarından getirdik ve sadece yüzde kırkı terk etti. Cestuslular sağlamış."

Sheeka tekrar gülümsedi, anlaşılan duydukları hoşuna gitmişti. O temizlemeye devam ederken Nate de oturup yıldızları izledi. Bu yıldızların pek çoğunun gezegenleri olduğunu biliyordu ve Klone Savaşları'nın acaba kaçına sıçrayacağını merak etti.

Bir süre sonra dikkati yeniden Nate'e yöneldi. Sadece beklemekten de memnundu. Konuşmaya başladığında ise sorduğu şey onu şaşırttı. "Bana baktığında ne görüyorsun?" O noktada biraz esneyip gerinmişti ve Nate ilk kez onun bir kadın olarak etkisini hissetti ve tepkisinin şiddeti onu bile şaşırttı. Hiçbir erkek onun bu güçlü ve etkileyici haline kayıtsız kalamazdı, ince uzun bacakları, boynunun itinayla yapılmış gibi duran kıvrımı...

Nate kendisine sorduğu soruya odaklanmaya çalışarak kendisini topladı. Düşündü, aklında verebileceği bir cevap toparlamaya çalıştı. Sonunda, "Derisinin rengi General Windu'yla benzer olan bir insan dişi."

"Kim?" diye güldü. Onun ilk seferinde kendisiyle dalga geçtiği hissine kapılmasının yersiz olduğunu anlamıştı. Gülüşüne hayran olduğunu fark etti; o kadar sıcaktı ki birkaç dakika için duygusal kontrolünü azaltmak zorunda kalmıştı. İlginç.

Farkında bile olmadan bir anda ağzından bu soru çıktı: "Peki ya sen bana baktığında ne görüyorsun?"

Der demez bunu dediğine pişman olmuştu, o gülümseme yüzünden yumuşamış istekli ve biraz da üzgün hale gelmişti. "En iyinin gölgesi -" kadın durdu sanki cümlelerin ortasında kelimeleri değiştirmek istiyordu. "tanıdığım en iyi savaşçının." Elini uzatıp çenesini sıvazladı, rüzgarda savrulan bir çiçek gibi doğrulup gemisine döndü.

İlk birkaç günden sonra eğitim için akın eden çaylakların sayısı büyük ölçüde azalmıştı. Bu nedenle Nate bir grup, toz toprak içinde erkek ve kadının yaklaştığını görünce şaşırıldı. Onları taşıyan hovercart'ların da pislikte onlardan aşağı kalır yanları yoktu. Liderleri olduğu her halinden belli olan uzun boylu, yaşlı, kıvrık sakallı, geniş omuzlu insan erkek yıpranmış ve yorgun görünüyordu. "Liderinizle görüşmek istiyorum," dedi.

Sirty onu tepeden tırnağa süzdü. "Peki, bunu isteyen kişi kim?"

"Adım Thak Val Zsing," dedi adam.

"Aradığımız benim," dedi Nate öne çıkarak.

Thak Val Zsing bakışlarını Sirty'den Nate'e çevirdi ve ardından yüzüne bir gülümseme yayıldı. Dişleri geniş, çatlak ve kahverengiydi.

"Eğitime mi geldiniz?" diye sordu Sirty.

Val Zsing'in yüzü bozuldu. "Öyle demedim."

"Ne o zaman?"

"Bizler Desert Wind'iz ve gördüğümüz hoşumuza giderse buraya savaşmaya geldik."

Aylar önce Cestus güvenlik güçlerinin duman ettiği anarşistler bunlardı demek. Eğer önceki güçlerinin çeyreği kadarlarsa ben de Jawa'yım diye geçirdi içinden. Ama yine de tekrar savaşmaya hazırdılar. Zeki olmasalar da cesurdular. "Cesaretiniz Coruscant'ta bile duyuldu."

Thak Val Zsing başını salladı, cevap hoşuna gitmişti. "Kim olduğumuzu biliyorsun. Ama biz sizin kim olduğunuzu bilmiyoruz." Arkasındaki kadın ve erkekler de başlarını salladı. Nate kıyafetlerine ve silahlarına bir göz attı. Eski ve berbattı. Derileri bakımsızlık ve kötü beslenmeden yıpranmıştı. Sanki silahları onlardan daha iyi durumda gibi duruyordu. Ama ne kadar yorgun ve perişan olsalar da hâlâ azimli oldukları da inkar edilemezdi.

"Bu çürümüş sistemi devirmek için her birimiz ölmeye hazırız."

Demek öyle. Yaşadıkları sıkıntılar için hükümeti suçlamakta haklıydılar fakat Desert Wind şu anki haliyle bir işe yaramazdı, çok dağılmış ve öfkeliydiler. Kritik bir andı ve dikkatli adım atılmalıydı. "Belki de niyetimizi yanlış anladınız," dedi. "Biz buraya resmi hükümeti yıkmaya gelmedik. Biz buraya hükümetin Cumhuriyet'in kural ve düzenlemelerine uymasını sağlamaya geldik. Cumhuriyet'in vatandaşları olarak şikayetlerinizi dile getirme hakkına sahibsiniz."

Thak Val Zsing kıvrık sakalını sıvazladı ve yere tükürdü. "Aile sizin kurallarınızı sallamaz. Güzel konuşuyor ama hiçbir şey söylemiyorsun."

Çok güzel bir cevaptı ve Nate biraz bocaladı.

Jedi bir anda arkasında belirdi. "Sizlere Cumhuriyet'e hizmet etme fırsatı sunuyorum," dedi General Fisto. Nate, Desert Wind'in üyeleriyle öylesine meşguldü ki geldiğinden haberi olmamıştı.

Nautolan'ın gözlerinin karanlık havuzu anarşistleri içine çekmişti. Bu transtan ilk kurtulan Thak Val Zsing oldu, diğerleri de yavaş yavaş mırıldanmaya başladı. "Hizmet mi? Nasıl?"

"Gelin," dedi General. "Bizimle birlikte savaşın."

"Diğer bir deyişle emrinize girelim."

"Silah arkadaşımız olun."

Sözlerindeki samimiyet etkileyiciydi, Nautolan karizmasının etkisi bu çöl dünyasında ikiye katlanmıştı. Desert Wind'in perişan üyelerinin büyük bölümü sanki göğüslerine bir darbe yemiş gibi olmuşlardı.

Çoğu ama hepsi değil. Thak Val Zsing başını iki yana salladı. "Hayır. Hoşuma gitmedi. Yeterince söz duyup emir aldık. Kendi özgürlüğümüzü kendimiz kazanırız."

"Eğer kendi başınıza hareket ederseniz sıradan suçlular konumuna inersiniz," dedi Fisto. "Eğer bizimle birlikte hareket ederseniz vatansever olursunuz." Ağır sözlerdi ama bu kalabalık zaten yolun sonuna gelmişti. Kaybedecek bir şeyleri kalmamıştı.

Desert Wind'in bitkin üyeleri Thak Val Zsing'den gözlerini çevirip Kit Fisto'ya sonra da tekrar ona baktılar. Biri tanıdıkları diğeri ise tanımadıkları şeytandı. Çoğu yaratık gibi onlar da tanıdıklarının yanında olmayı tercih ettiler. Yakalanana, hapsedilene ya da idam edilene kadar hükümetle uğraşmaya devam edeceklerdi.

Sanki her şey bitmiş kimsenin söyleyecek lafi kalmamış gibiydi.

General Fisto elini Thak Val Zsing'e uzattı. "Dur," dedi.

"Ne?" dedi yorgun ama gururlu Val Zsing.

"Eğer bizimle birlikte hareket ederseniz sizlere özel af sözü veriyorum. İşimiz bittiğinde suçlarınız affedilecek ve hepiniz önceden ne iş yapıyorsanız ona dönebileceksiniz. Hayatlarınızı kendi işim için kullanacak değilim."

Nate, Val Zsing'in çelişkiye düştüğünün farkındaydı ama iyimser olamayacak kadar bitap haldeydi; kendisine daha önce o kadar çok yalan söylenmişti ki artık hiç kimseye güveni kalmamıştı. Yaşlı adamın aklından geçenleri sanki yüksek sesle konuşmuş gibi duyuyordu.

"Diğerleri bu konuda ne diyor?" diye sordu General Fisto.

"Bana güvendiklerini söylüyorlar," dedi Thak Val Zsing, göğsünü şişirerek. "Ben de sana güvenmiyorum. Buraya sadece benden öyle yapmam istendiği için geldim. Fakat göreceğimi gördüm..."

General, Desert Wind'in üyelerinin yüzlerine göz gezdirdi, sonra da Thak Val Zsing'e döndü. "Bunlar genç insanlar. Onların desteğini nasıl kazandın?"

"Kanımla," dedi. Nate bunu Thak Val Zsing'in gözlerinde görebiliyordu. Adam inanmak istiyor ama inanamıyordu.

"Anlıyorum," dedi Nautolan.

"Başka bir yolu olabilir," dedi Thak Val Zsing yavaşça. Bitkin savaşıları toparlanıp ona baktı.

Birbirlerine sanki karşılaşma nahoş olaylara dönüşecekmiş gibi baktılar ama Thak Val Zsing'in omuzları çöktü.

Bu yaşlı adam belki bir zamanlar büyük bir savaşçıydı ama o günler çok gerilerde kalmıştı. Yine de grup üyeleri ona saygıyla bakıyor ve onu babaları gibi görüyordu. Onları nice badireden kurtardığına hiç şüphe yoktu.

Bu durum nasıl değiştirilebilirdi? Nasıl bir çözüm bulunabilirdi?

Thak Val Zsing herkesten daha çok koşulları öğrenmek istiyordu. Son bir hamle. Son bir karar. Belki de bu yığının hayatta kalıp kalamayacağına karar verebilirdi. Ama ne yapmalıydı?

"Bu grubun komutasını otuz yıl önce aldım," dedi Thak Val Zsing, gözlerini General'e dikmişti. "Eğer aynı sınavdan geçmeye razı olursan onlara komuta edebilirsin?"

"Sınav mı?"

Başını salladı. "Brother Fate?" dedi sakince.

Kahverengi cübbeli, gri derili, yaşlı bir X'Ting yaklaştı. Yanında yine kahverengi cübbeli ve daha iri dişi bir X'Ting vardı. İkisinin arasında duran kamışlardan örülmüş bir sepet taşıyorlardı.

Sepet bir insan çocuğun sığacağı kadar büyüktü ve Nate de ilk başta içinde bir çocuk olduğunu zannetmişti. Bazı aşırı grupların, tanrının yeryüzüne inmiş şekli ya da kimi önemli kişilerin tekrar dünyaya gelmiş halleri olarak gördükleri, çocuklara taptıklarını duymuştu.

Ama düşündüğünün yanlış olduğunu anladı. Sepette her ne varsa insan değildi. Bir çocuktan da daha ağırdı, belki de on kilo. Tıslıyordu. Sepet sallandı ve onlar da sepetin dengesini korumak için gayret etti. İçinde yılan gibi bir şey vardı herhalde.

"Bizden sana güvenmemizi istediğin gibi sen de bize güvenebilecek misin?" dedi ihtiyar X'Ting dişi.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Elini içine sok," dedi.

"Sonra?"

"Sonrasını göreceğiz."

General Fisto önce ona, sonra da Thak Val Zsing'e baktı.

Nate nefesini tutmuştu. Bu hem cesaret hem de sezgi sınavıydı. Güven ve sağduyu. Sepette ne vardı? Bu büyüklükte bir sepete sığabilecek binlerce zehirli yaratık türü vardı. Ya General'i sokarsa ne olacaktı? Kit Fisto mucizevi bir şekilde zehri bedeninde dönüştürebilir miydi? Belki de yarattığı büyüler ve o da onu sokmazdı? Belki de bunların hepsi ince düşünülmüş bir suikast planının parçalarıydı? Ne olursa olsun endişe etmeden duramıyordu. Bir Jedi ne yapardı?

General Fisto yüzünün ifadesi hiç değişmeden başını salladı. "Evet."

Yaşlı X'Ting çift, sepeti yere koydu. Üzerinde kapağı olduğundan içinde ne olduğu hâlâ belli değildi. General cübbesinin kollarını sıvadı ve bir elini sepetin içine uzattı. Nate, elini uzatırken ne hızlı ne yavaş davranmadığını fark etmişti.

General Fisto gözlerini yaşlı kadının gözlerinden ayırmadı. Kolunu dirseğine kadar sepetin içine soktu ve herkes dikkatle izledi.

Ve hâlâ... bir şey mi kaçırmıştı? Orada anlatılamayacak bir şeyler oluyordu.

Sonunda diğer yaşlı dişi başını salladı ve general elini sepete soktuğu hızda sepetten çıkardı. Kolu ıslaktı ve ışıldıyordu. Kolundaki sıvıyı silmeden cübbesinin kolunu indirdi. Nautolan'ın yüzünde herhangi bir ifade yoktu.

İki kahverengi cübbeli X'Ting geri çekildi ve birincil ve ikincil kollarını dua eder gibi birleştirdiler, alınlarını birbirlerine doğru eğmişlerdi. Diğerleri de klonlar, General Fisto ve sepetin çevresinde bir çember oluşturdu. Sanki bir şeyleri kavramaya çalışıyor gibiydiler.

Sonra da döndüler. "Doğruyu söylüyor," dedi kadın. Diğerleri de başını salladı.

Thak Val Zsing derin bir nefes verdi. Nate, rahatladığını görebiliyordu ama gururu konuşmasını önlüyordu.

"Tamam öyleyse," dedi Thak Val Zsing. "Rehberler... daha önce hiç yanılmadı. Tamam. Desert Wind'in komutasından feragat ediyorum." Durdu. "Umarım hayatımın en büyük hatasını yapmıyorumdur."

Kit Fisto mağaraya geri dönerken Nate de peşinden koşup alçak sesle sordu. "Sepette ne olduğunu hissettiniz?" diye sordu. "Kaya engereği falan mı?"

"Bilmiyorum," dedi Kit, dudaklarını fazla oynatmadan. "Bana zarar vermeye çalışmadı. Ama... bir şey hissettim. Daha önce hissettiğim bir şeyin varlığı." Kit susunca Nate de geri dönüp tekrar kardeşlerine katıldı.

Thak Val Zsing mağaraya doğru yürürken başını iki yana salladı. "Buna kanmamalıydım," dedi. Gözleri alev alevdi. "Sana güvenen kişi ben değilim, Jedi. Bunu unutma."

"Unutmam," dedi Kit.

"Neyse," dedi kafasını kaşıyarak. "Söz sözdür."

"Sözünde duran biri olduğunu görmek güzel."

"Bazen tek sahip olduğun şey verdiğin sözlerdir," dedi Thak Val Zsing, omuzlarını eğerek.

"Sözden fazlasını getirdin," dedi Kit. "Bizimle yer misin?"

Thak Val Zsing ve adamları itiş kakış derme çatma masada kendilerine yer buldular. Taze et, mantar ve sıcak ekmeklerle dolu, tüten tabaklar önlerine gelirken tekrar Kit'e döndü. "Bir haftadır adam gibi bir yemek yemedik. Sakıncası var mı...?"

"İstedığınız kadar yiyin," dedi Kit.

Thak Val Zsing ve adamları tabaklara aç Huttlar gibi saldırdılar. Sonunda hızları kesildi, geçirip gülmeye başladılar. Artık onlarla konuşmak mümkün hale gelmişti.

"Dosyaları okudum," dedi Kit, "ama senin de görüşlerini almak istiyorum. Cestus'ta neler oldu?"

"Bu biraz eski bir hikaye," dedi Thak Val Zsing. "Şimdi madenciye benzesem de önceden tarih profesörüydüm. Hükümet dış bölgelere yönelik sosyal programları ve yardımları kesince işsiz kaldım."

"Seçilmiş hükümet mi? Vekil G'Mai Duris mi?"

Homurdandı. "O sadece göstermelik, bir yetkisi yok. Neyse ben de çalışmaya madenlere gittim. Kalanı da dedikleri gibi tarih oldu zaten." Sırıttı. "Bak. Her zamanki hikaye. Ezenler ve ezilenler. Cumhuriyet bu halkla temasa geçmeden önce bu doğruydü. X'Tingler örümcekleri dağlara sürdü ve muhtemelen biz gelmeden var olan bazı türleri de ortadan kaldırdılar. Biz geldik, onlardan çok ucuza arazi satın aldık ve birkaç yüzyıl sonra gizemli bir veba nüfuslarının yüzde doksanını ortadan kaldırdı. Ne tesadüf."

"Yani sence veba tesadüf değil mi?"

Val Zsing sıırıttı. "Kıymetli Şansölye'ne sunabileceğin bir delil yok. Ama her türden yaratığın bulunduğu bir hapisanede bulunmayacak hastalık türü yoktur. Beş Aile'nin sadece fırsatı değerlendirdiğini söylesek fena olmaz."

Thak Val Zsing önündeki kızarmış kuştan iri bir parça kopardı ve sularını akıta akıta keyifle çiğnemeye başladı. "Belki benim büyük büyük babam buna gülerdi ama artık komik tarafı kalmadı. Beş Aile her şeyin sahibi oldu. Biz alt tabakadan olanlar ise yiyecek ekmeği bile zor buluyoruz. Bebeklerimiz geceleri açlıktan ağlıyor."

"Cestus Cybernetics'in zengin olduğunu sanıyordum," dedi Kit.

"Evet. Ama değerli kredilerinden çok azı aşağılara ulaşır."

"Bunu değiştireceğiz," dedi Skot OnSon. "Hükümeti devirip dünyamızı geri alacağız."

Dünyamız, diye düşündü Kit. Acaba kimin dünyası? Beş Aile'nin mi? Göçmenlerin mi? X'Tinglerin mi? Ya askerlerin karanlığa sürdüğü o örümceklerden ne haber? Onların mağaralarını aldığı için üzgündü ama askerlerin onları takip etmelerine engel olduğu için de mutlu olmuştu.

Obi-Wan ve Hukukçu Snoil taht odasından döndüklerinden beri odalarından çıkmamışlardı. Onlardan bahşış koparabilme hayaliyle yanıp tutuşan görevliler etraflarında dört dönüyordu, yiyecek taşıyor ve her fırsatta da konuşmalarını dinlemeye çalışıyorlardı. Sonunda Obi-Wan otel yöneticisinden bu sorunu çözmesini istemek zorunda kaldı.

Snoil tam bir işkolikti. Vippit nadiren yemek yiyor ya da uyuyordu. Belgeleri incelemiş, Cestus'taki hukukçulara danışmış, kruvazörlerini kullanarak Coruscant'la temas kurup ikinci ve üçüncü görüşleri almaktan da geri kalmamıştı.

Obi-Wan eski dostunun ona olan minnet borcunu bu vesileyle ödemeye çalışmasına imkan verdiği için mutluydu. Bu hukuk labirentinin içerisinde barışçı bir çözüm bulabilirlerse herkes Cestus'tan mutlu ayrılacaktı.

Obi-Wan gereken noktalarda yardım ediyor, tavsiyelerde bulunuyor, Snoil'in yükünü elinden geldiğince hafifletmeye çalışıyordu ama sonunda bir işe yaramadığını kabul etmek zorunda kaldı. G'Mai Duris'le tekrar görüşmelerine on sekiz saat kalmıştı ve hâlâ kayda değer bir şey bulabilmiş değillerdi.

Sonunda elbet bir şey çıkacaktı. Her zaman bir şey çıkardı...

Komuta üssünün üç yüz kilometre kuzeydoğusunda testere dişi görünümlü Tolmea dağ sırası uzanırdı. En yüksek tepesi, Tolmeatek, vadi tabanından otuz iki bin metre yükseklikteydi, karla kaplı tepeleri bir deniz feneri gibi parlayarak gezginlere yönünü gösterirdi. Son yüzyılda hiçbir dış dünyalı solunum cihazı olmadan oraya tırmanmayı başaramamıştı. Zaten tolmeatek X'Ting lisanında "gidilemez" demektir. Aynı bölgedeki daha alçak dağlar ise sonu gelmez fırtınalar nedeniyle hâlâ oralarda seyahat edecekler için büyük tehlike arz ediyordu.

Gizli kapaklı işler için harika bir bölgeydi. İhtişamlı Tolmeatek'in gölgeleri altında tüm gözlerden gizli başka bir iniş pisti daha vardı.

Üç X'Ting delege, kürelerden biri konum değiştirmeye başlayana kadar, yıldızlara baktı. Son ana kadar çok küçük görünüyordu ama yüksek hızı nedeniyle sanki bir anda yanaşıp kocaman olmuştu.

Karşılama için bekleyenler yerlerinden hiç kımıldamadılar. İkisi koyu renk cübbe giyiyordu, biri kısa süre önce X'Tinglere göre dikilmiş dış dünya tarzı yeni bir tane almıştı. Parlak geminin iniş rampası açıldı. Kapıda dişi bir insansı belirdi. Yerlere kadar inen bir elbise giyiyordu ve sadece silüeti görülmüştü, bu bile diğerlerinin nefeslerini tutmasına yetti.

Arkasındaki kabin karanlıktı. Profili netti, kafası simetrik ve zeki olduğunu gösterecek kadar da iriydi. Soluk derisi o kadar pürüzsüzdü ki sanki saydammış gibi duruyordu. Başının her tarafında altı bıçak şekilli dövme vardı, bıçakların ucu kulaklarını işaret ediyordu. Sanki çevresine ışık yayıyor gibiydi. Işığın yansıması olduğu muhakkaktı.

Aşağı inerken gözlerinin ifadesiz, mavi renkte olduğunu gördüler, herhangi bir yorumda bulunmadan kısaca Fizzik'i süzdü. Onun için o kadar önemsizdi ki onu ne dost ne düşman olarak ciddiye almamıştı. Yüz ifadesine bakılırsa droid olduğunu düşünmeleri bile normal sayılırdı.

Fizzik bu kadından korkmuştu ve ilginç şekilde bu duygu çok hoşuna gitmişti.

Aklındaki selamlamayı uygulamak için öne çıktı. "Hanımefendi...?"

Kadın yavaşça başını yana çevirip ona baktı, sanki ilk kez gördüğü bir hayvan türüne bakıyordu. İçindeki korku iyice artan Fizzik sustu.

Kadın iki adım daha attı, sonra da kemerine dokundu. Tüm geminin çevresinde belki de yirmi metre çapında bir daire oluşarak kumu titretti. Fizzik kumun üzerinde dolaşıp yuvalarına yiyecek taşıyan kum arılarını önceden fark etmişti. Dairenin sınırlarının geçtiği yerlerdeki böceklerin kavrulduğunu gördü. Dairenin içindeki ya da dışındakilere bir şey olmamıştı.

Kadın ilk defa konuştu. "Eğer adamların gemime yaklaşmaya kalkarsa," dedi. "Yeni adamlara ihtiyacın olur."

"Tabii ki, Hanımefendi."

"Güzel," dedi kadın. "Beni Trillot'a götür."

Fizzik kadının binmesi için kalkık burunlu bir tünel speeder'ının arka kapısını açtı, kadın tek laf etmeden bindi. Hareketleri insansı değil de kedigillerdenmiş gibi akıcıydı. Vahşi ve güzel bir yırtıcı.

Bu tüneller asırlar önce kovan teknisyenlerince inşa edilmişti ama elektronik donanımla yenilenmeleri kısa süre önce tamamlanmıştı – birkaç on yıl önce kadar. Geebug da teknolojinin son ürünü tarayıcı ve ekipmanlarla donanmıştı ve tünellerde yağ gibi kayarak gidiyordu.

Fizzik önde, pilotun yanında oturmuştu, arkasını dönüp bakarak kadının rahat olup olmadığını kontrol etti.

Soğukkanlı görünüyordu, delici mavi gözlerinde neşe vardı, soluk dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı. Hızla geçip giden mağara duvarlarına bakıyordu, hiçbir şeyi kaçırmak istemiyor gibiydi. Kadın dönüp ona baktı, nihayet yüzünde ilgili bir ifade vardı. "Demek Beş Aile benimle açıktan görüşmekten çekiniyor."

"Riskli olduğunu düşünüyorlar. Kısa sürede yanlarında olursunuz."

Homurdandı. "Bunlar nedir?" duvarları işaret etti.

Sesi ona biraz melodik gelmişti. "Gezegen maden ve tünellerle dolu. Fark edilmeden dolaşmak için bundan iyi bir yol yok."

Kadın gülümsedi ama onun neden böyle yaptığını anlayabilecek seviyede değildi. Sonunda yüzünü ona döndü. "Ve sen -?"

"Gelmenizi bekleyen Trillot'un kardeşi Fizzik."

Kadın kendisini tanıtmayınca o da ister istemez biraz geri çekildi. Kadına baktı ve ona bakarken gözlerinin büyüyüp koyulaştığını gördü. "Aslında," dedi, "seni o uzun ve yorucu yolculuğun ardından rahat bıraksam iyi olacak."

Yolcu gözlerini kapattı, yol ne kadar kıvrılıp dönse de ne kadar sağa sola savrulsalar da bir daha da araç durana kadar açmadı.

Aracın ani duruşuyla bir anda gözlerini açtı, Asajj Ventress ava çıkmış bir Gotal kadar tetikteydi. Görüldüğü kadarıyla bu kısa süreli kestirme ona yaramıştı. Tabii böyle bir canlının gerçekten dinlenmeye ihtiyacı varsa.

Şehrin merkezinin altındaki bir mağaraya geldiler. Trillot'un en güvendiği beş adamı orada onları bekliyordu. Gemiden bir kraliçe ya da kara prenses edasıyla çıksa da pelerinin önünü açınca Fizzik onun daha çok bir askeri lideri andırdığını gördü. Dar, siyah kıyafetinin altında bedeni bir yılanınki gibi kıvraktı, göğüsleri ve kalçaları dışında kaslı vücudundan kadın olduğunu anlamak çok güçtü.

Trillot, Komutan Ventress'le ilgili Fizzik'e bilgi vermişti tabii ki. Hakkında bir sürü söylenti vardı ve kardeşi bile hangisine inanacağından emin olamamıştı. Bazıları onun da Jedi olduğunu söylüyordu; kadim Tarikat'ı terk etmiş ve silahlarını da beraberinde götürmüştü. Bazıları Jedi Şövalyeleri'nin bile çekindiği karanlık bir gruba mensup bir mürit olduğunu söylüyordu.

Karşılama gelenler açılarak ona yol verdi ve dört kişilik asansöre doğru yürüdüler. Fizzik diğer adamların ona fazla yaklaşmayıp aradaki mesafeyi koruduklarını fark etti. İki birlikte asansöre bindi.

Kadın asit meyvesi kokuyordu.

En üst kata varana kadar karanlık ve aydınlık katmanlardan geçtiler.

Trillot'un karargahında asansörden indiklerinde onları bekleyen sert ve soğuk yaratıklar hemen ortalıktan çekildi. Birlikte görüşme yapacakları yere giderlerken tüm katın sessizliğe gömüldüğünü fark etti.

Kadın ofise girdiğinde Trillot masasında oturuyordu. Kabarmıştı, bitkilerle hızlandırdığı dönüşüm hormonları zirvesindeydi. Sanki oturduğu yerde bir türlü rahat edemiyormuş gibi sürekli kıpırdanıp duruyordu.

Ventress'in bir ölçüde de olsa saygılı olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Ustaca gizlediği bir paketten birkaç eşya çıkardı ve onları nazikçe Trillot'un masasının üzerine koydu.

Altın renkli suç lordunun kızıl gözleri eşyaların üzerinde gezindi ve bekledi. Hava değişti ve kokudaki değişimin farkına vardı. Trillot değişim esnasında boynundaki bezelerden koku salgıladı ve gergin olduğunda bu koku daha da keskin olurdu. Bunca yıldır Fizzik kardeşinin böyle koktuğuna sadece iki kez şahit olmuştu.

Kadın başını salladı. Paket titredi ve paketten kırmızı ve siyah bir şey başını uzattı, çatallı dili havanın tadına baktı.

"Hediyeler," dedi Ventress. Acaba sesinde çok hafif de olsa bir alaycılık mı vardı? "Tuz, su ve et."

Trillot ne yapacağını bilemeden öylece baktı. Tören yiyeceği X'Ting politikasında önemli yeri olan bir uygulamaydı. Fakat Trillot'un soylulukla falan alakası yoktu. Şimdi ne yapacaktı? Alay ya da değil, kaba bir cevap vermeye cesaret edemedi. Önce Ventress'e sonra da masanın üzerine baktı. Kırmızı ve siyah kafanın şeritli yılanı ait olduğu anlaşılmıştı, yavaş yavaş paketten çıkıyordu. Hayır... bu bir yılan değildi. Kaçmaya çalışırken kullandığı küçük ve güdük bacakları meydana çıktı. Sanki ilaç verilmiş gibi yavaş yavaş hareket ediyordu.

Trillot protokol droidine sonra da sürünen yaratığa baktı... hayır yaratıklara, çünkü ikinci bir kafa daha belirmişti.

Protokol droidi eğildi ve alçak sesle söyledi: "Rüzgar yılanları yemeyi sevdiğinizi biliyorum. Afiyet olsun."

Evet, Ventress'in yüzünde bir gülümseme olduğu açıktı, sahte mi samimi mi orası belirsizdi.

Trillot onu bir süre süzdü ve Fizzik ne yapmayı düşündüğünü merak etti. Yine beklenmedik bir duygu seli. Her geçen dakika bu kadın biraz daha ilginç hale geliyordu. Trillot beklenmedik derecede çevik bir hamleyle elini uzatıp rüzgar yılanlarından birini başının arkasından tuttu ve gövdesini masaya vurdu. Daha hızlı bir şekilde aynı manevrayı diğerine de uyguladı.

"Janu'yu çağır," dedi. Bir droid odadan çıktı ve kısa süre sonra iri yarı kahverengi bir yaratık odaya girdi. Büyük bir çenesi ve kafasını bölümlere ayıran boynuzlu bir kafatası vardı, derisinin esmer katmanları yere kadar sarkıyordu. "Evet, Efendim?"

"Su, tuz ve iki tane leziz rüzgar yılanı. Bunlara uygun bir tarifin var mı?"

Janu düşünüyormuş gibi kafasını hafifçe eğdi. Yılanları alıp küt ve nemli burun deliklerine

yanaştırıp kokladı. Ardından kalın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ah! Glymph böreği. Rüzgar yılanları Ploo İki'den ve Glymphid'ler de güveçte pişirmek için bire birdir. Biraz da fantezi mantarı ekleyip -"

"Hayır," dedi Trillot çatlak bir sesle. Fizzik dikkat kesildi. Bu ses değişimi kardeşinin dişiye dönüşmekte olduğunun diğer bir belirtisiydi, yakında göz rengi de kıızıdan yeşile dönecekti. "Bu akşam yemeğinde aklımın başımda olması gerek."

Bunu söylerken, taş bir sütun gibi dimdik ve hareketsiz duran Ventress'e baktı. Fizzik daha önce kardeşinin özel uygulama ve alışkanlıklarını bir yabancıyla paylaştığını hiç duymamıştı. Her geçen dakika hayreti biraz daha artıyordu.

"Tamam," dedi Janu. "Ben de o zaman Bantha otu kullanırım."

"Bu yeterli." Tepsiyi işaret etti ve Janu tepsiyi alarak uzaklaştı.

"Hediyelerinize teşekkür ederim," dedi Trillot. "Onları afiyetle yiyeceğimden şüpheniz olmasın."

Ventress sahte bir mütevazilikle başını eğdi. "Kont Dooku'dan küçük bir hediye," dedi. "Gönül almak için minik bir jest. Zehir keselerini çıkaran Yanthanlar nadiren hata yapar." Gülümsedi. "Öyle olsa bile güzel bir ölüm olduğu söylenir."

Fizzik, Ventress gibi bir yaratığın iyi kelimesiyle neyi ifade ettiğini hayal bile edemezdi. Ciddi mi yoksa onlarla dalga mı geçiyordu bunu bile ayırt edemiyordu.

İki durumda da sonuç çarpıcıydı.

"Yolculuğunuzun güzel geçtiğini umarım," diye sordu Trillot.

Yüz ifadesi değişmedi. "Alakasız. Neden Aile'ye hâlâ takdim edilmediğimi bilmek istiyorum. Neden ilk önce onlara götürülmedim?"

"Başkente başka konuklarımız var," dedi Trillot, ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Amaçlarının ne olduğundan emin olana kadar dikkat çekmememiz yerinde olur."

Ventress ona baktı, konuşmasa da Fizzik onun neler düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Zavallı korkaklar.

Fizzik Trillot'un fedailerinin patronlarının bu kadın karşısında boyun eğişini izlediğini gördü. Ayrıca yakınlarında bir düzine de genç erkek X'Ting vardı, kolay yoldan zengin olmak isteyen ve takip edecekleri güçlü birini arayan serseriler. Belki hepsi kötü değildi ama güçlü olma hayali peşinde kaybolmuşlardı. Nasıl tepki vereceklerini bilmek imkansızdı. Standart sürü mantığıyla sadece söyleneni yapmaya devam edebiliyorlardı. Belki fazla sadık olmayanları eskiyi bırakıp daha güçlü olanın peşinden gitmeyi seçebilirdi. Ama bir tepki şekli daha vardı ki Fizzik bunu, suikastçı klanının üyeleri olan, küçük fedailerden birinin gözlerinde görebiliyordu. Adı Remlout'tu.

"Müsaadenizle," dedi Remlout, yüksek bir sesle ve Temel lisanda. "Hakkınızda bir hikaye duydum."

Ventress doğruldu ve ona döndü. Sanki ne söyleyeceğini biliyordu ve hoşuna gideceği için de gülümsemişti.

"Affınıza sığınarak," dedi Remlout, "siz asla bir meydan okumayı geri çevirmezmişsiniz, bu doğru mu?"

Ventress onun omuzlarına, ellerine ve gözlerine baktı. "Sen Xagobah'a gitmişsin," dedi. "Tal-Gun öğrenmek için mi?"

"Evet," dedi şaşırarak Remlout. X'Tingler gezegen dışına nadiren çıkarlardı.

Asajj Ventress gülümsedi. "Boynun soluk, mavi güneşlerinin yanığı geçmiş. Öğretmenlerinden uzun süredir uzak olmalısın."

Şaşkınlıktan ağzı açık şekilde başını salladı.

"Kont Dooku bana eğer dövüş sanatlarında ustalaşmak istiyorsam her meydan okumayı değerlendirmem gerektiğini söyledi." Başıyla sakince Trillot'u işaret etti.

Gülüşü daha da arttı. Trillot'a döndü. "Bu sizi rahatsız eder mi?"

Trillot bir Ventress bir de Remlout'a baktı. Fizzik kardeşinin ne düşündüğünü biliyordu. Trillot bu kadından hoşlanmamıştı ama bir nedenden dolayı da isteklerini yerine getirmekle yükümlüydü. Fizzik, Remlout'un yeteneklerine şahit olmuştu ama bunların Ventress'i yenmek için yeterli olacağından şüpheliydi ve bir fedaiyi de boş yere kaybetmek istemiyordu. Diğer taraftan...

Olaylar geri alınamayacak konuma gelmişti bile.

Trillot arkasına yaslandı, yumurta kesesinin kendisini en az rahatsız edeceği uygun duruşu bulana kadar yüzü buruştu. Suç lordu –henüz leydisi olmamıştı– parmaklarını birbirine kavuşturdu. "Eğer iki taraf da razıysa benim için bir sakıncası yok."

Ventress başını sallayıp yüzünü, kafası sanki bilyeler üzerinde hareket ediyormuş gibi, Remlout'a döndü. Parmakları pençe gibi büküldü.

"Fakat lütfen Komutan Ventress," diye ekledi Trillot. "İyi bir fedai bulmak çok zor."

"Onu öldürmeyeceğim," diye söz verdi. "Ne zaman istersen başla," dedi rakibine.

Remlout eğilerek selam verdi. İşlevini kaybetmiş kanatlarını çırpı ve birincil ve ikincil kollarını açtı. İzlemekte olan diğerleri onlardan mümkün olduğunca uzaklaştı.

Şu anda ikisi açık bir alanda karşı karşıyaydı. Remlout Ventress'in etrafında dönmeye başladı.

Remlout döndü, sonra da birincil kolları üzerinde dengesini sağladı, ayakları tarayıcı dedektörler gibi Ventress'i takip ediyordu. Birincil kolları bacakları kadar kalın ve güçlüydü ve Fizzik, Remlout'un bu şekilde saatlerce durabileceğini biliyordu.

Fizzik bunu daha önce de görmüştü. Remlout benzer savaşçı düsturlarına sahip herkese yapacağı resmi meydan okumasını yapmıştı – ya da belki de sadece patronuna hakaret etmiş olanlara. Artık neden meydan okuduğunun da bir önemi kalmamıştı zaten, ama Fizzik burada görünenin dışında da bir şeyler döndüğünden şüphe ediyordu. Daha önce de Remlout'un savunmasını aşmaya çalışan rakiplerine kolları yerine çevik bacaklarıyla vurduğunu görmüştü.

Çoğu korkuyla olacakları bekliyordu.

Ventress başlı başına ayrı bir meseleydi. İleri geri durmadan hareket ediyor, sanki deniz yosunuymuş gibi vücudu her şekilde kıvrılıyordu. Garip. Dişiydi ama tıpkı bir X'Ting erkek gibi hareket ediyordu.

Remlout hamlesini yaptı, sol-sağ-sol, ayağını nefes kesen üçlü kombinasyon şeklinde savurdu. Ventress ayaklarını yerinden oynatmasa da bir şekilde hepsini savuşturmuştu, Fizzik gördüklerini zihninde yeniden canlandırmayı denedi, Ventress kemiksizmiş gibi hareket ediyordu, omurgası o denli esnekti ki sadece bir santimetre yana kayarak, sanki en ufak bir acelesi yokmuş gibi, üç tekmeden de sıyrılmıştı.

Başka bir şey daha oldu, et ve organların gizlediği bir şey. Fizzik görememişti ama Remlout yerdeydi, kıvranıyordu, yüzü pembeydi, bir yanına dönüp kollarını kabuğuna doladı.

Spazm geçiriyordu, sırtındaki kaslar yeniden gerildi. Remlout'un yüzü gerildikçe gerildi, sanki görülmüş en kötü spazmı geçiriyormuş gibi böğürdü. İki büklüm olmuştu, bir seri yırtılmayla Remlout'un kasları kabuğunun üzerinden görüldü. Ağzından salyalar akmış ve hareket edemez hale gelmişti, kafası amaçsızca hareket ediyordu.

Bir tıp droidi hemen gelip teşhiste bulundu ve Trillot'a bildirmek için döndü.

Trillot gözleri kararmış olan Ventress'e döndü. Fizzik onun verdiği sözü hatırlatmak istediğini biliyordu ama cesaret edememişti.

Ventress aklından geçenleri okumuş olmalıydı. "Ölmedi," dedi soğukkanlı şekilde.

"Gerçekten mi," diye cevap verdi Trillot. "Bunun için müteşekkirim."

Ventress başını eğip selam verirken birkaç kişi gelip hâlâ yerde uzanan Remlout'u alıp götürdü. Taşıyanların attığı her adımda çığlık atıyordu. Olmaları gerektiği kadar özenli değildiler ve Fizzik, Remlout'un kabadayılığının şimdi onun aleyhine işlemeye başladığını düşündü.

Tek kelime edilmemesine rağmen orada bulunanların beden dilinden herkesin daha bir saygılı ve tetikte olduğunu anlamak zor değildi. Ventress istese kendisini bu kadar iyi ifade edemezdi. Pelerinin üzerindeki tozları sildi, bir kez daha Trillot'un karşısına dikildi. Fizzik onun çenesindeki damarların atışlarını izledi. Bir dövmesinin dibindeki kaslar belli bir ritimle acele etmeden atmaya devam etti.

Bir an önce konuyu değiştirmek için can atan Trillot devam etti. "Bir gelişme daha var," dedi.

"Evet?" Ventress kımıldamadan durdu. Az önce olanlar sanki hiç yaşanmamıştı. Ama bu kadın zavallı Remlout'a ne yapmıştı öyle? Fizzik değil sormak, sormayı düşünmekten bile çekiniyordu.

"Evet," dedi Trillot. "Şimdi. Jedi'ın Vekil bayanla yaptığı görüşmeye gelince -"

Nihayet dikkatini çekecek bir konu bulmuştu. "Adı nedir?"

"Obi-Wan Kenobi."

İlk kez Ventress tüm dikkatini konuya veriyordu. "Obi-Wan" mavi gözleri alev aldı. Fizzik yine bir şey sormanın hayatına mal olabileceğini düşündü. "Onu tanıyorum. Ölmesi gereken biri."

"Lütfen," dedi Trillot. "Yapmamız gereken işler var. Belki de uygun zaman..."

Ventress'in bakışları buz gibiydi. "Senden tavsiye isteyen oldu mu? Hiç sanmam." Gözlerini kapattı, sanki fırtınanın ortasındaki sessizlik gibiydi. Gözlerini tekrar açtı. "Bunun tesadüf olduğunu sanmıyorum. Obi-Wan ve ben buraya aynı iş için geldik." Diliyle dudaklarını ıslattı. "Sanırım onu öldüreceğim."

Trillot'la göz göze geldiler ve Trillot başka tarafa bakmak zorunda kaldı. "Seni buraya çağırdım çünkü Jedi başkentteyken biz de özel bir düzenleme yapıp -"

Ventress başını hafifçe yana çevirdi, sesi bir yılanınki gibiydi. "Hayır. Obi-Wan, Aile'nin iktidarını yıkmayı deneyecek. Çoktan aramıza bir casus göndermiş bile olabilir. Hayır. Burada olduğumu kim biliyor?"

"Aile, Kont Dooku'nun bir temsilci gönderdiğini biliyor," dedi Trillot. "Ama kim olduğunu ya da ne zaman geleceğini bilen yok."

"Çok güzel. Öyle de kalsın. Önce Kenobi'yi ortadan kaldıracam. Sonra da çok kıymetli Beş Aile'nizle iş konuşuruz."

Ventress'in öfkesi sanki gittikçe artıyor, çevresindeki ısı ve ışığı bile yutuyordu. Bu kadın bir kum engereği kadar tehlikeliydi. Böylesini hiç görmemişti.

"Evet, tabii ki." Trillot başka ne diyebilirdi ki?

Fizzik kontratı bitene kadar çalışmaya devam edecekti ama bittikten sonra acaba Ventress kendisine bir yardımcı almayı düşünür müydü?

Protokol, Şansölye Palpatine'in deyişiiyle, diplomasinin çarklarının işlemlerini sağlayan yağ. Karşılıklı tanışmanın ardından daha özel görüşebilmek için Duris'in ofisine çekildiler. Üç danışmanı da ona eşlik ediyordu, Obi-Wan olaylara fazla dahil olmasalar da onların da müzakere sürecinin ayrılmaz bir parçası olduklarını biliyordu.

Küçük Zeetsa Shar Shar'la önemsiz bir meseleyi tartışmakta olan Hukukçu Snoil öne çıktı. Duris yardımcısının kulağına fısıldaması için eğildi. Önce dinledi, sonrada önündeki holo belgeleri inceledi.

Başını kaldırdı ve gülümsedi. "Avukat Snoil," dedi. "Gadon Üç davasını biliyorsunuz, değil mi?"

Snoil'in gözleri yuvalarına çöktü sonra tekrar dışarı çıktı. "Evet," diye cevapladı. "Ama burada benzer durumda dört dava daha var. Lütfen daha açık olun."

Duris, Snoil'in konuya hakim olmasından memnun görünüyordu, onlara doğru, onların bakış açısından bir siluet gibi görünen parmağını uzattı. "Kif madencilerinin kaçması meselesi."

"Ah, evet." Kendini topladı. "Yaklaşık elli standart yıl önce, madenciler yüksek enerjili cevherleri açık pazarda satmaya başladılar. Böylece bu cevherlerden bazıları Gadon rejiminin düşmanlarıyla ittifak halinde olan bir koloniye ulaştı. Gadonlar konuyla ilgili Cumhuriyet'e başvurdu ve ilk satışın bir suç olmadığına karar verildi. Bu nedenle cevherlerin onların elinden çıktıktan sonra vardıkları yer madencilerin suçu değildi."

Obi-Wan kısa süre için gözlerini kapattı. Bu iyi bir karar değildi. Cumhuriyet madencilere ceza vermemişti, çünkü benzer durum tarafsız pek çok gezegen için geçerliydi ve Şansölye, Cumhuriyet'in ham madde ihtiyacının böyle karşılanacağını umuyordu. Burada verilecek hoşgörölü bir karar başka alanlarda pek çok dost kazanmalarını sağlayabilirdi.

Zekice bir politikaydı ama geri tepmişti! Obi-Wan uzun süredir unuttuğu baş ağrısının geri dönmekte olduğunu hissetti.

O düşüncelerine dalmışken Duris ve Snoil konuları tartışmaya devam ettiler. Bunun sadece açılış olduğunu biliyordu ve derinlere inmekten de çekinmiyordu. Bağlayıcı anlaşmalardan, verilerden, kanunlardan ve düzenlemelerden konuştular.

Bunların sonu yoktu ve buna bir dur demeliydi!

Obi-Wan konuşmada uygun bir ara bekledi ve elini kaldırdı. "Müsaadenizle, Vekil Duris." Derin bir nefes aldı. Vekil bu kadar kalın kafalı olabilir miydi? "Cumhuriyet'in bir kenarda durup Cestus'un bu ölüm makinelerini üretmeye devam etmesine seyirci kalacağını mı zannediyorsunuz?" Sesinin tonu kendisini bile şaşırtmıştı. "Bunu sona erdirmenin tek bir yolu var."

Şu an için ne formalite kalmıştı ne usul. Kahretsin! O politikacı değildi. Eğer onların gerçeği görmelerini sağlayamazsa bu gezegene yıkım ve ölümden başka bir şey gelmeyeceğini biliyordu.

"Bu da ne demek?" dedi Duris, soğuk bir şekilde. Omuzlarını dikerek katmanlı kabuğunda kıvrıldı. Öfkeli olduğunu de anlamak zor değildi. Daha da kötüsü. Korkmuş muydu?

Sesini dengelemeye çalıştı. "Cumhuriyet'in dışındaki bölgeye hiçbir JK droidi gönderilemez. Belki de fabrikalardan hiç çıkmasalar daha iyi olacak."

"Bizi tehdit mi ediyorsunuz? Cumhuriyet bizim ürünlerimizi alma şansına sahipti ama bunu reddetti. Sonra da Gabonna kristallerine ambargo koydular. On binlerce kişi işini kaybetti, Üstat Jedi. Ekonomimiz çökme noktasına geldi. Tüm gezegen yiyecek ve su isyanlarıyla çalkalanıyor." Öne doğru eğildi. "Binlercesi öldü. Şimdi de bize para ödeyecek gezegenlerle ticaret yapmamamızı söylüyorsunuz. Şansölye'nin o kadar parayı ödemek gibi bir niyeti var mı? Peşin."

Hayır. Palpatine bunu asla yapmazdı – bunun şantajdan farkı yoktu. "Buraya tehdit etmeye gelmedim," dedi. "Sadece Cumhuriyet'le Cestuslular arasında bir iletişim köprüsü olmak istiyorum. Sizlerin halkınızın refahı için mücadele ettiğinizi biliyoruz -"

"Tüm Cestuslular," dedi. "Sadece X'Tingler değil. Sadece kovan konseyi değil. Ben bu gezegende yaşayan herkese karşı sorumluyum."

Eğer doğruysa güzel bir nitelik, diye geçirdi içinden Obi-Wan. "Diğer taraftan bizlerse tüm galaksinin geleceği için mücadele ediyoruz. Bu gerçeği aklınızdan çıkarmayın, sizin ürettiğiniz makinelerin bizim askerlerimizi öldürmelerine izin vermeyeceğiz. Bunun, sizin medeniyetinizin mahvına neden olup olmayacağı da tümüyle size bağlı."

Bir an için çıt çıkmadı. Duris ve Obi-Wan birbirlerinin iradelerini sınadılar.

Sonra da Duris yavaşça başını salladı. "Bizi yok etmeden önce," dedi, "belki de neyi ortadan kaldıracığınızı öğrenmek istersiniz?" sesi gergindi ve bu noktada soyu ve iradesi kendini belli ediyordu. Ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar duygularının kendisini kontrol etmesine izin vermiyordu. "Bu akşam onunuza bir kovan balosu düzenlenecek. Eğer katılırsanız sevinirim. Belki de daha az resmi bir ortamda konuşmak daha uygun olabilir."

Obi-Wan derin bir nefes aldı. Bu resmiyetten zaten hiç haz etmiyordu ama protokol önemliydi. "Davetinize çok teşekkür ederim. Umarım Majesteleri söylediklerimden kendisine ya da halkına hakaret ettiğim sonucunu çıkarmamıştır."

"İkimizin de yapması gereken işler var," dedi ve bir kez daha Obi-Wan aynı anda birden fazla seviyede konuştuğu hissine kapıldı. "Ama bu medeni olmayacağımız anlamına gelmez."

"Kesinlikle," dedi ve başını eğerek selamladı.

Obi-Wan'ın resmi cübbesinin her gün giydiğinkinden pek bir farkı yoktu, demicot ipeğinden dokunmuş, omuzlarından yere kadar uzanan kahverengi bir giysi. Astromech'i botlarını ışıltı ışıltı yapmıştı ve yedek gömleği de temizdi.

Snoil'in düz kabuğu parlamıştı ve derisindeki katmanların arasındaki salgılar temizlenmişti, en az Obi-Wan'ın botları kadar parlıyorlardı.

Bir çift sade kutu getirildi. Açtıklarında ikisi için de bir maske olduğunu gördüler. Meyilli gözler, çıkık göz yuvaları, düz ve geniş ağızlarla tipik bir X'Ting karikatürüydü. Obi-Wan maskeyi alıp aynanın karşısında denediğinde gördüğü şey çarpıcıydı. "Bu da ne böyle?"

Obi-Wan hazırlıklarını tamamlarken Snoil de kapının eşiğinde bekliyordu. Yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

"Üstat Jedi," dedi Vippit, "göz kamaştırıcı oldunuz."

"Sen de ışıltı ışıltı," dedi Obi-Wan. "Şimdi, Hukukçu Snoil, mevcut durumu anlamamız çok önemli."

Snoil güdük ellerinden birini kaldırdı. "Üstat Jedi, hantal ve biraz da patavatsız olarak görüldüğümü biliyorum ama bu tür görevlerde daha önce de buldum. Bu balo sosyal bir etkinlik değil bir taktik. Tetikte olmalıyız."

Obi-Wan rahat bir nefes aldı. Arkadaşının dönen dolaplardan haberi vardı. Belki de kendisinden bile daha iyi biliyordu. Belki de Snoil'in ipleri ele alması daha uygun olurdu ve bu da kendisini fazlasıyla rahatlatırdı.

"Bu bir kovan balosu," dedi Snoil, maskeyi inceleyerek. "Kovanın fazla etkisi olmayabilir, fakat dış dünyalılar anlaşılabilir öyleymiş gibi davranmaktan hoşlanıyorlar."

"Pekala," dedi Obi-Wan, Snoil'e maskesini takması için yardım etti. Kolunu uzattı ve Snoil de kendi kısa ve güdük koluyla koluna girdi. Snoil'in kolu pürüzsüz ve serindi, nemli ama yapış yapış değildi. "Eğlence bizi bekliyor."

Obi-Wan ve Doolb Snoil araçlarından inmeden müzik onları kuşatmıştı bile. Birkaç yüz davetli çoktan gelmişti. Çoğu insan ya da insansıydı ama diğer türlere mensup canlılar da yok değildi. Çoğu ikili ya da üçlü gruplar halindeydi, sadece aperatiflerin başında büyük gruplar vardı. Hizmet droidleri yiyecek ve içecek servisiyle meşguldü. Obi-Wan az sayıda X'Ting olduğunu fark etti, geri kalanlarsa X'Ting maskeleri takmıştı. Ya saygılı bir gelenek ya da kötü bir şakaydı. Emin değildi.

Obi-Wan ve Snoil yürürken kalabalık onlara yol vermek için yarıldı. Kibar selamlar ve meraklı bakışlar arasında ikisinin geçmelerine izin verirken fısıldanmaya başlamak için biraz uzaklaşmalarını beklediler.

Cestus toplumunun kaymak tabakası buradaydı, gerçekten de göz kamaştırıcı bir gruptu. Çok türlü bir müzik grubu farklı nefesli ve vurmali çalgılar kullanırken biri de klavye başındaydı, ortaya çıkan müzik Alderaab Weaving klanının çiftleşme şarkısına benziyordu, dans için uygun şen şakrak bir

müziği.

İçeri girdikten az sonra G'Mai Duris'i gördüler, Alderaan Reel'i hatırlatır şekilde müziğe tempo tutuyordu. Dans eden ikili ve üçlü gruplar durdu. Tüm maskeli davetliler yeni gelenleri alkışlamaya başladı.

Acaba şu an burada olanların birden fazla mı anlamı vardı ve neden onları bu şekilde karşılamayı tercih etmişlerdi. Aklına tek cevap geldi, belki de tek amaçları çok uzaklardan bu özel konuklara, burada, Outer Rim'de bile, korumaya değer bir medeniyetin olduğunu göstermekti.

Bu gülümsemeler, bu selamlar hepsi çok candan ve samimiydi. Cestuslular onun uzun yıllar içerisinde inşa ettikleri bu kırılğan ve güzel toplumu anlamasını ve kalbini onlara açmasını istiyorlardı. Eğer onları daha iyi tanırsa kritik kararları almak ya da uygun taktikleri geliştirmek daha kolay olacaktı.

Öyle umuyordu.

Bunu aklının bir köşesinde tuttu, Duris yüzünde maskeyle kendisine yaklaştığında kibarca elini tuttu. "Üstat Jedi," dedi. "Bu küçük toplantımıza iştirak etmek için zaman ayırmanız ne incelik."

"Galaksinin diğer ucundan gelip de Cestusluların ünlü konukseverliğinden mahrum kalmak akıl kârı değildir," dedi Obi-Wan.

Duris'in keyfi yerindeydi. Zeka ve enerjiyle nerdeyse kendi bedeninden taşıyordu. O tarihe kadar gördüğü en hayat dolu X'Ting oydu.

Önde gelenlerden oluşan küçük bir grup arkasında toplanmıştı. Hepsi maskeliydi ve hatta bazıları tüm vücut hatlarını örtecek şekilde tepeden tırnağa farklı kostümler giymişti. "G'Mai," dedi kadınlardan biri. "Bizi konuklarıyla tanıştırmayacak mısınız?"

"Tabii ki," dedi Duris. "Jedi Şövalyesi Obi-Wan Kenobi ve Coruscantlı Doolb Snoil, bunlar da Beş Aile'nin liderleri." Kısa, cılız bir adam eğilerek selam verdi. "Araştırmadan Debbikin." Sıradaki kadının yüzünün yarısı maskeyle örtülüydü ve dolayısıyla özenli makyajı ve dudaklarındaki dövmeler görülebiliyordu. "Enerjiden Lady Por'Ten." Sıradaki adam uzun, geniş ve soluktu, sanki hiç güneş yüzü görmemişti. "Üretimden Kefka," dedi Duris. Kefka muhtemelen insandı, belki de genetik yapısı karışıktı. Sıradaki adamın mavi renkli derisi onun Wroonian olduğunu gösteriyordu. "Satış ve pazarlamadan Llitishi," dedi Duris. Sıradaki diğer kişi ince uzun bir X'Tingti, koca salondaki beş altı X'Tingten biriydi. "Ve kuzenim madencilikten Caiza Quill." Duris'den daha uzun boyluydu, hemen hemen Obi-Wan'la aynı boydaydı. Quill sağ birincil elini saygı işareti olarak uzattı. Altın rengi ince böceksi bir bedeni ve kızıl kocaman gözleri vardı.

İkisi de karşılıklı eğilerek selam verdiler. Kısaca konuştular. Sonra da sabah görüşmelerin başlaması yönündeki isteklerini belirttiler, sonra da Jedi ve Hukukçu Snoil'i gecenin keyfini çıkarmaları için rahat bıraktılar.

Duris onları dans pistine yöneltti. "Dans etmeyi bilir misiniz?"

"Pratikten çok teoride," dedi kibarca, bu durumdan kurtulabilmek için şu an partiyi bir grup suikastçının basmasını diledi.

Ne yapacağını bilemez durumdaydı ki bir şey hissetti. Omurgasının üzerinden geçen dikenli tel gibi bir his, burada bir tehlike olduğunu biliyordu. Etrafına bakındı, dans edenlerden başka hiç kimse yoktu. Birden odanın en uzak köşesinde bir silüet fark etti. Kostümlü birisi. Erkek mi? Kadın mı? Emin değildi, hatta neden böyle hissettiğinden bile emin değildi. Ortada görünür bir tehdit yoktu ama emin olması gerekirdi. Duris önünde durmuş sabırsızlıkla sorusuna cevap vermesini bekliyordu. Obi-Wan kendini gülümsemek için zorladı. "Deneyelim mi?"

Duris kahkahayı bastı. Obi-Wan omuzu üzerinden geriye baktı. Hukukçu Snoil üç maskeli dişi tarafından kuşatılmıştı, bir insan, bir Corthenian ve bir Wookiee, hararetli bir sohbe girişmişlerdi. Güzel. Snoil'in hantal bedeni dans etmemesi için güzel bir bahaneydi.

Obi-Wan sol elini uzattı ve dişi birincil ve ikincil sağ elini onun ön kolunun üzerine koydu. Diğerlerine katıldılar, G'Mai'nin karşısında yerini aldı ve Güç tendril'lerini açık tuttu.

Orkestra Cestus'a özgü bir dans müziği çalmaya başladı.

Orijinal versiyonu Alderaan Weaver Reel kadar evrensel olsa da onu kendi tarzlarında yorumlamışlardı. Misafirlerin onun bu konudaki hünerini merak ettiklerini biliyordu. Böylece ona sadece kendi sosyal kabilelerinden olduklarını değil, ileride nasıl davranmasını istediklerini de gösteriyorlardı.

Obi-Wan'ın iki görevi vardı, bu dansı en kısa sürede öğrenmek ve şu kim olduğu belirsiz kişiden gözünü ayırmayıp hislerinin neden böyle alarm çaldığını öğrenmek. Bir terslik vardı. Tehlike!

Orada. Beyaz giysili, cinsiyeti belirsiz. İki insan ve bir Cestuslu uşağın arasından geçiyor. İnsan mı? Hayır. Hareketleri çok akıcı.

Birden Duris kolunu sıktı. "Üstat Jedi! Bir savaşçı ve diplomat olduğunuz kadar bir nedim olduğunuzdan da haberim yoktu. Harika dans ediyorsunuz."

İçinden güldü. Yüzlerce yıldır dans Jedi Tapınağı'nda ritmi ve zamanlamayı geliştirmek için kullanılırdı. Galaksinin herhangi bir köşesinde erkek ya da kadınları dans ederken gördüğünde bunun aslında çoğu durumda şekil değiştirmiş savaşçı sanatı olduğunu bilirdi. Obi-Wan çok sayıda güzel ve vahşi geleneğin hareketlerini bilirdi.

"Sadece size ayak uyduruyorum, hanımefendi." Hâlâ omzunun üzerinden meçhul kişiye bakarken gülümsedi.

Gitmişti!

Odayla birlikte dönmeye başlasa da Jedi refleksi ve koordinasyonu sayesinde aynı anda pek çok şeyi kontrol edebiliyordu.

Tapınak'taki çocukluğunu hatırladı. Üstat Yoda onlara hayati dersleri öğretmek için pek çok farklı yol geliştirmişti. Büyük Jedi'ın karmaşık dans figürlerini sergileyişini hatırladı, onun genç öğrencilerinin nasıl olup da usta hareket sanatçılarına döndüğünü düşündü. Dans edemeyen bir savaşçı sakardır hem barışta hem de savaşta.

Nihayetinde Alderaan Reel'i bilmeyen bir büyükelçi tam bir elçi sayılmazdı.

Ortalıkta şüphelenecek bir şey olmadığı gibi tehlike hissi de geçmişti.

"Herkesin gözü üzerinde," diye fısıldadı Duris, yaklaşarak. "Çoğumuz daha önce hiç Jedi görmedik."

Obi-Wan içinden güldü ve müziğin değişmesiyle ondan uzaklaştı. Döndü ve sıradaki diğer bayana gitti, yeni bir dans başlamıştı.

İlk fırsatta sıradan çıktı ve bir şeyler atıştıracağı gibi davranarak tabandan tavana her yeri kontrol etti.

Hiçbir şey yoktu.

Sanki hiçbir şey de olmamıştı.

Asaj Ventress tünelden onu bekleyen hovercar'a koştu, giderken X'Ting maskesini de bir kenara fırlattı. Fizzik orada şoför kıyafetinde bekliyordu, davetlilerin hiçbiri onlara dikkat etmemişti.

"Gördünüz mü?" diye sordu Fizzik.

Güldü. "Tabii ki," dedi. "Beni neredeyse seziyordu." Kont Dooku aylardır ona Quy'Tek meditasyonlarını öğretiyordu. İşe yaradığını görmek güzeldi. Sırıtmaları bir krakenin duygusuz gülümsemesinden farklı değildi. "Obi-Wan Kenobi," dedi, koltuğuna yerleşip gözlerini kapattı. "Bu benim oyunum."

"Riskli değil mi?" dedi Fizzik.

Gözlerini açıp ona baktı, belki de şu an onu oracıkta öldürse nasıl olur diye düşünüyordu.

"Yaşam risktir," dedi, sonra da dönüp camdan dışarı baktı. Derin düşüncelere daldığında yüzüne alışılmadık bir hassaslık geldi. "Ölüm de öyledir belki de."

Fizzik tek laf etmedi.

Ventress tekrar gözlerini kapadı, plan yapıyordu.

Jedi. Pek çok Jedi öldürmüştü ama yine de onlardan nefret etmiyordu. Aslında onların yolunu kaybetmiş olmasından nefret ediyordu, bu dünyadaki asıl amaçlarını unutmuşlardı, çürümüş ve eskimiş ve Cumhuriyet'in kuklaları haline gelmişlerdi.

Jedi'ların çoğu küçükken keşfedilip Tapınak'ta yetiştirilse de Asajj Ventress ıssız Rattatak gezegeninde Üstat Ky Narec tarafından keşfedilmişti. Savaşta harap olmuş bir şehrin harabeleri arasında açlıktan ölmek üzere olan bir yetim, Ventress ona bir fırsat sunan ilk kişiye yapışmıştı ve sonraki yıllarda güçlü Narec'i baba figürü olarak kabullenip ona göre davranacaktı. Güce hassas bir çocuk olarak yetişti, yeteneğini ortaya çıkarıp geliştirdi. O zamanlar bir gün gelince Coruscant'a gideceğini, Konsey'in önünde durup bu kadim Tarikat'ın bir parçası olacağını hayal ederdi.

Sonra Üstat'ı öldürüldü. Ky Narec'i kaderine terk etmiş olan Jedi Konseyi böylece onun kör nefretinin ana hedefi haline geldi. İntikam saplantısıyla yolunu kaybederek Jedi Üstadı'nın hayal bile edebileceğinden daha büyük bir yıkıcı güç haline geldi.

Onu Outer Rim'de keşfeden ise Kont Dooku olmuştu. Kon Dooku'ya saldırmış, yenilmiş ve

yakalanmıştı. Ama onu öldürmek yerine yanına almış, eğitimini tamamlamış ve ona bir amaç vermişti. şu anda sadece Kont Dooku'ya sadıktı çünkü zavallı Jedi'lara ölümden başka bir borcu yoktu.

Evet. Jedi'larla savaşıyordu. Pek çoğunu öldürmüştü. Üstat Windu'yla karşılaşmıştı ve neredeyse onu bile öldürüyordu. Skywalker'la ikisinin de unutmayacağı bir düelloları olmuştu. Obi-Wan iki kez elinden kaçmıştı ama tekrarı olmayacaktı. Kont Dooku'ya böyle söz vermişti. Ölen Üstat'ı Ky Narec'e de böyle söz vermişti.

Kendisine de sırf böyle canı istediği için söz vermişti.

Asajj Ventress'in kapalı göz kapakları titredi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Jedi ve Vippit arkadaşı odalarına geri döndüler ama G'Mai Druis hâlâ balodaki davetlilerle birlikteydi, ta ki müzik yavaşlayıp da ışıkların sönmesi gecenin sona erdiğini haber verene kadar.

Kapıda durmuş konukları yolcu ederken Caiza Quill ve ortağı Sabit'in geldiğini gördü. Birkaç ay önce Quill yeşil gözlü bir dişiydi, Sabit ise erkekti ama o zaman bile Quill ondan daha ürkütücü görünmüştü. En zayıf haliyle bile Duris'in en güçlü olduğu zamanından daha güçlüydü. Şu anda da feromonlarının ağırlığı neredeyse dayanılmaz hale gelmişti.

Ona doğru eğildi. "Jedi'la ittifak kurmaya çalıştığını bilmediğimi zannetme," dedi. "Buna müsamaha göstereceğimi aklından bile geçirme. Filian'ın başına gelenleri unutma."

Duris kaskatı kesildi. Nasıl unutulabilirdi ki? Beş yıl kadar önce Quill ve onun eşi Filian, X'Tinglerin "kuma gitmek" olarak adlandırdıkları, resmi bir dövüş yapmışlardı. Orada, konseyin önünde, Quill sevgilisini öldürmüştü. Bin yıl da yaşasa o görüntü asla gözünün önünden gitmeyecekti.

"Açık verme," dedi. "Hata yapma yoksa bedelini ödersin."

Sonra da çekip gitti.

G'Mai Duris davetlilerden geri kalanları da yolcu edip mekiğiyle kendi dairesine döndü. Filian'ı çok sevmişti. Erkekle dişi arasındaki ölümsüz dansı birlikte yapmışlardı ve onunla geçirdiği her anın bir eşi daha yoktu.

Ama dölllenme dansı başlamadan o ölmüştü. O da çocuksuz, yumurta kesesi boş, karanlıkta ağlamış, korkunun ve yalnızlığının neden olduğu yaşlar zümrüt yeşili gözlerinden süzölmüştü.

Acemiler manevra talimini yaparlarken Nate izledi ve engelli parkurda ve atış alanında gerekli düzenlemeleri yaptı. Forry rahat konumda yanına geldi, bu tür bir yürüyüşle normal birisi on dakikada yorgunluktan biterdi ama askerler bunu bütün gün yapabilirlerdi.

"Komutanım!" dedi komando ve bir selam çaktı. "Yeni gönüllüler geldi."

"Kaç tane?"

Forry keyifle güldü. "İki düzine, Komutanım."

Nate'in de keyfi yerini gelmişti. Bu tam da duymak istediği haberdirdi. "Bizi bekleyen bir savaş var," dedi.

Nate gördüklerinden memnun şekilde dururken Sheeka arkasından geldi.

"Pekala," dedi. "Ne düşünüyorsun?"

Ne kastettiğini bilmenin verdiği güven hoşuna gitmişti.

"Çok kötü değil," dedi. "Emir almayı becerebilen çiftçi ve madenciler."

"Dayanıklılırlar," dedi Sheeka. "Çoğu savaşma zamanının geldiğini düşünüyor."

"Ya sen?"

"Ben sadece uçarım," dedi.

"Bence çok başarılı olursun. Güçlü sırt ve bacaklar, iyi refleksler. Bence katılmayı bir düşünsen fena olmaz."

Güldü. "Deneyimim yok ve deneyim çok önemlidir." Sonra da ona baktı. "Diğer taraftan sen de her zaman vücudu izlerle dolu bir gazi değildin herhalde?"

Nate başını iki yana salladı. Sonra da gülümseyerek ekledi, "Doğru ama simülatörlerimiz... gayet etkilidir." Omuzlarını oynattı, Vondar-3'ü hatırlayarak sabit konumunu bozdu.

"Eminim öyledirler," dedi.

Eğitim droidinin kollarını pek çok yöne doğru esnetişini izledi, her acemiye ihtiyacı olduğu kadar motivasyon veriyordu. "Yeterince istekliler – ama kıdemli askerler ve savaş droidlerince yönlendirilmeye ihtiyaçları var."

"Seni onlarla birlikteyken izledim," dedi. "Sanırım dördünüz de bu iş için en uygun kişilersiniz."

Bir an için kendini yanlış ifade ettiğini düşündü ama sonra o sabit yüz ifadesinin ancak özel bir gayretle sağlanabileceğini anladı. Kadın kahkahayı patlattı.

Nate dudaklarının titrediğini hissetti, şakasını anlamıştı ve hatta hoşuna bile gitmişti.

"Evet, öyleyiz," dedi.

Bunu söyleyerek ayrıldı ve eğitim yapanların yanına gitti. Omuzlarını biraz daha dik tutuyor, yakın dövüş hareketlerini gösterirken biraz daha hızlı hareket ediyordu, çünkü Sheeka'nın kendisini izlediğini biliyordu. Ona biraz garip gelse de bir yandan da onun bu ilgisi hoşuna gidiyordu, keşke gün bitene kadar orada durup onu izleseydi.

Chikatlik'te diplomasi bir buzuldan bile yavaş ilerlerdi. Snoil sabahlarını ve öğleden sonralarının çoğunu kontratların başında geçirdi ve nihayetinde o da pes etti. "Ah! Ömrümün on yılını burada yedim," diye sızlandı. "Şunları gördün mü?"

"Neyi?" diye sordu Obi-Wan, Coruscant'la güvenli bir şekilde iletişim kurmaya çalışıyordu. Bunun için Xutoo'da iniş yapmış olan gemilerini kullanmak zorundaydılar. Şimdilik bir güneş patlaması nedeniyle bağlantı kurmayı başaramıyordu.

"Yeni kitinin olduğu yerdeki şu küçük çatlak ve yarıklara bak." Snoil uzun boynunu eğip düz kabuğunun çekici kıvrımlarına baktı. Aslında haklıydı, oluşmaya başlamış olan en yeni kabuk segmentlerinin olduğu yerde incecik çatlaklar vardı.

"A, evet, gördüm," dedi dikkati dağılan Obi-Wan. "Bunlar ne anlama geliyor?"

Snoil'in gözleri kocaman oldu. "Stres demek, stres, başka ne olacak?"

"Seni daha fazla germek istemem ama..."

"Oh, lütfen..."

Hololink bağlantısı aniden gerçekleşti ve Şansölye Palpatine'in görüntüsü önlerinde belirdi. Snoil derhal sustu.

"Şansölye," dedi Obi-Wan.

"Jedi dostum. Haberler nedir?"

"Vekil'in iyi niyetli olduğuna inanıyorum ama doğru olanı yaparsa kendine zarar verileceğinden korkuyor."

"Onun neyi doğru bildiğini nasıl biliyorsunuz?"

"Çünkü Cestus'un yararına olan şey açık: üretimin durdurulması."

"Öyleyse sorun nedir?"

"Anladığım kadarıyla asıl güç Cestus Cybernetics'in sahibi olan Beş Aile'nin elinde. Onlar da kâr etmekten başka bir şey düşünmüyorlar."

"Anlaşılan konuyu bir sonraki aşamaya taşımanız gerekecek. Umarım orada güvenebileceğiniz kişiler bulmuşsunuzdur. Size bir faydaları oldu mu?"

"Sanırım Üstat Fisto birisiyle buluştu. Ben de diğeriyle bu gece buluşacağım."

"Size şans diliyorum, Üstat Kenobi. Unutmayın, bu felaketi önlemek için fazla zamanımız kalmadı."

"Evet, Efendim," dedi Obi-Wan, ama başka bir şey demesine fırsat kalmadan Şansölye'nin görüntüsü kayboldu.

İç çekti, Snoil'e döndü. "Hukukçu," dedi. "Eğer istediğiniz belgeye sahip olma imkanınız olsaydı en

çok hangi belgeyi isterdiniz?"

Doolb mırıldandı. "Oh, ne yapacağız ki? Ne desem şimdi?"

"Doğruyu."

Gözleri yuvalarında döndü. "Sanırım şirketin toprak satın alma belgelerinin orijinallerini isterdim. Ayrıca Cestus Cybernetics ve Kont Dooku ve onun aracıları arasındaki satış belgelerinin orijinalleri."

"Tamamdır," dedi ve bir eliyle Snoil'in kabuğuna vurdu. "Eğer birisi sorarsa yerel mutfağın ürünlerini tatmaya gittiğimi söyle," dedi. "Görüşürüz."

Obi-Wan bunu dedikten sonra odadan çıkıp gitti.

Obi-Wan koridorun sonundaki boş bir odaya girebilmişti ve oradaki bir pencereden de büyük ihtimalle attığı her adımı takip eden birimlerin dikkatini çekmeden dışarı çıkabilirdi. Çatıya tırmandı ve bir servis olduğundan caddeye indi, inişin şokunu azaltmak için dizlerini büktü. Üç adım attıktan sonra artık kalabalığa karışmıştı, kimse ona dikkat etmemişti bile.

Obi-Wan hapisane kolonisi olarak kullanılmaya başlanılan diğer gezegenleri de duymuştu ama hiçbirini ziyaret etmemişti. Kendisini bilmediği bir nedenden dolayı son derece canlı ve enerjik hissediyordu. Nereye baksa dış dünyalılardan başkasını göremiyordu. Ortalıkta hemen hiç X'Ting görülme de şehrin yapısı yine de ona bir kovan kolonisini hatırlatıyordu. Ticaret günün her saati sürüyordu ve yanından geçtiği herkes sürekli olarak bir şeyler alıp satmakla meşguldü. Ortalama on dükkandan biri kapalıydı ama açık olanlar vızır vızır işliyordu. Acaba kaç Cestuslunun yöneticilerinin oynadığı kumardan haberi vardı? Çok bilinçli olmasalar da bu kişiler fazlasıyla açığız ve kurnaz görünüyordu. Ama bu bolluğun değil de gerginliğin işaretiydi.

Eski ve ucuz taksilerden birine işaret etti, onların izleme ağına dahil olma ihtimalinin daha düşük olduğunu düşünmüştü. Öyle olsa bile aslında teknik olarak yasa dışı ya da görevine zarar verecek hiçbir şey yapmıyordu. Sürücünün kimlik kartında GRITT CHIPPLE yazıyordu. Gritt bir X'Ting'ti, kırmızı göğüs tüyleri daha alt seviye bir kovan klanına mensup olduğunu gösteriyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Night Shade." Gritt Chipple irkildi. Anlaşılan Night Shade'i biliyordu ve oraya gitmekten de hiç hoşnut değildi.

"Peşin para," dedi Obi-Wan ve X'Ting'e Cestus parasıyla ödeme yaptı. Şoförün gözleri ışıldadı. Bu gezegenin parası olduğu için bozdurmak kolaydı ve Cumhuriyet parası gibi kayıtlı değildi. İzi sürülemezdi. Açgözlülük korkuya galip geldi. "Tamam," dedi ve yola düştüler.

"Sen Jedi mısın?"

Obi-Wan başını salladı. Kılık değiştirmese de yine de kimsenin tanımayacağını ummuştu.

"Senden haberim vardı. Night Shade'den geri dönmek istiyor musun?"

"Yani fena olmaz."

Adam, Obi-Wan'ın memnuniyet belirtisi olduğunu sandığı bir ses çıkardı. "O zaman seni beklerim.

Dikkatli ol. Bazen dış dünyalıların başı derde girer." Yine benzer bir ses. "Bayım."

Araba büyük mağaranın yanında uzanan yol boyunca devam etti, sonra da Chikatlik'in girdaplarına daldı. Burası ünlü Jedi Tapınağı'nda yaşayan birinin bile başını döndürecek kadar karmaşıktı. Şoför bu labirente ancak burada doğmuş birinin olabileceği kadar rahat yoluna devam etti ve Obi-Wan bu X'Ting tesisinin Anakin'in de hoşuna gideceğini düşündü.

Beş dakikalık yolculuğun ardından ana iş merkezinden uzak, daha karanlık ve rahatsız edici bir bölgeye geldiler. Burası en saygın insanların en saygısız işleri yapmak için geldiği yerd. Başka yerlerde gördüğü yüz vatandaştan sadece biri X'Ting'ken burada çoğunluk onlardan oluşuyordu.

Şoför ona üçgen şeklinde bir holo çip verdi. "Beni çağırmak için bunu aç," dedi ve kapı açıldı. Obi-Wan Gritt'e cömert bir bahşış verip araçtan çıktı. Taksi Obi-Wan'ı orada bırakarak çekip gitti.

Aklındaki talimatlara uyarak Obi-Wan iki iri X'Ting fedainin koruduğu kapıya yaklaştı. Dişiydiler. Erkekler daha küçük ve daha tehlikeli olurdu ama dış dünyalılar dişilerden daha çok ürkerlerdi, çünkü bedenlerinin iri olmasının nedeninin yumurta keseleri olduğunu çoğu bilmezdi.

"Ne istedin?" dedi içlerinden biri şaşılacak derecede kibar bir tonda.

Bir parola söyledi sonra da, "Trillot'la randevum var," dedi. Bu doğru olmasa da suç lordunun adamlarını onun kendisini ziyarete geleceği yönünde ikaz ettiklerinden emindi.

"Bekleyin," dedi diğeri ve içeri girdi, az sonra çıkarak kapıyı açık tuttu. "Girin."

Gözler onu süzdü, hepsi saygılı değildi. Kimisi meraklıydı, acaba türünün sıradan bir örneği miydi? Jedi'lar, destekçilerinin dediği kadar güçlü ya da Ayrılıkçıların iddia ettiği kadar zayıf mıydı?

Karanlık bir yerd ve yabancı gözler karanlıktan ona doğru ışıldıyordu. Kimse ona yol göstermiyordu, gideceği yeri kendi başına bulmasını bekliyorlardı.

Karşısına çıkan varlıkların beden dillerine ve ifadelerine bakarak bir şekilde gideceği yönü kestirebiliyordu. Eğer bu bir sınavsa onu en iyi dereceyle bitirme niyetindeydi.

Çevresinde gördükleri, duyduklarından ve burnuna gelen kokulardan bunun ne berbat bir yer olduğunu anlamak güç değildi. Toplumun posası konumundaki bu işe yaramazlar sürüsünün Trillot'a yamanmaktan başka çareleri olmadığı anlaşılıyordu. Obi-Wan, X'Ting'in kendi keyfine göre dizayn ettiği bu haydut inini onun kovan kurma güdüsünün bir yansıması olarak değerlendirmişti, amacı başkalarını yok etmek olsa da.

Birden irkilip kendini düşüncelerinden sıyırdı ve yoluna devam etti.

Koridorun sonunda bir kapı daha vardı ve bunun önünde de bir çift X'Ting fedai dikilmişti. Bu sefer ikisi de erkek ve tehlikeliydi. Onun yaklaştığını görünce kapıyı açtılar.

İçerinin ışığına gözlerinin alışması biraz zaman aldı. Trillot uzun bir kanepeye yayılmıştı, pipo benzeri bir şeyi tütürüyordu, boynunun her iki yanındaki yarıklardan buhar kıvrılarak yükseliyordu. Şişkin karnı döllenen yumurtalar için hazırды, anlaşılan erkekten dişiyeye dönüş süreci artık tamamlanmıştı.

"Jedi," dedi Trillot, bölmeli gözlerini Obi-Wan'a dikerek. "Fakirhaneme hoş geldin."

"Bayan Trillot," dedi Obi-Wan ve hafifçe eğilerek selam verdi, X'Ting lisanında ezberlediği birkaç kelimeyi söyledi.

Trillot'un gözleri parladı. "Çok kültürlü bir insansın. Lütfen gel ve yanıma otur."

Obi-Wan yerleşirken Trillot birkaç nefes daha çekti piposundan. "Bir Jedi'a keyif verici şeyler ikram ederek hakaret etme kabalığında bulunmam," dedi. Neyi ifade ettiği açıktı.

Kenobi gülümsedi. "İş görüşmemiz gerek," dedi. "Böyle şeyler akli bulandırır."

Trillot başını salladı. "Ama sezgileri de keskinleştirir."

"İkimiz de neden burada olduğumu biliyoruz," dedi Obi-Wan. "Savaş tüm galaksiyi sarıyor. Cestus da bunun dışında kalmaz."

"Savaş... ya da barış," dedi Trillot, bir nefes daha çekerek. "İki şekilde de ben kârıma bakarım."

Blöf yapıyordu.

"Ama savaş Cestus'un sanayisini yerle bir ederse işler değişir. O zaman kullanacak işçi de kalmaz ve bunun zararını sen de görürsün."

Sanki Obi-Wan çok önemli bir noktaya parmak basmış gibi Trillot hafifçe başını salladı. "Mümkün olsa bu tantanaya hiç bulaşmazdım."

"Bundan eminim."

"Öyleyse dinliyorum. Senin için ne yapabilirim?"

Güzel. Açgözlülük kullanıma açık bir niteliktir. "Coruscant'taki dostlarım senin burada olup biten her şeyde parmağın olduğunu söylüyor," dedi.

Trillot kıkırdadı. "Doğru söze ne denir."

Obi-Wan sesini biraz alçalttı. "Aileler ve Konfederasyon arasındaki gizli anlaşmanın belgelerine ihtiyacım var."

Trillot sanki bunu duymayı beklemiyordu. "Gerçekten mi? Böyle bir bilgiyi elde etmek kolay olmaz."

"Kaynaklarım var."

"Öyle mi? Benim de var ve böyle bir görev için onları tehlikeye atmaya da pek niyetim yok."

"Bana bu sanayi sisteminin zayıf tarafını bulabilecek bir kişi varsa onun da sen olduğu söylendi."

Trillot derin bir nefes aldı. Boynundaki yarıklardan buhar püskürmeye devam etti. "Diyelim ki böyle bir bilgiyi elde edip seninle paylaştım. Bundan benim çıkarım ne olacak?"

"Barışı korumak ve bu cihazların satışına engel olabilmek için Cumhuriyet droidleri içeren cömert bir kontratı imzalamaya hazırdır. Sürdürdüğüm müzakerelerin olumlu sonuçlanabilmesi için bu bilgiler hayatidir. Verilecek siparişin boyutu ve nitelikleriyle ilgili daha sonra seninle temas kurulacaktır."

"Peki, bu neden ilgimi çeksin?"

Obi-Wan her ikisinin de mevcut riskleri bildiğinin farkındaydı. "Çünkü bu sana gerekli komponent, ekipman ve hammaddeyi sağlamak için gereken zamanı verecek."

Trillot nefes verdi, yüzünün aldığı şekil Obi-Wan'ın tahminine göre gülümsemeydi. "Bir suçlu gibi düşünüyorsun," dedi.

"Kusurlarımdan sadece biri."

"Bu özelliğe sahip adamları severim," dedi Trillot, feromonları onu saracak kadar Obi-Wan'a doğru eğildi. Muhtemelen X'Tingler arasında baştan çıkartıcı bir hareketti ama Trillot'un tabakhane gibi koktuğu düşünülürse bu Obi-Wan için geçerli değildi.

"Cevabın?"

Trillot iç çekti. "Neyse. Pekala, evet. Doğru aslında. Sistemin bir zayıf noktası var ama sadece bu noktayı kullanmaya kalkanları öldürdüğü için."

İlginç. "Açıkla."

"Radyasyon," dedi Trillot. "Sanayi şehri Clandes'in altında tüm yer altı yollarının kesiştiği bir kavşak olduğu söylenir. İletişimin tümü kablosuz yapılmıyor – bir yüzyıl önceki ayaklanmadan sonra değişti. Ana terminale doğrudan erişim sağlayan bu yer altı yollarını çok az muhafız korur. Yeniden düzenlemesinin ardından tüm bölgenin yerleşime uygun olmadığı açıklandı ve işçiler bölgeyi boşalttı. Güvenlik talimatları eskisi kadar bağlayıcı olmadığı için koruyucu parasından tasarruf ettiler. Eğer altıncı seviye bir Baktoid radyasyon elbisen yoksa seni birkaç dakikada öldürür."

"Sanırım bu elbiselerden sende var."

"Sadece tanıdıklarımdan birinin bu özel ekipmana ulaşabilme imkanı var diyelim."

"Peki, bu özel ekipmanın fiyatı nedir acaba?"

"Böyle kıyafetler nadiren bulunur ve Baktoid fabrikaları da kapatıldı." Trillot hafifçe gülümsedi. "Zaten başka seçeneğin yok. Eğer böyle bir işe kalkışırsan o kıyafeti görenler benim de işin içinde olduğumu anlarlar."

"Fiyatı ne?"

"Olacak iş değil ama... yarım milyon kredi diyelim."

Yarım milyon. Ödemeyi düşündüğünden fazla ama imkansız da değil. Ama yine de hemen kabul ederse bu gangster bir daha kendisine saygı duymazdı. Böylece ilerideki pazarlıklar da zora girerdi. "Saçmalık."

Trillot zihnini okuyor gibiydi. "Gerçekten de öyle değil mi?"

Birkaç dakika daha çekiştiler ve sonunda Obi-Wan inat etmekten vazgeçti. "Diyorsun ki... bu terminalden, tabii oradan geçecek kişi radyasyon ya da zehirlenmeden ölmezse, üretimi durdurabilir ya da çökertebilir."

"Olabilir, evet." Trillot'un keyfi pek de yerinde görünüyordu.

"Yarım milyon kredim olsa bile Clandes fabrikalarına sabotajda bulunmaya hazır değilim," dedi. "Diğer alternatifleri konuşalım."

"Bir şey soracağım," dedi Trillot. "Merkez bilgisayarı kapansa tüm ekonomi durmaz mı? Sanırım işleri pek iyi etkilemez."

"Hayır," dedi Obi-Wan. "Lüks droidlerin üretimi durmalı. Düşük kalitelerin üretimi ise lisansa uygun olarak devam etmeli."

"Ah. Cestus nazikçe Cumhuriyet'in kollarına düşerken üretim de aynen devam edecek."

"Yani," dedi Obi-Wan, X'Tinglerin selamı tarzında iki elinin avucunu da öne doğru çevirdi. "Anlaştık mı?"

"Ya ticaret anlaşmasının detayları?"

"Şimdilik hepsi bu. Bir de şu özel elbise meselesi."

"Halledilecek."

Trillot'un avuç içlerine dokundu, sonra da başını eğerek selam verdi ve dönüp uzaklaştı.

Trillot piposundan nefes çekerek bir süre bekledi, boynundaki yarıklar yeninden tütü.

Sanki işaret vermiş gibi Ventress ortaya çıktı. Dövmeli kafası sanki loş ışıktaki parıldıyordu. Düşünceli ama rahatsız olmamış görünüyordu. "Demek ki," dedi. "Kenobi, Beş Aile ile Kont Dooku arasındaki müzakerelerin belgelerini ve Cestus Cybernetics'le kovan arasındaki gizli anlaşmaları istiyor."

Trillot şaşırdı. "Bu seni rahatsız mı etti?"

"Hayır. Heyecanlandırdı." Gözlerini kapattı ve gülümsedi, kendi hayal dünyasında kayboldu. "Obi-Wan ve benim randevumuz var."

Trillot artık içmekten keyif almıyordu, öksürdü ve gerçek duygularının böyle ortaya çıkmasından rahatsız oldu. Kuluçka kardeşleri görse utanırdı. "Ne yapacaktı ki? Eğer o kadar önemliyse tabii ki ona yardım etmeyecekti."

Ventress'in gözleri sanki uzaklardaki bir şeye bakıyormuş gibi daldı. "Hayır."

"Ona yanlış bilgi verebilirim," diye şansını denedi.

"Hayır," dedi Ventress, tekrar kendine gelerek ve daha emin bir şekilde. "Başka kaynakları da olabilir. Belki de sadece seni denedi. Eğer başarısız olursan bir daha sana asla güvenmez." Bir an durdu, gözleri bir o yana bir bu yana gitti. "Ve," diye devam etti, "bu mesele fazla ilerlemeden güvenini kazanman fena olmaz." Düşündü ve nihayet yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet, bence en doğrusu bu."

Obi-Wan Kenobi Trillot'un ininden çıktı. Attığı her adımda sanki zihnini gölgeleyen zehirli duman biraz daha dağılıyordu.

Gritt Chipple dışarıda onu bekliyordu, kendisine verdiği çipi kullanmasına gerek kalmamıştı. Taksi şoförü biraz keyifsiz görünüyordu.

"Sayın Jedi," dedi. "Biri sizi arıyor. Diğer bir taksiyle bağlantı kurmanız istendi."

Obi-Wan bir kaşını kaldırdı. "Kimmiş peki?"

"Bilmiyorum. Görüşecek misiniz?"

Bu çok ilginçti. Böyle sıra dışı bir yola kim başvururdu ki? "Neden olmasın."

X'Ting şoför bir düğmeye bastı ve anlaşılmaz bir yüz belirdi. Ne ya da kim olduğu belli değildi, cinsiyeti ve türü anlaşılmasın diye özellikle gizlenmişti. Sesi de değiştirilmişti. "Saygıdeğer konuğumuzla Cleft Head'de bir çay içip bazı konuları görüşmemiz mümkün mü? Sizin için faydalı olacağına inanıyorum." Bir harita belirdi.

"Bu bizi nereye götürür?" diye sordu Obi-Wan.

"Göçmen bölgesine. Ne iyi ne de kötü ama garip." Chipple omuz silkti. "Ne desem bilmiyorum, Efendim."

Obi-Wan o zamana kadar yaptıklarını tekrar düşündü. Sıra dışı ve şüpheli bir şey yaptığını hatırlamıyordu. Eğer bir tuzaksa neden gerçekten bir şeyler olana kadar beklemiyorlardı. "Gidelim," dedi. Yola çıktıklarında Obi-Wan ışın kılıcı yanında olduğu için kendisini daha da rahat hissetmişti.

Obi-Wan, Cleft Head'e X'Tinglerin kovan gözlerini andıran bir kapıdan geçerek girdi. Kapının eşiğinden geçerken boğuk bir feryat duydu. X'Ting ve dış dünyalılardan oluşan kalabalık geri çekilerek birbirine giren bu iki kişiye yol verdi.

İki genç X'Ting erkek önce birbirlerinin etrafında döndüler, sonra biri saldırdı. Diğerini savuşturdu ve ikisi de karınlarını büküp çeyrek metre uzunluktaki iğnelerini çıkardı. Hem erkek hem de dişi X'Tingler de iğne olurdu ama erkeklerin iğnesi daha uzundu ve zehri de daha tehlikeliydi. Yumurta keselerinden kurtuldukları için değişen güç ve ağırlık dengeleri sayesinde daha da çevik olmuşlardı.

İkisi de iğnelerini birbirine sapladı. Sonunda biri bir hata yaptı ve diğerinin iğnesi daha derine girdi. İğneyi yiyen X'Ting daha zehir etkisini göstermeden korkudan felç olmuştu. Sonra ağzı köpürdü, titredi ve yere yığılıp çırpınmaya başladı. Sonra da kasılıp kaldı...

Barın müşterileri sanki her zamanki olaylardan biriymiş gibi içkilerine geri döndüler.

Cleft Head uyandırma biriminde yüzlerce farklı dünyadan gelmiş bin kadar uyarıcı türü bulunurdu, amaçları geceleri fazla dağıtan işçilerin bir yerlerde sızmadan eve dönebilmelerini sağlamaktı. Tümü yasaldı ama Obi-Wan buralarda yasa dışı olanların da kolayca bulunabileceğinden emindi.

Kapıyı görebileceği bir masaya oturdu ve bir fincan Tatooine H'Kak fasulye çayı sipariş etti. Siparişinin gelmesinden hemen sonra pelerinine sarılmış iri yarı biri karşısındaki masaya oturdu.

"G'Mai Duris," dedi ve bir yudum aldı. H'Kak fasulyesi Trillot'un ininden kalan zehirli artıkları temizlemek için birebirdi. "Adamlarınızdan biri gelir diye düşünmüştüm, sizin gelmeye cesaret edeceğinizi sanmazdım." Alçak sesle konuşmuştu. Gelen kişi yüzünü kıyafetiyle kapatmıştı, ama bölmeli gözleri kim olduğunu ele vermişti. Eğer Duris halkının arasına tebdili kıyafet karışmışsa gerçekten bunun için iyi bir neden olması gerekirdi. Sonra diğer mesele aklına geldi. "Beni nasıl buldun?"

"Benim de kendi adamlarım, casuslarım var," dedi. "Bazıları konsey yerine doğrudan bana rapor verir. Alt tabakadan bazıları geçmişte benim güvenilir olduğumu düşünürdü. Seni Trillot'un inine girerken görmeleri ise tümüyle tesadüf."

Başını yana çevirdi, gözlerini güçlkle görebilse de onların öfkeyle dolu olduğunu biliyordu. "Sanırım Trillot'a gitme nedenin kafayı bulmak değil. Nedenini sorabilir miyim?"

"Belki birbirimizi biraz daha tanıdıktan sonra," diyerek zaman kazandı Obi-Wan.

"Belki."

Duris güldü, gülüşü samimiydi ve her zaman oynamak zorunda olduğu rolden etkilenmemiş görünüyordu. "Burası Chikatlik'in göçmen bölgesi. Bizim en refah günlerimizde geldiler ve şimdi çoğunun geri dönecek parası olmadığından burada kısılıp kaldılar. Konuşma dinlemek yerine iş bulmakla daha ilgililer. Kimseyi umursamadıkları için en iyi saklanma şekli ortalıkta olmak."

"Yani kısacası Cleft Head barında olmak."

"Sizin gizlice kaçacağınızı umuyordum. Ancak bu sayede sizinle görüşebilirdim."

Obi-Wan başını salladı. "Metodunuzu anladım, belki de niyetinizle ilgili de beni aydınlatırsınız?"

"İlk kez dilediğim gibi konuşabilirim -" durdu. "Ya da hemen hemen öyle."

Obi-Wan gülümsedi. "Pür dikkat dinliyorum."

"Cestus Meclisi tümüyle düzmece. Hükümetler gelip gidiyor ama droid ve zırh üretimini idare eden Beş Aile'de bir değişiklik yok – madencilik, üretim, satış ve pazarlama, araştırma ve enerji. Her şeyi onlar kontrol ediyor. Konfederasyon'a yakın olduklarını tahmin ediyorum."

"Tahmin mi?"

İç çekti. "Elimde kesin bir delil yok. Ben kovan kraliyet ailesine mensubum. Kuzenim Quill de soyludur ama eşimi öldürüp kovan konseyinin liderliğini ele geçirdiğinden beri," başını önüne eğdi, "Beş Aile'nin ve kovan konseyinin iç meselelerine dahil edilmiyorum. Kararların oy çoğunluğuyla mı yoksa aralarından bazılarının iradesiyle mi alındığını bile bilmiyorum. İktidar kimin elinde kimse bilmiyor. Kimse bu tüzel perdeyi aşıp ardını göremiyor."

"Tüzel perde mi?" dedi Obi-Wan. "Daha çok aile örtüsü gibi."

"Doğru. Hiç kimsenin bu toplantılarda olan bitene dair fikri yok."

"Ya gezegenin diğer yerlileri ne diyor bu duruma?"

"Yerliler mi?" omuz silkti. "Çoğu öldü ya da gitti kalanlar da sürüldü. Örümcekler bir zamanlar

güçlüydü ama şimdi yüzeyde sağlam bir klan kaldığını bile sanmam."

Cleft Head'deki uğultu arttı ve yeniden duruldu, tıpkı denizin dalgaları gibi. "Üzgünüm, Üstat Jedi. Bundan bize bir fayda gelmez."

"Vekil olarak senin yerine geçebilirler mi?"

"Hayır," dedi. "Ömür boyu seçildim." Başını öne eğdi. "Eğer çıkar çatışmasına yol açacak olmasa kendisi Vekil olurdu. Kovan konseyini idare ediyor ve Beş Aile tarafından da idare ediliyor."

"Yani bunun anlamı?"

"Yani yerli halkı koruması gereken kural ve kısıtlamalar yok. Böylece kovanla önceden yapılmış tüm anlaşmalar Beş Aile'nin lehine değiştiriliyor."

Bu çok kötüydü. "Senin elinden bir şey gelmiyor mu?"

"Eğer Quill'e karşı çıkarsam bana meydan okur ve öldürür. Sonra da yerime geçer." Durdu. "Eşim Filian'a yaptığı gibi."

"Ondan korkuyor musun?"

"Kovanın en güçlü savaşçılarından biridir." Düşüncesi bile onu titretmişti.

"Benimle neden buluştun?"

Gözleri ışıldadı. "Ben göreve geldiğimde, benden önce bu görevi yapmış olanlardan birinin yüz elli yıl önce bıraktığı bir datapad'ini buldum. Yoda adında başka bir Jedi'dan bahsediyordu."

Obi-Wan gülmeden edemedi. Yoda mı? Jedi Üstadı'nın Cestus gezegeninden bahsettiğini hiç hatırlamıyordu.

"Bir tutukluya refakat ederken buraya uğramış ve kovana büyük hizmeti dokunmuş. Atalarım bir Jedi'a güvendiğine göre ben de güvenebilirim. Size karşı dürüst olursam sizin de bana karşı dürüst olacağınıza inanıyorum."

"Görevimle çatışmadığı müddetçe elimden gelen yardımı yaparım."

"Çatışmayacak," diyerek garanti verdi.

"Öyleyse bizler H'Kak içerek vakit geçiren iki yeni dost olduk demektir."

Derin bir nefes aldı. "Teşekkürler. Siz ve ben aynalı bir koridorda yürüyoruz, Obi-Wan. Kont Dooku'nun düzeni halkımı ekonomik bunalımla askeri yenilgi arasında seçim yapmak zorunda bıraktı. Bu düzeni kuranların da bunu bildiğini, hatta böyle olmasını umduklarını tahmin ediyorum."

Mantıklı. "Ne amaçla?"

"Bilmiyorum. Cestus'un daha büyük bir oyunda öne sürülen bir piyon olduğumu sanıyorum."

Obi-Wan öne doğru eğildi. "Ne tür bir oyun?"

"Bilmiyorum. Sadece usta oyuncuların ellerinde ne olduğunu sezebiliyorum ama amaçlarını"

bilemiyorum."

Duris'in o zamana kadar söylediklerini düşündü ve söyledikleri arasında kendi başına öğrenemeyeceği hiçbir şey olmadığını fark etti. Onu yönlendirmeye mi çalışıyordu yoksa Jedi hislerine mi güvenmeliydi. Klon Savaşları tüm hızıyla sürüyordu. G'Mai bundan fazlasını bilmiyor muydu? Asıl büyük oyunun ne olduğuna dair bir fikri olmalıydı.

Tüm deneyim ve gücüne rağmen Obi-Wan'ın hazırlıksız yakalandığı bir oyun.

"Aslında gerçekte istedikleri şey işleri çıkmaza sokmak sanki," dedi Duris. "Aklıma başka bir şey de gelmiyor."

"Bana bunları neden anlatıyorsun?"

Omuzları çöktü. "Bilmiyorum. Belki de yalnız bir bilgi olması. Onu paylaşarak izole olmasına son veriyorum."

Eğer doğruyu söylüyorsa ve onunla konuşmak için gerekçe gösterdiği şeye bakılırsa bir dış dünyalıyla konuşmasının bu gezegende Cestus'un idare yapısına bulaşmamış herhangi biriyle konuşmasından farkı yoktu. Eğer mevcut çelişkiden bir çıkarı yoksa bu onun yüzlerce yıldan beridir kör düğüm olmuş bir sorunu çözebilmek için attığı yardım çılgınlığıydı. Buraya bunun için gelmemiştir! Buraya tek bir nedenle gelmişti: Cestus'un JK droidlerini üretip ihraç etmesini engellemek.

Cleft Head barı tıka basa uyarıcı arayan kişilerle doluydu, Ventress için kalabalığa karışmak ve Güç enerjisinin bir bölümünü de kendini Obi-Wan'dan gizlemek için kullanmak zor olmamıştı. Obi-Wan karşılaştığı en güçlü Jedi'lardan biriydi. Kendisinin daha güçlü olduğuna inansa da bir zamanlar olduğu kadar bu görüşünden emin değildi.

Yine de güçlü olması kaçınılmaz zaferini daha da keyifli yapacaktı.

Ventress, Cleft Head'ın çok ırklı kalabalığının arasına karıştı, görünmeden gözlemeye başladı. Bu riski almak hoşuna gidiyordu, kendini Obi-Wan'dan gizlemek, ona mümkün olabildiği kadar yaklaşmak ve sezgisinin sınırlarında gezerek tekrar geri dönmek.

O kadar kritik bir andı ki bu heyecanın verdiği zevki verebilecek bir uyuşturucu madde yoktu. Bu en ham haliyle tehlikenin ta kendisiydi. Usta bir rakibin sezgileriyle oynayarak duygularının sınırlarını test etmek ve onları kontrolü altında tutmak. Bu gerçekten de... sarhoş ediciydi, evet aradığı kelime buydu.

İşte. Ventress biraz daha yaklaştı, dikkatinin, onu gördüğü anda mum ışığı gibi titreyen, enerjisinin dış kabuğuyla flört etmesine izin verdi.

Bir açıdan çok az risk vardı; onu izleyebilir, dikkatini toplamaya başladığını fark ettiğinde de uzaklaşabilirdi. Fark edilmeden zamanında uzaklaşabileceği yönünde de yeteneklerine güveni tamdı.

Harika.

"Shhh," diye fısıldadı, o kadar alçaktı ki kendisi bile duymamıştı. "Çok yakın. Çok kolay. Varlığından bile habersiz." Derin bir nefes aldı. "Hayır, hayır bir şeyler sezmem üzere ama o fark etmeden sen gitmiş olacaksın. Arar ama göremez. Sen yoksun."

Obi-Wan'la Duris'in arasındaki iletişimin güçlendiğini sezebiliyordu. Neyse, fark etmezdi.

Ne denerse denesin Ventress ona karşı hazırlıklıydı. Ne planı varsa onun da bir karşı planı vardı. Aslında o ikisinin aklında ne varsa onu, onları tuzağa düşürmek için kullanabilirdi. Bu sefer kaçamayacaktı.

Henüz Beş Aile'yle görüşmemişti ama yine de onları kullanabilirdi. Araçlarına ve çevrelerindeki kişilere izleme ve dinleme cihazları yerleştirecekti. Takip edilecekler, her sözleri ve hareketleri kaydedilecekti.

Ve eninde sonunda bir yerde Kenobi'yi kıştıracaktı. Bunu hissedebiliyordu. An bu an, yer ise bu gezegendi.

Obi-Wan Kenobi onun olacaktı.

Harika.

Obi-Wan bu gezegene geldiğinden beri iki kez böyle hissetmişti... tüm dikkatini vereceği kadar belirgin bir şey değildi. Tanımlayabileceği kadar da net değildi. Sanki bir şeyi el yordamıyla anlamaya çalışır gibi bir hisse kapılıyordu. Bu saydam nesneyi hiçbir duyusu tam olarak hissedemese de varlığı suda ve havada dalgalanıyordu. Şimdi de Güç'te bir dalgalanma vardı. Bir şeyin varlığı değil de yokluğu. Bir şey çekilmişti. Bir şey eksikti.

Bilinçli olarak hissedemiyordu ama ne kadar bilinçli ararsa o kadar elinden kaçıyordu, sanki komple bir varlığı hissetmişti. O da tekrar G'Mai ile olan konuşmasına konsantre oldu ve etrafi kolaçan etmek için de sadece dikkatinin küçük bir bölümünü ayırdı. Bir varlığı değil de yokluğu araştırıyordu. Evet. Diğer bir çekilme hissi.

Kendisini bilinciyle bir bütün haline getirmesine yetmeyecek kadar zayıftı. Belki de Jedi meditasyonunun derinliklerinde bu küçük tuzak meyve verebilirdi. Ama onun da zamanı vardı.

Beş Aile'nin liderleri on iki kuşaktır doğuştan gelen haklarının keyfini çıkararak idareyi devam ettirdiler. Maden cevherleri dökümhanelere akmış, bu dökümhaneler droid ve zırh üreten fabrikaları beslemiş, böylece Cestus'un liderlerinin kuşaklar boyunca aynı konumda kalmalarını sağlayacak kadar para hiç durmadan gelmeye devam etmişti.

Kraliyet mensubu olmanın nimetleri saymakla bitmezdi: zengin bir sanat koleksiyonu, bakmaya doyulamayacak bir manzara ve Cumhuriyet'teki herhangi bir ofisi bile kıskandıracak lüks mobilyalar. Eğer Cestus medeniyete gelmemişse bile medeniyetin Cestus'a geldiğine şüphe yoktu.

Fakat şu an taht odasında sürmekte olan konuşmaların medeniyetle pek ilgisi yoktu. Saatlerdir süren tartışma iyice kızışmıştı, kullanılan kelimelerde hâlâ kibarlıktan taviz verilmese de onların altında yatan öfke göz ardı edilir gibi değildi.

"Her olayın birkaç anlamı ve sonucu vardır," dedi, soyu bir katilin oğlu ve bir madencinin kızından gelen, Llitishi.

"Bunu ben de biliyorum," dedi.

Odadaki diğer X'Ting olan Quill durdu. "Kovan, Cumhuriyet Senatosu'nun gezegenlerin ayrılma hakkını iptal etmesinden rahatsız."

Beş Aile'nin üyeleri Duris'in tahtının etrafında yarım daire şeklinde dizilmişti. Teoride onların temsil ettiği güçler Duris'inkinden daha yetkili değildi. Ama pratikte Duris tümüyle onların kontrolü altındaydı.

"Onlar aptal değil," dedi Duris. "Eğer Palpatine bizim ticaret hakkımıza engel olursa başka gezegenlerin de onlardan kopacağını bilir."

Quill de konuşmaya dahil oldu. "Eğer Cumhuriyet ikna yöntemi olarak zora başvurursa işler daha da kötüleşir."

Duris iç çekti ve saygıdeğer konuğunun konuşmasına izin verdi. Aradan bir hafta geçmişti ve Obi-Wan konuyu Beş Aile'nin diğer bir grup temsilcisi ve avukatlarına da açıklamaya çalışırken Duris sonunda bir anlaşmaya varılabileceğinden umudunu neredeyse tümüyle kesmişti.

"Size adil ve kârlı bir teklifte bulunuyorum," dedi Obi-Wan. "Gabonna kristali ambargosunu kaldıracak ve iki bin JL ve JK droidi için sipariş vereceğiz."

G'Mai durdu. Bu yeni bir teklifti. Obi-Wan'ın sürekli Coruscant'la temas halinde olduğunu biliyordu. Hatta bu görüşmelerin bazıları tespit edilmiş ve şifresi de çözülmüştü.

X'Ting şaşırılmıştı. "Bu aslında..." dedi, "mali sorunlarımızı çözebilir."

Debbikin başını salladı. "Jedi'in söylediklerinde dürüst olduğuna inanmak istiyorum."

Obi-Wan başını eğdi. "Bundan şüphenez olmasın."

Leydi Por'Ten'in yeğeni iskelet elini kaldırdı, sanki anlaşma umutlarını uzaklaştırmak ister gibiydi. "Yine de riskli bir teklif. Savaş maliyetleri katlıyor. Vergiler artıyor. Hükümet, ücretleri kredi

bonoları şeklinde ödüyor. Bu bonolar takas edilebiliyor ama değerinin altında gidiyor..."

Obi-Wan sesinin tonunu koruyup saygısızlık etmemeye çalıştı, fakat tüm bu tartışmanın ne kadar boş ve rahatsız edici olduğunu farkındaydı. Zaman daralıyordu ve seçenekleri fazla değildi, Şansölye tarafından ona tanınan müzakere esnekliği.

Eğer onlar biterse yerini manevra esnekliği alacaktı... Sonucu düşününce ürperdi. Belki de ne durumda olduğunu anlayan Snoil eğilerek fısıldadı. "Zaman tükeniyor. Her şey gittikçe daha da karışıyor, eğer Cumhuriyet kazanırsa ayrılmaya niyetli gezegenlere iyi bir gözdağı verilmiş olur. Ama eğer Cumhuriyet kaybederse vergi yükünü Cumhuriyet'e bağlı gezegenler paylaşacak."

Obi-Wan sol kulağındaki soğuk bölgenin yayıldığını hissetti. "Cephalopodan dostum, senin yüzünden başıma ağrı giriyor. Sen ve Duris belki de haklısınız."

"Hangi açıdan?" dedi Snoil.

Baş Aile temsilcileri birbirleriyle tartışmakla öylesine meşguldü ki hiçbiri onlara dikkat etmiyordu. "Belki de hepsi yanlış yönlendirmedi," dedi. "Meselenin açıklığa kavuşmaması korkarım daha çok başımı ağrıtabilir."

Duris birincil ve ikincil kollarını kaldırdı, sessizlik istiyordu. "Bu müzakereleri yürütürken iyi niyetimizi korumaya gayret etmek bizim görevimiz. Soylu dostlarımın Cestus Cybernetics'in refahını olması gerektiği gibi her şeyin üstünde gördüklerini zannediyorum. Ben Cestus gezegenini temsil ediyorum, tüm vatandaşlarıyla, kovanla ve tüm menfaatiyle. Cestus Cybernetics istese başka bir gezegene taşınabilir ama burası bizim tek yuvamız. Birbirinizi yemeyi başka zamana bırakın. Burada geleceğimiz söz konusu."

Bir anlık sessizlik oldu ve sonra görüşmeler yeniden başladı, daha sakin bir tonda.

Saatler süren görüşmelerin ardından Jedi ve hukukçu odasına döndü. Beş Aile'nin üyeleri de evraklarını toplayıp gitti, fakat Quill, Duris'in yanına geldi.

"Bana son kez engel oluyorsun," dedi. "Hayatımı böyle bir anlaşma yapabilmek için harcadım ve senin bunu bozmana izin veremem. Bu gece konseyin önüne gel. Ya kendi yaşamına son verir ya da kuma gidersin. Başka seçeneğin yok."

Daha da yaklaştı. "Bana sorarsan dövüşmeni tercih ederim. Eşini öldürdüğüm gibi seni de zevkle öldürürüm. Aynı sözleri senden de duymayı ve pes edişini görmeyi isterim."

Quill durdu. "Tabii sonra da seni öldürürüm."

Gecenin bir yarısı Trillot'un adamları ona Obi-Wan'ın kendisinden istediği belgeleri ulaştırdı. Eldeki resmi belgelere bunlar da eklenince Snoil bir araştırma ekibini yıllarca meşgul edecek kadar bilgiye erişmiş oluyordu.

Ama o kadar zamanları yoktu.

Gece yarısına kadar nefes bile almadan belgeleri taradı. Obi-Wan'ın gördüğü kadarıyla Vippit geldiğinden beri uyumamıştı. Vippitlerin yapısını bilmediği için bunun da olağan dışı bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Yine de yorgunluktan bitmiş Snoil kendisine artık uyku vaktinin geldiğini söyleyene kadar endişelenmeye devam etti.

Snoil yatak odasını gitti ve sonraki on saat oradan çıkmadı, tekrar eşikte görüldüğünde ise yüzünde büyük bir gülümseme vardı.

"Doolb?" diye sordu Obi-Wan.

Snoil ışık saçıyordu. "Obi-Wan!" diye bağırdı. "Obi-Wan! Ben uyurken beynimin iki yarısı birbiriyle konuştu. Buldum!"

"Neyi buldun?" diye sordu.

"Bak, burada," dedi büyük bir heyecanla. "Bu belgede Cestus Cybernetics yöneticileri değersiz taşlar karşılığında arazi satın aldıkları için övünüyorlar. Yerlilerin cahilliğine gülüyorlar."

Sahtekarlık. Hiç tutar tarafı yok. "Başka?"

"Teknik olarak değersiz taşlar sahte para yerine geçer." Snoil'in gözleri ışıldadı. "İyi dinle, Obi-Wan. Cestus Cybernetics hapishanenin lisanslı bir yan kuruluşu. Hapishane ise Cumhuriyet kontratına göre inşa edilip işletilmiş."

"Evet, yani?" Hâlâ bunun sonunun nereye varacağını göremiyordu.

"Obi-Wan," dedi Snoil çileden çıkmış şekilde. "Bu noktada Cestus Cybernetics Cumhuriyet'in bir temsilcisi konumunda ve herhangi bir büyükelçiyle aynı şartlara sahip. Sahte parayla yapılmış bir anlaşma hiç yapılmamış gibidir. Bu ilk satışı tekrar geçerli kılar. Cestus'taki tüm fabrikaların üzerinde bulunduğu arazi hâlâ kovana ait!"

Obi-Wan'ın başı dönmüştü. Eğer bu bilgi doğruysa Beş Aile'nin işi bitmiş demektir. Durumun kontrolünü Coruscant ele alır ve bu durumdan da kovana kârlı çıkarır. X'Tingler için şahane bir haberdir ama eğer ekonomi çökerse su ve yiyecek kıtlığı yüzünden milyonlarca kişi ölebilirdi. Dolayısıyla bu son dakika müdahalesi gezegeni yörüngeden topa tutmaktan ancak biraz daha iyiydi.

Ama daha iyiydi...

Kapı çalındı. Şoför Chipple girişte durmuştu ve ikincil ellerinde bir veri diski vardı. "Müşteri buna bakmanızı söylüyor."

Obi-Wan diski bir astromech'e taktı görüntünün belirmesi için bir süre bekledi.

Önlerinde G'Mai Duris'in görüntüsü belirdi. "Ortam çok gergin," dedi, "kovan konseyindeki yerim tehlikede. Güvenebileceğim başka kimse yok ve sizden güven içinde konuşabileceğimiz daireme gelmenizi istiyorum. Durumum çok kritik."

Duris'in dairesi ChikatLik'te bir apartmanın çatı katındaydı. Obi-Wan bu lüks daireye geldiğinde kapıyı açan bir uşak kendisini içeri aldı.

Dairenin içi teknolojik ve geleneksel X'Ting "çiğnenmiş duracrete" mimarisıyla döşenmişti.

Obi-Wan Duris'le birlikte mutfığa gitti. Pek çok farklı ışık çeşitli mantarlardan oluşan bu küçük ve güzel bahçeyi aydınlatıyordu. Nefes kesiciydi. Böyle minyatür bir mantar ormanını yaratmak için bir ömür boyu sürecek olan eğitim gerekirdi.

"Çok güzel," dedi.

"Bu bizim ilacımız ve yiyeceğimiz, meditasyonumuz ve eğlencemizdir," dedi Duris. "Her ailenin kendi mantar ormanı vardır ve farklı türler arasındaki denge binlerce yıldır titizlikle korunmuştur."

G'Mai oradan bir parça buradan bir tutam aldı ve Obi-Wan farklı mantar türlerinin farklı şekillerde bir araya getirilerek nasıl farklı öğünler oluşturulduğunu gördü. Baharat ve çeşniyi de kendi ormanından tedarik ediyordu. Daha büyük ve etli mantarları da kendi dolabından çıkararak ekledi. Hazırlanan yemekten nefis kokular yükselirken dedi ki, "Bu gece Quill'le dövüşmek zorunda kalacağım. Jedi'ların galaksideki en büyük savaşçılar olduğunu duydum. Bana nasıl dövüşüleceğini öğretebilir misin?"

Obi-Wan başını eğdi. "Üzgünüm. Yeterli zaman yok."

Yemeği hazırlamaya devam etse de birincil ve ikincil elleri titremeye başlamıştı.

"Başka bir seçeneğin yok mu?" diye sordu Obi-Wan.

"Maalesef," dedi üzgün şekilde. "Bu günün hiç gelmeyeceğini zannetmişim. Şimdi bunun ne kadar boş bir umut olduğunu anlıyorum," diye ekledi. "Yine de denemek zorundayım. Lütfen benimle kalın yemeği birlikte yiyelim."

O kadar titriyordu ki Obi-Wan hayır diyemedi.

Ona "ölüm öğünü" olarak adlandırdığı şeyi sundu. Son ritüel. Her sözü ve hareketi kusursuzdu. Kesin, kibar ve kontrollü.

Obi-Wan kovan ve ritüelle ilgili sorular sordu.

Gözü sürekli saatteydi ve zamanının azaldığını da biliyordu.

"Arenada Quill'in karşısına çıkamam, herkesin gözü önünde öldürülmemden başka işe yaramaz. Diğer alternatifi düşünmek bile beni ürkütüyor. Af dileyip soyuma kara leke sürmek. Ölmeyi yeğlerim. Hayatımı sona erdirmemi sağlayacak mantarlar ormanımın içinde var." belli belirsiz gülümsedi. "Halkımın bir sözü vardır. Ölüm karanlıktır. Çocuklar güvendedir. Cesarete sahip olmak anlamına gelir."

Olaylar demek bu noktaya kadar gelmişti. Obi-Wan konuşmalarının böyle ölüm kokan bir tonda sürmesine hâlâ alışamamıştı.

Aklına bir şey geldi. "Ya sen ve Quill birlikte ölürseniz ne olur?" diye sordu.

"O zaman konsey kendi kararlarını alma hakkına sahip olur. Quill olmadan çok daha uyumlu olacaklarına eminim."

"O zaman senin için bir cevabım var," dedi Obi-Wan. "Cevap ölüm öğününün içinde."

"Ne?"

"Beni dinle," dedi ve ona doğru eğildi. "Eğer cesaretin varsa çözümü buldum."

İkisi birlikte asansörle şehrin derinlerine, kendini buranın sahibi zanneden dış dünyalıların yaşayıp çalıştığı yüzeyin altına indiler. İndikleri yer şehrin en eski bölgesiydi. Orada binlerce X'Ting hâlâ bir topluluğu andıran bir grup halinde yaşıyorlardı.

Burada mağaraları volkanik hareketler değil de sızan sular şekillendirmişti. Duvarlar kovan tarzı çığnenmiş duracrete'i andıran katmanlarla çevriliydi. İşlerin hâlâ eski usulde yürüdüğü bir yerdi burası.

Kovan konseyi masasında on iki kadim X'Ting oturuyordu, gezegenin her kovanını temsilen bir tane. Bir zamanlar tüm güç onların elindeydi. Şimdi kovanları dağılmış ve eski ihtişamlarının ancak kırıntıları ellerinde kalmıştı. Her ne kadar itibarları yerlerde sürünse de on ikili, Vekil'lerini ve dış dünyalıyı son derece asil bir şekilde karşıladı.

Quill cübbesini açıp güçlü göğsünü gösterdi. "Demek kendi hayatına son vermekten vazgeçtin," diye homurdandı. "Güzel. Tüm konseyin senin ölümünü izlemesini tercih ederim."

Duris öylesine titriyordu ki pelerinini güçlkle çıkarabilmişti ve Obi-Wan'ın yardımı olmasa neredeyse yere yığılıyordu. "Cesaret," dedi alçak sesle. "Ölüm karanlıktır. Çocuklar güvende olacak."

"Çocuğum yok," diye fısıldadı ağlamaklı bir konuşmayla.

"Bu gezegendeki tüm canlıların hayatı senin elinde," dedi. "Senin çocukların onlar."

G'Mai Duris başını salladı.

Arena yirmi metre çapında, zemini kumla kaplı daire şeklinde bir alandı. Quill, Duris'in de beklediği gibi kasılıp gerinmeye başlamıştı bile. İğnesiyle kısa ve hızlı hamleler yaptı, Duris savuşturmak ya da kaçmak yerine gözlerini kapattı, birincil ve ikincil ellerini birbirine kavuşturdu.

"Çare ölüm öğününde," demişti ona Obi-Wan. Ölüm öğünü ritüeli tüm duyguları emecek şekilde

düzenlenmişti ve ancak tüm hayatı boyunca bu iş için hazırlanmış ölüm öğününü hazırlayabilecek bir usta onun dairesindeki hareketlerine karşılık gelebilirdi. Hayatının son anları olsa da G'Mai Duris son derece sakindi.

"Yapacağın şey şu," demişti ona Obi-Wan. "Gözlerini kapat. Ölüm öğününü hazırladığını düşün ve soğukkanlılığını koru. Sana iğnesiyle saldırdığında ve onun iğnesini hissettiğin anda sende ona iğnenle saldır. Hayatta kalmaya çalışma. Zaten çoktan ölmüştün gibi davran."

Quill ona yaklaştı ve o sadece bekledi.

Sürekli o yana bu yana dönüp onu korkutmaya çalışıyordu ama hiçbir şey işe yaramamıştı.

"Savaşçı sanatlarında bir sır vardır," demişti Obi-Wan. "Eğitimle ilgisi yoktur. Şık hareketlerle de ilgisi yoktur. Bu kendi yaşamını düşmanınkiyle takas etme istekliliğidir. Uğruna ölümü göze almayacağı bir şey uğruna asla savaşmamak. Ün, para ve güç için savaşanlar cesaretin sarsılmaz kayalarının üzerinde değil de oynak kumlar üzerinde duruyorlar demektir. Halkın için savaş. Eşin için savaş. Senin için ölmek demek kazanmak demek olsun. Arena kumlu bir daire değildir. Arena senin kalbindir."

Quill sıçradı ve iğnesini salladı. Tısladı ve korkunç yüzünü göstererek daireler çizdi. Tüm bunlara rağmen G'Mai Duris'in duruşunda bir değişiklik olmamıştı.

Onunla ölümü paylaşmayı bekliyordu.

Sonunda Quill durdu, şaşırmıştı, güven maskesi ilk kez aralandı. Altında yatan şey ise korkuydu.

G'Mai Duris ise gözleri kapalı durmuş bekliyordu.

Quill başını yere eğip mırıldandı. "Ben... ben vazgeçiyorum," dedi öfkeyle.

Konseydeki en yaşlı X'Ting ayağa kalktı ve konuştu.

"Kazanan G'Mai Duris. Caiza Quill yetkisini devredecek."

G'Mai Duris ayağa kalktı, birincil ve ikincil ellerinin parmak uçlarını resmi şekilde birleşik tuttu. "Atalar ve atalar," dedi. "Dostum Üstat Kenobi bana inanılmaz bir şey anlattı. Yüzyıllar önce atalarımızın aldatılıp topraklarımızın değersiz şeyler karşılığında alındığını biliyoruz."

"Bu durumu düzeltebilecek bir çaremiz olmadığı için Cestus Cybernetics ne dediyse yapmak zorunda kaldık. Ama bu durum değişti." Bölmeli gözleri ışıldadı. "Üstat Kenobi Coruscant'tan bir hukukçuyla birlikte geldi, kanunları gayet iyi bilen bir Vippit. Merkezi otoriteye göre bizler hakkımızı arayarak Cestus Cybernetics'i ortadan kaldırabiliriz. Eğer fabrikaların üzerine kurulduğu arazi bizimse o arazinin kullanımı için onlardan dilediğimiz parayı alabilir hatta fabrikalara bile el koyabiliriz."

"Ne?" dedi konseyin en yaşlısı hayretle. "Bu doğru mu?"

Quill gürlledi. "Gezegeni mahvetmekten başka bir halta yaramaz. Cestus Cybernetics'le birlikte ekonomi de çöker."

Yaşlılar Quill'e küçümseyerek baktı. "Kovan, Cestus Cybernetics'ten önce de buradaydı. Eğer

şirket el değıştirirse ya da ortadan kalkarsa bundan zarar görecektir olan kovan olmaz. İktidarı elde tutabilmek için kendilerini dış dünyalılara satanlar bundan zarar görürler."

"Ama Lordlarım," dedi Duris. "Benim dış dünyalılara karşı da sorumluluklarım var, Cestus'a kalpleri ve yetenekleriyle gelip burada yeni bir hayat kurmaya çalışanlara karşı. Bu fırsatı yıkıcı olmak için değil de yapıcı ve iyileştirici olarak kullanalım."

Onun bu yaklaşımından hoşlanan ihtiyarlar da onayladılar.

Quill sarsıldı. "Hiçbir şey kazanmadın, Duris! Seni engellemek için elimden geleni yapacağım. Ne bildiğin ya da yapabileceğin umurumda değil... bu iş burada bitmedi." Aşağılanmış ve kudurmuş şekilde çıkıp gitti.

"Bunu yapabilir mi?" diye sordu Obi-Wan.

"Belki. Beş Aile'nin herhangi üyesinin iş anlaşmasını veto etme yetkisi vardır. Menfaatine olduğunu düşünürse ya da sadece nefret ettiği için deneyebilir." Birden aklına başka bir şey geldi. "Palpatine'e bu bilgilerin ulaştırılmasını engellemeye de kalkabilir. Bence hemen göndersen iyi olur."

Obi-Wan isteksizce başını iki yana salladı. "Şansölye bu bilgiyi Cestus Cybernetics'i resmi şekilde kapatmak için kullanacaktır. Sonuçta kimse kazanamaz. Bence bu bilgiyi biz son çare olarak kullanmalıyız." Bu fikri her açıdan düşündü ve sonunda kayda değer bir kusuru olmadığını gördü.

Sonuç olarak bu görevin kolay tarafı yoktu. "Fakat Aile bu meseleye tümüyle siyaset ve maliye açısından bakıyor. Böyle olduğu müddetçe yazılı kurallara göre karar almaya devam edebilirler. Bunu değıştirmenin ve meseleyi daha... kişisel yapmanın vakti geldi."

O gece Obi-Wan gizlice Kit Fisto'yla görüştü. "Olayların ne yöne gittiği belirsiz," dedi. "Tavsiyeye ihtiyacım var."

"Obi-Wan," dedi Kit, "hilelerden haz etmediğini biliyorum ama bu kişilerin Dooku'nun ne kadar tehlikeli olabileceğine dair bir fikirleri yok. Eğer birkaç numarayla yaşam kurtarabilecekseniz bence hiç tereddüt etmemeliyiz."

Obi-Wan iç çekti. Haklıydı ama bir yandan da Kit'in harekete geçmek için sabırsızlandığını hissediyordu. "Pekala," dedi sonunda. "Öyle olsun. Sana tüm detayları aktaracağım. Daha da önemlisi, eğitim nasıl gidiyor."

"Hayatının performansını görmeye hazır ol," diye cevap verdi Kit.

Trillot'un yer altı labirentini andıran sığınağı duman altı olmuştu. Küçük droidler ortalıkta dolaşıp hizmete devam ediyordu. Trillot'un fedaisi Remlout'un devre dışı kalmasının ardından bir grup gergin yamak patronlarının kimi yatıştırıcı ve keyif verici maddeleri doğrudan denetimine alması gerektiğini öne sürdüler.

Oysa o sırada Trillot hiçbir şeyin kontrolü altında olmadığını hissediyordu. Ventress'le konuşurken sesinin ve beden dilinin olabildiğince sakin görünmesi için büyük çaba harcıyordu. Ventress önünde kımıldamadan duruyordu ve sanki her geçen saniye daha da büyüyor gibiydi, gözlerini yukarı dikmişti ve sanki Trillot'un varlığından habersizdi. Kim bilir aklından neler geçiyordu, Trillot bu konuda bir fikir bile yürütemiyordu.

"Kenobi'ye gerçeği mi söylemeliyim?" diye tekrar sordu Trillot, birincil ve ikincil kollarının parmaklarını birbirine sürttü.

"Eğer nefes almaya devam etmek istiyorsan," diye cevap verdi Ventress. "Senin ya yalan söylediğine ya da beceriksizin teki olduğuna karar verecek. İki durumda da artık bir işe yaramazsın."

Ventress'in soğuk mavi gözleri iki dünya arasındaki boşluk gibi genişledi.

Trillot'un kollarının altındaki salgı bezlerinden korku feromonları salınmaya başlandı ve Ventress'in onun bu çaresizliğinin kokusunu almamasını umut etti. Sevinçle başını salladı. "Tabii, tabii. Evet, şüphesiz. Bayan?"

"Evet?"

Boğazını temizledi. "Eğer cüretimi mazur görürseniz size bu Jedi'ın neden bu kadar önemli olduğunu sorabilir miyim? Aslında bizim çok daha -"

Kanını donduran bir bakış daha.

O sırada fedailerinden biri başını odadan içeri uzattı. "Geliyor!"

Trillot başını çevirip fedaiye baktı ve tekrar Ventress'e döndüğünde onun ortadan kaybolduğunu gördü.

Obi-Wan ine girdi, zehirli havasının etkisini azaltmak için nefes alışını yavaşlattı. Yine de havada onu daha derin nefes almaya zorlayan bir şey vardı. Metabolizmasının bu şeylere ne oranda tahammül edebileceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Bu koku," dedi.

"Koku mu?" diye sordu Trillot.

"Evet, Bantha miski ve... bir şey daha. Beş Aile'nin dişileri tarafından parfüm olarak kullanılan bir şey ya da..." kafasının içinde dönmeye başlayan çarkları hissedebiliyordu. Anlaşılan Cestus dişilerinin üst tabakasına mensup bazı dişiler yakın zamanda burayı ziyaret etmişlerdi. Pek şaşırtıcı değildi. Ama bunun sadece sıradan bir yasa dışı ilişkiye yönelik bir reaksiyon olduğunu sanmıyordu. Neydi öyleyse?

Hoşuna gitmemişti. Nedense Cestus'a geldiğinden beri kendini diken üstünde hissediyordu. Şehirde, baloda, salonda, Trillot'un ininde, barda...

Aralarında bir bağlantı var mıydı yoksa sadece yorgun muydu?

Trillot'un dudakları büzüldü. "Tamam, kabul, neler döndüğünü anladın." Yüzünde pis bir sırıtma belirdi. "Üst tabakadan tanıdığım birkaç kişi var. Umarım sır saklayabilirsin."

"Tabii ki. Sorun değil. Belki bu kokuya baloda da denk gelmiştim. Şimdi," derin bir nefes alıp toparlandı, "senden istediğim şeye gelelim. Bilgi."

"Neyle ilgili?"

"Yer altı taşıma sistemi. Sanırım senin bir faydan olur?"

"Tabii ki."

Trillot'un koltuğundan bir görüntü belirdi. Bir iki ayarlama yaptı ve kesişen yollar ve hareketli araçlardan oluşan bir görüntü belirdi. Obi-Wan görüntünün ortasına yürüyüp konsantre oldu. Günlerdir ilk kez kendisini planına uygun doğru düzgün bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu. Belki hissettiği tüm bu düzensizlik sadece sinir bozukluğundan ibaretti.

"İşte," diye işaret etti. "Ve burası."

Saatler sonra Obi-Wan'ın astromech'i gizli bir iletişim hattını kullanarak haritayı eğitim kampına gönderdi, orada komandolar ve Kit Fisto onun üzerinde çalışacaklardı. "İşte geldi," dedi Nate.

Arkalarında kamp ateşi çatırdıyordu. Eğitim gayet iyi devam ediyordu. İhtiyaçları olan savaşçılara sahiptiler ve en zor koşullarda bile emirlere itaat edecek şekilde onları eğitmişlerdi. Cestuslu kadın ve erkekler askeri disipline hayret edilecek bir hız ve verimlilikle uyum sağlamayı başarmışlardı.

"Tamamı bu anlaşılın," dedi General, kapaksız gözlerinden haritanın görüntüsü, kamp ateşi ve tepelerindeki yıldızlar yansıyor. Nate kendisini izledi, bir söz ya da işaret bekledi. General Fisto'yu anlayamıyordu ve görünen o ki hiçbir zaman da anlayamayacaktı ama gizemli Jedi'ın genel gidişattan hoşnut olduğunu tahmin ediyordu. Nedendir bilinmez Nautolan'ın kendisini takdir etmesi için yanıp tutuşuyordu.

Kit Fisto başını salladı. "İyi iş çıkardınız," dedi ve gemisine döndü. Askerler birbirlerine baktılar, bir süre sonra da gülüp şakalaşmaya başladılar, bu Nate'in de hemen dahil olduğu bir ritimdi. General'in gözlerinde gördüğü huzursuzluğu çabucak unutmuştu. Sadece gergindi. Ne olacağı belirsizdi. Kaynaklar sınırlıydı. Çok az seçenekleri vardı.

Ve başarısızlık gibi bir şansları yoktu.

Gezegenler öldü, ölüm çığlıkları sonsuz boşluğun içinde solup gitti. Yıldızlar patlayıp alev topları haline geldiler, nebularlar kara deliklere döndü. İçi feryat eden insanlarla dolu gemiler dağılıp sonsuz boşluğa teslim oldu.

Sırtüstü uzanmıştı, gözleri kapalı, bedeni hareketsizdi. Ventress rüya görüyordu, ruhu sınırsız öfkenin evreninde geziye çıkmıştı.

Obi-Wan'la ilk kez karşı karşıya geldiği Naboo'nun ayı Ohma-D'un'u görüyordu rüyasında. Operasyon bir katliama dönüşmüştü. Jedi'in cesareti ve zekasını çok hafife almıştı. Ventress, Jedi'ların çok önceden terk ettiği doğru yolda yürüyordu. Üstat Dooku ona gereken şeyleri öğretmişti. Galaksinin düzene ihtiyacı vardı ve yoldan çıkmış Jedi'lar asıl görevlerini unutmuşlardı: yoz ve bencil bir rejim değil de Güç'ün kendisi. O da aynı hataya düşmeyecekti. Asla.

Asajj Ventress'in uyanmasıyla oturur konuma gelmesi bir oldu. Rüyalar sıradandı, farklı bir tarafları yoktu. Sadece zihninin vektör ve kaynak sorunlarını kendince çözmeye çalışmasının ürünüydü. O bu yola baş koymuştu ve Ventress gibi bir kadın bir kez karar verdi mi bir daha geri dönüşü yoktu. Kendisini zorunlulukları ve görevleri açısından değerlendirirdi. O sadece yapması gereken şeyi yapardı.

Nasıl oluyorsa tüm sorunlarının merkezinde Üstat Kenobi vardı...

Kapının hemen dışında Trillot gitmekle meşguldü, başı ağrıyordu. Kendi yer altı ininde Ventress'e kalacak bir yer sunmuştu ve o da kabul etmişti. Kont Dooku'nun gizemli habercisini gözünün önünde tutmaya niyetliydi ama planlarının tümü hiç istemediği şekilde geri tepmişti. Ziyaretçisi rüya görürken Trillot kendisine hastalık bulaşmış gibi hissetti. Gözlerini kapattı ve sadece büyük boyutlarda yıkım ve kıyım gördü.

Hissettiği korku öyle büyüktü ki sanki midesinde hareket eden canlı bir hayvan gibiydi. Ventress'i mutlu etmek için elinden geleni yapmamış mıydı? İsteddiği tüm bilgiyi vermemiş miydi? Ona kalacak yer vermemiş miydi? Quill ve Leydi Por'Ten'i takip etmek için verici yerleştirmemiş miydi? Bunların hepsini ve daha fazlasını da yapmıştı...

Peki, neden hâlâ bu kadar korkuyordu?

Trillot uzaklaşırken gözlerinin ardındaki siyah ve kıvıllı bulut canını yakmaya devam etti. Sonunda yatak odasına gidip çaresizce uyumaya gayret etse de güneş doğana kadar azalmak yerine sürekli artan baş ağrısı onu uyanık tutmaya devam etti. Mücadeleye devam edeceği bir gün daha başlıyordu.

Cestus'un güneşi doğu ufkunda yükseldi, dağların gölgeleri kırık dişlerle dolu ağızları andırır şekilde büyüdü. Gölgelerin erişemediği yerlerde güneş ışığı, bitkileri gün batımına kadar dışarı çıkmamaya ikna edecek bir sıcaklığa erişti.

Her zamanki gibi Nate şafaktan önce kalkmış ve hazırlanmıştı. ARC talimatlarına uygun olarak sabah sporunu yaptı, hareketlerini engelleyecek bir yara ya da beresinin olmadığını gördü. Enerji güzel şeydi. Güçlü, sağlam, sert ve ölümcül hissediyordu kendisini. Yeterince hazırды.

General Fisto'yu ana mağaranın girişinden buldu, parlak haritanın önünde oturmuştu. Dizleri üzerinde duruyordu ve topuklarını kalçalarına dayamıştı. Nate, Nautolan'ın bu şekilde saatlerce oturduğunu görmüştü. Oysa kendi bacaklarına bu konumda birkaç dakikada kramp girerdi.

"Hazır mısınız, Komutanım?"

General ayağa kalktı. Elinde esnek kabloyu andıran bir materyalin sapı vardı. "Zamanı geldi," dedi Jedi.

Artık diyecek bir şey kalmamıştı.

Daha en başından nasıl uygulanacağı belli olan protokole uyulmuştu; Beş Aile'nin temsilcileri o gün yapılacak müzakere, konuşma ve tartışmalar için saraya gelmişlerdi. Bazıları şahsi aircar ya da railcar'ları ile gelmişlerdi. Üçte biri ise Chikatlik'in altındaki yer altı şebekesini kullanan magcar sistemine bağlı güvenli bir mekikle gelmeyi tercih etmişti. Burası şehrin en güvenli yoluydu ve hiç kimse zorla buraya girmeyi başaramamıştı, Desert Wind'in ortaya çıktığı Başkaldırı'da bile.

Bugün Lord ve Leydi Por'Ten, genç Debbikin ve Quill yer altı magcar'ına binmişti ve bunu fırsat bilerek yolculuk sırasında gelişmeleri değerlendirdiler.

"Jedi'in kendine tanınan ayrıcalıkların sınırına vardığına mı inanıyorsun?"

Genç Debbikin başını bir yana çevirdi, babasının düşünceli ifadesini taklit etmeye çalışıyordu. "Söylemesi güç. Babamın Coruscant'taki casusu genel havanın müzakereden yana olmadığını bildirdi. Palpatine kesin kararlı; sadık olmayan bir gezegene savaş açabilir." Sanki duyulmaktan çekinmiş gibi diğerlerine doğru eğildi, oysa hareket halindeki aracın gezegendeki en güvenli yerlerden biri olduğuna şüphe yoktu. "Aslında herkesin gözünün Cestus'un üzerinde olmasının pek çok avantajı olduğuna inanıyorum. Birincisi, doğrudan müzakerelerde rahatlıkla droid üretmek için yasal haklarımız olduğunu savunabiliriz. Ayrıca savaş yüzünden ikmal sorunu yaşadığımızı ve canımızın da güvende olmadığını iddia edebiliriz. Dolayısıyla bizler ekonomik durumumuz için değil de halkımızın geleceği için mücadele ediyor olacağız."

Por'Ten'in üç kemikli çenesi sanki ağzındaki bir şeyi çiğnermiş gibi oynadı. "Aç çocuklar," dedi üzgün şekilde.

"Dinle şimdi," diye devam etti Debbikin. "Bu demektir ki eğer kartlarımızı doğru oynarsak Şansölye'nin cömertliğinden bile istifade edebiliriz."

Beş Aile'nin liderleri gülümseyip başlarını salladı, hepsine makul gelmişti. "Ama başka bir şey daha olduğunu söylemiştin...?"

"Evet, öyle," genç Debbikin'in sesi alçaldı. "Bu savaş sonsuza kadar sürmeyecek. Sona erdiğinde kazanan Cumhuriyet olursa son derece avantajlı bir konumda oluruz, elimizdekilerin değeri kat be kat artar."

"Evet..." dedi Quill. Yolculuğun başından beri çok az laf etmişti, sanki aklı başka bir yerde gibiydi. "Ne olursa olsun sonunda biz kazanacağız."

"Cestus'tan ayrılacak bile Cestus Cybernetics'teki haklarımız bizde kalacak. Böylece hâlâ veto yetkisine sahip olduğumuz halde istediğimiz gezegende de yaşamaya devam edeceğiz. Beş Aile'yi tüm galaksi tanır hale gelecek."

"Evet," diye tısladı Quill. "Ama bir ihtimal daha olduğunu görmüyor musunuz? İster Palpatine ister Kont Dooku'yla anlaşalım, ileride elimizde daha fazla kontrol olmasını sağlamak zorundayız. Duris yok edilmeli."

Hayretle ona baktılar. "Bu sorunu kontrol altına aldığımızı sanıyorduk," dedi Debbikin. "Seni Aile'ye bu sözün karşılığında kabul ettik. Yetmezmiş gibi kovan konseyinden uzaklaştırılmışsın. Artık ne

işimize yararsın ki?"

"Bu meseleyi çözeceğim," diye çıkıştı Quill. "Sizinle bozmaya cesaret edemeyeceğiniz bir anlaşmamız var. Madenler benim kontrolümde, Debbikin. Kovan konseyi beni uzaklaştırmış olabilir ama o kadar çabuk pes edecek değilim." Bakışları durasteel'i bile eritirdi. "Duris'i alaşağı edeceğim ve onun yerine daha... uygun bir kukla bulacağım, bana güvenin."

Thump.

Aniden yüzlerindeki güven ifadesinin yerini şaşkınlık aldı. "Bu da neydi?"

Sesi duymadan önce hissetmişlerdi, magcar'ın tavanına bir şey çarpmıştı ve yön değiştirirken savruluyordu.

Aracın dışında tünelin duvarları hızdan net görünmüyordu ama burada yıllardır gördüklerinden farklı bir şey de yoktu zaten, evleriyle saray arasındaki kaya katmanları. Şimdi her şey daha da belirsizdi ve bu onları rahatsız etmeye yetecek bir değişiklikti ve yönleri değişti.

"Bu da ne?" dedi Lord Por'Ten yüksek sesle. "Kondüktör?"

Aracın önündeki droid ona döndü, metalik yüzü ifadesizdi. "Üzgünüm, kontrollerim bilmediğim bir kaynak tarafından ele geçirildi."

Temsilciler birbirlerine baktılar, hiçbiri ne yapacağını bilemiyordu.

"Güvenlik birimlerini aradın mı?"

"Üzgünüm," dedi droid, sadece canlı olmayanlara özgü bir sakinlikle. "Size tüm aracın bir tür önleyici enerji alanıyla kuşatıldığını söylemek zorundayım."

"Olmaz öyle şey!" dedi Leydi Por'Ten ve telsizini çıkardı. Biraz kurcaladıktan sonra başını kaldırdı; yüzünün rengi gitmişti. "Haklı," diye mırıldandı.

"Bizi nereye götürüyorlar?" diye sordu Debbikin.

Droid cevap vermeden önce bir süre durdu. "Artık kullanılmayan tünellerden birine doğru götürülüyoruz ve şu anda da maden raylarına geçiş yaptık. İstikametimiz, diğer cinayet ve adam kaçırmaya örneklerini referans alırsak -"

"Cinayet mi?" diye bağırdı Leydi Por'Ten.

Panik havasını umursamayan droid devam etti. "Sizlere üzülerek bildiririm ki bu eylemin amacının bu araçtakilerin tamamının ölümüyle sonuçlanma ihtimali yüzde on üçtür."

Beş Aile yöneticileri ağızları açık halde birbirlerine baktılar.

Araç bir süre daha devam etti, sonra da sağa keskin bir dönüş yaptı. Durdu, sonra da yavaşça aracın battığını hissettiler.

"Evet, tahmin ettiğim gibi maden raylarından biri. Bu hiç hoş değil, çünkü bunlar merkezi sistemin parçası değildir ve dolayısıyla da haritada görülmezler. Eğer verici de kapatılmışsa, ki muhtemelen öyledir, bulunma şansımız on iki de bir."

"On iki de... bir mi?"

"Evet. Tabii eğer hepimizin sağ olarak kurtarılması ihtimalini öğrenmek istiyorsanız bu durumda oran, kaçırma ve cinayet istatistiklerini referans alırsak, altı yüz elli de bire yükseli -"

"Kes sesini," diye gürledi Lord Por'Ten. Araç nihayet durmuştu. Şimdi de tavandan ayak sesleri geliyordu, gözleriyle gelen sesleri takip ettiler, sesler geriye doğru devam edip durdu.

Birbirlerine baktılar ve Quill tam bir şey diyecekken kafasında dokunaçlar olan birisi çatıyı delip aralarına indi. Aralarına inişi çatıdan gelen ayak seslerinin aksine son derece sessizdi ve tavanın parçaları ortalığa dağılmıştı.

Bir Nautolan. Ama ne istiyor?

Gözleri iri ve siyahtı, irisleri yoktu ve ışığın açısına göre zar gibi bir perde belirli aralıklarla üzerinde hareket ediyordu. Elleri boştu ama belinde bir kabza vardı ve Debbikin bunun bir tehdit olduğunu anlamakta gecikmedi.

"Sen de kimsin?" diye sordu Quill.

"Adım Nemonus. Kont Dooku'nun selamlarını getirdim," dedi Nautolan.

"Ne istiyorsun?"

"Anlaşmayı değiştirmek istiyorsunuz," dedi yabancı.

"Ne? Ne anlatıyorsun sen?"

Yabancı döndü, sanki düşük hızdaki bir makine gibiydi ve çatıyı delişinde sergilediği inanılmaz hızla da çelişiyordu. "Saklanabileceğiniz bir yer olmadığını anlamalısınız. Anlaşma kuralları belli. Fiyatlar üzerinde oynamayı düşünenler buna bağlı olarak diğer şeylerin de değişeceğini bilmeli."

Aslında son derece otoriter biri olsa da Por'Ten yabancıнын alev gibi gözleri karşısında erimişti. "Neden bahsediyorsun?"

Yabancı yaklaştı. Dudakları inceldi. Başının çevresindeki dokunaçlar yavaşça kıvrıldı, o konuşurken enerjisine göre onların hareketi de değişiyordu. Fısıldadı ama nasıl oluyorsa bu fısıltı haykırıştan bile daha yüksekti. "Efendim, sizi savaşın dışında tutacağına söz verdi. Ama bu durum değişebilir. Her şey değişebilir, dostlarım."

Genç Debbikin diğerlerine baktı, paniğe kapılmasına ramak kalmıştı. "Hayır. Hâlâ size sadığız. Hepimiz."

Yabancı küçümseyerek baktı. "Öyleyse neden fiyatları yükseltip para yoksa mal da yok durumuna getirdiniz işi?"

Birbirlerine bakarken sanki bir an için rahat nefes almışlardı. Onlar başta Jedi Kenobi'yle yapılan görüşmelerden bahsedildiğini zannetmişlerdi. Oysa bu tümüyle farklı bir meseleydi, Cestus Cybernetics yüzde 10 ek bedel istemişti. Satış ve pazarlamadan sorumlu Llitishi eğer taviz vermezlerse Kont Dooku'nun kabul etmek zorunda kalacağına yemin etmişti.

"Savaş yüzünden, savaş," dedi Debbikin, yaklaşarak bir tür samimi bağ kurmaya çalıştı. "İkmal

hatlarımız kesildi..."

Yabancı etkilenmemiştir. "Sizin için bazı düzenlemeler yaptık."

"Evet ama zamanlamanız kötü. Bizler tüm ekipmanımızın birbirine uygun olması için yeni ürünler almak zorundayız. Devam ediyoruz ama her şey daha uzun sürüyor ve bu yüzden fiyatı artıyor -"

Yabancı avucunu kaldırdı. Onlara dokunmamış olsa da hepsi ürkerek geri gidip koltuklarına yapıştı. "Size güven olmaz."

Quill ikincil ellerini kullanarak fark ettirmeden cüzdanındaki küçük tabancasına erişmeye çalışıyordu. Kendisi bir suikastçı klanından gelmişti ve bu yetenekleri yarım milenyumdur dededen toruna aktarılıyordu. Eğer onları kaçıran kişi tek bir hata yaparsa silahı çekip Nautolan'ın işini bitirecekti. Böylece belki aracın kontrolünü tekrar ele alabilirlerdi. Üstelik Quill önceki hatasını da bir şekilde affettirmiş olurdu.

"Bunu nasıl söylersin! Sizinle yaptığımız anlaşma yüzünden Cumhuriyet'i karşımıza aldık. Size asla ihanet etmeyiz. Eğer edersek işimiz biter zaten." Yabancı'nın sırtı Quill'e dönüktü. Tabancasına neredeyse erişmişti...

Ortam çok gergindi. Debbikin gözlerini yabancıdan ayırmıyor ve sesi ya da bakışlarıyla en ufak bir falso yapmamak için büyük çaba harcıyordu.

İlk kez yabancı'nın yüzünün ifadesi değişmiş gibiydi. Gözlerinin üzerindeki ince zar döndü. "Aile'nin bir derse ihtiyacı var. Bence en iyi ders kanla yazılandır -"

Quill silahını çekip doğrulttu, minik parlak namlusu yabancı'nın sırtına çevrildi. Ama yabancı dönmeden elini hareket ettirdi. Kemerindeki kabza sanki bir anda kayboldu. Tele benzeyen bir şey aniden geriye, Quill'in tabancasına doğru uzadı. Uzunluğu üç metre kadardı ve iplik kadar da inceydi. Yabancı'nın bileğindeki hafif bir hareketle tabanca ikiye bölündü, kabzası da beyaz ateşle parladı. Quill bir çığlıkla tabancayı atıp elini ağzına götürdü ve parmaklarını emmeye başladı.

"Şimdi," dedi Kit Fisto sırtarak. "Görüşmeye hazır mısınız?"

Obi-Wan saraya varmadan ortalık çoktan karışmıştı bile. Hemen G'Mai Duris'in yanına koştu ve Vekil X'Ting'in koltuğuna oturmuş toparlak, kısa bacaklı Zeetsa'nın sözlerini endişeyle dinlediğini gördü.

"- Vekil Duris," diyerek cümlesini tamamladı derimsi mavi yaratık. Güdük kollarıyla havada duran parlak haritayı işaret etti.

"Müsadenle Shar Shar," dedi Obi-Wan yumuşak bir tonda. "Eğer taşıma hattında bir sorun varsa belki de bugün müzakerelere bir ara verip ertesi -"

Duris başını kaldırdı, yüzünde önce şaşkın bir ifade vardı, sonra da bölmeli gözlerinden minnettarlığın ifadesi olan yaşlar döküldü. "Üstat Jedi!" dedi. "Obi-Wan. Üzgünüm ama acil bir durum söz konusu. Neyse ki sen yanımızdasın."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Nasıl yardım edebilirim?"

"Beş Aile bir saat önce burada olmalıydı. Özel araçları kayboldu."

"Kaybolmak mı?" Obi-Wan sesindeki memnuniyeti gizlemeye çalıştı. "Bu nasıl olur?"

"Gezegenin tümü tünellerle örülüdür. Çoğunun da haritası yoktur. Sadece birilerinin kendi çıkarları doğrultusunda aracı yolundan çıkarıp bu bilinmez bölgelere götürdüğünü varsayabiliriz."

"İletişim kurmak mümkün olmadı mı?"

"Hayır."

Obi-Wan yüzünde ciddi bir ifadeyle haritayı inceledi. "Raylarda hareket eden araçların birbirlerine çarpmamaları için sensörleri olması gerekir, değil mi?"

"Bu soruya mühendisim cevap verebilir," dedi Duris.

Mühendis ufak tefek, yaşlı bir insandı ve sanki son yaşadığı stres de ona son kalan saç tellerine mal olmuş gibi görünüyordu. "Evet, sensörler mükemmel durumda."

"Şu ana kadar olayla ilgili bildiğiniz her şeyi anlatın bana," dedi Obi-Wan, Duris'e.

"Beş Aile yöneticilerinden bir grup kaçırıldı."

"Adımı duyduğumuz bu Desert Wind'in işi mi?"

"Bilmiyoruz," diye cevap verdi. "Geçen yıldan beri onlarla ilgili çok az şey duyduk ve artık onların işinin bittiğine hükmettik. Açıkçası pek de onların tarzına benzemiyor."

Obi-Wan gözlerini kapatıp beşe kadar saydı, sonra gözlerini açıp yüzünün ifadesini mümkün olabilecek en ciddi haline getirdi.

"Tüm sistemin holo haritası var mı?"

Mühendis başını salladı. "Tabii ki ama neden?"

"Bir aracı yok etmek gibi bir işi becerebilmek için onu ana yoldan çıkarmak zorundalar. Her bir magcar hareketli objelerin yokluğuna tepki gösterir, hızlarını arttırarak ya da azaltarak ayarlama yaparlar. Bu düzensizliğin arttığı noktada biz de onların yoldan çıktığı yere o kadar yaklaşıyoruz demektir."

"Fakat bilgisayarlarımızı etkilediler. Hiçbir iz bırak -"

"Doğrudan iz bırakmamış olabilirler. Fakat hayalet aracımız diğer sistemin araçlarının yakınlık sensörlerini etkilemeyecek mi?"

"Doğrusu..." mühendisin ağzı nihayet Obi-Wan'ın dediğini anlamasıyla gevşedi. "Hayır. Güvenlik sistemi ana yoldan uzaktadır. Ana komutada tek bir hatanın sistem çapında bir felakete dönüşmesini önlemek için kullanılan bir yedek sistem var."

"Güzel," dedi Obi-Wan, sistemi oluşturan yolların parlamasıyla tüm harita sanki bir anda canlandı. "Şimdi senden araçlardan gelen yakınlık bilgilerini filtrelemeni, tam konumlarını göstermeni ve zamana uygun olarak görüntüye yansıtmanı istiyorum."

Mühendisin benzi attı. "İyi de Coruscant'ta değiliz, Efendim. Orijinal ayrılış noktasını tespit edecek kadar hızlı bilgisayarlarımız -"

Obi-Wan elini kaldırdı. "Ben bir şey aramıyorum. Orada olmayan bir şeyi sezmek istiyorum. Bilgisayarların bocaladığı yerde Güç devreye girer. Lütfen bana görüntüleri sağlayın."

Mühendis Obi-Wan'a bakakaldı. Sonra Duris başını ve birincil ellerini salladı, o da kendinden isteneni yaptı. Kısa süre sonra görüntü sayısı ikiye katlandı. "Yansıtılan görüntüleri kırmızı, gerçek görüntüleri mavi yap," dedi Obi-Wan, sesini daha da alçaltarak.

Duris bu mistik savaşçılarla ilgili hikayeleri hatırladı ve hissettiği heyecanın neden olduğu titremeyi güçlükle bastırdı. Mühendise işaret etti ve bir grup saydam görüntü belirdi. Anlaşılmaz derecede karmaşıktı, çünkü tüm araçlar kaybolan araca göre kendilerini ayarlamak için hızlanır ya da yavaşlarken yoldaki diğer araçlara engel olmaya başlamışlardı böylece hızlanma ve yavaşlama diğer araçlara da yayılarak devam etti.

Obi-Wan bu genişleyen devasa labirentin ortasında durdu, gözleri yarı kapalıydı, sanki tüm bu hareket ağını hissediyormuş gibi kollarını yana açmıştı. Sonra yavaşça döndü ve dıştaki lüks dairelerle şehir merkezi arasında kalan bölgedeki bir tüneli işaret etti. "Burası," dedi. "Hayalet aracın olduğu yer. Dolayısıyla gerçek aracın yoldan çıktığı yer burası."

Duris omuz silken mühendise baktı. Belki de

Jedi kollara ayrılan bir tünele kadar yolu takip etti. "Sonra böyle gitmiş..." Tünel tekrar kollara ayrıldı. Parmağıyla yollardan birini takip etti ve oradan diğer yola geçti. "Burada yavaşlıyor ve seviye değiştiriyor..."

Taht odasında çit çıkmıyordu. Sessizlik yüzünden çıkan her ses olduğundan çok daha etkili görünüyordu. "Sonra yeniden hareket etmiş ta ki..."

Başını yana çevirdi. "Garip bir durum. Burada ray gösterilmemiş. Olabilir mi?"

Mühendis boğazını temizledi. Aslında biraz ürkmüştü de, bu konuya hayret ve korkuyla bakıyordu. "Aslında..." çantasının üzerinde dönen bir holo'ya baktı, sonra tekrar başını kaldırıp sözüne devam etti. "Bir servis rayı var ama çok kötü durumda olduğu için haritaya konmamıştı ve yakın zamana kadar da güvenlik açısından sakıncalıydı."

Obi-Wan'ın gözleri hâlâ kapalıydı. "Ama?"

"Ama hâlâ önceki durumunu koruyorsa bu yükü güvenle taşıması mümkün."

Yine sessizlik. Obi-Wan başını salladı. "Kayıp aracı bulacağınız yer burası."

Mühendis yutkundu. "Vekil Duris," dedi. "Oraya gitmek de ayrı bir mesele. Eğer bu kişilerin merkezi bilgisayara da sızdığını varsayıyorsak araçların yönünü değiştirmek için yapacağımız her hareketi görürler. Bu da ana yol dışında hareket etme şansımızı azaltır. Bir saldırı timinin oraya varması saatler sürer. Ne kadar zamanımız var?"

Obi-Wan ona baktı. Duris alt dudağını çiğniyordu. Eğer bunu yapan Desert Wind ise kaçırılanların yaşamı için endişe etmek yersizdi. Desert Wind daha önce de adam kaçırmış ama soğukkanlılıkla kimseyi öldürmemişti. Bu onların tarzı değildi. Ama kaçırdıklarını götürecekleri çok daha uygun yerleri önceden hazırladıklarına şüphe yoktu. Sonrasında ne olacağını da kimse bilemezdi.

Tabii ki bunu yapanın Desert Wind olmaması ihtimali de vardı. Cestus'ta yanlış bilgilendirilme hayatın ayrılmaz bir parçasıydı...

Obi-Wan'a tekrar baktığında bu muhteşem adamın Cestus'taki tüm bilgisayarların yapamadığını yapabileceğinden bir an bile şüphe etmediğini fark etti. Aklının ve gizemli Güç'ün sayesinde Obi-Wan kayıp Aile üyelerini bulmuştu. Dünden beri şahit olduğu şeylerin yanında tahta geçtiği zamandan beri olan olayların tümünün toplamı bile hiç kalırdı.

"Haklı olabilirsin," dedi. "Zamanımız yok ve sıradan metotlar işe yaramaz. Üstat Jedi, bir planınız var mı?" bunun sorarken bir şekilde olduğunu da tahmin ediyordu.

"Güvenlik görevlilerine emin olana kadar ateş etmemelerini emredin," diye mırıldandı Obi-Wan.

"Ne yapacaksın?"

Obi-Wan dramatik etki için bir an durdu ve ardından cevap verdi. "Etkileyici bir şey."

Yük vagonları ve mekikleri, yolcu araçları, kazı makineleri ve tamir droidleri sanki büyük bir organizmanın yaşayan parçalarıymışlar gibi bu labirenti andıran yolların arasında vızır vızır işliyordular. Cestus bedeninin hücreleri ve teknoloji kovanının dron'larıydılar.

Ve bu araçlardan birinin üzerinde, yıllarca süren eğitimin sağladığı kaslar ve sinirle orada çömelmiş olan Jedi Şövalyesi Obi-Wan Kenobi duruyordu. Tüm keskin ve ani dönüşlere, hızlanıp yavaşlamalara rağmen evrenin ritmini ve görünmez akıntılarının dalgalarını bilerek bulunduğu yeri korumayı başarabiliyordu.

Odasına dönen Obi-Wan, uzun süren uykusuz gece boyunca tüm mekik sistem görüntüsünü ezberlemişti. G'Mai'nin huzurunda bu araştırmasını sunarken birkaç dakikadan fazla harcamamıştı. Onu çalışırken saatlerce izlemiş olmalarına rağmen yine de yapmaya kalkıştığı bu şey onlar için çok etkileyiciydi. Gizli pratik ve bilgiyle sonraki eylemleri mucize gibi görünecek ve duygusal olarak – özellikle de Quill'in– dengesini bozacaktı.

Ama önce gerçekten bunu yapması gerekiyordu, bunu yaparken diğer araçlardaki sensörlerin de kendisini takip ettiğini biliyordu.

Araç yavaşlamaya başladı ve sola döndü. Bilinçli düşüncenin çok ötesindeki içgüdülerine kulak vererek sonraki aracı görmeyi bile beklemeden sıçradı.

Bir an için Obi-Wan tünelin duvarına yapışık kaldı, sonra da diğer bir magcar kendisine doğru gelirken oluşan hava şokunu fark etti.

Saydam çelik duvarları bir an için de olsa bir tür yer altı canavarının büyük ve parlak gözlerine benzemişti. Datapad'leriyle uğraşan ya da başkalarıyla sohbet ederken bir anda tünelin tavanındaki adamın farkına varan yolculara baktı, onlara doğru inerken hepsi nefesini tutmuştu. Sarı derili Xexto panikle dört kolunu da sallamış, zavallı insanın intihar etmeye çalıştığını zannederek çığlık atmıştı.

Özür dilerim, dedi Obi-Wan kendi kendine ve sonra da aracın önüne atıldı, virajı dönerken yavaşlayan araca tutunmayı başarsa da çarpışmanın etkisi nefesini kesmişti.

Tüm gücünü kullandı. Bir sonraki noktaya erişmesi on sekiz saniye sürmüştü, geçen zamanı içinden sayarken hayretle ona bakan yolculara gülümsemeyi de ihmal etmedi.

Herhangi birinin şaşkınlıktan başka bir tepki vermesine fırsat tanımadan uzaklaşmıştı bile.

Obi-Wan ellerini ve ayaklarını dayayarak tavan ve duvar arasındaki köşede durdu. Burada ana yolu kesen bir kargo tüneli vardı ve on saniye sonra uğuldayarak kendisine gelen şeyi duydu, sonra da kendisine ulaşmasından sadece birkaç saniye önce parlayan tek bir göz gördü. Yük vagonunun içine atladı. İçindeki kaya yığını öylesine dikti ki az daha kayıp altlarındaki rayın üzerine düşüyordu. Tutacak bir şey aradı, buldu, kaybetti ve tekrar buldu. Suni tornado Obi-Wan'ın bacaklarını dışarı doğru savuruyordu ve çok geç olmasından hemen önce onları içeri çekmeyi başardı. Sağ topuğu duvara vurdu, sırtüstü araca yapıştı, bir elini bırakmak zorunda kaldı, sonra toparlanıp yeniden tutundu.

Rüzgar şiddetliydi ve bunun için elinden gelen bir şey yoktu. Cestus bilgisayarlarının onun sistem

kinetiklerinin Güç temelli analizlerini biçimlendirdiğini biliyordu ve doğru olduklarını da görmüştü. Şimdiye kadar sistem boyunca araçtan araca zıplayarak giden kişiyi takip etmelerini mümkün kılacak kendi programlarını da aktif hale getirmiş olmalıydılar.

O ve baş üstü monitörleri onun kritik ve şüpheli hareketler yaptığını açıkça göstermişti.

Araçtan araca zıplayarak bir kavşağa kadar geldi ve sonunda metal rayların üzerine indi. Nefes aldı, konsantrasyonunun hemen arkasında pusuya yatmış bekleyen korkusuna fırsat vermedi.

Zamanlama. Zamanlama.

Obi-Wan eğildi ve magcar'ın üzerinde normal hızda yol aldığı metal yola dokundu. Araç geliyordu. Başka plan yapacak zamanı yoktu. Devam etmekten başka şans yoktu. Hava basıncı bir dalga gibi ona çarptı, itinayla inşa ettiği zihinsel bariyerleri yıkıp geçti.

Şimdi. Obi-Wan döndü ve tünel boyunca elinden geldiğince hızlı şekilde koşmaya başladı; ikaz sirenlerini duyabiliyordu. Son anda zıpladı, son gücünü de bedenini hızlandırmak için kullandı ve havada takla attı.

Bir an için bedeni Güç'ün akıntısında yol alan etten ve kemikten bir vasıta gibi hızlı gitmişti. Obi-Wan'ın hızı magcar'ın hızına yakın hale gelmişti. Kendini toparladı, nefes alışını dengeledi ve çarpışmanın etkisini absorbe etmek için kollarını açtı. Sanki vücudundaki tüm nefesi bir anda verdi, ama bu nefes verme onu çarpışma etkisinden koruyup hayatta kalmasını sağlayan yegane şeydi. Eğer magcar'ın hızına erişemeseydi...

Tutmak için dönmeseydi...

Eğer nefes verişinin zamanlaması mükemmel olmasaydı...

Araca yapışır ve küçük parçalara ayrılmış olurdu. Obi-Wan hâlâ aracın üstüne doğru çıkmak için mücadele ediyordu, sonunda başardı ve dinlenmek için bu fırsatı değerlendirdi.

Konsej salonunda kaçırılmamış olan Beş Aile üyeleri tüm bu gösteriyi hayretle izlediler. "Bu Jedi'lar ne tür yaratıklar böyle?" diye fısıldadı Llitishi, kırışık ve terli mavi kaşlarını çatarak.

"Bilmiyorum.. ama bizim tarafımızda olmalarına gerçekten sevindim," dedi yaşlı Debbikin, oğlunun güvende olduğunu umarak. "Sanırım konumumuzu tekrar ciddi şekilde gözden geçirmeliyiz." Aynı fikirde olan mırıldanmalar yükseldi, ardından da daha fazla bilgi edinebilmek için sensörleri kurcalamaya başladılar.

Magcar, gücünün kesilmesinden bir saat kadar sonra şaft zeminine oturdu, yolundan çıkarılan araçtaki moraller gittikçe düşmeye devam etti. Beş Aile'nin kaçırılan liderleri, onları kaçıran kişiye katılan üç Desert Wind hakisi giymiş haydudu korkuyla izlediler. Yabancılar kendi aralarında bir şeyler konuştular, sonra da gittiler. Anlaşılan yakaladıkları kişileri en kısa sürede buradan götürmek istiyorlardı.

"Bize ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye fısıldadı Leydi Por'Ten.

"Bekle," dedi maskeli bir Desert Wind askeri. "Göreceksin." Kara gözlü Nautolan bir şey söylemedi.

Başta kurtarılacaklarını zannetmişlerdi ama yabancıların tünel sensör ve monitörlerini karıştırmak için elektronik karıştırıcılar yerleştirdiklerini görünce bulunma ihtimallerinin ne kadar zayıf olduğunun farkına vardılar.

Adamlardan biri aracın dışında devriye geziyordu, ikisi de aracın içinde Nautolan'la birlikteydi. Genç Debbikin dışarıdaki adamı izledi. Aracın etrafında ileri geri yürüyordu... sonra çekip gitti. Bir an karışıklık oldu ve ardından adam geri geldi. Peki... acaba aynı adam mıydı? Yanılıyor muydu yoksa dışarıda kısa süren bir mücadele mi yaşanmıştı?

Umutlanmalı mıydılar bilmiyorlardı. Yine de...

"Ve şimdi -" diye söze başladı en uzun boylu Desert Wind haydudu. Ama sözünü bitirmeye fırsatı olmayacaktı. Kara bir ilmik aniden boynuna dolandı. İp gerildi ve adamı acil çıkış kapısından aracın çatısına doğru çekti, adam parmakları boynunda çırpınıp çığlık atıyordu. Nautolan aniden döndü, hırlıyordu.

Pelerini çevresinde yırtıcı bir kuşun tüyleri gibi savrulan Obi-Wan Kenobi aracın içine girdi. Esmer Desert Wind askeri onu ilk gören oldu, dolayısıyla ışın kılıcıyla ilk tanışan da o olmuştu. Sendeledi, ceketinin omuz kısmı tütüyor ve kıvılcımlar saçıyordu.

Nautolan rakibine baktı, rehineleri çoktan unutmuştu bile.

"Jedi!" diye gürledi Nautolan.

Obi-Wan gözlerini kıstı, saraydaki kibar hali çok gerilerde kalmıştı. Bir anda büyükelçiden ölümcül bir savaşçıya dönüşmüştü. "Nemonus," dedi ve devam etti, "Kanla diplomasi yapmaya kalktığımı ilk görüşüm değil."

"Son da olmayacak," diye bağırdı Nautolan. "Ama son kez işime burnunu sokuyorsun."

Tek kelime daha etmeden ikisi birbirine saldırdı ve düello başladı.

Hayatta oldukları müddetçe bu araçtaki kadın ve erkekler bu şahit olduklarını asla unutmayacaklardı. Nautolan elindeki parlak kırbacını maharetle kullanıyordu, sanki canlı bir varlık gibiydi. Ama ne yapmaya kalkarsa kalksın Jedi ondan bir adım öndeydi.

Jedi'ların tabanca yerine neden kılıç kullandıklarına dair pek çok yorum yapılmıştı. Böyle kısa

menzilli bir silahın dezavantajları herkesçe biliniyordu. Ama önlerinde cereyan eden bu çatışmayı izleyenler başka bir şeyin de farkına varmıştı, Obi-Wan'ın ışın kılıcı sanki onun bedeninin bir parçasıymış gibi hareket ediyordu, gizemli Güç'le kutsanmış ışıldayan bir kol ya da bacak gibi.

İki rakip sanki birbirinin tam dengiydi. Işın kırbacının daha uzun olmasının avantajlı olduğu düşünülebilirdi ama böyle kapalı bir alanda bu geçerli değildi. İlginç olan Nautolan'ın kırbacı oradan buradan kıvılcımlar çıkarır, duvarlardan levhaları söküp vurduğu yeri kavururken izleyenlerden hiçbirine en ufak bir zarar gelmemesiydi. Nautolan çok saldırgandı. Yüzü çatışmanın stresiyle iyice gerilmişti, garip dillerde küfürler ediyordu, bedeni sanki kemiksizmiş gibi ve imkansız şekilde hareket etmekteydi.

Jedi sonunda pes edecekti. Kaçıp kendisini kurtaracaktı. Kimse böyle bir saldırgana uzun süre direnemezdi.

Ama Üstat Kenobi yılmadı. Işın kılıcı bir çöl yıldırımını gibi çakıyor ve kırbacın her hamlesini savuşturuyordu. Nautolan'ın hızı ve vahşeti Jedi'ın soğukkanlılığı ve kararlılığıyla dengeleniyordu. Sıçradılar, çömeldiler, dar alanda birbirlerinin etrafında döndüler, öyle ters taklalar attılar ki sanki tavanda baş aşağı yürüyormuş gibi göründüler izleyenlere.

Diğerinin savunmasını ilk çökerten Üstat Kenobi oldu. Kırbaç, ışın kılıcını son anda güçlükle engelleyebilmişti. Nautolan'ın kolundaki kumaşta bir yanık izi belirdi. Yabancımanın yüz ifadesindeki ani değişimin farkına vardılar. Nautolan hırladı ama bu sefer yüzünde korku vardı. Jedi kazanıyordu! Üstat Kenobi artık ışın kırbacı meselesini çözmüş ve sonuca doğru gidiyordu.

Nautolan geri çekildi, tekrar saldırmak için enerjisi topluyor gibiydi. Sonra da hayret edilecek bir hızla sanki bir çocuğu kaldırır gibi yaralı Desert Wind askerini kaldırdı. Nautolan tavana sıçradı ve gözden kayboldu. Önce uzaklaşan ayak seslerini duydular, sonra da sessizlik.

Üstat Kenobi onlara döndü, yüzündeki savaş maskesi kaybolmaya başlamıştı. Eğer o söze başlamasa diğerlerinin en az bir saat daha çıtı çıkmazdı. "Yaralı var mı?" diye sordu.

Quill güç bela kelimeleri bir araya getirdi. "Hayır! Bu inanılmazdı! Jedi'larla ilgili çok şey duymuştum ama... Size teşekkür etmek istiyorum! Çok teşekkürler."

Üstat Kenobi onu görmezden geldi ve her birini tek tek kontrol edip iyi olup olmadıklarına baktı. Sonra da araçtaki kontrol cihazını inceledi ve ardından da kapattı. Droid sanki uykudan uyanmış gibi kendine geldi. Kenobi'ye baktı. "Ah! Üstat Jedi! Sanırım beni çalıştıran sizsiniz."

"Doğru."

"Emirleriniz."

"Başkente geri dön."

"Derhal, Efendim."

Droid işinin başına geçti. Kurtulan rehinelere sevinç içerisindeydi – hatta Quill'in bölmeli gözleri bile hayranlıkla ışıldıyordu. Genç Debbikin kurtarıcısının cübbesinin ucunu çekti. "Üstat Jedi," diye sordu. "Size borcumu nasıl ödeyebilirim?"

Jedi gülümsedi. "Babana görevinin ne olduğunu hatırlamasını söyle," dedi.

Başkentin yüz kilometre güneydoğusunda, dağların derinliklerinde çılgın bir kutlama yapılıyordu. Herkes coşmuş dans ediyor ve kakhaha atıyordu.

Nate keyfi yerinde bir kayaya yaslanmıştı. Operasyon sorunsuz sona ermiş, can kaybı olmamıştı. General Kenobi'nin attığı kement yüzünden boğazı biraz yanıyordu ama boynuna daha önce koydukları gizli destek harika iş görmüştü. OnSon'un Desert Wind üniformasının omzundaki ilave korumada onu General Kenobi'nin savurduğu ışın kılıcından koruma görevini gayet iyi yerine getirmişti. Suç lordu Trillot'tan istihbarat elde edilip iletilmesi, bilginin değerlendirilip bir plan oluşturulması, taşıma, güvenlik sistemine sızılıp aracın yönünün değiştirilmesi, Beş Aile'nin gösterdiği direnişi bastırmak için bitmiş durumdaki Desert Wind'in yeniden canlandırılması ve sonuçta gerçekleşecek kaçağın daha etkili görünmesi için General Kenobi'yle sergilenen sahte düello...

Her adım pürüzsüz şekilde ifa edilmişti.

Üstelik bir avantajı daha vardı, aracın tepesinde dururken iki Jedi arasındaki düelloyu görme şansına da erişmişti. Nate önceden silahsız dövüşle ilgili her şeyi bildiğini sanırdı. Ama şimdi onlarla kıyaslandığında kendisinin bir sokak serserisinden farkı kalmadığını düşünüyordu.

Nate, Jedi'larda askerleri hayatta tutan bir şey olduğunu biliyordu. Keşke onun hakkında daha fazla şey öğrenebilseydi.

Ama nasıl? Bu düşünce aklını karıştırıyordu, arkasına yaslanıp yıldızlara baktı, zihninde ışın kılıcı ve kırbacının her hareketini büyük bir keyifle tekrar tekrar canlandırdı.

Sheeka Tull Spindragon'u güvenli uzaklıktaki bir yere indirdi ve çift ayın ışığı altında kampa yürüdü. Cestus'un altı büyük şehriden üçünü birbirine bağlayan kavşak noktalarına yaptığı yorucu yolculuğu henüz tamamlamış, yer altı tünellerinden taşınması yasak olan uçucu maddeleri ulaştırmıştı.

Tanıdık, koyu yeşil gözlü ve miğfersiz bir yüz ona doğru yaklaştı ve el salladı. "Ah, Sheeka. Seni görmek ne güzel."

Koyu derisinden kaslı vücuduna kadar her şeyi tanıdıktı ama yine de ona şüpheyle baktı. "Sen Nate değilsin," dedi, oysaki askerinin günlük giysisinin üzerinde herhangi bir rütbe ya da işaret yoktu.

Forry şaşırıldı, sonra da en masum haliyle sordu.

"Başka kim olabilirim ki?"

Sırıttı ve işaret etti. "İyi deneme. Onun çenesinde bir yara izi vardı. Senin yok."

Sirty, Forry'nin ardından çıkageldi, kardeşinin başarısız girişimine gülüyordu.

Forry de gülmeye başladı. "Tamam, tamam. Oynamayı sevdiğimiz bir oyundur bu." Başparmağını kaldırdı. "Nate kampın diğer ucunda."

"İyi deneme." Kadın onun sırtına vurdu ve yeni arkadaşını görmeye gitti. Arkadaş mı? Onlar arkadaş mıydı? Aralarındaki ilişki için herhalde bu kelimeyi kullanabilirdi. Ölü sevgilisinin klonuyla arkadaşlık. Rahatsız edici bir şey gibi görünse de bir o kadar da heyecan vericiydi.

Onu bir kayaya sırtını dayamış halde buldu, düşüncelere dalmıştı. Yaklaştığını görünce gülümsedi ve elindeki Cestus spor likörü bardağını kaldırdı.

"Neyi kutluyoruz?" diye sordu, cevabı belki de zaten biliyordu.

"Umduğumuzdan çok daha iyi sonuçlanan bir operasyonu. Hiç kimse ölmedi."

Yüzüne baktı. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Nate ona baktı. "Kesinlikle. Bu gece insan barbeküsü yapmayı bekliyordum."

Sheeka da gelip onun yanına oturup sırtını kayaya yasladı. "Güzel cevap. Eğlendiğiniz için sizi suçlayamam. Sonuçta bunun için eğitildiniz."

"Çok doğru," dedi. Bu savaş makinesinin espri yeteneğinin de olduğunu görmek onu rahatlatmıştı.

"Siz her yönüyle bir asker gibi davranacak şekilde eğitildiniz, değil mi?"

"Tümüyle."

Durdu ve ona daha dikkatlice baktı. "Peki, askerler dans eder mi?"

Yüzündeki gülümseme gitmiş ve yerine daha düşünceli bir ifade gelmişti. "Tabii ki. Jakelin bıçak dans mesafe, zamanlama ve ritim için mükemmel bir eğitimidir."

Homurdandı. "Hayır. Dans diyorum dans. Hani şu kadınla erkek birlikte."

Omuz silkti. "Birlikler dansta birbirleriyle rekabet eder. Takım ve birey olarak."

Sheeka umudunun yavaş yavaş tükenmeye başladığını fark etti. "Hiç eğlenmek için dans ettiğin oldu mu?"

Gözlerini kıstı. "Bu eğlence zaten."

"Pes ettim," dedi sonra da kolunu uzattı. "Haydi."

Önce duraksadı, sonra da ona katıldı.

Çalgıcılar flüt ve davulla oynak bir müzik çalıyorlardı. Acemiler sırıtıyor, gülüyor, konuşuyor ve partnerlerini kendi etraflarında çevirerek stres atıyorlardı. Askerler izliyor ve ayaklarıyla müziğe tempo tutuyorlardı. Arada bir aralarından birisi, yer jimnastiğiyle zenginleştirilmiş, müziğe uygun yakın dövüş hareketlerinden birini yapıyordu. Acemiler de tempo tutuyor, alkışlıyor ve tezahürat yapıyorlardı.

Bugün tam olarak ne olmuştu? Sheeka sormaya çekindi. Nate'in koordinasyonu mükemmeldi ama partneriyle uyumlu olarak nasıl hareket edeceğini bilmiyordu. Yine de hoşuna gitmişti. Hem de çok.

"Tarayıcıyla ilgili bazı şeyleri duydum," dedi masumane.

"Öyle mi?" diye sordu. "Ne dediler?" Onu sıkıca tuttu ve çevirdi. Birkaç çift daha aynısını yaptı ve ortalık daha da şenlendi.

"Beş Aile tiplerinden bazıları önce kaçırılmış, sonra da kurtarılmış."

"Kaçırma ve kurtarma mı?" dedi gözlerini açarak. "Bak sen. Heyecanlı bir şeye benziyor."

Anlaşılan bir şey söylemeyecekti. Bilmesi gerektiğini düşündü. Yine de eğlenenlerin sayısına bakılırsa işler yolunda gitmişti ve detayları herhangi bir çiftçi ya da madenciden sızdırabileceğini düşündü.

Yüzündeki düşünceli ifadeyi fark etmiş olmalıydı ve anlaşılan nedenini yanlış tahmin etmişti. "Görevimizden hoşnut olmadığını seziyorum," dedi.

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Ama öyle. Peki, neden bize yardım ediyorsun?"

"Gönüllü olarak değil."

"Peki, neyi sana karşı koz olarak kullanıyorlar?"

Cevaben gülüşü istediğinden biraz daha sert olmuştu. "Coruscant'ta bir yerlerdeki bir bilgisayarda nasıl oluyorsa galakside olmuş her şey yazıyor herhalde. İhtiyaç varmış, benim adım önlerine gelmiş, kıyak yapmak bir çalışma gezegeninde on yıl geçirmekten daha iyidir."

"Demek senin adın da listedeymiş."

Başını salladı. "Senden de bir şey gizlenmiyor."

"Umarım bu iğnelemedir."

"Bak sen," diye cevap verdi. "Her geçen dakika insanlaşıyorsun. Bir dahaki sefere de ironiyi deneyelim istersen?"

Nate ters ters bakarken o da kahkahayı bastı. "Eee... ne yaptın?"

"Kız kardeşim Devon Dört'te dini bir tarikata katıldı. Coruscant'a vergi ödemeyi reddettiklerinde onlara ambargo uygulandı. Kolonide salgın baş gösterdiğinde hiçbirinin ölmekten başka bir çıkar yolu kalmamıştı. Kimse bir şey yapamıyordu. Ben de..."

Nate başını salladı. "Sen de onlara ve kardeşine ilaç götürdün."

Sevindi. "Outer Ring'de bir yerlerden hiç susmayan bir grup velet aldım. Yine olsa yine yaparım."

"Buraya gelmene neden olsa da."

Gariptir ki sadece huzurlu hissetmiyordu ve nedense "buraya" kelimesinden hem gezegen hem de kollarına manasına geldiğini düşündü. Hmmm. "Öyle olsa da."

"Benimle, kardeşlerimle konuştuğundan daha fazla konuşuyorsun," dedi, dudakları kulaklarına yakındı. "Neden?"

"Benim ilgimi çeken sensin."

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Belki de emir vermek için eğitilmiş olan sen olduğun için. Bu seni

daha çok Jango gibi yapıyor."

Dikkatini çekmişti. "Onun yalnız olduğunu söylerler."

"Evet," dedi. "Fakat doğal bir liderdi de. Diğer zamanlarda görünmez olurdu ve anlayacağı gibi onu gören az sayıdaki kişi de bundan pek hoşnut olmazdı."

Nate'in yüzünde acı bir ifade belirdi. Aslında haklıydı.

"Ama eğer isterse bir yere girdiğinde herkes dönüp ona bakardı." Bir an için durdu. "Özellikle de ben." Sesi inceldi. "Bunlar uzun zaman önceydi. Ben on sekiz yaşındaydım. Jango da yirmi beş yaşındaydı."

"O zaman da mı kelle avcısıydı?"

Gözlerini kapattı ve anıları arasında bir yolculuğa çıktı. "Sanırım geçiş dönemindeydi. Mandalorianlar yok edildikten sonra bir iki yıl boş geçirmiş olabilir. Onunla Meridian sektöründe karşılaştım. Zırhını kaybetmişti ve onu arıyordu." Gülümsedi. "Bir yıl boyunca birlikteydik. Sonra işler tehlikeli hale geldi. Uzay korsanlarının saldırısına uğradık. Gemimizi yok ettiler ve şiddetli bir uzay savaşının ortasında bizler ayrı tahliye pod'larıyla kaçmak zorunda kaldık. Onu bir daha görmedim." Durdu. "Hayatta kaldığını ve zırhını geri aldığını duydum. Beni arayıp aramadığını bilmiyorum." Sheeka omuz silkti. "Hayat kimi zaman böyledir işte." Sesine gittikçe bilge bir ton hakim oldu.

Sonra da gülümsedi, Nate geri çekilip şaşkın bir şekilde ona baktı. "Neden gülüyorsun?"

"Bana Jango'yu hatırlatıyorsun. O da hep duygularını gizlerdi. Ama onları kafesinden çıkardığı zamanları da hatırlarım."

"Mesela?"

Daha çekici ve hoş tarafları kendini göstermeye başlamıştı ve Sheeka da bundan memnundu. Bu duyguyu bir daha hiçbir zaman hissedemeyeceğinden korkmuştu. "Eğer şanslıysan sana zamanı geldiğinde söylerim."

Meraklandığını biliyordu ve biraz da abartmıştı. Gerçekte Jango duygularını dizginleyen ve çok az konuşan bir adamdı. Seçtiği yaşam tarzı hayatta kalabilmesi için gerekiyordu.

Yaptıkları az sayıdaki konuşmadan, tüm pratik ve öldürücü bilgisine rağmen, Nate'in sıradan bir insanın yaşamına dair hiçbir bilgisi olmadığını anlamıştı. Şu ana, onu kollarının arasına aldığı ana kadar kendisine belli bir saygıyla ve mesafeye yaklaştığını düşünmüştü, bir kız kardeş gibi. Muhtemelen iki tür kadın tanıyordu: korunması ya da itaat edilmesi gereken siviller, nezaketle davranılması gerekenler; diğer tarafta da para ya da korunma karşılığı kendilerini askerlere sunan kadınlar, kullanılıp atılanlar. Her şeyi böylesine basite indirgemek son derece hatalı bir davranıştı aslında.

Ama bu sert kabuğunu bulup içinde neler olduğunu öğrenmeyi istediğini de inkar edemiyordu.

Acaba aralarındaki bağın daha da derinleşmesine izin verirse nasıl tepki verirdi? Ya da ilişkinin yönünü değiştirirse? Onu dans ve eğlenceden uzaklaştırdı. "Ya şimdi?" diye sordu Sheeka.

"Sabaha kadar bir görevimiz yok, neden sordun?"

Elini tuttu. "Haydi, "dedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Şaşırmıştı.

"Hazır durumda olmam -"

"Görevinin olmadığını söylemedin mi? Üsten çıkman yasak mı?"

"Hayır." Durdu. "Eğer çağrılırsam yirmi dakika içerisinde geri dönmem gerek. Bunu garanti edebilir misin?"

Sheeka mesafeyi ve hızlarını kafasında hesapladı. "Evet."

Engabeli arazide beş dakika süren yolculuğun ardından Spindragon'a vardılar. Nate kemerini bağlarken Sheeka da kalkış öncesi kontrollerini yapıp havalandı. On iki dakika içerisinde yüz kilometre kadar güneydoğuya gitmişlerdi. Önce görünmemek için alçaktan uçtu ve yeterince uzaklaştıktan sonra da, yolcu pod'ları ve yörünge vergisi ödemek istemeyen müşteriler arasında yük taşıyan kargo gemilerinin olduğu, standart rotaya yerleşti.

Nate altlarında dönen yüzeyi izledi, Sheeka'nın aracı uçuş tarzı hoşuna gitmişti. Aracı, onun her zaman takdir ettiği bir şey olan maharetle idare ediyordu. Bu kadın tanıdığı diğerlerinden farklıydı ve bu fark onun biraz dengesini bozmuştu. Bu duygu aslında hoşuna da gitmişti. Nate yolculuğun keyfini çıkardı, testere dişli tepelerin üzerinden uçup geçtiler ve kamptan ayrılmalarından on sekiz dakika sonra tekrar yere indiler.

Kamp bir tepenin yamacına inşa edilmişti, birkaç farklı mağara ağızıyla yüzeye doğal ve suni olarak bağlıydı. İnerken bir düzine dış dünyalı ve iki X'Ting onları karşılamaya geldi. Hepsi gülümsüyor, selam veriyor ve el sallıyordu.

"Burası da neresi?"

"Bunlar benim geniş ailem," dedi. "Doğuştan değil, seçimden gelen ailem."

"Burada mı yaşıyorsun?"

Gülümsedi. "Hayır. Daha birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz. Ama... evim buraya fazlasıyla benzer."

Şimdi daha fazla binanın farkına varmaya başlamıştı. Kamufleliydlılar ve bu yüzden de havadan görülmeleri zordu. Yerden bakıldığında da gölgelerin ve kayaların arasında görülmeleri kolay değildi.

"Neden saklanıyorlar?"

Güldü. "Saklanmıyorlar. Bizler dağları severiz ve elimizden geldiğince onunla bir olmak isteriz."

Her zamanki gibi her şeyi bir askerin gözünden görme meselesi yine karşısına çıkmıştı.

Bayırdan yüksek ve sevimli sesler gelmeye başladı. Nate döndüğünde bir grup insan kız ve erkek çocuğun gülme ve keşfetmeyle ilgili bir oyun oynadıklarını gördü. Ortalıkta isimler söyleyerek koşuyor, bağırıyorlar ve uzun gölgelerin keyfini çıkarıyorlardı.

Kaya renkli evlerin civarlarında yaşı daha büyük gençler vardı. Bazıları ona Kaminoluları hatırlatan narin ve iri gözlü X'Tinglerdi. Gençler anladığı kadarıyla yetişkinlerle birlikte çalışarak inşaat ve tamir işlerine yardım ediyorlardı.

Onları düşünürken ve hissederken izledi. Çevre onu biraz şaşırtmıştı. Yoksa onu şaşırtan Sheeka'nın kendisi miydi? Hangisi olursa olsun tüm bunlar ona hızlandırılmış çocukluğunu ve oynadıkları eğitici oyunları hatırlattı...

Bir kez daha Sheeka Tull sanki zihnini okumuştı. "Çocukken nasıldın?" Zekice. Buraya onu çocukları görüp hafızasını tazelemesi için mi getirmişti acaba?

Omuz silkti. "Eğitim. Büyüme. Serpilme. Diğerleri gibi."

"Bir sürü gezegene gittim. Çocuk oyunlarının büyük çoğunluğu çocukların kendi güçlerini keşfetmesine yarar. Bunu nasıl yapıyorsunuz? Hepinizin aynı olması gerekmez mi?"

Yine mi onunla oynuyordu? Aslında öyle yapsa da fark etmezdi. "Pek değil. Hepimizin uzmanlaşması gereken bir ana müfredat var ama onun dışında farklı alanlarda uzmanlaşıp farklı şeyler öğreniyor ve farklı eğitimler alıp farklı savaflara giriyoruz. Asla iki klon tamamıyla aynı çevrede bulunmamıştır ve bizi güçlü kılan da bu. Böylece bizler milyonlarca yaşamı aynı anda yaşıyor gibi oluyoruz. Bu ortak tecrübe bizimle birlikte büyüyor. Biz GAR'ız ve o canlıdır."

"Biraz gevşemek ister misin?" dedi, elini ona uzattı. Önce tereddüt etti, sonra telsizini kontrol edip gerektiğinde geri dönebileceği bir durumda olduğundan emin olduktan sonra onu takip etmeye karar verdi.

Güney rüzgarını arkasına alan Sheeka, Nate'i yamaçtaki bir toprak yoldan tünellerden birinin ağzına götürdü. Ağız dört metreye altı metreydi ve içeri girdiklerinde asker dışarıdaki binaların onun zannettiği gibi yaşam alanları olmadığını gördü. Alet deposu olabilirlerdi. Duvarlara dizilmiş, borulardan gelen sıvılarla beslenen parlak mantarlarla aydınlatılan büyük bir alan vardı. Bunlardan birine elini yaklaştırdığında tüm vücudunun diken diken olduğunu hissetti.

"Cestus'taki pek çok yerde dış dünyalılar hakim konumdadır. Onlara saygı duyduklarını söyleseler de X'Tingleri ilkel olarak görürler. Fakat onlardan gerçekten bir şeyler öğrenmeye çalıştığımız, bunun gibi ancak birkaç yerleşim yeri kaldı. Eğer bir şans verirsek gerçekten de onlardan öğreneceğimiz çok şey var."

Çok sayıda insan ve dış dünyalı çocuk küçük X'Ting arkadaşlarıyla ortalıkta koşturuyordu, enerji doluydular ve durmak nedir bilmiyorlardı. Mesai sona ermişti ama bazıları hâlâ aletlerle uğraşıyor ve kendi aralarında gülüp şakalaşıyorlardı.

Yaklaştığını görünce Sheeka'ya selam verdiler, Nate'e ise biraz tereddütle yaklaştılar. Ona yaklaşımlarını belirleyen şey Sheeka'nın yanında olmasıydı. Ortalıkta keskin bir koku vardı. Farklı egzotik maddelerle pişirilen yemeklerin kokusu ortalığı sarmıştı. Bu neşeli karmaşayı gariptir ki sevimli bulmuştu.

Fakat bu ilk izlenimi geçer geçmez şartlanma derhal kontrolü ele geçirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Sheeka.

Hem doğru hem de değerleri ve duygularıyla paralel bir cevap vermeye çalıştı. "Güzel bir yaşama benziyor. Kolay bir yaşam. Bir askere göre değil. Bana göre değil."

Nate onun bu tür bir cevabı kabulleneceğini düşünmüştü ama aksine Sheeka sinirlendi. "Bu sana kolay mı görünüyor? Çocuk yetiştirmek, sevmek, umut etmek. Ya sen?" Kısa ve güçlü bir kahkaha attı. "Çevrendeki her şey yenilenebilir. Gemiler, teçhizatlar, insanlar. Değiştirilebilir bir dünya. Bir şey mi bozuldu, yenisiyle değiştirirsin." Küçük ellerini sıkıp yumruk yaptı. "Ölümü düşünmeden asla evinden ayrılmazsın. Acaba çocuklarının hayatta kalıp kalamayacağını düşünmek nasıl bir şey biliyor musun? Değer vermek nedir bilir misin? Değer veren birinin gözünden evren neye benzer bilir misin? Sadece umudunu yitirmemesi için bile bir insanın ne kadar güçlü olması gerektiğini bilir misin?"

Bu öfke patlaması karşısında Nate ne yapacağını bilememişti.

"Belki... söylediklerini anlıyorum."

Sanki günlerdir bu konuşma için prova yapıyormuş gibi devam etti. "Hayatın boyunca kurmak için senin çaba harcadığın ve ailenin çaba harcadığı her şeyin çok uzaklardaki birinin verdiği kararlarla yok olup gitmesi karşısında yıkılmadan ayakta durabilmek için ne kadar güçlü olman gerektiğini bilir misin?" Bir an durdu.

"Ve senin gibi askerler."

Şimdi de onun öfkelenme sırasıydı. "Benim gibi askerler sizi korur."

"Sizin gibi diğer askerlerden."

Buna karşı çıkıp bir şeyler söyleyebilirdi ama aksine üzölmüştü ve Sheeka'nın da hiç de zannettiği kadar farklı olmadığını görmüştü. Nihayetinde o da bir dış dünyalıydı. "Hayır. Savaşı bizim gibi askerler başlatmaz. Bizler sadece başlayan savaşlarda öölürüz. Bunun için ne öövğü ne de tören bekliyoruz. Kimse adımızı bile bilmez. Aslında senin standartlarına göre zaten bizim bir adımız yok."

Yüzündeki, sesindeki ya da söylediklerindeki bir şey ööfkesini aşmayı başarmıştı, Sheeka aniden sakinleşti. "Nate..."

Sheeka elini tutmak için uzandı ama Nate elini çekti. "Hayır. Duymak istediğin bu muydu? Evet, doğru. Bizim adımız yok. Hiç kimse de kim olduğumuzu bilmez. Ama biz kim olduğumuzu biliriz. Her zaman da bildik." Doğruyu söylediği için omuzlarının dikleştiğini hissetti. Askerler her zaman birbirlerinin kim olduğunu bilirdi. "Bizler Büyük Cumhuriyet Ordusu'yuz."

Sheeka başını iki yana salladı. "Nate, üzgünüm. Seni suçlamak istemedim."

Nate'in ifadesi yumuşamadı. Sheeka gardını düşürmüştü. Şimdi saldırmak haksızlık olurdu ama bu bildiklerini söylemesine de engel değildi. "Bizim sizler gibi seçim şansımız yok. Hayatımın her evresi önceden planlanmıştır."

"Evet," dedi alçak sesle.

Nate bir adım yaklaştı, onun koyu ve güzel yüzüne baktı. "Hem ne biliyorsun? Bak sonunda ikimizin de geldiği yer aynı oldu."

Durdu. Sheeka'nın diyecek bir şeyi yoktu.

Sheeka ona baktı ama uzun süre göz göze durmayı başaramadı. Sonra aralarından koşarak geçen bir çocuk ortamın havasını değıştirdi. Üzgün şekilde gülümsedi Sheeka. "Haydi," diyerek onu tekrar mağaraya geri götürdü.

İkisi tepenin yamacında oturmuş, ayları izleyip mutlu sesleri dinliyorlardı. Sheeka ona Cestus'taki yaşamına dair bazı şeyler anlattı.

"Kısacası kimi zaman yapabileceğimiz en iyi şey beklemek ve umut etmek. Sence bunun için dayanıklı olmak gerekmez mi?"

"Gerçekten de görüldüğü gibi mi?"

Sheeka'nın cevabı yoktu, sadece yerden bir avuç çimen koparıp avucunda top yaptı ve yamaçtan aşağı fırlattı.

"Üzgünüm," dedi Nate. "Ben Cumhuriyet'i savunmak için yaşarım. Eğer bu savunma bazılarının zararına olduysa da ne bunun için ne de kim olduğum için üzölecek değilim."

Tek laf etmeden Sheeka ona biraz daha sokuldu. Sheeka tekrar konuşmaya başladığında Nate kendi düşüncelerinin bittiğini ve kendi sesinden başka hiçbir şeyin dikkatini çekmediğini fark etti. "Tüm yaptığımız hayatınızı feda etmek, hem de karşılığı olmadan. Bu kadar güçlü müsün, Nate? Basit bir mantar çiftçisi kadar güçlü müsün?"

Tekrar birbirlerine baktılar ve Nate içinde daha önce hiç hissetmediği bir duygunun kıpırdandığını hissetti: umutsuzluk. Sheeka onu asla anlamayacaktı.

Sonra öfkesini dizginlemiş olan Sheeka konuşmaya devam etti. "Hayır," dedi. "Bu benim hatam. Sorunun ne olduğunu biliyorum. Şu isim meselesi. Özür dilerim. Droidlerimi harf ve rakamlarla adlandırırdım. Kişilerin adı olur. Sizler de rakamlarınızı kısaltmaya başladınız."

"Özür dilerim," diye Nate tam söze başlamıştı ki Sheeka elini kaldırdı.

"Askerlerin gerçek ismi olur mu?" diye sordu.

"Nadiren."

"Sana bir isim vermem de sakınca var mı?"

Ona öyle bir şefkatle bakıyordu ki neredeyse gülecekti. Ama gülemezdi. Tüm bu olanlar gerçekten de komikti.

"Aklından hangi isim geçiyor?"

"Jangotat'i düşünüyorum," dedi alçak sesle. "Mandalorian lisanında Jango'nun kardeşi demek."

Güldü, ama gülmekten çok kıkırdamaya benzediğini fark etti. Jangotat. "Tabii," dedi. "İşleri kolaylaştırıcaksa sorun yok. "

Verdiği cevap onu rahatlatmıştı. "Teşekkürler. Teşekkürler, Jangotat. Aslında gerçekten de güzel bir isim," dedi ve onu dirseğiyle itti. İkisi de güldüler ve ardından sustular.

Jangotat diye geçirdi içinden.

Jango'nun kardeşi.

Güldü.

O benim.

Zırhlı nakliye gemisi dağıldı, iç kısımlarından alevler yükseldi, kirişleri soyulan bir meyve gibi kopup açıldı. Taşıdığı kargo yağmalandı ya da yandı, içindeki krediler çalındı, para ürün satın almada, rüşvet vermede ve Desert Wind mensuplarının dul yetimlerine yardımcı olmada kullanılacaktı.

Kara ve yağlı duman geminin yarılan karnından bulutlara doğru yükseldi. Elleri arkalarında bağlı olduğu halde mürettebatı Chikatlik'e doğru yirmi kilometrelik yolculuklarına başladılar. Taşıdıkları mesaj açık ve netti. Kaos kapıda

Ve düzeni ve rahatlığı seven kişiler olarak Beş Aile tabii ki kendisine bir güvenlik kaynağı arayacaktı. Ayrılıkçıların riskli ve tehlikeli olduğunu görmüşlerdi, muhtemelen de Desert Wind'le iş birliği içindeydiler. Geriye tek çare kalıyordu. Cumhuriyet'e yakınlaşmak.

"İyi gitti mi?" diye sordu yeni adıyla Jangotat.

"Fena değil," dedi Kit Fisto, elektrodürbünden bakarken. "Hiç ummadıkları anda vurup kaçacağız. Kısa süre sonra Beş Aile eski huzur ve güvenlikleri için her şeyi yapmaya razı olacak." Sözler güven vericiydi ama sanki arkalarında yatan başka bir şey vardı.

"Pek hoşunuza gitmemiş gibi görünüyor, Komutanım."

"İşe yaradığımı itiraf etmekle birlikte yine de bu tür hilelere başvurmak beni rahatsız ediyor."

Jangotat memnuniyetini gizledi. Sezgileri, yani bir askeri hayatta tutan şey, keskinleşmişti. Belki de bu Jangotat meselesi hiç de fena olmamıştı. Fırsatları değerlendirmekten korkma. Sana garip gelen şeyleri düşünmekten çekinme. Haydi bakalım, işte bir Jedi'ın hiç beklemeyeceği bir şey. "Müsaadenizle, Komutanım, ama bu tür sıra dışı bir savaşla pek çok kişinin hayatı kurtulmuş oluyor."

Hiç beklemediği şekilde General Fisto'nun yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Gerçekten de öyle, değil mi?"

"Evet, Komutanım."

General dürbününü indirdi. "Eğer bir Cumhuriyet askeri bunu ideal bir hedef olarak görüyorsa bir Jedi'ın bundan geri kalması düşünülebilir mi?"

Bunun bir Nautolan için şaka olduğunun farkına vardı ve karşılık olarak gülümsedi. Bu, anlık samimiyet havası Jangotat'e bir adım daha atması için cesaret verdi, iki günden beridir aklını kurcalayan bir şeyi sordu. "Komutanım?"

"Evet?"

"Sizle Üstat Kenobi'nin düellosundan sıradan birisi bir şeyler öğrenebilir mi?"

General Fisto koca gözleriyle ona baktı. "Hayır."

"Biraz? Azıcık?"

Uzun bir sessizliğin ardından General başını salladı.

"Belki biraz."

"Bana öğretir misiniz?"

"Nate..."

"Komutanım.." Jangotat çabukça iki yanına bakıp yalnız olduklarını gördüğü zaman devam etti.

"Lütfen bana gülmeyin."

Nautolan başını iki yana salladı. "Asla."

"Kendime isim koymayı düşünüyorum."

General Fisto'nun dişleri ışıldadı. "Bazılarının bunu yaptığını duydum. Hangi ismi istiyorsun, dikkatli ol," diye ikaz etti. "İsimler sandığından etkili olabilir."

Asker başını salladı. "Bir... arkadaşım Jangotat adını önerdi. Jango'nun kardeşi." Kendisine çıkışacağını bekleyerek sesini alçalttı. "Bunu yapmam uygun olur mu acaba?"

Kit Fisto bu sorusunun üzerine ciddi şekilde düşündü ve yaklaşık bir dakika sonra cevap verdi. "Jango çok güçlü bir kişinin ismidir. Takdire şayan bir düşman. Onun ismini taşıyan birinin yanı başımda olmasından gurur duyarım." Askerin omzuna vurdu. "Jangotat."

"General Kenobi'ye siz bildirir misiniz? Kardeşlerime zaten söyledim."

Nautolan'ın kaşları çatıldı. "Peki, onlar ne dediler?"

Jangotat güldü. "Neden biz daha önce düşünmedik dediler."

Kit Fisto ona sanki artık daha farklı bakıyordu. "Halkım için isim koymak çok ciddi bir olaydır," dedi. "Hediye verme gibidir."

"Bunun nedeni -"

General elini kaldırdı. "Bana neyi öğrenmenin mümkün olabileceğini sormuştun. İşte sana hoşuna gidecek bir şey. Sana ve kardeşlerine Güç'e hassas çocuklara Jedi Tapınağı'nda öğretilen temel eğitimin bir kısmını öğretebilirim."

"Fakat asla bir Jedi gibi olamam değil mi?" Bu gücenme ya da umutsuzluk olmadan sorulmuş doğrudan bir soruydu.

"Hayır," dedi Jedi. "Olamazsın. Ama kendini ve evreni her zamankinden çok daha iyi tanırsın."

İkisi de gülümsedi. Bu, iki farklı silah arkadaşı arasındaki son derece samimi bir ortamdı, değeri büyüktü.

"O zaman hemen başlayalım," dedi Jangotat.

Dört asker mağarada Kit'in etrafında halka şeklinde yere çömeldiler. "Size öğretebileceğim bir şey var," dedi Nautolan, "en küçük Padawan'lara öğretilen bir oyun. Buna Jedi Akışı derler." Durdu. "Hepiniz bunu istiyor musunuz?"

O kadar dikkatli dinliyorlardı ki Kit gülmeden edemedi.

"Pekala," dedi sonra durup düşündü. "Jedi'lar Güç'ü içinde buldukları ve kendilerini kuşatan bir okyanus gibi hissederler, akıntılarında kulaç atarlar ya da dalgalarına yön verirler. Sıradan bir kişi için yaşam bir okyanus değil de daha ziyade bir akarsu gibi algılanır. Bunu anlayabiliyor musunuz?"

Yavaşça baş salladılar.

Bedeniniz, acı, öfke ve korkunun izlerini biriktirir. Onları dokularınızda hapseder, böylece sizi gelecek sefere şartlandırarak tekrar zarar görmekten korur.

"Yara izi gibi mi?" diye sordu Forry.

"Aynen öyle," dedi cevap olarak. "Yumruk gibi sıkıdır. Sizi sarmalar ve yönlendirir. Eğer miktarı çok artarsa bir zırh haline gelir. Ama Jedi'lar zırh giymez. Zırh hem korur hem de engeller. Jedi kendisini tümüyle evrenin akışına bırakmalıdır. Bu yaralardan bazılarında nasıl kurtulacağınızı size öğretebilirim. Onları moloz olarak düşünün, enerji nehrinin önünü tıkayan molozlar. Onlara çarpmak yerine öfke ve korkularınızın etrafından geçip gitmeyi öğrenin. Bunu yapmayı öğrendiğinizde nehri molozları silip süpürmek için kullanabileceğinizi de göreceksiniz, kendi yatağına sığmayacak ve enerji akışı artacaktır."

"Ama nasıl?"

Düşüncelerini aktarabilmenin kolay bir yolunu aradı. "Fiziksel eylem nefes alma, hareket ve uyumun bir sonucudur. Diğer bir deyişle, nefes alma diyaframın ve omurganın hareketiyle gerçekleşir. Hareket nefes alma ve uygun duruşla sağlanır. Uyum ise nefes ve hareket arasındaki koordinasyonun sonucudur. Diğer bir deyişle dövüş tekniklerinin talimini yaparken hem teknik öğrenir hem de fiziksel olarak kendinizi geliştirirsiniz ve sonra bunları birleştirip ortaya farklı bir şey çıkarırsınız." Kit bir yırtıcı gibi sırıttı. "Bu kadar teori yeter," dedi. "Uygulama vakti geldi."

Sonraki iki saat boyunca Kit onlara nefes alıp vermeyi ve ciğerlerini nasıl havayla dolduracaklarını öğretti. Nasıl çabuk kavradıklarını görünce sevinmiş ve daha fazla öğretmek için o da heveslenmişti.

Nautolan onlara iki boyutlu jimnastiği nasıl üç boyuta çevireceklerini öğretti, farklı duruşlarla yapılan statik egzersiz pozisyonları, pozisyonların dinamik dalga formlarına dönüştürülmesi ve hepsinin nefes, hareket ve uyumla bir bütün haline getirilmesi. Onlara bu egzersizleri nasıl birleştireceklerini ve farklı ihtiyaçlara göre kendi kombinasyonlarını nasıl oluşturacaklarını da öğretti.

Ama her seferinde nefes, hareket ve uyumun önemini bıkmadan tekrarladı.

Eğitim bittiğinde ter içinde ama istekliydiler ve daha fazlasını istediler.

"Hayır," dedi. "Bu günlük bu kadar yeter. Amacınızı asla unutmayın. Mesele egzersiz yapıp bazı hareketleri gerçekleştirmek değildir. Önemli olan bu egzersizler arasındaki bütünlüğü görebilmektir. Yaşam durumlar ve anlar arasındaki hareketten ibarettir. Her hareketinizi bu üç ögenin bir senfonisi olması için yapın. En mükemmel halinize gelmeye çalışın. Bütünlüğünüzü ve açıklığınızı test etmek için farklı görevleri gerçekleştirin. Sıra dışı bir savaşçı olmaya giden yol bunlardan geçer."

Chikatlik şehrinin en mahrem odalarında müzakereler farklı bir seviyeye taşınmıştı. Başkentte söylentiler dışında bir şeyler bilen çok az kişi vardı. Beş Aile yöneticileri kaçırılmıştı, maaş ödemeleri çalınmıştı, nakliye gemileri yok edilmişti, güç istasyonlarına sabotaj düzenlenmişti. Hakim olan genel hava bir an önce bir şeylerin değiştirilmesi yönündeydi. Trillot'un ininin halka açık bölümü her zamankinden daha sakindi, her zamanki neşeli ortam yerini kasvet ve sessizliğe bırakmıştı.

Saatler geçti ve bu yer altı mezarlığında neredeyse çıt çıkmıyordu.

Trillot kanepesine uzanmış, piposunu tütürerek meditasyon yapıyordu. Erkekten dişiye geçiş sürecini hızlandırmak hassas bir süreçti; bu mantar strese iyi geliyordu ve şu yaprak da yorgunluğu gideriyordu. Bir diğeri ise ruh halini dengede tutmak içindi. Fakat bir ay süren bu doğurgan dönem yine de Trillot'un canını sıkıyaya devam ediyordu. Kontrol edilemez duyguların kol gezdiği bir dönemdi bu, X'Tingler bu dönemde genelde odalarına kapanırlardı, mümkünse eşleriyle.

Ama Trillot'un böyle bir şansı yoktu! Dört gündür uyumamıştı ve şimdilik idare etse de sonunda sistemi çökecek ve komayı andıran otuz saatlik bir uykuya dalacaktı. Bu arada casusları ona şehrin her köşesinden bilgi taşımaya devam ediyordu. Bu bilgileri eleyip hangilerinin, kendi gizemli bilgi kaynaklarına sahip olan, Ventress'e teslim edileceğine karar veriyordu. Trillot'tan istediği ve onun da Quill'e gönderdiği holovid gibi...

Yine de Snoil'in şu değersiz taş meselesini açığa çıkarması can sıkıcı olmuştu. Elde ettikleri yeni bilgilere rağmen yine de en etkilisi bu yüzyıllık koz olacaktı. Bir Jedi'in bunu kullanarak neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki? Kenobi ne kadar çabuk ölürse o kadar iyi olacaktı.

Bu derin düşünceler onu uyumaktan alıkoyuyordu ama dahası da vardı, Ventress'in yatak odasının dışından neler olup bittiğine bakma isteği. Düşüncesi bile titremesi için yeterli oluyordu.

Trillot damarlarında dolaşan uyuşturucudan memnundu. Ayıkken son derece rahatsız edici olarak görünen bir şey şimdi sadece merak konusu olabiliyordu. İlginç. Ventress istediği zaman kendisini en güçlü Jedi'dan bile gizleyebiliyordu. Fakat Trillot'u öyle hakir görüyordu ki uyuyan zihninden en çirkin rüyalarının sızmasına bile izin veriyordu.

Trillot bir nefes daha çekti ve yeşil gözlerini kapattı. Karanlık yerine ateş ve kandan bir fantezi tekrar tekrar gözünün önünde belirdi.

Savaş gemileri yükselir.

Kuleler yıkılır.

Cumhuriyet dağılabilirdi, Ayrılıkçılar tüm galaksiyi sarsacak bir dalgayı tetiklemiş olabilirdi. Değil kâr etmek, hayatta kalmak bile zorlaşabilirdi.

"Ateş ve kan," diye fısıldadı.

Obi-Wan konsey salonundan içeri girdiğinde kendisini saatlerdir süren tartışmaların içerisinde buldu. Hafifçe gülümsedi. Yer altındaki kaçırma ve çatışma olayının ardından tartışmaların ana

konusu artık Cumhuriyet'in istediklerini yapıp yapmamak değil de en kısa sürede nasıl yapabilecekleri olmuştu.

Bunu buraya gelmeden önce de biliyordu. Jedi'ların kendine has araçları vardı. Özellikle cebinde bolca para olan böyle bir Jedi'ın.

"Evet, beni çağırmışsınız?"

Snoil yuvarlak konferans masasında yöneticilerin karşısına oturmuştu, yarım düzine holo doküman havada duruyordu. Obi-Wan'a işaret etti. "Gelişme sağladık. Şansölye'nin şartlarını kabul ettiler."

Rahatlatıcı bir haberdi. Bu tatsız olayları ne kadar çabuk sona erdirirse o kadar iyi olacaktı. "Mükemmel."

Koca salon duvardan duvara Beş Aile temsilcileriyle doluydu. Sadece en üst seviyedeki yetkililer değildi – üç düzine ya da daha fazla alt seviye Cestus Cybernetics yöneticisi de orada hazır bulunuyordu, dokümanlara bakıp konuşuyor ve tartışıyorlardı. Dokunmatik ekranlardan parmak izleri vasıtasıyla istedikleri belgeleri anında alıyor ya da gönderebiliyorlardı.

Obi-Wan'ın önündeki hava titredi ve holo doküman belirdi. Snoil'e döndü. "Bunu onayladın mı?"

Vippit'in kollarındaki yorgunluktan beliren kırışıklıklar dikkatini çekti ve Snoil'in günlerdir bu görüşmeleri yapmakla meşgul olabileceğinin farkına vardı. "Kesinlikle."

Obi-Wan, Cumhuriyet'in temsilcisi olarak imzaladı, fazlasıyla memnun olmuştu. O ve Duris güldüler. "Şansölye kontratı okuduğu zaman onaylayacak sanırım. Eğer başka bir sorun da çıkmazsa sonunda bir anlaşmaya vardık demektir."

"Yakın zamanda olacağını zannetmem, Üstat Jedi," dedi. Duris'in avukatlarından biri Obi-Wan'ın önüne bir datapad'i koydu. "Ve şimdi Üstat Kenobi bu belge için imzanız gerekiyor -"

Aniden ve uygunsuz şekilde Quill içeriye daldı, başının üzerinde dikdörtgen şeklinde bir holokart sallıyordu, sanki evrenin tüm sırları içinde saklıydı. Bölmeli gözleri ışıltı ışıltıydı.

"Durun! İşlemleri durdurun! O dokümanı sakın imzalama."

Duris şüpheyle Quill'e baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

"İstersen bunu Jedi'ımıza soralım." Kartı zafer kazanmış edasıyla datapad'ine yerleştirdi. Birden bire tanıdık bir görüntü havada belirdi. Standart bir güvenlik kamerasından alınmamıştı – tüneldikilerin tamamı devre dışı edilmişti. Anlaşılan bu görüntü olay yerine Kenobi'den önce varan başka birisi tarafından kaydedilmişti.

Obi-Wan'ın boğazı kurudu. Bu nasıl olmuştu? Ve bu gizli kişi nasıl olmuştu da varlığını gizleyebilmişti?

Tüm sorulara verecek bir cevabı yoktu. Ama ne göreceğini ve bunun felakete yol açacak sonuçlarını gayet iyi biliyordu.

Oynayan görüntüde bir Desert Wind savaşçısı görünüyordu. Bu açıdan bakıldığında Jedi'la asinin arasındaki düellonun düzmece olduğunu anlamak hiç de zor değildi, ışın kılıcı hedefinin çeyrek metre

uzağından geçiyordu. Yabancı çöküyor ve kollarını numaradan açıyordu. Obi-Wan bir hamle daha yaptı, bunun sahteliğı diğlerinden daha aşıkardı. Sanki salondaki herkes buz kesmişti. Kimsenin çıtı çıkmıyordu.

Bu felaketin bir tarifi yoktu. Belki de görevleri en başından beri birileri tarafından biliniyordu. Bu bilinmeyen kişi ya da kişiler onları saf dışı etmek için en uygun zamanı beklemiş olabirlerdi.

Obi-Wan'ın aklına diyecek tek kelime gelmiyordu.

"şimdi anladım," dedi Leydi Por'Ten, "Jedi'ların nasıl itibar sahibi olduklarını."

G'Mai Duris olduğu yerde kalmıştı, ikincil kolları sinirden titriyordu ve öfkeden rengi solmuştu. Tüm vücudu sanki nöbet geçirir gibiydi. "Derhal buraya terk et," dedi.

Ne diyeceğini bilemiyordu, bir çıkış yolu, diyecek bir şeyler düşündü. "G'Mai -" diye söze başladı.

Kendine çekidüzen verip olabilecek en haşmetli duruşuyla konuştu. "Vekil Duris diyeceksin." Sesi kutup rüzgarı gibi yakıyordu. "Sen Jedi. Diplomasıyla kazanamadığını korkuyla kazanmaya kalktın. Sahtekarlıkla." Son kelimeyi vurguladı.

Obi-Wan rol yapmayı bırakıp olabildiğince açık şekilde açıklamaya çalıştı, zaten kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. "Eğer müzakereler olumlu şekilde sonuçlanmazsa savaşa girmeniz kaçınılmaz olacak."

"Çoktan sonuçlandı," dedi Duris, üzüntüyle kanatlarını çırptı. Tam anlamıyla bir çıkmaza girmişti, ona karşı duyduğu tüm minnet duygusu yaptığı bu kalleşlikle uçup gitmişti. "Yıkımı, ihaneti ve umudun ölümünü gördük zaten. Eğer bu savaş değılse o zaman ne olduğunu bilmiyorum demektir." Öfke ve daha da kötüsü korkuyla titriyordu.

Sonraki sözleri daha zayıf ve kısıktı. "Sana güvendim. Güvenmiştim.." sonra Duris kendisini topladı. "Git. Hâlâ fırsatın varken."

Obi-Wan başını eğip gözleriyle çevresine baktı. Zevkten dört köşe olmuş şekilde onu izleyen Quill'i gördü.

Bu darbe acaba ona hangi taraftan inmişti? Salondan çıktı, Snoil de onu takip etti. Aklında kalan son görüntü tahtında oturan G'Mai Duris'ti. Bu olayın en korkutucu sonucu ne kapıdaki savaş ne de aşağılanmaydı. Kendisine inanıp güvenmiş iyi birine verdiği kişisel zarardı en kötü olan. O herkesten fazla tehlikenin farkına varmıştı ve şu anda da ihanet ağının tam ortasında duruyordu. Onu, güveneceği hiç kimse olmadan yapayalnız bırakmıştı. Tek başına.

Ventress odasına geldiğinde Trillot başta gerildi ama daha sonra keyfinin yerinde olduğunu görünce o da rahat bir nefes aldı. "Demek bitti ha. Jedi gidiyor mu?"

Ürkütücü soğuk gülüşüne rağmen Ventress başını iki yana salladı. "Dönmeyi deneyecek. Onu tanırım."

"Casuslarıma göre-"

"Onları boş ver," dedi küçümseyerek. "Şimdi sıra Beş Aile'de. Quill onlara eğer Kenobi durumu Şansölye'ye bildirirse Cestus Cybernetics'in işinin biteceğini söyledi. Sanırım onların buna izin vermeyeceğine güvenebiliriz."

Bir Jedi öldürmek mi? Trillot kendini nasıl bir işe bulaştırmıştı böyle? Şikayet etmek için çok geçti artık. Konfederasyon'a yardım etmeye karar verdiği güne lanet etti, Jedi'a ihanet ettiği güne. Aslında doğduğu güne lanet etse herhalde bu durumda daha uygun olacaktı.

Obi-Wan ve Doolb Snoil'i uğurlamak için şeref kıtası havalimanında hazır değildi. Fakat kısa süre önce yaşanan gelişmeler dikkate alındığında Jedi gezegenden ayrılmasına izin verildiği için bile şanslıydı.

Onlara hava limanına kadar eşlik eden muhafızlar gidecekleri yere varana kadar tek kelime etmemişlerdi. İçlerinden biri konuşacakmış gibi döndü, sonra da durup yere baktı. Başını iki yana sallayarak uzaklaştı.

Obi-Wan rampadan yukarı Cumhuriyet gemisine çıktı. Arkasından Snoil yerde ince bir sümük izi bırakarak geliyordu. "Obi-Wan," dedi. "Ne oldu?"

"Emin değilim, dostum," dedi, kapı arkasından kapanırken, sonra da oturup kemerini bağladı. Akı hâlâ başka yerdeydi. Bir terslik vardı, buraya geldikleri ilk andan beri bir şeyler ters gidiyordu. Hayır. O zamandan değil. Ama her şey varmalarından kısa süre sonra dağılmaya başlamıştı. Bunu başlatan neydi? Bilmiyordu. Keşke o görüntünün kaynağının kim olduğunu bilebilseydi. Hukukçuya döndü. "Coruscant'ta," dedi, "bildiğin her şeyi anlat. Elinden geleni yaptın. Tüm hataların sorumlusu benim -" durdu, birden aklına bir şey geldi. "Ya da belki de -"

"Ne?"

Obi-Wan iç çekti. "Bilmiyorum ama bir şey hissediyorum. En başından beri benim idrakimin dışında bazı faktörler söz konusu. Bir şeyi kaçırdım ve o, her şeyin gidişatını değiştirdi."

"Olur şey değil," dedi Snoil. "O kadar emek ve plan. İşlerin bu kadar ters gidebileceğini hayal bile edemezdim."

Obi-Wan başını iki yana salladı ama bir şey söylemedi. Keyifsiz arkadaşını rahatlatacak bir sözü yoktu. Bu her yönüyle tam bir felaketti.

Xutoo gerekli hazırlıkları yapar yapmaz gemi havalandı. Gemi yükselirken Obi-Wan da Snoil'e döndü. "Kararımı verdim," dedi. "Artık Cestus senin için güvenli bir yer değil. Sen gideceksin ama ben kalmalıyım. Buradaki işim henüz bitmedi. Üstat Fisto'nun yanına gideceğim."

Snoil kaçış pod'undaki listeyi kontrol etmeye başlayan Jedi'a hayretle baktı. "Fakat sana ayrılman söylendi. Bu direk bir emirdi ve bunun aksini yapman Dört-Dokuz-Yedi nokta Sekiz numaralı kuralın ihlali demektir."

"Bu tip inceliklere önem verecek noktayı çoktan geçtim," dedi. "Düşünmemiz gereken başka şeyler var." Son bir çabayla gülümsedi. "Elveda, Doolb. Sen iyi bir dostsun. Şimdi eve git. Artık burada hukukçuya ihtiyaç yok."

"Fakat... Efendim!"

Obi-Wan Xutoo'ya dönüp omzunu tuttu. "Onu güven içerisinde eve götür."

"Emredersiniz, Efendim."

Ardından Obi-Wan bir grup düğmeye bastı ve kapsülün kapısı kapandı. Arkasındaki duvarın içine

gömülmüş gibi görünüyordu. Kısa süre sonra hafif bir shoosh sesi duyuldu ve Jedi yola çıktı.

Gemi üst atmosfere çıkmış uzay boşluğuna girmek üzereydi. Yerdeki ve yörüngedeki tarayıcılar gelen ve giden tüm gemilerin hareketlerini takip ediyordu, fakat bu noktada iki veri seti üst üste çakıştığından izlerini gizlemek kolay olacaktı.

Önündeki kırmızı ikaz ışığı yandı, acil durum sisteminin talimat safhasına geçeceğini işaretliydi bu. Obi-Wan sistemi kapattı, bilgisayarın sesi dikkatini dağıtmaktan başka işe yaramazdı. Aracı yeteneği ve içgüdüleriyle yönetmeye niyetliydi. Kaçış kapsülleri hem elle hem de otomatik olarak idare edilebilirdi ve yerdeki işaret noktasına göre manevra yapabilirdi, Obi-Wan dikkat çekmemek için motorları ateşlemek istemiyordu, yaydıkları radyasyon kolayca tespit edilebilirdi.

Düşmeye devam etti, kapsülün ısı kalkanları ve basit aerodinamiklerine güvenerek aracın burnunu Dashta Dağları'na doğru çevirdi.

Zamanlamayı doğru yapmak zorundaydı, tarayıcıların onunla elçilik aracı arasında bir bağlantı kuramayacağı mesafeye kadar alçalması gerekiyordu. Kapsülü lisansız bir araca ait olarak düşünmelerini sağlamak zorundaydı.

Obi-Wan saniyeleri sayarken ısı da artmaya devam etti. Pod'un içi omzuna kadar çarpışmalardan korumak için kullanılan bir sıvıyla doldu. Kalkanın dışında sıcaklık binlerce dereceye yükselirken Obi-Wan da kaderinin hiç tanımadığı bir pod teknisyeninin yaptıklarına bağlı olduğunu düşündü. Bu bağlılıktan uçmaktan bile daha çok nefret ediyordu. Güç'e olan bağlılığıyla hareket etmeyi her zaman tercih ederdi. Ama kaçış yoktu. Bu sefer güvenmek zorundaydı.

Zamanı geldi. Parmakları motorları ateşleyecek düğmeye gitti ve...

Hiçbir şey olmadı.

Yer ona doğru hızla yaklaşırken o da altimetreye baktı, paniğe kapılmamak için kendini kontrol etti. Bir terslik vardı. İçinde bulunduğu metal tabut yere doğru öyle bir hızla iniyordu ki eğer çarpacak olursa geriye bir Jedi amibe yetecek kadar bile midi-chlorian kalmayacaktı.

Obi-Wan kılıcına ulaşmaya çalıştı ama kapsülün içini dolduran yoğun sıvı hareketini engelliyordu. Nihayet kılıcın kabzasını kavramayı başardığında onu vücuduna dik şekilde tutup tetiğe bastı. Sıvıdan buharlar yükseldi, onu kıvılcım ve dumanlar takip etti. Kapsül titredi, ışın kılıcının ucunun aerodinamiklere zarar verdiği yerden rüzgar gelmeye başlamıştı. Aracın dış kabuğu sıyrılırken değerli saniyeler de akmaya devam etti. Ama istediği şeyi yapmayı başardı, motorların tetik bağlantıları onun omzunun yakınındaki kapsülün gövdesinden geçiyordu. Eğer düğmeye basarak sinyal gönderemiyorsa o da ışın kılıcının enerji alanını kullanarak doğrudan tetiklerdi.

Yine bir şey olmamıştı. Tamam öyleyse... birkaç santim sola.

Tekrar denedi, kapsülde ikinci bir delik açtı. Dış kaplamanın bir bölümü de uçup gitti ama neyse ki bu sefer çalışmıştı.

Önce bir akım sonra diğeri. Neyse ki hasarlı dış kalkan sorunsuzca ayrılmıştı. Kapsül bir kabuk gibi ortadan ikiye yarıldı ve Obi-Wan küçük, saydam ve kanatlı bir kapsülün içinde kalmıştı, neredeyse hasar almaz olan mono filamanla yapılmıştı ve dış kabuktan daha sağlamdı.

Biraz sonra artık serbestti. Etrafında uçuşan metal parçalarına bakan Obi-Wan otomatik motor devreleri, kapsülü bir planör gibi sakince süzüleceği bir rotaya oturturken nefesini tuttu. Biraz sarsıntının ardından artık uzun süzülüşü başlamıştı. Hızı azalmaya başladı. Etrafında rüzgar uğulduyordu. Altında sonsuz gibi görünen çöl kahverengi ve yeşil noktalarla bezeli her yöne doğru uzanıyordu. İleride bulutların altındaki Dashta Dağları'nı görebiliyordu. Birkaç dakika içinde detayları görecektik kadar yere yaklaşmış olacaktı. Düşünmek, plan yapmak ve yaşadığı hayal kırıklığını enerjiye dönüştürmek için harcayacağı dakikalar. Obi-Wan kopup giden birkaç kapsül parçasına daha baktı. Kapsülün dışı yavaş yavaş parçalanmaya devam etti. Artık tarayıcılarda görünse de pek bir şey değişmezdi. Kötü bir şey olmayabilir de, diye geçirdi içinden. Eğer bunun arkasında biri varsa ve bilerek kaçış pod'larını bozdularsa o zaman muhtemelen gökyüzünü de tarıyorlardır. Eğer metal parçalarını görürlerse belki de numaralarının işe yaradığını düşünürler...

Her kimlerse. Ve her ne istiyorlarsa.

Doolb Snoil gemisi yükselirken ekranı kontrol etti. Cestus'un çekim gücünden kurtulduklarında rota bilgisayarları hiperuzaya atlamak için hesapları yaparken bekledi. Arkadaşı Obi-Wan'ı şimdiden özlemişti ve Şansölye'ye bu olanları nasıl anlatacağını düşünüyordu. Ne diyecekti? Bu felaketi hafif gösterecek iyi bir taraf var mıydı? Hiç sanmıyordu ama...

Xutoo'nun sesiyle düşünceleri dağıldı. "Ah, Efendim, bir sorun var." Sesinin tonunda Snoil'e tanıdık olan bir şey vardı: kontrollü panik.

"Sorun mu? Sorun mu? Üstat Kenobi sorun olmayacağına söz vermişti!"

"Bunu hesaba kattığını zannetmiyorum, Efendim."

"Ne?"

Cestus'un iki ayı arasından küçük bir gemi yırtıcı bir kuş gibi onlara yaklaştı. Küçük ve karaydı ve yapısına bakıldığında ne için yapıldığı anlaşılabilirdi. Bir savaş dronu. Avcı-katil.

Telaşa kapılan Snoil geminin varlığına bir bahane bulmaya çalıştı. Belki de Cestus'a geliyordur ve rotalarımız birbirinin yakınından geçiyordur –

Birden tüm bu iyimser yorumların ne kadar aptalca olduğu anlaşıldı. Yeni gemi onlara bir prob droidi fırlattı. Zeki silah dönerek hedefine kilitleti ve hızla yaklaşmaya başladı. Beş Aile'den sevgilerle herhalde.

Snoil avazı çıktığı kadar bağırmaya hazırlanırken Xutoo sesini sakın tutmayı başararak konuştu. "Kaçınma manevrası uygulayacağım, Efendim, ama bilemem. General Kenobi gibi davranıp gemiyi tahliye etmenizi öneririm."

Snoil'in tek dediği bu olmuştu. "Aiye!"

Gemi kaçınma manevralarına başladı. İlkine başka droidler de katılmış olmalıydı çünkü Xutoo'nun tüm maharetine rağmen aldıkları isabetlerle sarsılmaya başladılar.

"Efendim," diye tekrarladı Xutoo. "Gitmenizi öneririm."

"Hayır, kalacağım. Üstat Kenobi güvende olacağıma söz verdi."

"Sizi gitmeye zorlayamam, Efendim, ama füzeleri yanıltmak için kaçış pod'larını fırlatabilirim."

Xutoo'nun makineyi andıran sakin sesi patlamaların bile aşmayı başaramadığı Snoil'in savunma mekanizmasını aşmayı başardı. Kaçış pod'larından mahrum kalmak mı? Kendine geldi. "Hayır! Hayır! Bekle!"

Snoil panik içerisinde olabildiğince hızlı hareket ederek kaçış kapsülünün içine yerleşti. Otomatik sekans düğmesine bastı, üzgündü. Çarpışma sıvısı aracı doldurdu ve görüşünü kapattı. Bir an için güçlükle nefes aldı. Ardından dudakları acil durum borusunu buldu ve ciğerlerine hava dolmaya başladı.

Pod geminin gövdesinde içe doğru ilerlerken her yer karardı. Önce bir hız, sonra sarsıntı hissetti, sonra ortalık sakinleşti. Sanki suyun üzerinde duruyor gibiydi.

Snoil'in kontrolünde olan bir şey yoktu – her şey otomatik acil durum programı tarafından idare ediliyordu. Gözünün önünde bir ekran açıldı, görüntüde içinde bulunduğu pod'un dış görüntüsüyle birlikte ayrıldığı gemiyi terk eden diğer altı kaçış pod'unun da yola çıktığını görebilmişti.

Onlardan ikisi prob drodilerinin dikkatini çekip atmosfere doğru gitmekte olan Snoil'den uzaklaştırmayı başardı, ekranda geminin sırasıyla üç droidi de atlatmayı başardığını gördü ve morali yerine gelmeye başladı.

Ardından ekran bakılamayacak kadar aydınlandı. Işık kaybolduğunda geride sadece duman ve enkaz kalmıştı. Xutoo ve gemi yok edilmişti.

Dehşet içerisinde geri kalan pod'ların peşine düşen füzeleri izledi.

İçinde bulunduğu pod alçalmaya devam ederken Snoil korkudan donup kalmıştı. Kaçınma programı devreye girince pod'lar deli gibi dönmeye başladı. Droidlerden biri dönen pod'lardan birinin yanından geçerek doğruca onun içinde bulunduğu doğru gelmeye başladı.

Pod'ların birer birer yok edilip atmosferde alçaldıkça mavi rengi belirmeye başlayan gökyüzünden silinişlerini izledi. Arkadan gelen bir ses duydu ve daha sonra korku içerisinde bunun kendi sesi olduğunun farkına vardı, malum sona doğru giderken saçma sapan konuşmaya başlamıştı. "Hepinizi dava edeceğim. Ya da benim vekillerim yapacak o işi. Neden olduğunuz maddi ve manevi hasar yüzünden..." Sol tarafından burnunun dibinden bir prob geçti, yanıltmaya programlanmış başka bir kapsülün peşine düşmüştü. Meydana gelen patlama gökyüzünü sarıya boyayarak kendi pod'unu da sağa doğru savurdu ve tesadüfen onu peşindeki başka bir droidten kurtarmış oldu. "Az kalsın gidiyordum ya -" diğer bir kan donduran patlama daha. "Olamaz!"

Yukarı bakmak için döndü –nerenin yukarısı olduğuna karar vermeyi başardığı zaman– ve diğer bir füzenin doğruca kendisine doğru geldiğini gördü. "Hayır! Hayır! Şaka yaptım! Şikayetimi geri alıyorum! Durumla ilgili bir rapor hazırlayıp.... Aiye!"

Tarihe karışmasına saniyeler kalmıştı ki araya giren diğer bir kaçış pod'u füzenin yolunu kesti.

Snoil gözlerini kapamış, ruhunu teslim etmeye hazırды ve meydana gelen diğer bir patlama hem boyut hem de etki olarak diğer tümünü gölgede bırakmayı başardı, Snoil eğer buradan sağ çıkabilirse kabuğunu yıkamasının şart olduğunun farkındaydı.

Birden bire her şey sustu. Nasıl olup da sağ kalabildiğini hâlâ aklı almıyordu. Geriye sadece sağ salim yere iniş yapmak kalıyordu.

Kontrol panelindeki kırmızı ikaz ışığı yandı, bir seri elle kumandanın yapılması gerekiyordu. Uyarı sesi sakın bir dışının sesiydi "Patlamalar nedeniyle kapsülün otomatik sistemleri devre dışı olmuştur. Lütfen endişe etmeyin. Elle kumanda sistemi mükemmel şekilde çalışmaktadır. Lütfen aşağıdaki işlemleri size söylenen sırayla gerçekleştirin."

Kendisinden istenen şeyleri birbiri ardına yaparken bir yandan da hızla yaklaşmakta olduğu gezegenin yüzeyini izliyordu. Altimetre büyük bir hızla sıfıra doğru geri sayıyordu. "- Şimdi de dış kalkanları kapatın -" Bir düğme. "Lütfen şimdi de beş saniye içerisinde güçlerini ikinci bölüme aktaran tüm birinci güç kaynaklarını devre dışı edin -" Hangi düğme? Altimetre başını döndürüyor ve ona bakmaya bile cesaret edemiyordu. Aynı şekilde onu gökyüzünden söküp almak için ona doğru yaklaşan bir eli andıran yere de bakmayı başaramıyordu.

"Ve şimdi de lütfen motoru açın."

Sonu gelmişti. Ne yapsa akıbeti değişmeyecekti. Son anlarını yaşadığı kesindi. Kuşkusuz –

Kapsülün yan tarafına inen ani bir darbeye neredeyse Snoil'in midesi ters döndü. Motorun ateşlenmesiyle kapsül olduğu yerde sarsıldı ve dış gövdesindeki hava pembe renge çaldı. Snoil tekrar nefes almayı başardı, gözleri de deli gibi dönmeyi bırakıp normal haline gelmeye başlamıştı.

Onun aşağısında ve batısında Obi-Wan Kenobi kaçış pod'unu gölgeye çekti ve üstünü kum ve taşlarla örttü. İçgüdüsel olarak başını kaldırıp gökyüzüne baktı, bulutların arasında beyaz ve kırmızı şeritleri görebiliyordu. Şekillerden bir anlam çıkarmaya çalıştı ve sonunda ne olduklarını anlayabildi, dağılan geminin parçaları atmosfere giriyordu. Bu görevin Xutoo ve zararsız ve zeki Snoil'in yaşamlarına mal olduğunu düşününce yüreği burkuldu. Bu nasıl olmuştu? Burada karşılarında olan gizli güç neydi...?

Ardından egzozun pembe alevini gördü ve biraz da olsa rahatladı. Birisi gemiden kaçmıştı. Snoil şanslıydı ama hayatta kalabilmesi için şanstın fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Aslında bu çok iyi olmuştu, Cestus'taki işe yarar tek gelişme de buydu belki de, gelecek saatlerde her güçlü kol ve parlak zekaya ihtiyaçları olacaktı.

Obi-Wan yardım çağrısını dar şifreli bir mesaj şeklinde gizleyerek gönderdi. İki saat sonra Thak Val Zsing ve Sirty bir düzine acemiyle birlikte yanına geldi. Yarısını Snoil'i bulmaya gönderdi ve diğerleriyle birlikte Kit Fisto ve öbür askerlerin bulunduğu kampa döndü.

Kampta başarılmış bunca şeyi görmek yüreklendiriciydi. Yemek yedi, kaçıışlarının kısa hikayesini dinledi ve sonra daha ciddi konuşmalara sıra geldi. "Sorunlarımızın en küçüğü," dedi, "G'mai Duris ve Cestus'un ileri gelenleriyle yapılan müzakerelerin sona ermesidir."

"Bence de," dedi Kit. Gözleri ışıltı ışıltıydı. "Burada dönen başka dolaplar var. En başından beri birileri bizi yönlendiriyor. Operasyonumuzun ikinci safhasını yürürlüğe koymanın vakti geldi. Nate?"

Bunu yüksek sesle ve klonlara dönerek söyledi, hepsi oturduğu yerden birer birer kalkıp tekmil verdi.

Obi-Wan bir yandan yediklerini sindirirken diğer taraftan da askerlerin ritimli hareketlerini izledi. Bir zamanlar bu kesinliği rahatsız edici bulsa da artık öyle düşünmüyordu. Böyle bir kabiliyet kolay kolay göz ardı edilemezdi, planlarını olduğu kadar yaşamlarını da kurtarması mümkündü çünkü.

Hepsinden öte komandoların verdiği kesin ve doğru tekmile hayran kalmıştı.

Bittiğinde Kit Fisto'ya doğru eğildi, dirseğini dizine dayadı. "Sence," diye sordu Obi-Wan, bir dakika kadar tek kelime etmeden durduktan sonra.

"Etkileyici," dedi. "Benim yaptığım tüm hatalar bunun yanında solda sıfır kalır."

Obi-Wan doğruldu, avuçlarını bacaklarına dayadı. "Durum değişti," dedi. "Kaynaklarımız değişti, rakiplerimizin doğası da değişti. Beyler-" oradakilere bir göz gezdirdi. "- Bilinmeyen kişi ya da kişiler gemimizi yok etti ve kardeşlerinizden birini öldürdü. Bu korkunç bir eylemdir ve misliyle mukabele edilecektir."

Acemiler ve yeni ve gelişmiş "Desert Wind" artık daha güçlüydü. Tabii tutuldukları acımasız eğitim bu cılız sürüyü emirlere itaat eden ve gözünü kırpmadan ölüme yürüyecek bir grup haline getirmişti. Yine de önemli bir soru cevaplanmadan kalmıştı: Ölmeye ya da öldürmeye gerçekten de hazır mıydılar? Ateş altında kimin nasıl davranacağını bilmenin bir yolu yoktu. Ancak çatışma her aceminin göğsünde yanan şu soruları cevaplayabilirdi:

Yapacak mıyım? Yapabilir miyim?

Bu soruyu şimdi görmüştü. Ayrıca uğradıkları büyük fiyasko yüzünden gözündeki değerlerinin azalmadığını da gördü. Aslında Desert Wind'in hayatta kalan üyeleri onu, o onları kabul etmeden daha önce kabul etmişlerdi. Onu bir müttefik, içinde buldukları çıkmazı aşip daha tehlikeli bir seviyeye taşıyacak kişi olarak görmüşlerdi.

Birisi onu öldürmeyi denemişti. Birisi ona ihanet etmiş ve kullanmıştı. Duris mi? Beş Aile mi? Trillot mu?

Birisi. Ama kim? Onun ölümünden kim kârlı çıkardı?

Kendini bu sorulardan kurtarıp mevcut göreve yöneldi. "Devam edeceğiz," dedi. "Birlikte başladığımız şeyi birlikte bitireceğiz. Beni tanıımıyorsunuz ama dostlarımın gönderdiği raporlar sayesinde ben sizi tanıyorum." Gözleri ve dikkatleri onun üzerindediydi. Ama ihtiyacı olan şey kalpleriydi. "Önümüzdeki günlerde yeni durumumuzun yapısını siz de göreceksiniz ve hiçbirinizin karşılaşacağı zorluklardan yılıp, dönüp gitmeyeceğini umuyorum. Bu artık bir oyun değil. Sizden öfkenize hakim olmanızı ve elinizden geldiğince az şiddete başvurmanızı istiyorum. Mümkünse merhametli eğer değilse cesur olun."

Durdu ve kendini topladı. "Cestus'a bir diplomatik çözüm bulabilmek için geldik. Anlaşılan artık böyle bir seçeneğimiz kalmadı. Bayanlar. Baylar." Sırayla her birine baktı. "Tehlikede olduğumuzu varsayabiliriz."

Dört saattir G'Mai Duris danışmanlarının raporlarını okuyup tavsiyelerini dinliyor ve içinde bulunduğu durumu daha iyi anlamaya çalışıyordu. Cumhuriyet hileye başvurarak etki alanını genişletmeye çalışmıştı. Jedi, kovan konseyine üyelikle onu kendi safına çekmişti. Ona, Cestus Cybernetics'i yok etmesini ya da halkının yeni bir başlangıç yapmasını sağlayacağına inandığı bilgiler vermişti.

Ama bunların ortaya çıkmasıyla Obi-Wan onu bir kabusun içinde bırakıp gitmişti. Ne Jedi'i destekleyebilir ne de onun desteğini alabilirdi. Sahip olduğu bilgileri Cestus Cybernetics'i yönlendirmek için kullanamazdı. Cumhuriyet'in desteği olmadan bu bilgi onun suikasta kurban gitmesine de engel olamazdı.

Hâlâ cevaplanmamış bir soru daha vardı aklında. Nasıl olmuş da Jedi böyle gafil avlanmıştı? Quill'in Obi-Wan'ı bu şekilde tuzağa düşürebileceğine inanmıyordu. Hayır. Yeğenin yetenekleri hakkında yeterli bilgiye sahip olacak kadar onun icraatlarını görmüştü. Quill'i destekleyen biri olmalıydı? Ama kim?

Yardımcısı Shar Shar odaya girdi, mavi derisi heyecanla ışıldıyordu. "Vekil Duris!" diye bağırdı. "Haberler çok kötü!" Shar Shar bir kolunu uzattı ve makineye bir şifre girdi, görüntü değişene kadar akan verilere doğru güdük kollarını uzattı. "Bu bir dakika önce geldi."

Yörüngeye ait bir görüntüydü, aydan madenlere kadar bütün gezegeni gözetleyen dron uydularından birinden gelmişti. Obi-Wan'ın gemisinin atmosferde yükselişini izlediler. "Yer ve yörünge monitörleri arasındaki geçiş yüzünden bir an için görüntü kayboluyor. Belki şu dron gemiden -"

Ay tarafından bir şey belirdi. Siyahtı ve şekli garipti ve Duris ilk başta yanlış gördüğünü düşündü. Bir an için onu büyük bir yırtıcı kuş sanmıştı ama sonra canlı bir şey olmadığını anladı, tanınmadık dizayna sahip bir gemi.

Ama gerçekten de yabancı mıydı? Buna benzer gemi dizaynlarını Cestus Cybernetics'in geçen sene aldığı gemiler arasında görmemiş miydi? Birdenbire ortaya çıkmıştı, bir uydunun görüntüsünden kaybolurken diğerinin görüntüsüne girmişti. Şimdi hem o hem de Jedi'ın gemisi görüntüdeydi. Kara gemi, kaçınma manevrası yapmaya başlayan Jedi'ın gemisine doğru bir şey gönderdi. "Bu kaçış pod'unun içinde kim var?" diye sordu G'Mai.

"Bakayım," dedi asistanı görüntüyü ayarlayarak. "Pod'un kalkanı yok. Rahatlıkla görebiliriz. Ah! Bir insan değil... bu Vippit hukukçu."

"Demek ki gemiyi hâlâ Jedi kullanıyor."

"Belki ve-" aniden tüm görüntü bembeyaz oldu, odanın tüm gölgelerini yok edecek ve hepsini geçici olarak kör edecek derecede parlaktı.

"Bu da neydi?" diye sordu Duris ve daha cevabı almadan ne olduğunu anladı. Ne olduğunu ve daha da kötüsü ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Bilinmeyen bir güç ya da kişi Cumhuriyet gemisini yok etmişti ve onunla birlikte Şansölye Palpatine'in elçi olarak Cestus'a gönderdiği Jedi'ı da ortadan kaldırmıştı. Bundan kötüsü olamazdı.

Obi-Wan'ın hilesinin ortaya çıkması zaten elini kolunu bağlamıştı. Ama bu son yaşananın yanında kötü kelimesi bile yetersiz kalıyordu ve kalan zamanını duruma uygun yeni kelimeler bulmaya harcayacak da değildi.

Tüm öfkesine rağmen Obi-Wan'ın her şeyi Cestus'u, Cumhuriyet'in koruyucu şemsiyesi altına almak için yaptığını düşündü. Düzmece kaçırma olayı sırasında kimsenin canı yanmamıştı. Şimdi anlıyordu ki sadece Beş Aile'nin üyelerine değil en basit güvenlik görevlisinin bile hayatına verilen değer bir göstergesiydi bu. Ama böylesine ince düşünebilen bir Jedi'ı kim ya da ne oyuna getirmeyi başarmıştı? Sonunda Cestus suçlanacaktı ve Konfederasyon'dan yardım istemekten başka da seçenekleri kalmayacaktı.

Bu olayda her iki tarafın da niyetini tam olarak idrak edemese de Obi-Wan'ın yapacağı tüm hileleri bu sinsi suikastlara tercih edeceğini biliyordu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Shar Shar, yerinde duramıyordu. "Yapacak tek bir şey kaldı," diye cevap verdi. "Hayatta kalanlara yardım etmek. En azından Snoil hayatta olabilir. Derhal kurtarma işaretini araştırın!"

Jangotat ve arama timinin geri kalanı Hukukçu Snoil'in işaret sinyalinin gösterdiği yere speeder bike'larıyla gitmekteydiler. Hedeflerine üç kilometreden az kalmıştı ki Chikatlik'ten gelen kurtarma aracını tespit ettiler.

"Bir sorunumuz var, Yüzbaşım," dedi Sirty.

"Bence de, Çavuş." Obi-Wan'ın gemiden kaçacağı tahmin edilmişti ve işlerini şansa bırakmak istemiyorlardı. Kapsülü tarayıcılarla tespit edememişlerdi. Snoil'in beklenmedik inişi ise başlı başına bir meseleydi. Vippit'in kurtarma sinyali acil durum frekansı açık her tarayıcı tarafından rahatlıkla tespit edilebilirdi. Ama askerlere bir emir verilmişti: Snoil'i geri getirmek. Onu bulmaya gelen kişilerin kim ve niyetlerinin ne olduğunu bilmeye imkan yoktu. Cestus'ta eğitimli Cumhuriyet birlikleri olduğunu hâlâ gizli tutmaları mı gerekiyordu? Ne yapacaklardı?

Birbirinden kötü seçenekler arasından en az kötü olanı seçti. "Forry ve Desert Wind yollarını kesmek için kuzeye gidin. Mevzilenin ve kendinizi daha kalabalık göstermek için gerekenleri yapın. Böyle bir şeyi beklemedikleri için geri çekileceklerdir."

"Emredersiniz, Komutanım."

"Görev başına!"

Speeder bike'lardan ikisi kuzeye yöneldi. Onunla kalanlara şifreli bir mesaj gönderdi. "Hızınızı arttırarak beni takip edin."

Cumhuriyet gemisinin başına gelenler Beş Aile üyelerinin dikkatini çekmişti. Quill, Duris'in taht odasına dönmüştü ve Llitishi'nin de yolda olduğu söylenmişti. Quill nefret ve zafer duygusuyla doluydu. Onu öldürmek için bir yol bulması ne kadar sürerdi acaba? Bir ay mı? Bir hafta mı? Birkaç gün mü?

"Vekil Duris," dedi Shar Shar, üzgün şekilde bir o yana bir bu yana sallandı. "Güvenlik güçlerimiz kaçış kapsülünün işaret sinyaline yaklaşıyor ama bir sorun var."

"Nedir?"

Küçük mavi top dikkatle baktı. "Bakın." Projeksiyon alanında Dashta Dağları'nda kapsüle doğru giden birkaç küçük nokta belirdi.

"O da ne?"

"Normalde yerli göçebeler derdim, Hanımefendi. Fakat bunlar çok hızlı."

Quill homurdandı, öfkeyle kanatlarını çırdı. "Desert Wind'in Jedi'yla iş birliği içinde olduğunu biliyoruz. Gördüğümüz de bu iş birliğinin ürünü olan silahlar, Vekilim."

"Yani şimdi de Vippit'i kurtarmaya mı gidiyorlar?" başını çevirdi.

"Saldırıdan bile onlar sorumlu olabilir."

"Ellerinde böyle bir imkan yok." Duris dilini ısırıldı. Her geçen saniye işler daha da karışıyordu.

Desert Wind'in parmağı olabilir miydi? Fakat eğer başka dostları varsa, bu tür bir saldırı için gerekli teknolojiyi sağlayacak dostlar, anarşistler iki tarafı da birbirine karşı kullanıp kendilerine kim silah sağlarsa ona mı destek oluyorlardı? Madem öyle Quill o holo videoyu nereden bulmuştu? Üstelik bu nasıl bir tuzağı ve gerçekte bu tuzağı düşen de kimdi?

Duris, Obi-Wan'ın zannettiğinden çok daha dürüst olduğunu düşünmeye başlamıştı. Peki, öyleyse neden kendini savunmamıştı? Eğer güvenlik söz konusuysa neden onunla özel olarak görüşmek istememişti? Hayır, onun yüz ifadesi göz önüne geldi: sürpriz, şok, dehşet... ve utanç.

"Hanımefendi," dedi Shar Shar. "Kurtarma timine ateş açıldı."

Duris koltuğundaki ayarları kurcaladı ama görüntüyü bulamadı. "Görüntü nerede?"

Shar Shar da dron uydularını ayarlamayı denedi ama görüntüyü yeterince yaklaştırmayı başaramadığı için çöldeki birkaç parlamadan başka bir şey göremediler. "Hayır," dedi Zeetsa. "Ama Desert Wind'in kullandığına benzer silahlar kullanıyorlar."

Tabii bu hiçbir şeyi ispatlamazdı. Ama belki de tam tersiydi. Baş ağrıyordu. "Geri çekilmelerini söyle. Bölgeye daha küçük bir güvenlik timi gönder."

Diğer noktalar hareket ediyordu. Kapsüle varıp kazazedeyi kurtarmışlar mıydı?

"Çekiliyorlar!" dedi Shar Shar. Haritadaki noktalar yanıp sönmeye başladı. "Dağlara varmış olmalılar. Artık dron uydularımız hiçbir şey göremez."

Snoil kurtarılmış mıydı? Kaçırılmış mıydı? Öldürülmüş müydü? Bilgi almak için işkence mi edilmişti? Dost olarak mı karşılanmıştı? Şu anda bunlara cevap vermek imkansızdı. Ama bu cevaplar arasındaki farklılık G'Mai Duris'e koltuğuna mal olabilirdi.

Daha önemlisi Cestus'taki her canlının hayatı bu soruların cevaplarına bağlıydı.

Pek çok yönden saldıran anarşistler yüzünden Chikatlik'te dinlenmeye zaman yoktu. Saldırıları her zaman büyük bir titizlikle gerçekleştirilmişti ve hiç can kaybına yol açmazken verilen hasar da en alt düzeydeydi. Yine de her saldırıda bir sanayi tesisi hasar alıyor ve üretim yavaşlıyor ya da duruyordu. Madenler artık işçilerin gidemeyeceği kadar tehlikeli yerler haline gelmişti, araçlara sabotaj düzenleniyordu ve güvenlik güçleri küçük düşmüş ve öfkeliydiler. Duris, uçurulan her köprünün, tahrip edilen her havalimanı ve merkezi işleme istasyonunun sorumlusunun Obi-Wan Kenobi olduğunu düşünüyordu, zeki, cesur, taktik olarak farklı ve tüm yaşam formlarına saygılı.

Jedi hâlâ yaşıyor olabilir miydi?

Eğer üretim merkezlerindeki karmaşa artar ve üretim yavaşlar ya da tümüyle durursa eli kolu bağlı olacaktı. Barış istemek ya da onları koruması için Konfederasyon güçlerini çağırarak zorunda kalacak ve böylece Cestus'un idam fermanını imzalamış olacaktı. Eğer Cestus, Konfederasyon'a bağlılık bildirirse Cumhuriyet onu silah üreten düşman bir gezegen olarak kabul edecekti. Cestus'un kendini koruyacak bir filosu yoktu. Siyasi, ekonomik ve yapısal olarak çökecek ve tarih kitaplarındaki önemsiz bir dipnot haline gelecekti.

Bu zaman zarfında Vekil'in gözüne çok az uyku girmişti. Yaklaşık her beş saatte bir yeni bir rapor geliyordu, yine yanan rafineriler, kaçan güvenlik birimleri, komando birimlerine dair rivayetler – belki Desert Wind belki de başkaları– gölgelerin içinden çıkıp vuruyor, sadece ekipmana zarar veriyor ve ardından da geldikleri gibi gidiyorlardı. Nereye gittiklerini de kimse bilmiyordu.

Gece yarısı aniden Shar Shar'ın çığlıklarıyla uykusundan uyandı. "Desert Wind'i tuzağa düşürdük!" diye bağırdı. "Lütfen hemen gelin."

G'Mai hemen üstüne bir şey giyip koridordan gözetleme salonuna doğru koşan asistanının mavi bedenini takip etti.

Holo'da gördüğü yeri tanıdı: Zantay Hills'in batısındaki Kibo jeotermal istasyonu. Kibo öncelikli hedef olarak kabul edilmişti ve bu yüzden oradaki güvenlik tedbirleri arttırılmıştı. Anlaşılan alınan tedbirler işe yaramıştı.

"Durum nedir?"

"Bir Desert Wind timi. On kişiden fazla. Kulelerden birine sabotaj düzenlemeye çalışırken tespit edildiler. Kaçmalarına fırsat vermeden onları kısırdık. Anlaşılan kaçış yollarını kesmeyi başardık."

"Güzel, güzel," dedi Duris. "O zaman ele geçirip sorgulama imkanımız var demektir." Belki ancak şimdi gerçeğe dair bir şeyler öğrenebilirlerdi. Belki.

Obi-Wan Kenobi, Kibo Gölü'nün kayalık kıyısındaki bir koruganda, güç istasyonunun beyaz duracrete kubbesinin hemen dışında kısılup kalmıştı. Son bir saattir yavaş bir rüzgar esiyordu. Hava toz ve kumla doluydu ve savunma ateşinin etkisini azaltıyordu. Düşmanlarıysa aynı sıkıntıyı yaşıyormuş gibi görünmüyordu. Sürpriz ve keskin nişancılık öncekilerin moralini bozmayı başarmıştı.

Klon askerleri hâlâ Desert Wind savaşçısı kılığındaydılar. Obi-Wan holo videonun varlığını bilse de, başka bir şahit yoksa ve işin içine klon askerlerinin de karıştığı da bilinmiyorsa Coruscant için bu suçlamaları yalanlamak çok da zor olmayacaktı.

Kibo Gölü'nün elli kilometre çapındaki volkanik krateri bu gezegende büyüklükte dördüncü sıradaydı. Tabanın altındaki aktif volkan ağızları Cestus'un en büyük yer altı su kaynaklarından birini jeotermal bir harikaya çeviriyordu, ilkel suda yaşayan yaşam formlarının yuvasıydı ve dışarıdaki pek çok madenin de güç kaynağıydı.

Jeotermal istasyon bu volkan ağızlarının üzerine kurulmuştu, mevcut ısıyı buhar türbinlerini çalıştırmak için kullanıyordu. Elde edilen güç, bir düzine farklı şekilde tüm gezegene satılıyordu.

Saldırı konumuna gelmek hem gizlilik hem de cesaret gerektirirdi. Kibo Gölü'nün üzerinden sessizce süzuldüler ve aynı anda çölden kraterin duvarına tırmandılar, mükemmel zamanlamaya sahip bir operasyon.

Tahrip kalıpları dikkatle yerleştirildi, muhafızlar zarar verilmeden etkisiz hale getirildi. Eğer her şey yolunda gitmiş olsa ilk patlamanın sahte şafağı geceyi aydınlatmadan bir saat önce çöle dönüp çoktan uzaklaşmış olacaktı.

Ama öyle olmadı. Aslında her şeyin sorumlusu bir kazaydı. Saldırıdan otuz saat önce Kibo'nun güvenlik sistemi arıza yapmıştı. Tüm güvenlik sistemi tamir için devre dışı edilmişti ve bu nedenle de Obi-Wan'ın girişimlerinin tespit edilip edilmeyeceğini sınaması mümkün olmamıştı. Daha da kötüsü sistemin tekrar çalışır hale gelip gelmediğini anlamanın da bir yolu yoktu.

Mükemmel bir fırsat mı? Mükemmel bir tuzak mı?

Desert Wind bir buçuk saat boyunca izledi, bekledi ve plana uygun harekete geçmeye karar vermeden önce ter döktü. Yarısı rafineriye girerken diğer yarısı da dışarıda bekleyecekti, alarm sistemi tekrar çalışmaya başladığında içeri girdiklerini kimsenin fark etmeyeceğini umuyorlardı. Bu işe yaramayınca sistemi tümünden kapatmayı denediler.

Planları işe yarayabilirdi ama güvenlik birimleri fabrikanın eski alarm sistemini test etmiyordu. Aksine fabrikaya yepyeni bir sistem takıyorlardı ve rüşvetle Trillot'tan aldıkları planlarda bu yeni sisteme dair hiçbir şey yoktu.

Obi-Wan doğruca tuzağın içine düşmüştü.

"Kuşatıldık," diye tısladı Thak Val Zsing.

"Hayır," dedi Obi-Wan sakince. Val Zsing başını kaldırdı ve hemen geri çekerek isabetli bir atıştan kıl payı kurtuldu.

"Kısıp kaldık," diye onayladı Obi-Wan. "Ama kuşatılmadık. İşte şurada -" Ana kubbenin yanına dizilmiş bir sıra seramik spirali işaret etti. " - ısı tahliye bobinlerinden sıcak su türbinlere gider." Elinden geldiğince sakın konuşmaya çalışıyordu ama diğerlerinin sabrının kendisinininki kadar olmadığını da biliyordu. "Jangotat?"

Jangotat baskınlarının boşa çıkmasından beri sabırla olduğu yeri koruyordu ve şimdi de aynı şekilde cevap verdi. "Emredin, Komutanım!"

"Onların ateşini üzerine çekmeni istiyorum. Ben koruma ateşi sağlarım -" Obi-Wan toza parmağıyla bir şeyler çizerken Jangotat de diz çöktü.

Asker derhal şekillerin ne olduğunu anlamıştı ama Thak Val Zsing hâlâ emin değildi. "Anlamadım," dedi yaşlı adam.

"İzle ve öğren," dedi Obi-Wan. "Fakat şimdi bizim koruma ateşine ihtiyacımız olacak."

"Hem de çok koruma ateşine," diye ekledi Jangotat. "Jedi'lar tabancayı da ışın kılıçlarını kullandıkları gibi maharetle kullanabilir mi?"

"Daha iyi," diye takıldı Obi-Wan. "Bizim ışın kılıcı kullanmamızın nedeni düşmanlarımıza biraz şans tanımak istediğimiz içindir."

ARC sıırıttı. "O zaman ne bekliyoruz?"

Obi-Wan gülümsedi. Yeni bir isim alması sanki Jangotat'e yeni de bir karakter kazandırmıştı.

Obi-Wan ve birlikleri karşı ateş açıp geçici olarak kubbenin gerisinde çömelmiş olan muhafızları sindirdi. Bunu fırsat bilen Jangotat saklandığı yerden fırladı ve içgüdüsel olarak ateş edip koştuğu halde muhafızlardan birini vurmaya başardı. Ölüm. Artık geri dönüşü yoktu. Obi-Wan bu hareketin başka yaşamları da sona erdireceğini biliyordu ama yine de umudunu –

Düşünceleri Jangotat yanından geçip iskele boyunca zikzak çizerek tüm ateşi üzerine çekmesiyle yarım kaldı. Ayaklarının dibine yağın lazerlerden sıyrılan Jangotat kendini volkan çukurunun içine attı. Obi-Wan irkildi. Oradaki suyun sıcak olması gerekirdi!

Tahmin ettiği gibi onları kıstırmış olan birlikler buharlı ortamda daha iyi görüş alabilmek için mevzilerini değiştirmeye başladılar. O sırada Obi-Wan nişan aldı ve ısı tahliye bobininde bir delik açtı.

Bobinden püskürmeye başlayan buharla muhafızlar çığlık çığığa kaçıştı, bir an için akıllarında ne varsa unutmuşlardı. Sıcak suyun iyi gelmeyeceği sorun yoktu.

Arkasını dönüp baktı ve bir speeder bike'ın gelip Jangotat'i alıp güvenli bir yere götürdüğünü gördü. Ardından Obi-Wan'ın liderliğinde dağılan güvenlik güçlerine doğru saldırıya geçtiler.

Aralarında kırk metre vardı. Eğer Obi-Wan'ın birkaç saniyesi daha olsa saldırganlık sayı üstünlüğüne galip gelebilecekti. Kör ve haşlanmış adamlardan biri silahını saldırganlara çevirdi ama yaklaşmalarını engellemek için çok geç kalmıştı.

Desert Wind askerlerinden biri yere yığıldı, göğsünden duman tütüyordu.

Obi-Wan'ın kılıcı parladı ve muhafız düştü. Hasarlı bobinden buhar püskürmeye devam etti. Gözlerini yaksa da buhara ilk seferinde orada duran adamlar kadar yakın değildi. Acı verici olmalıydı.

Obi-Wan'ın çevresindeki hava savrulan ışın kılıcıyla bulanıklaştı. Speeder bike'ların sesi şimdi üzerlerinden geliyordu, Obi-Wan Kit Fisto'nun speeder bike'ının geldiğini ve Nautolan'ın da cümbüşe katıldığını gördü, kılıcı sağa sola savruldu, lazerleri savuşturup silahların namlularını doğradı.

şanslı muhafızlar kaçtılar. şansız olanlarsa bir daha kalkmamak üzere yere yığılıp kaldılar.

Kandırılmış ve tuzağa düşmüşlerdi; ama felaket Jangotat'in kendisine söyleneni, çılgınca görünse bile, harfiyen yapması sayesinde önlenmişti. Felaket tersine dönmüştü, eğer durduramasalar bir bozguna ve onu takip eden bir katliama dönüşebilirdi. Nautolan'a geri çekilme işareti verdi ve birlikleri geri çekildi. Planladıklarından daha fazla hasara neden olmuşlardı. Ama tahrip kalıpları infilak ettiğinde zaten bu tesisten geriye moloz yığını kalacaktı.

Yine de sonuçtan memnun değildi.

Ölenler vardı. Kaosun kapısı aralanmıştı ve zaman geçtikçe daha da açılacaktı.

Jedi Chikatlik'ten kovulduğundan beri geçen zaman zarfında Desert Wind üç rafineri, bir enerji tesisi ve bir fabrika yok etmişti.

Ve Duris bunların sadece başlangıç olduğunu biliyordu.

Kimden yardım isteyeceğini bilmiyordu. Tek yapabildiği güvenlikle ilgili emirler vermektir. Her ne kadar verdiği emirler eksiksiz uygulansa da artık bunun bir şeyleri değiştirebileceğinden emin değildi.

Duris kime güvenebileceğini bilmiyordu. Beş Aile durmadan yalan söylüyordu. Bu onların doğası ve ayakta kalışlarının sırrıydı. Her birkaç saatte bir Cestus'ta başka bir olay meydana geliyordu ve bu da zamanlarının giderek azaldığının göstergesiydi. Beş Aile'nin de kendi çıkarları doğrultusunda çoktan planlar yapmaya başladıklarını biliyordu. Ya onu görevinden alacaklardı ya da daha kötüsü.

Keşke tüm bu karmaşanın arasında Obi-Wan'la bir kez daha konuşabilseydi. Ona açıklaması için fırsat verebilseydi. Belki de sadece ikisi bu meselenin üstesinden gelebilirdi. Ama şimdi...

"Emirleriniz, Hanımefendi," dedi Shar Shar.

"İstihbarat toplamaya devam et, Shar Shar," dedi, "ve bir mucize olmasını bekle."

Kimi çok gizli konular için Beş Aile olarak bilinen yöneticiler en gizli mekanlarında buluşurlardı, Chikatlik'in yetmiş kilometre güneyinde bir sığınak kompleksi. Sığınak resmi olarak "eğlence merkezi" adıyla biliniyordu ve tüm gezegeni izleyebilecek haberleşme teknolojisine ve on kişiye altı ay yetecek yiyecek ve içecek stokuna sahipti. Tesisin dışında bir holoatriyum, jimnastik ve yemek salonları, lüks sütler ve gezinti mekanları bulunuyordu. İç bölümü çok daha güvenliydi, kalın duvarları en şiddetli yangına bile bir gün dayanabilirdi.

X'Ting klanıyla olan ilişkisine rağmen Trillot daha önce bu sığınağa hiç gelmemişti ve bir daha da gelebileceğinden şüpheliydi. Şu anda onu davet eden kişi uzaktan kuzeni ve ona iyilik borcu olan Quill'di. Yine de ortamın gerginliği hissedilmeyecek gibi değildi. Uzun boylu, kel kafalı, soluk yüzünde dövme olan bir kadın odaya girdiğinde de ortamın havası değişmemişti. Ventress'in giydiği kara Sullust derisinden dar kıyafeti vücudunun sanki kemiksizmiş gibi esnek oluşunu daha da net şekilde gözler önüne seriyordu.

Trillot onu diğerlerine tanıttı. "Sizlere Asajj Ventress'i takdim ediyorum."

Yeterince kibar bir takdimdi. Sonra da tekrar oturup ne söyleyeceğini duymak için beklediler.

"Ben Komutan Asajj Ventress." Dövmeli yüzünde gözleri sanki mürekkeple çizilmiş gibi duruyordu. "Kont Dooku'nun temsilcisiyim. JK droidleri sayesinde hayal edemeyeceğiniz kadar güce ve servete kavuşacaksınız. Ama yanlış anlamayın, Efendimin elde edilecek kazançtan daha büyük amaçları var. Eğer ticaretin kurallarına riayet ederseniz kârlı çıkarsınız." Temsilciler kendi aralarında fısıldandı ve heyecanla başlarını salladılar, Ventress tekrar dikkatlerini çekebilmek için sesini biraz daha yükseltmek zorunda kaldı. "Aksi takdirde," diye uyardı hepsini, "pişman olmaya fırsat bulamadan ölürsünüz."

Por'Ten cılız, mavi damarlı elini kaldırdı. "Bu tür konuşmalara gerek yok, Komutan. Yakın zamanda bazı sorunlar yaşanmış olabilir ama Obi-Wan Kenobi'nin... gidişiyse bizlerin tekrar eski konumumuza döndüğünü size garanti edebilirim."

Ventress başını yana eğdi. "Sorun yok o zaman," dedi yüzünde beliren gülümsemeyle. "Şimdi de detayları konuşalım."

Aklındaki söyleyecek cesur birisi çıkana kadar konuşmanın biraz uzaması gerekecekti. "İsteğiniz nedir?"

Ventress önce gözlerini konuşana dikti, sonra bakışlarını yumuşattı. "Menfaatiniz doğrultusunda hareket etmeniz."

Cevap onları tatmin etmiş görünüyordu. "Peki, nedir bu?"

Ventress kaşlarını kaldırdı. Gözleri kömür gibiydi. "Hayatta kalmak. Eğer Jedi'larla anlaşma yapsaydınız hiçbiriniz bunun sonuçlarını görecektir kadar hayatta kalamazdınız. Şimdi kaçış kapsüllerinden en az birinin kurtulduğunu biliyorum. Hem Kenobi'nin hem de dostunun hâlâ yaşadığına inanıyorum. Bunu hissediyorum. Anlaşmamızı baltalamaya çalışacaklar."

Leydi Por'Ten, Ventress'in öfkese karşısında iyice sindi. "Peki, ne yapmalıyız?"

İnce dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirirdi. "Bana itaat edin," dedi Ventress. "Ve bana elinizdeki verileri teslim edin, bir harita oluşturabileceğim verileri."

"Neden?"

Gözlerini kıstı. "Cevabını anlayamayacağın şeyleri bana sorma," dedi. "Kısaca Kenobi'nin benim seviyemde olmadığını ispat edeceğim diyelim. Onun yalanları benim gerçekliğimdir."

Eldeki tüm veriler bir araya getirildi ve bilgisayarlara girildi. Her tespit, her sabotaj, kaçış pod'larının kaybolmasının da dahil olduğu bildikleri her şey bunların içindeydi.

Her şey.

Asajj Ventress projeksiyon alanının ortasına yürüdü, gözlerini kapamış kollarını uzatmıştı, yolunu el yordamıyla bulmaya çalışan kör bir kıza benziyordu.

Sıradan biri için böyle görünebilirdi. Diğerleri içinse, amacının ona çizdiği yolu takip ederek, yaşayan enerji denizinin içerisinde dolaşan tehlikeli bir sireni andırıyordu.

Trillot, Ventress'in gördüğü en güzel ve ürkütücü manzara olduğunu düşündü.

Sonunda Ventress yüzünü ona döndü. Parmaklarını açmıştı, parmaklarından biri ışıltılı yolların ortasındaki bir noktaya değiyordu. "Burası," dedi. "Buradalar."

"Emin misiniz?" diye sordu Leydi Por'Ten. "Nasıl bulabildiniz yerlerinizi?"

Diğerleri nefeslerini tutmuştu ve soru sorarak bu tehlikeli kadını karşılıklarına almak istemiyorlardı.

Cevap verirken göğsü yavaşça şişti. "Sizlerin Güç'le ilginiz yoktur. Fakat Obi-Wan. Evet... o onunla yaşar. O ve... evet..." gözlerini kapattı. "Bir diğeri." Nefes aldı, sanki havadaki bir şeyin

kokusunu içine çekmişti. "Nautolan. Evet. O da bir Jedi. Hissediyorum. Güç'teki dalgalanmalarımı hissedebiliyorum."

Onlara gülümsedi. "Sudaki dalgalanmayı görerseniz taşın nereye düştüğünü anlamaz mısınız? Eğer bu harita ve bilgiler doğruysa benim analizim de doğrudur."

Ventress diğerleriyle konuşurken Trillot üzerindeki baskının arttığını hissetti. Eğer bu operasyon başarısız olursa çete lideri iki tarafın da hışmına uğradı. Ama başarılı olursa...

Quill ona doğru eğildi. "İyi iş başardın. Desteğe devam et, kuzen. Eğer Beş Aile kâr ederse sen de hayal bile edemeyeceğin bir servete kavuşursun."

"Benim hayallerim oldukça geniştir," dedi Trillot, onlara bakmak için dönerek. "Teklifin nedir?"

"Üç yüz yıldır," dedi Quill, Trillot'un etrafında dönerek, "Beş Aile olarak devam etti. Madencilik, üretim, satış ve pazarlama, araştırma ve enerji. Fakat madencilik her zaman iş gücünün ayrılmaz bir parça olduğu bir iş alanı olarak kabul edildi."

"Yani?"

"Yanisi... Duris öldükten sonra, kovan konseyinde Trillot için de boş yer açılmış olacak."

Trillot'un gözleri parladı.

"Düşünsene. Artık karanlıkta saklanmak zorunda kalmayacaksın."

"Balolara davet edilecek miyim?"

Quill gülümsedi. "Masanın başında oturup yemek yiyeceksin, Trillot, dostum. Senin ve ailenin bunca zamandır saklandığı karanlıktan çıkıp hak ettiği konuma yükselmesinin zamanı gelmiştir."

Quill, Trillot'un zayıf noktasını bulmuştu. "Ne yapmam gerek?" diye sordu.

Ventress tek kelime etmeden olanları izledi. Elleri, sanki parmak uçlarından besleniyormuş gibi, hâlâ açıktı. Trillot, Obi-Wan Kenobi'nin günler önce harika bir gösteri düzenlediğini duymuştu. Acaba Ventress de böyle bir şey yapabilir miydi? Yapabilse bile bu Jedi'lardan üstün olduğunu göstermeye yeter miydi...?

"Bu meselede kimlerin senin dostun ve müttefikin olduğunu düşün. Duris'in olmadığı kesin."

"Hayır."

"Kenobi de değil," dedi alçak sesle, tehlikeli müttefiklerinin duymamasına özen göstererek. "Galaksi oyununda bizim gezegenimizi piyon olarak kullanmaya kalkan oydu."

"Evet," diyerek başını iki yana salladı Trillot.

"Kenobi'den korkuyor musun?"

Trillot başını salladı.

"Korkma. Müttefikimiz büyük Asajj Ventress onu yok edecek. Ona, hiç soru sormadan, elinden gelen her türlü desteği vermelisin. Kenobi hâlâ sana güveniyor olabilir ve senden yardım istemeye

gelebilir. Eğer öyle yaparsa tereddüt etmeden harekete geç. Zamanı gelecek ve geldiğinde de sen gün ışığına çıkacaksın."

"Harekete geçmeliyiz," dedi Ventress, onlara dönerek.

"Aklında ne var?" diye sordu Leydi Por'Ten.

Ventress sanki diğerlerinin varlığından habersizmiş gibi yürüdü. "Aklımda sizin JK droidlerini test etmek var."

Beş Aile'nin üyeleri endişeyle birbirlerine baktılar. "Gabonna kristalleri yerleştirilene kadar öldürücü değildir, Hanımefendi."

"Fark etmez. Esirlerden değerli bilgiler elde edilebilir. Ama daha önemli bir mesele var, aylar önce Kont Dooku özel baskın droidleri dizayn ve sipariş etmişti. Söylediğimize göre bu droidler tamamlanmış ve teste hazırmış."

"Haklısınız," diye onayladı teknisyenlerden biri.

"O zaman onlar ve JK'lar hep birlikte benim emirlerime göre hareket edecek," dedi Ventress ve gülümsedi. Bu gülümseme öyle rahatsız ediciydi ki oradaki herkes bunun yerine asık bir surat görmeye razıydı.

Canlı değillerdi ama karanlığın içinden sürünerek devam ettiler. Zihinleri yoktu ama ölümü düşünüyorlardı. İhtiyaçları olmadığı halde yine de kana susamışlardı.

Şimdilik baştaki dört droid bir nevi jöleye benziyordu. Loş ışık yarı saydam gövdelerini aydınlatmayı başarınca bedenlerinin içindeki metalik aksamlar da görünür hale geldi.

Arkadan gelenler daha katı, altın rengi, kum saati şekilli droidlerdi. Küçük ve sivri bacakları daha büyük kardeşleri olan JK'ların peşinden kolaylıkla gitmelerini sağlıyordu.

Dört baskın droidi katı olmayan şekillerini kullanarak en küçük aralıklardan bile sızabiliyorlar, gerekli düğmeleri bulabiliyor ve duruma en uygun şekle girebiliyordu. Üzerlerindeki lazer nod'ları kayaları bile eriterek sığmadıkları yerleri genişletiyorlardı.

Bu şekilde kilometrelerce yol kat ettiler, bir engeli yoldan çekmek gerektiğinde katı oldular, araştırma yapmaları gerektiğinde ise sıvı haline geçip JK'ların yolunu açtılar.

Her sensörün, onları görebilecek her gözün altından geçip gitmeyi başardılar. Büyük bir sessizlik içerisinde yol alıyorlardı. Bir engelle karşılaştıklarında ya çukur kazıyor ya engeli yakıp geçiyorlardı.

Yavaş yavaş avlarına yaklaştılar. Ne yorgunluk ne de korku biliyorlardı. Ne acımaları ne de kendilerine has bir amaçları vardı, programlandıklarından başka şey bilmezlerdi. Ve programlandıkları şeye de çok az kalmıştı.

Yüzlerce yıldır Dashta Dağları'nın koyu gölgeleri kaçakçılara, kaçaklara, hırsızlara, siyasi muhaliflere ve genç sevgililere sığınak olmuştu. Kimse buralardaki karmaşık yolların tam olarak nerede başlayıp nerede bittiğini bilmezdi. Bu nedenle kutlama yapmak için en uygun yer olarak bu dağlardaki mağaraların derinlikleri seçilmişti.

Her ne kadar ilk stratejileri yoldan çıkmış olsa da ikinci planları gayet iyi gidiyordu. Eğer Jedi'lar yaşanan can kaybı için üzülmeseydi toparlanmış Desert Wind kuvvetleri nihayetinde Beş Aile'ye iyi bir darbe indirmiş gibi hissedebileceklerdi.

Düzenledikleri altı baskının ardından Doolb Snoil'in parlak zekasıyla birleşen Sirty'nin haberleşme yetenekleri ChikatLik'in holovid şebekesine girmeyi başarmış ve hayati öneme sahip bir veriyi ele geçirmişlerdi, droid üretimi yüzde 30 azalmıştı. Eğer böyle devam ederlerse Beş Aile ve hükümet, istedikleri şeyleri alabilecekleri, pazarlık masasına oturmak zorunda kalacaktı.

Obi-Wan bu tür eylemlerin onları istedikleri şekilde yönlendireceğinden bu kadar emin olmasa da pek çok çatışma yaşandığı da bir gerçektir, çoğu kıl payı kurtulurken üç silah arkadaşları da hayatını kaybetmişti. Sınırları o kadar gerilmişti ki bir kutlamayla onları biraz rahatlatmak fena fikir sayılmazdı.

Eğlence saatlerdir sürüyordu, mağara girişine nöbetçiler yerleştirilmişti. Herkes genel olarak tetikte olsa da Desert Wind şu an için fazlasıyla yeme, içme, oyun ve dansla meşguldü.

Resta Shug Hai çoğu zamanını yalnız başına geçirmiş, insanlarla Cestuslular üzerindeki etkisi aynı olan likörünü yudumlamıştı. Eğitimin ilk gününden beri yalnızdı, insanlar arasındaki tek X'Ting'di. İki tarafta birbirinden çekiniyordu, toprakları ve kimliği için bir ömür boyu savaştıktan sonra dış dünyalılara karşı içinde çok az sevgi kalmıştı. Askerler zaferlerini kutlamaya başladığı zaman bile, hepsi ortak coşkuyla bir araya gelmiş olmasına rağmen, o yine bir şekilde dışarıda kalmıştı. Ama sonunda öne çıktı, sanki likör etkisini göstermeye başlamış gibi sağa sola sallanıyordu. "Ben şarkı söylerim," dedi.

Doolb Snoil neşeye ellerini çırpıp onu destekledi.

"X'Ting şarkıları Thak Val Zsing'in tarih dersleri gibidir," diye açıkladı. "Her klanın kendi şarkısı vardır. Halklarının hikayesini anlatır. Şarkı öldüğünde halk da ölür. Resta, klanının şarkısını bilen son kişidir."

Ve şarkıya başladı. Obi-Wan o lisanı bilmiyordu ama bilmesine de gerek yoktu. Bu yabancı cümlelerin ardındaki duyguyu hissedebiliyordu. Eğer hissettikleri doğruysa şarkı cesareti, çalışmayı, aşkı, umudu ve rüyaları anlatıyordu.

Obi-Wan'ı en çok etkileyen ise Resta'nın açıkça görülen gurur ve cesaretiydi. Eğer Resta ve G'Mai Duris halklarının tipik örnekleriyse X'Tingler son derece güçlü bir halk olmalıydı. Salgına, topraklarının çalınmasına ve görünürde hiç umutları kalmamasına rağmen hayal kurmaya devam ediyorlardı.

Şarkısı bittiğinde kayalık duvarlar alkışlarla çınladı.

Jangotat dış mağaralardaki devriyesini tamamladı, her bir kardeşiyle tek tek konuştu, hiçbiri içki içmek istememişti. Sonra da kayaların arasındaki görev yerlerinde monitörleri izleyen acemileri kontrole gitti. Ne kadar iyi gizlendiklerini düşünürlerse düşünsünler eninde sonunda saklandıkları yer ortaya çıkacaktı. Yine de dağlar onları düşmanın bombardımanından koruyabilir, düşmanın ateş altında yamaçlardan inmesi saatler sürerdi, tüm arka çıkışlar ya kapatılmıştı ya da nöbetçiler tarafından korunuyordu.

Savaş söz konusu olduğunda bu kadar güvenceye sahip olmak sık rastlanır bir şey değildi.

Üçüncü devriyesine başlarken Jangotat'e bir rahatlık çöktü. General Kenobi'nin ilk planı başarısız olmuştu ama bu yeni operasyon gayet iyi gidiyor gibi görünüyordu: enerji hatlarını kesmek, su arıtma tesislerini vurmak ve savaş harcamaları için maaş araçlarını yağmalamak. Yerel birlikler de ateş altında gayet iyi iş görüyorlardı.

Bilinmeyen düşmanlar ilk girişimlerini başarısızlığa uğratmıştı. Jangotat artık tüm bu diplomatik dalaverelerin bir asker için uygun olmadığını düşünüyordu, ona göre Jedi olarak adlandırılan bu garip ve büyüleyici varlıklara da uygun değildi. İlginç. Jedi'lara sadece saygı duymuyor, onları sadece GAR üyelerine karşı hissetmiş olduğu gibi kardeşi olarak görüyordu. Kendilerinden üstün olduklarını biliyor ve bunu da kabul ediyordu. Ama son eylemler tüm varlıklar gibi kendilerinin de kusursuz olmadığını göstermişti. Kaynar suya dalmak geçici de olsa fazlasıyla canının yanmasına neden olmuştu. İlk yardım çantalarındaki sentetik derilerle yaralarını kapatmış ve kızarıklıkları azaltmıştı.

Ama en önemlisi kazanmış olmalarıydı.

Jangotat nadiren hissettiği bir duygu olan huzuru hissediyordu şu anda. Ana görevini yerine getirmiş, iki mükemmel hocadan ders alma fırsatına erişmişti. Başka ilginç gelişmeler de vardı.

Sheeka Tull'u görme umuduyla etrafına baktı ama göremedi. Muhtemelen gemisiyle yük taşımakla meşguldü. Bu düşünceler kalbini ısıtmaya yetmişti bile.

Şerefini kaybetmeden önceki son dakikalarda yaşlı Thak Val Zsing memnun ve mutluydu. Yıllarca halkının kazanması için savaşmıştı ve tüm bu yorgunluk felaketten farkı olmayan son birkaç yıldan bile önce etkisini göstermeye başlamıştı. İhanetler ve cinayetler Desert Wind'i eski halinin bir gölgesi haline getirmişti.

Baştaki tereddütlerine rağmen Jedi'ların dualarına karşılık geldiklerini düşünmeye başlamıştı; belki de torunları kendilerinden önce onun yaşamış olduklarını yaşamak zorunda kalmayacaklardı.

Eğlenceyi izledi, ayık haldeki Jedi'ların belli ölçüde kendilerini dışarıda tutup araya mesafe koyduklarını gördü, rahatsız ediciden ziyade kibar bir davranıştı.

Bu Jedi'lar sorumluluk sahibi ve saygılıydılar. Ama hepsinin içerisinde en garip olanı şu Vippit'ti. Arama timi kapsülünü bulduğunda korkudan ne yapacağını bilemiyordu ama kampa getirilir getirilmez hemen istihbaratı koordine etmek için çalışmaya girişmişti. Çok zeki birisiydi.

Son tahlilde, Thak Val Zsing, Desert Wind'in liderliğini kaybetmişti ama savaşı kazanıyordu. Madenci ve anarşist olmak zorunda kalmış bir tarih öğretmenin garip ve uzun yaşamı için kötü bir son değildi.

Sonunda Thak Val Zsing kendisini elinde bir şişe Chandrilan kanyağıyla arkadaki mağaralardan birinde dolaşırken buldu – ana vatanından kalma bir daha asla tadamayacağı bir lezzet. Thak Val Zsing'in sevdiği iki şey vardı: savaşmak ve içmek.

Geçici olarak gözleri karardığında şişenin dörtte üçü boşalmıştı, mağaranın duvarına yaslandı ve dönen sarkıtları izledi. Onlar döndükçe o da neşeyle bağırıp şişenin kalanını da dikti. Sıcak ve karanlık tünelde sızmak üzereyken garip bir ses duydu. Ses devam etti. Sonra da altındaki zemin titremeye başladı.

Merakla baktı, ona ilginç gelmişti. Uzaktan gelen dans müziği mağaranın duvarlarında yankılanıyordu. Mutlu sesleri duyamasa da Val Zsing orada olduklarını biliyordu. Bunu hissedebiliyordu, belirsiz bir başlangıcın ardından Jedi'lar planı rayına oturtmuş ve çok uzun süre önce başlamış olan Desert Wind'in sabotaj ve taciz programı nihayet meyve vermeye başlamıştı.

O tam düşüncelere dalmıştı ki o garip ses geri geldi. Thak Val Zsing karnının üzerinde yuvarlandı, mağara duvarı sağ tarafında kalmıştı. Kızarmış gözlerini kırptı.

Ona doğru bir kaya yuvarlandı ve yerdeki bir çatlak ortaya çıktı. Belki de tüm dağda bulunan çok sayıdaki mikro tünellerden biriydi. Çoğu, insanlar için çok küçüktü ve o yüzden de endişelenecek bir şey yoktu. O zaman neydi bu? Bir tür volkanik aktivite mi? Belki de bir erkek chitlik tünel kazıyordu...?

Aniden ilk biçimsiz şeyin görüntüsü belirdi.

Dört plastidroid ve onların JK eskortları ortalama saatte on kilometre hızla yüz kilometre uzaktan gelmişlerdi. Hedeflerine varmaları yarım gün sürmüştü. Yılmadan avlarına doğru tünel kazmaya devam etmişlerdi. Droidler hep düz bir yol takip etmemişlerdi, tüneller kollara ayrıldığında bazıları alternatif yollara sapmıştı, kazarak ya da tırmanarak olabilecek en mantıklı yolu seçerek devam etmişlerdi. Aşamayacakları bir engelle karşılaştıkları zamansa geri dönüp etraftan dolaşmışlardı. Sensörleri müziğin sesini tespit ettiği zaman tüm alternatif rotaları iptal edip tek bir noktaya yönelmişlerdi. Makineler rahat bir nefes almazlardı ama mağara zeminine çıkarken her zamankinden daha bir istekli davranır gibiydiler.

Plastoid baskın droidi önüne çıkan kayaları parçalayıp eritirken onu diğerleri takip etti.

Onların ardından da JK droidleri mağaraya girdi, ortalıkta şaşkın şaşkın onlara bakan sarhoş bir ihtiyardan başka kimse yoktu.

Dört plastidroid tek hücreli hayvanlara benziyordu, çekirdek ve organeller yerine mekanik parçalar bulunuyordu. Gitmek istedikleri yere vardıklarında her birinin içindeki manyetik olarak kodlanmış bölmeler birbirlerini bulup bir araya geleceklerdi. Yavaşça metal ve plastine parçalar birbirini buldukça saydam derilerinin altında yeni organlar meydana gelecekti.

Dört bölme şişip titrerken sanki JK'lar da onları izliyordu. Sırayla hepsi içindeki metal parçaları dışarı kustu, sonunda artık orada dört şekilsiz nesne yerine dört tam teçhizatlı baskın droidi duruyordu, üç adam yüksekliğindeydiler, gövdeleri kalın zırhlarla kaplıydı ve uzun ve esnek bir boyunları vardı.

Thak Val Zsing izlemeye devam etti, hâlâ neler döndüğünü anlamış değildi, hayal gördüğünü sanıp

gölüyordu. Geçmişte de sarhoş olduğunda buna benzer şeyler yaşamıştı. İlk baskın makinesi tümüyle bitene kadar izlemeyi sürdürdü. Şekli bir anda ona tanıdık gelmişti, beş yıl önce bir madenci sendikası grevini dağıtan katil droidin aynısıydı.

Bu görüntü ve ölümün yerin altından çıkıp kendisini bulduğu gerçeği karşısında ne yapacağını şaşırılmıştı. Duvara yapışıp kaldı. Sonunda gördüklerinin halüsinasyon olmadığını anlamıştı, olup bitenlerin hepsi gerçektir.

İnsan hayatında kritik anlar vardır, harekete geçilip geçilmeyeceğine karar verilen anlar. Bir kez yapıldı mı bazı şeyler geri alınamazdı. Thak Val Zsing sarhoştı, belki de bu bir mazeret olarak görülebilirdi. Ayrıca yaşlıydı ve sayabileceğinden fazla Desert Wind eylemine katılmıştı. Belki de hayat herkese belli bir görev tahsis ederdi ve bu görevi yerine getirdikten sonra da artık yapacak bir şey kalmazdı.

Son günlerine kadar Thak Val Zsing kendisine bir kayanın altına saklanmaktan başka hiçbir şey yapmadığı için bahaneler uydurmakla geçirdi. Orada korku içerisinde titreyip kalmıştı.

Katil makinelerin dikkatini kendisine çekmemek için de diğerlerini uyarmamıştı.

Bu herkesin kolay kolay yapamayacağı bir seçimdi, ruhunu satarak kendi hayatını kurtarmak.

JK'lar sabırla beklerken, plastine derilerin sıvıları emildi ve son şeklini almış olan baskın droidlerinin üzerine gergin şekilde yapıştılar. Deriler metalin üzerini kapladı ve sonra da çatladı, sanki içlerinden metal yavrular doğuyormuş gibi bir görünüşleri vardı.

JK'lar sanki canlıymışlar gibi havayı kokladılar, görevlerini yerine getirmek için sabırsızlanıyor gibiydiler.

Kendi çaplarında belki de öyle düşünüyor olabilirlerdi.

Kit Fisto pürüzlü mağara duvarına yaslandı, dokunaçları müziğin ritmine uygun şekilde titriyordu. Yüzünün ifadesi değişmese de bu basit melodilere tepki vermek hoşuna gitmişti. Jedi'ların çoğu gibi Kit de ana vatanında değil de Tapınak'ta büyümüştü. Ama Glee Anselm geleneklerini öğrendiği için bu müzik onun ayrıca hoşuna gitmişti. Glee Anselm'de herkes en az üç farklı melodiye sahip şarkı bilmek zorundaydı ve onların melodileri bunlardan çok daha karmaşıktı. Yine de bunun çekici başka bir yanı vardı sonunda elini kaldırdı ve dedi ki: "Durun! Size katılacağım."

Müzisyenler durdu, pek sesi çıkmayan Nautolan'ın bırakın katılmak istemesine konuşmasına bile şaşırılmışlardı. Çalmak için enstrümanlardan bazılarını istedi. Telli ve nefesli bir çalgıyı seçmeden önce Kit iyice inceledi. "Bu uygun."

Obi-Wan ve Doolb Snoil'in de dikkatle izlediğini görünce biraz daha fazla çaba harcamaya karar verdi. Obi-Wan kendini savaşçı olarak fazlasıyla ispat etmişti. O yüzden dostunu farklı bir yeteneğiyle yani müzikle etkilemek istiyordu.

Enstrümanı eline aldı ve aynı anda hem çalıp hem de üflemeye başladı, her bir hareketi diğerini destekliyordu. Alışması için biraz süre geçmesi gerekti ve tüm maharetine rağmen kaçırdığı bazı notalar oldu. Önemli değildi. Ataları gibi Kit de su altında müzik yapmada ustalaşmıştı, dışarıda olması bir sorun teşkil etmese de ses burada daha farklı bir karaktere bürünüyordu. Akort yapması gerekliydi ve çevik zihni ve parmakları bunu kısa sürede halletti. Sonrasında yükselen melodiler neredeyse memleket hasreti çekmesine neden olacaktı. Buldukları gezegen çorak olsa da bu Cestuslular gezegenleri gibi değildiler.

Sonunda en büyük iltifat geldi, aralarında en cesur olanlar kalkıp dans etmeye başladı. İlk başta ritme uymakta güçlük çektiler. Nautolan müziğinde notaların arasındaki duruşları dinlemek notaların kendisinden daha önemliydi ve düzensiz bir yapıları vardı. Ama ayak uydurmayı başarıp keyfini çıkarmaya başlamışlardı. Snoil'in uzun boynu müziğin ritmiyle kıvrılıp duruyor, gözleri bir o yana bir bu yana gidiyordu.

Kit birden havayı kokladı, zihni henüz tehdidi algılayamadan kara gözlerini kıstı.

Mağaranın engebeli zemini titredi, sanki dağın bir bölümü çöküyormuş gibiydi.

Clandes bölgesinden sakallı bir madenci mağaraların birinden koşarak geldi. "Saldırıya uğradık!" diye feryat etti. Ardından bir ışık parladı ve madenci tüten bir kumaş parçası gibi yere yığıldı. Artık sesi çıkmıyordu.

"Bu da neydi böyle?" diye bağırdı Skot OnSon, omuzlarına dökülen sarı saçları savruldu.

"Bu mümkün değil," dedi Fisto, şaşkınlıktan bir an olduğu yerde kaldı.

Mağaranın arkasına uzanan tünelden bir şey görüldü. Boynu yılan gibiydi ama mekanikti, ucunda hem sensör hem silah prob'u olan bir kafa taşıyordu. Bağlı olduğu beden iki insan boyundaydı ama bu cüssedeki bir makinede olabileceğinden çok daha fazla parçadan oluşuyordu, sanki parçaların toplanmasıyla yapılmış bir çocuk oyuncağı gibiydi. Lastikler üzerinde yürüyordu. Gövdenin üzeri ince bir plastine kılıfla kaplıydı. Düşünmeye başladı, bunun ne olduğunu biliyor olmalıydı.

Ayaklarının dibinden gelenleri gördü, dört tane altın rengi JK droidi.

"Kaçın!" diye bağırdı Skot. Bu tek cümle korkunun başaramadığı şeyi başarmıştı, hepsini harekete geçirmişti. Çıkışa doğru kaçtılar. Karmaşa yüzünden nişan almak zordu ve Desert Wind askerleri birbirlerini vurma riskine girmediler. Baskın droidi tekrar ateş etti ve iki Desert Wind savaçısını daha vurdu.

Askerler arkadaşlarına yardım etmeye çalıştığında ise daha küçük olan JK'lar devreye girdi. Durdurulamaz, kaçılmaz ve yok edilemezlerdi. Şok dokunaçları, elektrikli ağlar, bayıltıcı dartlar ve lazerler havada uçtu.

Hareketlerini tahmin etmek ya da onlardan kaçmak imkansızdı. JK'lar madencileri birer birer yakalayıp etkisiz hale getirdiler.

"Bunlar da ne?" diye bağırdı Skot, girişe doğru kaçarken. "Bu imkansız!"

Kit ışın kılıcını kaldırdı ve açtı. Tüm sinirleri tetikteydi. Obi-Wan haklıydı. En başından beri tüm operasyon koca bir fiyaskoydu.

"İmkansız mı? Onların bundan haberi var mı?" diye bağırdı Sirty. Savaş alanı şakacılığı geldiği hızla yok olup gitmişti. "Ne yapacağız, Komutanım?"

Kit, Obi-Wan'ı görmek için etrafına baktı. Eğer diğer Jedi iyi bir konumdaysa, belki de –

Düşünmek için zaman yoktu. Droidlerden biri dört kişilik bir aileyi bir köşede sıkıştırmıştı. Lazer tendril'leri onlara doğru döndü.

"Koru beni!" dedi Kit ve fırladı. Lazer gelmeden onu hissetti ve yana atladı. Çılgın gibi savaşarak ilerledi. Form I tarzını kaçınma için kullanacak şekilde yeniden yorumladı. Savuşturdu ve koştu ve mümkün olan en yüksek hızda zor durumdaki ailenin yanına vardı.

Geldiği yerlerdeki kayaları un ufak eden lazerlerden kıl payı kurtuluyordu. Kalçasına gelen yoğun bir elektrik şokuyla bir an titredi ve yere düştü. Ama lazerler ona doğru gelmeye başlamadan çoktan toparlanmıştı bile. Kit, Jedi yetenekleri olduğuna bir kez daha memnun oldu ve hayatta kalmak için tek şansının menzil dışında durmak olduğunu anladı. Bunlar kişisel güvenlik droidiydi, muhtemelen taktik işlemcileri değiştirilmemişti. Bu da bir saldırı aracı olarak onların yeteneklerini kısıtlardı, yine de...

Şimdi baskın droidine iyice yaklaşmıştı, ışın kılıcı havada savruldu ve droidin lastiklerini bir çırpıda doğradı. Baskın droidi sarsıldı ve diğerlerine doğru yanlandı. Diğer droid gafil avlansa da dik durdu ve Kit Fisto'ya nişan aldı.

Sonunda Obi-Wan'ı gördü. Jedi gölgelerin içinde gizlenip droidlere arkadan yaklaşmıştı, azimli iki klon da hemen arkasındaydı. Silahları droidleri durdurmak için yetersizdi ama onları oyalamak için fazla bile gelirdi. Obi-Wan farklı bir açıdan yaklaşmayı başardı. Işın kılıcı parladı ve lastikleri kesip geçti. Droidlerden biri yere düşerken, Obi-Wan mesafeyi kapattı ve karnını yardı. Metal parçaları ve plastine her yeri kapladı.

Mağarada yağlı dumandan göz gözü görmez oldu. Madenciler, askerler ve Jedi'lar hepsi bu dumana maruz kaldı. Duman zehirli değildi ve mağaralar her türden gürültüyle çınlamaya devam etti. Tüm

olanlara rağmen JK'lar madencileri yakalamaktan vazgeçmedi. Hiçbir şey onları ne durdurabiliyor ne de yavaşlatabiliyordu. Her seferinde bir kişiye odaklanıyormuş gibi bir halleri vardı. Baskın droidlerinin zayıf tarafları vardı ama JK'larda hiçbir zayıflık görünmüyordu.

Obi-Wan'ın sezgileri yeniden tetiklendi ve tam zamanında dönerek kendisine kilitlemiş olan bir baskın droidini gördü. Kaçacak yer ya da zaman yoktu, kılıcını kaldırıp öldürücü ateşi bekledi.

Ama gözleri kör eden bir patlamayla droid diğer taraftan bir darbe aldı. Sarsıldı ve bunu fırsat bilen Obi-Wan hemen yaklaşır lastiklerini kesti. Mekanik canavar önce geriye yattı sona yana devrilerek düştüğü yerdeki dikitleri tuzla buz etti.

Kendisini kurtaran ateşin nereden geldiğine baktı ve Doolb Snoil'in kendisine el salladığını gördü, güdük kolları taşınabilir toplardan birini tutuyordu.

İçinde buldukları duruma karşı Obi-Wan gülmeden edemedi. Şimdiye kadar Snoil, Jedi'a olan borcunu defalarca ödemişti, bunu emirlere karşı gelerek yapmış olsa da-

Ardından gelen bir çatlama sesiyle dikkatini tavana yöneltti. Tavandaki sarkıtlardan biri aşağı düşmek üzereydi. "Snoil," diye bağırdı Obi-Wan ama çok geç kalmıştı. Hukukçu tam başını kaldırmıştı ki kayadan mızrak kabuğunu delip geçerek iç organlarını parçaladı.

Obi-Wan hemen yanına gitti. Snoil'in kocaman kafasını elleriyle tuttu, Vippit'in hızla düşen vücut ısısı korktuğu şeyin olacağını habercisiydi. Arkadaşı ölüyordu. Snoil'in gözleri ona döndü. "Başardım, değil mi?"

"Evet, başardın." Obi-Wan Snoil'in boynundaki renkli çizgileri daha önce hiç fark etmemişti. Kahverengi derisinin üzerinde parlak yeşil ve maviydiler ve gözlerinin önünde yavaşça soluyorlardı.

"Eğer bu savaşa katılanlara bazı ayrıcalıklar tanınacaksa ailemin de... faydalanmasını sağla..." gözleri gittikçe ağırlaştı. "Vergiden de muaf olsun. Cumhuriyet'le imzaladığımız anlaşma... ki büyük babam imzalamıştır..." dedi gururla. Yeşil bir baloncuk öksürdü ve kımıldamadan kaldı.

Obi-Wan, Snoil'in başını yavaşça yere yatırdı. "Harika bir soydan gelen harika bir hukukçu," dedi.

Sonra da savaşa geri döndü.

Jangotat bir grup madenciyle JK'lar arasında sıkışıp kalmıştı. Ön mağaradan kaçmak mümkünmüş gibi görünüyordu ama içgüdüleri ona mağara ağzında dışarı çıkacak anarşistleri bekleyen düşman birlikleri olduğunu söylüyordu.

Bu nasıl olmuştu? General Kenobi haklıydı, ortada dönen bilmedikleri başka bir şey vardı.

Yine de emirlere uymak onun göreviydi ve onlardan biri de silahsız ve masum sivilleri korumaktı.

Saklandığı büyük bir dikitin ardından tüfeğiyle ateş etti. Mavi lazerler dış kasadan sekiyor ve hasara yol açmıyordu. Resta ve diğer bir Desert Wind savaşçısı da ateş açtı. JK onlara doğru gitti, bayıltıcı kabloyla adamı yakalarken Resta beklenmedik bir çeviklikle yana kaçır kurtuldu.

Bu şeytani makinelerden kurtulmanın tek yolu bir arkadaşını feda etmek miydi?

Diğer bir baskın droidi daha tüm mağarayı titreten bir gürültüyle çöktü. Mağara girişi başka bir

parlamayla sarsıldı ve bunu çığlıklar takip etti. Enkaz ve cesetler mağaranın içine doğru uçtu ve her yeri duman kapladı. Enkazın altından hâlâ çığlıklar ve inlemeler yükseliyordu.

İşte. Tuzak kapanmıştı ve baskı dayanılmazdı.

"Yan mağaralara!" diye bağırdı birisi. Madenciler, çiftçiler ve Desert Wind olay yerinden son sürat uzaklaştılar. Diğerleri yan mağaralara kaçarken Jangotat sırtını mağara duvarına dayadı. Tüm dağ bu tünellerle örülüydü. Düşmanın tamamını kontrol etmesi imkansızdı. Silah arkadaşlarının çoğunun kaçıp ertesi günü de görebileceğini umut ediyordu.

Bir droid daha yana yatıp devrildi. Bu düşen üçüncü baskın droidi miydi? Kaç tane kalmıştı? Eğer dışarıdan gelen ateş durmuşsa bir şansları olabilirdi ama durmamıştı.

Doolb Snoil'in bedeninden fıskıran yeşil sıvı derin bir üzüntü dalgasını tetikledi. Hukukçu gerçek bir cevherdi. Kendi tarzında her zaman cesurca hareket etmişti.

Savaşta korkusuz ve diğerlerine söz ve davranışlarıyla örnek olan Jedi'a bakmıştı. Savaşmakla ve diğerlerini korumakla o kadar meşguldü ki. Yüreği burkuldu. Belki de –

Jangotat birden bire Sheeka Tull'u gördü. Ne zaman mağaraya girmişti? Neden onu daha önce görmemişti? Ana mağaradan diğerleriyle birlikte çıkması gerekirdi ama kaçış yolu kesilmişti. Bir molozun arkasına saklanmıştı, belki de nereye gideceğini bilmiyordu.

"Sheeka!" diye seslendi ona. Bu karmaşada sesini duyması zordu. Yapabileceği tek şey vardı. Fırlayıp yanına gitti ve onu tuttu, son baskın droidi de onlara doğru ateş ederken ikisi birlikte molozların arkasına saklandılar. Kendi çığlığını duydu, önce tüm dünya bembeyaz oldu, sonra tüm görüntü ve sesler karanlığa gömüldü.

Sheeka Tull eğlenceye katılıp katılmama konusunda kendisiyle mücadele ediyordu, artık Jangotat demeye başladığı klon askeriyle ilişkilerini ileriye götürmek konusunda henüz karar verebilmiş değildi. Eğer kampa giderse daha da yakınlaşmaları kaçınılmazdı. Fakat tüm endişelerine rağmen gitmeye karar verdi ve şimdi artık hem endişeli hem de sevinçliydi.

Beklenmedik droid ziyareti onu hazırlıksız yakalamıştı. Hâlâ titremesine engel olamıyordu. Droidler sanki en kötü kabuslarından çıkmış gibiydi ve o kadar korkmuştu ki sanki beyni her şeyi kapatıp onu bilinçsiz hale getirerek onu bu korkudan kurtarmak istiyordu. Dev droid gözlerini ona diktiğinde o olduğu yerden kımıldayamamıştı bile. Birden sağ tarafından bir şey ona çarptı ve Jangotat'ten başkası olmayan bu kişiyle bir moloz yığınının arkasına yuvarlandı. Onu kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attığına şüphe yoktu, bedenini onu korumak için siper etmişti. Bir lazer Jangotat'i sıyırıp geçerek arkalarındaki kayayı ufalamıştı; yüzü acıyla buruşmuştu ve kendi dudağını ısırıyordu. Elbisesindeki hâlâ tüten yırtıktan derisindeki ağır yarası görülebiliyordu. Onunla birlikte yuvarlanmış ama bir daha kalkmamıştı, baygındı, elbiseleri tütüyordu, yoksa ölmüş müydü?

Hayır. Kontrol etti. Sadece şok geçiriyordu. Yarı baygın olduğu halde bile Jangotat'in eli uzanmıştı, sanki silahını arıyordu. Sheeka silahını bulup onun avucuna koydu. Parmakları silahı kavrayınca titredi, sanki uyanmaya çalışıyor gibiydi.

Sanki savaşmak onun tek bildiği ya da bilebileceği şeymiş gibi.

Çılgınlıklar ve bağırışlar daha uzaktan gelmeye başladı ve sonunda tamamen duyulmaz oldu. Diğer bir duvar titreten patlama daha duydular ama yine de bir göz atma riskine girdi.

Birkaç acemi boyu tavana yükselen katil droidlerden biriyle kahramanca savaşıyordu. Ortak ateşleri aslında ona geri adım attırmayı da başarmıştı. Solunda kum saati şekilli sarı bir droid kendi üzerine açılan ateşi fazla zahmete girmeden savuşturuyor, dokunaçları ortalıkta gezinip madencileri birer birer indiriyordu.

Yan mağaralar hâlâ açık gibi görünüyordu. Jangotat'i oraya doğru sürükledi ve yarı yolda uzun, sıksa, sarışın bir madenciye rastladı, Skot OnSon. Onu zor tanımıştı. Dün o bir çocuktur. Bugünse gözleri, yaşlı bir adaminkine benziyordu.

"Yardım ister misin?" diye sordu OnSon, gözünü çatışmadan ayırmadan. Ortalık uçşan lazerlerden geçilmiyordu.

"Evet."

OnSon'un yüzü fazlasıyla gergin görünüyordu. Bunun nedeni Jangotat'in sararmış yüzünü görmesi miydi? Cesaretini toplamak için çabalayan bu genci etkileyen neydi? Ya da buradan çıkmak için bir bahaneye mi ihtiyacı vardı?

Birlikte Jangotat'i karanlığa ve güvenliğe doğru sürüklediler. Arkalarındaki tüneller sürekli olarak parlıyordu. Çılgınlıklar, sanki onlar da yolunu kaybedip yan mağaralardan çıkmaya çalışırlarmış gibi, mağarada yankılandı.

Obi-Wan altı mülteci den oluşan grubu bir yan mağaraya götürdü, karanlıkta engebeli zeminde yollarını bulmalarına yardım etti. Arkalarında takip eden bir droidin sesini duydu. Grupta sadece üç tabanca vardı. İkisi de çocuktuk zaten. Eğer şansları varsa mağara duvarları daralır ve droidler de takip edemezdi. Acaba JK'lardan biri mi görmüştü onları. Eğer öyleyse demek ki çoktan ölmüşlerdi.

Kaçarken geçtiği yerde ağlar gördü. Eski miydi? Yeni mi? Bir tanesine birkaç küçük kanatlı sürüngen takılmıştı ve Kit'in ona ARC'nin mağaradaki ilk günüyle ilgili anlattıklarını hatırladı.

"General Kenobi!" diye seslendi Resta, onu düşüncelerinden geri getirdi. Tehdidi görmesi uzun sürmedi. Mağara gerçekten de daralıyordu ve çıkış dört tane kocaman mağara örümceği tarafından tutulmuştu, parlak kıvıll gözleriyle onları izliyorlardı.

Nasıl untabilmişti? Kit örümcekleri mağaradan sürüp onları sensörler ve mayınlarla uzak tutmayı başarmıştı ama şimdi kaçarken tam da kucaklarına düşmüşlerdi.

Örümcekler tısladı ve Obi-Wan ışın kılıcını açtı. Önde örümcekler arkada droid. Tuzağa düşmüşlerdi ve muhtemelen ölmeden ellerinden geleni yapmaktan başka şansları yoktu...

Sonra örümceklerin onlara tıslamadığını fark etti. Yaklaşan JK droidine tıslıyordu ve nedenini de anlamıştı. Droid tıpkı bir süre önce arenada yaptığı şeyin aynısını yapıyordu, parçalara ayrılmış ve gövdesinden çıkan bacaklarla küçük bir örümceğe dönüşmüştü. Belki de JK'nın ağ püskürterek insanları yakaladığını da görmüşler ve onu doğal düşmanları olan farklı türde bir örümcek zannetmişlerdi.

Örümcekler otomatik olarak bölgelerini savunmak için harekete geçmişti.

JK da bu meydan okumayı kabul etmiş gibi görünüyordu. Dokunaçlarını uzatıp birkaç örümceği sersemletti ama diğerleri ona ağ püskürmeye başlarken yabancılar da karanlığa sığındılar.

Obi-Wan'ın şahit olduğu en garip manzaralardan biriydi. Örümcekler JK'yı durduramıyor ama ağlarıyla ve sürü halinde saldıran küçük örümceklerle yavaşlatabiliyorlardı. Ortalık ağdan ve sersemlemiş ya da tütmeekte olan örümceklerden geçilmez olmuştu ama saldırmaya devam ettiler. Obi-Wan diğerlerini güvenli bir yere kaçırmayı başarmıştı ve şimdi de dönmüş olanları izliyordu.

JK hiç durmadan ateş etti ta ki...

Gücü tükeniyordu! Hâlâ hiç kimse onunla başa çıkacak güçte değildi ama gücü tükeniyordu. Örümcekler ağ püskürtmeye devam ettiler ve Obi-Wan da yanındakilere JK'nın üzerindeki sarkıtlara ateş etmelerini söyledi ve JK'yı molozların altına gömdüler. O zaman bile JK kayaların altından çıkmak için uğraştı. Gücü tükenmek üzere olsa da pes etmemişti, hâlâ düşmanlarına erişmeye çalışıyordu.

İnanılır gibi değildi.

Obi-Wan mağara örümceği klanıyla karşı karşıyaydı. Aralarında en büyüğü olan kıvıll bir dişi öne çıktı. Obi-Wan ve dişi örümcek birbirlerine baktılar ve onun gözlerinde zeka pırıltısı gördü. Ne dost ne de müttefiktiler sadece ortak düşmana karşı savaşmışlardı.

Dişi ön ayaklarını eğerek başını eğdi. Obi-Wan da kılıcını kaldırarak selamladı. Dişi diğerleriyle birlikte çekilip gitti.

"Gitmelerine izin mi vereceğiz?" diye sordu çiftçilerden biri.

"Birbirimizin gitmesine izin vereceğiz," diye düzeltilti. "İyilik değil sadece saygı." Örümcek klanı gölgeler içinde kayboldu. Ertesi gün dış dünyalılar gitmiş olacak ve mağaralar yine örümceklere kalacaktı. Ondan sonra? Bu sekiz ayaklı halkın tekrar gün ışığına çıkabilmesinin bir yolu var mıydı?

Belki. Belki bunu başarmalarının bir yolunu bulabilirlerdi. Ama önce hayatta kalmayı başarmaları gerekecekti.

"Haydi," dedi. "Çıkış yolunu bulmamız gerek."

Yüzeye çıkabilmek için yan tünellerde yolunu arayan Sheeka bir saat daha boş yere dolaşmıştı. İlk on dakika uzaklardan gelen bağırış ve patlamaları duyuyordu ama şimdi... hiçbir şey. Sarı saçlı genç madenci hep onun yanındaydı ama nihayet yüzeye çıkmaya başladıklarında "Geri dönmem gerek," dedi.

"Hayır," diyerek kolundan tuttu. "Ölürsün."

"Belki, belki." OnSon yaralı klonu kontrol etti. "Ona iyi bak. Cesurca savaştı." Sonra dönüp gitti.

Sheeka eliyle toz toprak kaplı yüzünü sildi. Kendini toparlayabilmek için bir süre durdu. Dağ sırtının diğer tarafındaydı. Güzel. Spindragon'u buraya gizlemişti. Güney göğünde bir ışık aydınladı, mağaradaki savaş sürüyordu. Güvenlik saldırı gemilerinin uzaktan gelen gürültüleri kulaklarında uğuldadı.

Bu mağaraların derinliklerinde kaos hükmünü sürdürmeye devam ediyordu. Bir an için ne yapacağını bilemedi. Yapabileceği bir şey var mıydı? Arkadaşlarının akıbeti ne olmuştu ve yardımlarına gitmesi sonucu değiştirecek miydi? Sonra Jangotat'ın inlediğini duydu ve tüm seçenekler teke indi, derhal bu asker için tıbbi yardım bul. Onu kendi hayatı pahasına koruyan kişiye yardım etmek için elinden geleni yap. Onu kayalardan aşağı çekti. Jangotat şu an yarı baygındı. Bir süre acıyla titredi, sonra da el yordamıyla kemerinin altında bir şey buldu. Sanki bir anda bedeni rahatlamıştı. Sheeka başta paniğe kapıldı ama sonra onun ayağa kalkmaya çalıştığını görünce onun bir tür ağır kesici ilaç kullanıp kendini toparlamaya çalıştığını anladı.

Ona yardımcı oldu, yaralarına dokunmamaya özen gösterdi. Elinden geldiğince onu taşıyabilmek için gayret etti, sonra da yavaş yavaş kendi ağırlığını taşımaya başladığını görünce sevindi.

Bir dağ geçidine doğru devam ettiler. Orası Spindragon'un saklı olduğu yerd. Sırtı ve bacakları yorgunluktan sızlıyordu ama yine de durmadan Jangotat'i gemiye doğru taşımaya devam etti.

"Beni... bırak..." diye fısıldadı ve içinden bir ses de onu bırakıp kendi canını kurtarması gerektiğini söyledi. Ama ona uçmayı öğreten kişi olan Sheevis Tull ona zihninin içindeki zayıf ve hain fısıltılara kulak asmamayı öğretmişti. Nefes al, çek, dinlen. Nefes al, çek, dinlen...

Çekme ve nefes alma döngüsünün ipinin ucunu çoktan kaçırmıştı. Sonunda Spindragon'un otopilotunun yakınlık sensörü varlığını tespit edip otomatik olarak rampayı indirdi, pahalı ama işe yarayan bir modifikasyon. Son gücüyle Jangotat'i rampadan yukarı çekti. Her çekişte kasları bir öncekinden daha fazla sızlıyordu.

Birkaç adım sonra nihayet geminin içindeydiler. Sheeka Jangotat'i koltuğa yerleştirdi ve geminin motorlarını ısıtmaya başladı.

"Dert etme," dedi ona. "Buradan gidiyoruz."

Belli belirsiz gülümsedi ona ve diğer klonlarla birbirlerine yaptıkları yumruk işaretini yaptığını gördü. Bu işaretin, "sorun yok" anlamına geldiğini düşündü. Dişlerini sıkkan Sheeka kontrollere döndü. Onunla ilgilenmesi gerekse de ilk yapması gerekenin bu dağdan tek parça olarak uzaklaşmak olduğuna karar verdi.

Tarayıcıları dört düşman gemisinin ona doğru geldiğini gösteriyordu. Gitme zamanıydı.

Tüm sistemler hazırды, Sheeka motorları ateşleyip Spindragon'u yerden havalandırdı ve olduğu yerde döndüğünde yaklaşan gemilerden ilkinin ufukta gördü.

Onlara doğru gelip yakınlarındaki kayaları parçalayan ilk lazerle niyetleri de belli olmuştu zaten.

Yüzünde bir savaşçının ifadesi belirdi. Sheevis Tull'un kızı o kadar kolay ölmezdi. Hepsi birbirinden tehlikeli olan vadilerde alçaktan uçmaya alıştı. Geçmişte tutuklanma ve uçuş izninin iptali gibi konular yüzünden kaçtığı olmuştu. Bu sefer farklıydı. Bu sefer ölüm kalım meselesiydi.

Daha da oyalanmadan güneye doğru yola çıktı, kimlik işaretini de tanınmamak için karıştırdı. Şimdi endişe etmesi gereken tek şey düşürülmeden kaçabilmektir.

Tabii ki şimdilik.

Keşke silahı olsaydı. Spindragon sürekli şehirler arası yolculuk yaptığından ve Beş Aile de diğer bir ayaklanmadan çok korktuğundan yörealtı araçların silah taşımalarını yasaklamışlardı.

Takip eden araçlar çift kişilik güvenlik üniteleriydi, uzun mesafe keşif ve takip için üretilmişlerdi. Ama yine de onları atlatmanın bir yolunu bulmayı başarabilirdi...

Takipçilerinden farklı olarak Sheeka Tull madenleri biliyordu.

Yükseldi, ilerledi ve çöl zeminindeki bir yaraya benzeyen bir açıklığa doğru daldı. Yürek hoplatan bir hızla dimdik aşağı doğru indi, sonra aracı doğrultup sağa keskin bir dönüş yaptı.

Güvenlik gemileri saniye farkıyla peşindeydi. Amacı olabildiğince arayı açıp görüşlerinden çıkabilmektir. Mineral zengini madenler tarayıcıların etkisini azaltıyordu. Ayrıca tünellerde kafalarının karışması gibi bir ihtimal de vardı ki bu da onun yararına olurdu.

Ama önce –

Gözleri kör etmeye yetecek parlak bir ışık tünelin duvarlarını yıkadı. Sheeka bir çığlık atıp eliyle gözlerini örttü ve bu refleksi yüzünden az daha gemi kontrolden çıkıyordu. İki devasa yer altı sütununa çarpmamak için Spindragon'u yana kaydırdı sonra da köşeyi dönüp tüm ışıkları kapatarak mağara zeminine gömüldü.

O onları duyabiliyordu ama onlar onu duyamıyordu. Arama ışıkları pürüzlü kayalık duvarları yaladı.

"Neredeyiz?" diye sordu Jangotat.

Sheeka koltuğundan kalkıp sessizce yanına yürüdü. "Shhh," dedi. "Sesimizden yerimizi bulabilirler."

"Bu sorun olabilir," dedi.

"Neden?"

"Çünkü sanırım bağıracam." Tüm acısına rağmen yüzünde silik bir gülümseme belirdi. "Ağrı kesicilerim bitti."

Ona sarılmak geldi içinden. Onun yerine dedi ki: "Başaracağız. Dayan."

Sheeka birkaç numara bilirdi ve bunlardan biri de yanlış yönlendirilen tarayıcılardı, hem onu hem de takip eden gemileri körleştirecek bir numara.

Ama o daha önce buraya gelmişken diğerleri ilk kez geliyordu.

Daha doğrusu öyle umuyordu.

"Bir şey deneyeceğim," dedi. "Eğer işe yaramazsa o zaman -"

"Dene," dedi ve gözlerini kapatıp bir kez daha titredi.

"Ne kadar şanslıyız görelim," dedi. Eğilip çenesindeki kanı sildi ve onu dudaklarından öptü. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı, Sheeka ona gülümseyip koltuğuna geri döndü.

Onları bekleyen bölümün tehlikeli olmasını engellemeleri mümkün değildi. Bir çift sarkıtın arasından yansıyan uzaktaki arama ışınını görebiliyordu ve bunun en uygun zaman olduğunu düşündü. Sheeka yakıtı olabildiğince zenginleştirdi ve Spindragon arkasından zift gibi kara bir duman saldı.

Saniyeler içinde ışıklar bulunduğu yere döndü ve o da paniğe kapılmamak için tüm gayretini sarf etti. Sonra da derin bir nefes aldı ve yerden birkaç metre yükseldi, tavan alçak olduğu için daha fazlası imkansızdı. Yola devam etti. Işıklarını yakmasa da diğer ışıklar sayesinde yolunu görebiliyordu. Tıpkı hatırladığı gibiydi. Keşke yolun kalan kısmı da hatırladığı gibi olsaydı...

Köşeyi tam zamanında döndü, bir lazer hemen ardındaki duvarı vurdu. Geçit yoğun ve yağlı bir dumanla kaplandı. Takip eden gemi onu geçip gitti ve o hızla karşısındaki duvara bindirip geceyi bir anda gündüze çevirdi.

Tıpkı düşündüğü gibi olmuştu; gemiler hızlıydı, manevra yetenekleri yüksekti ama zırhları güçlü değildi ve çarpışma kalkanları da yoktu. Gemi infilak ederken tüm mağara da ışıl ışıl oldu.

Daha fazla duman saldı. Fırsatı değerlendirip alçaktan yoluna devam etti, diğer gemilerin de peşinden geleceğini biliyordu. İşte bir yırtıcı gibi fırsat kollayan bir diğeri geliyordu. Spindragon'un motoru zengin karışımı koyu bir dumana çevirip püskürttü, bu dumanın onu örtecek kadar yoğun olduğunu biliyordu.

Yaklaşan geminin önünde çift ışık vardı ve onu pusudaki bir yırtıcı gibi gösteriyordu. Bir lazer koyu dumanı yararak geçti ve duvara isabet etti, Sheeka yuvarlanan kayaları duyabiliyor ama göremiyordu. Diğer lazerin de geçişiyle iyice gerildi ama kımıldamadı. Arama gemisi rastgele ateş ediyordu. Nerede olduğunu bilmiyordu.

Ama Sheeka biliyordu. Tam olarak değil ama biliyordu. Yükseldi ve gemiyi döndürdü. Diğer çıkışın nerede olduğunu biliyordu ve eğer dikkatli olursa başarabilirdi.

Ön ve arka ekranlarında hiçbir şey yoktu. Arada bir belli belirsiz bir ışık görüyordu ama köşeyi döndüğünde daha önceden gördüğü çift ışığı gördü ve çıkışa doğru hızını arttırdı, ne peşindekileri ne Jedi'ları ve onların planlarını düşünmemeye gayret etti.

Obi-Wan mağaradaki kıyımdan sağ kalmayı başarabilen gruba baktı. Kayalık bir geçitte bir araya gelmişlerdi, tepelerindeki gemiler tarafından olduğu gibi hayatta kalmış diğerleri ve olası müttefikleri tarafından da görülmeleri imkansızdı.

Güçlerinin yarısının öldüğünü ya da yakalandığını hesap etmişti ve kalanların çoğu da dağılmıştı. Şansölye'ye vereceği raporun ne olacağını çok merak ediyordu.

Tabii rapor vermeyi başarabilirse.

Düşmanına görünmemeye dikkat ederek dağ sırtının tepesine tırmandı, yeni nakliye gemilerini, başkentün güneybatısındaki bir çiftlikten satın aldıkları küçük bir kargo aracı, görebilmek için aşağı baktı.

Geminin yerinde dumanı tüten bir krater vardı şimdi. İletişim araçları ve astromech üniteleri de gitmişti. Doolb Snoil kahramanca Obi-Wan'ı kurtarmaya çalışırken hayatını kaybetmişti. En az iki klon kurtulmayı başarmıştı – üçüncüsünün nerede olduğunu bilmiyordu. Bir ARC'nin, Tull adındaki kadını korumak için geri döndüğünü görmüştü ve tüm bildiği bundan ibaretti.

Eğer bir şeyler hemen değişmezse bu görev kariyerinin en berbat görevi olarak tarihe geçecekti.

Kit Fisto arkasından geldi. Kit'in insan avutma yönünde bir yeteneği olmasa da Obi-Wan dostunun kalbini biliyordu. Ters gidebilecek her şey ters gitmişti ama bunlar Nautolan'ın hatası değildi. Belki kendi hatası da değildi. G'Mai Duris onu bazı gizli güçlerin iş başında olduğu yönünde uyarılmıştı.

Baştan beri başarımları mümkün değil miydi acaba? Eğer öyleyse bu ne anlama geliyordu?

"Anlamıyorum," dedi Kit. "Bütün eylemlerimiz sırasında hiçbir sorun yaşamadık."

Obi-Wan bu kelimeleri zihninde bir daha tekrar etti ve tarttı. Haklı olduğu ortadaydı. "Yine de her seferinde bizden bir adım önde olmayı başarabiliyorlar," dedi. "Sanki başından beri yanlış oyunu oynuyoruz."

Obi-Wan taht odasında kayıp aracın yerini sezgileriyle buluyormuş gibi yaptığı zamanı hatırladı. Bunu düşünmesinin nedeni uzun zaman önce ona Qui-Gon Jinn tarafından öğretilmiş daha basit bir egzersizdi. Birden uykudan uyanırmış gibi kendine geldi. Bir şeyi görmesi gerekirdi. Bir şeyi fark etmek zorundaydı. Tüm parçalara bak. Hangisini rahatsız ettin? Hem görüp hem de göremediğin ne? Sezemeyip aynı zamanda sezdiğin ne? Dalgalanmalar nerede olup nerede olmamalıydı? Eğer biri tüm planlarını boşa çıkarıyorsa... eğer bir şey seni öldürmeye kalkıyorsa... bu Duris'in tarzı mı? Ya da Beş Aile böyle bir felakete yol açabilecek güce sahip mi? Eğer değilse geriye başka kim kalıyor?

"Obi-Wan?" diye sordu Kit ve Obi-Wan aniden transa girmiş gibi uzaklara baktığını fark etti. Kit onu inceliyordu ve Nautolan'ın ifadesiz yüzünde endişe alametleri belirmişti.

Cevaben fısıldadı. "Başka biri daha var. En başından beri bu trajedinin başka önemli bir oyuncusu daha var. Tüm bunların içinde bir yerlerde."

"Ama nerede?"

Obi-Wan başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ama korkarım ki bu iş bitmeden bu sorunun cevabını öğreneceğiz ve bence bunu istediğimize de pişman olacağız."

Klonlardan biri arkalarından yaklaştı. Kendi kendine söylendi. Eğer onlar bile yönlendiriliyorsa bu doğuştan beri emir komuta zincirine göre hareket etmeye alışmış adamlar ne yapacaktı? Bu düşünceleri kafasından atıp güvenlerine layık olmalıydı.

"Emirleriniz, Komutanım," diye sordu Sirty.

"Teçhizatı toparlayın," dedi. "Hayatta kalanları bir araya getirin. İkinci yerimize gidiyoruz. Bize kimin ihanet ettiğini bilmiyorum. Ama bu sefer gafil avlanmayacağız."

Sirty başını salladı. "Çok güzel, Komutanım."

"Ya kayıplar?"

"Bildiğim kadarıyla on altı ölü ve esir, Komutanım."

Obi-Wan birkaç kişinin daha dikkat çekmeden kendilerine katıldığını gördü. Güzel. Disiplin, cesaret ve yaratıcılığın olduğu yerde hâlâ umut var demekti. "Kayıplar?"

"Yüzbaşı A-Dokuz-Sekiz, Nate kayıp ve öldüğünü zannediyoruz."

Bu Obi-Wan'ı sarsmıştı. Garip. Yüzlerce, binlerce klon, hepsi birbirinin aynı. Yine de aralarından birinin öldüğünü duymak insanı bu kadar üzebiliyordu ve neden böyle olduğundan da emin değildi.

Sheeka Tull yola devam etmeden önce peşindekileri atlattığından kesinlikle emin olmalıydı. Ticari hava koridoru üzerinden güneye gitti, sonra birkaç kez yönünü değiştirerek Spindragon'un takip edilip edilmediğini defalarca kontrol etti.

Emin olduktan sonra Dashta Dağları'nın 180 kilometre doğusundaki kahverengi höyüğe doğru zikzak çizerek 200 kilometre yol kat etti. Kuzeylerinde Yal-Noy'un beyaz zirvelerinden gelen kar sularıyla beslenen bir nehir uzanıyordu. Tepeler, Cestus'un büyük bölümünden daha yeşildi ve göze de daha hoş görünüyordu. Bu bölgede su yeterli olsa da yine de nüfus yoğunluğu çok düşüktü.

Çoğu buralara Zantay Hills derdi. Sheeka Tull'sa yuvası olarak görürdü. Sheeka inmeye hazırlanırken rahatlayarak bir nefes verdi, ardından da motorlar yavaşladı ve durdu.

İlk başta yaşam belirtisi yoktu. Sonra kahverengi cübbe giymiş bir X'Ting metal binalardan birinin içinden çıktı. Sheeka Tull, Jangotat'i rampadan indirirken onu da selamladı, geleneksel selamlaşma gülümsemesi yüzünden silinip gitti.

"Kardeş Fate," dedi.

"Sheeka," dedi diğeri. Bölmeli gözleri dikkatle yanık üniformayı süzdü ve yüzündeki mutsuz ifade daha da belirginleşti. "Buraya asker getirmek belayı davet etmektir."

Sheeka kolunu Jangotat'in beline doladı. "Bizim için savaşıırken yaralandı. Ona yardım et, Kardeş Fate. Lütfen."

Yaşlı, gri sorguçlu X'Ting yarayı inceledi, parmaklarıyla yanık kumaşı ovaladı. "Lazer mi?"

"Ne fark eder ki?" dedi aceleyle. "Yardım et!"

Kardeş Fate uzun ve derin bir şekilde nefes verdi. Bölmeli zümrüt yeşili gözlerinde şefkat vardı. "Senin için, çocuğum," dedi, sonra da diğerlerine seslendi. Birer ikişer diğerleri de buldukları yerlerden çıkıp geldiler.

Üç çocuk koşarak ona doğru geldi, "Nana!" diye çığlık atıp elbisesine asıldılar.

"Tarl!" diyerek erkek çocuğunu, "Tonote!" diyerek de kızı kucakladı. "Mithail nerede?" Çocuklardan biri biraz geride durmuştu ama onu da tutup çaktı ve sarılarak öptü. "Nasılsınız bakalım?" diye sordu. Çocukları öpüp kucaklarken gözünün ucuyla da kara pelerinli birkaç X'Ting'in Jangotat'i taşıdığını gördü.

"Kim bu adam?" diye sordu en küçükleri olan Mithail. "Bir dost. Şimdi. Geçen hafta neler oldu anlatın bakalım."

Acıyla inleyen Jangotat artık iyice kendine gelmişti. İçindeki her şey acıyordu sanki ve bu hiç de hayra alamet değildi. Ölmek böyle bir şey miydi acaba?

Gözlerini açmayı denedi. Göz kapaklarını açmış olsa da hâlâ görmeye başlamamıştı. Hissettiği acıya körlük de eklenince reaksiyonu hiç de hoş olmayan bir panik oldu. Kalkıp oturdu, bunu yaparken sanki belindeki derinin yattığı yerden soyulup çıktığı gibi bir şey hissetti. Acıdan dolayı küfrü bastı ve el yordamıyla etrafını kontrol edip nerede olduğunu anlamaya çalıştı...

Hapishanede miydi?

"Sakin ol, sakın ol," dedi kibar bir erkek X'Ting sesi. "Her şey yolunda ve senin de dinlenmen gerek."

Sesinin tonunda tehdit unsuru yoktu ama Jangotat'ın içi bir türlü rahat etmemişti. Tüm sinir sistemi ayağa kalkmıştı, sanki tüm duyuları aynı anda tetiklenmiş gibiydi. Yine de...

Ama yine de...

Bilinçaltı ona tehlikede olmadığını söylüyordu. Şiddetli acıyla tehlike hissinin bir araya gelip sonunda huzur verici bir duyguya dönüşmesi onun aklını iyice karıştırmıştı.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye sordu, onlar kibarca onun ellerini tutarken. Kendini bu şefkatli kollara teslim edip huzura ve rahatlığa kavuşmayı istedi. Bunu o kadar çok istemişti ki bu bile onu korkutmaya yetmişti. "Durun. Rapor vermem gerek -"

"Önce iyileşmen gerek," dedi tanıdık bir ses.

Bu dışarıda Sheeka'nın gemisini karşılayan cübbeli X'Ting'in sesiydi. Evet. Gemi. Bu yarattığı tanıyordu. Onu daha önce nerede görmüştü...? Kimsin sen?

"Bana Kardeş Fate diyebilirsin?"

"Sheeka nerede?" diye sordu.

"Çocuklarla," diye cevap verdi cübbeli X'Ting. Etrafında başka sesler de yükselmeye başladı.

"Onun çocukları mı?"

"Evet. Burayı kendi evi kabul etti."

"Kocasını da burada mı yaşıyor?"

"Evet." Kardeş Fate durdu. "Son ayrılışımdan önce bizden çocuklarıyla özel olarak ilgilenmemizi istedi. Sanırım hayatının tehlikede olduğundan şüpheleniyordu." Ses tekrar durdu. "Anlaşılan haklıymış."

"Evet ama... iyi bir amaç içindi."

"Evet," dedi ses. "Hepsi öyle söyler."

"Gitmem gerek," dedi Jangotat. "Ya da en azından rapor vermeliyim."

"Henüz değil. İyileşmeyi yarıda bırakırsan ölürsün."

"Bir askerin öncelikli görevi tümünün çıkarlarını gözetmektir. Bizler kısa süre yaşarız ama GAR ebediyen yaşar..."

Aklı sözleri düşünmese bile sanki dudakları hareket ediyordu, sanki otomatik olarak bedeni bu ezberi tekrar etmeye başlamıştı. Sonra takati kesildi ve yeniden yatağa gömüldü.

"Ebediyen mi?" Brother Fate başını iki yana salladı. "Eğer rahat durup yaralarına bakmama izin vermezsen bir saat bile gitmezsin."

Jangotat homurdandı. Sonra da kokulu ve serin bir şey burnuna geldi ve yeniden uyumaya başladı.

Olağan şartlar altında Jangotat rüyalarını sadece taktiksel verilerin onlara uykuda öğretildiği zamanlarda hatırlardı. Daha sonra da dış dünyadaki bir olay onunla ilişkili olan bilginin rüyasını tetiklerdi. Bunun dışında hiçbir şey.

Tüm yaşamını klon askerleri ve savaş araçları arasında geçirmişti. Burası ise farklıydı. Bu onun için yeni ve bilinmeyen bir şeydi. Burada, bu yabancı yerde, karanlık garip silüetlerle kaynıyordu; hiç gitmediği yerler, hiç görmediği insanlar. Hepsi değişikti ve uykusunda bile bu değişikliği sezebiliyordu.

İki kez... belki de üç kez, bir şişe mantarının mürekkepli bir suda yükselmesi gibi, zihninin yüzeyine doğru yükseldi. İki sefer de hiçbir şey görememişti ama bir seferinde bir şey hissetmişti, sanki göğsünün üzerinde ağır, dikdörtgen şeklinde bir nesne vardı. Onun altında hareket etmeye başladığında o da kaydı ve kendisi de tekrar bilincini yitirdi.

Jangotat doğan güneşle ilgili bir rüyadan uyandı ve bir kez daha göğsünün üzerindeki süngerimsi, nefes almasını zorlaştıran düz nesneyi hissetti. Bu sefer farklı hissediyordu. Sanki bedenine hafif tüy gibi bir şey değiyordu, sanki tüm sezgilerini bu ince elekten geçirerek eliyorlardı.

Ama ağırlık hâlâ oradaydı. Elini bu sefer daha ağır hareket ettirdi, milim milim.

Göğsüne konan şey her neyse daha hızlı şekilde nabız gibi atmaya başladı ama kımıldamadı. Parmak uçları katı fakat jöle gibi bir kütleyle değdi. Serindi ama soğuk değildi. Sanki kauçuk bir meyve gibi hissettiriyordu. Ellerini iki yönde de hareket ettirdi. Neredeyse bir metre kadar uzundu ve...

Gücü ancak bu kadarına yetmişti. Kollarını iki yana saldı. Birisinin bu şeyi üzerinden alması için seslenmeye çalıştı ama içinden bir ses ağrıyı zihninden uzak tutan şeyin bu olduğunu söylüyordu. O yüzden hiçbir şey demeyip yeniden gevşedi. Gözleri bandajlarla sarılmıştı, kendini bıraktı. Şu an için yapabileceği hiçbir şey yoktu. İyileşmekten başka.

Jangotat mağaradaki savaşı hatırladı. Acemilerin nasıl dağılıp kaçıştığını, katil droidlerce öldürülüp JK'larca yakalandığını hatırladı, ya da mağaradan kaçmaya çalışırken dışarıdan gelen ateşe hedef oluşlarını.

Xutoo yörüngede ölmüştü. Ona güvenmiş olan kadın ve erkekler de mağaralarda ölmüştü. Bu da

ödenmesi gereken bir borç olduğunu gösteriyordu ve askerler borçlarını nasıl ödeyeceklerini çok iyi bilirlerdi. Evet, bu onun çok iyi anlayabildiği bir şeydi.

Karanlıkta Jangotat'ın yüzünde soğuk ve ölümcül bir gülümseme belirdi.

Jangotat defalarca uyanıp tekrar uykuya daldı. Bazen serin, nemli hayvan göğsünün üzerindeydi, bazen değildi. Bazen kimi sesler duydu, bazen de tam bir sessizlik.

Uyandığında karnı açtı ve ona meyvemsi bir mantar püresi yedirildi. Kıvamı cıvık cıvıktı ama tadı harikaydı, tazeydi ve sanki elle yapılmış gibiydi.

Belli aralıklarla ona masaj yapıldı, sonra da birinin sırtındaki ölü derileri ovaladığını hissetti. Bu eller onun şimdiye kadar hissettiği en yumuşak ve şefkatli ellerdi. İçinde bir parçanın bundan çok hoşlandığını ve daha fazlasını istediğini fark etmek onu telaşlandırdı.

Hayır. Bu benim hayatım değil. Bir askerin hayatı değil...

Emin değildi ama herhalde günler sonra gözünün üzerindeki bandajlar sonunda açılmıştı. Uzanıp hemşireyi bileğinden tuttu. İncecik, çalı gibi bir bilekti. Elini hafifçe çevirse kemiğini kırabilirdi. Dokununca bu bileğin erkek bir X'Ting'e ait olduğunu anlamıştı. Kardeş Fate. Nefes alış verişini duyuyordu ama tek kelime yoktu. "Sheeka Tull nerede?" diye sordu.

"Burada," diye cevap verdi bir ses yan taraftan. Sesindeki alaycılığı duyduğuna yemin edebilirdi.

Kat kat sarılmış olan bandajlar birer birer açıldı ve ışık uzun süredir ilk kez gözlerine doğru süzölmeye başladı. "Işıkları kıstık. Gözlerin şu anda hassas olur."

Öyleydiler de. İlk kez açtığı zaman hızlı hızlı göz kırptı, odanın ışığı sanki fiziksel bir darbe gibi ona çarpıyordu.

Bir elini gözlerinin önüne tuttu.

"İyi misin?"

Göz kırptı ve elini indirdi.

Şekiller yavaş yavaş belirmeye başlarken Cestus'taki sıradan mağaralardan birinin içinde olduğunu gördü. Duvarlar çarşaf ve battaniyelerle kaplanmıştı ve basit malzemeler kullanılarak mağara odalara bölünmüştü. Ne olduğunu anlamadığı çok sayıda malzeme vardı ve bunların tıbbi malzemeler olduğunu düşündü. Geçici bir hastanede miydi?

"Beni neden buraya getirdiniz?" diye sordu.

Kahverengi cübbeliler hayretle birbirlerine baktılar.

"Kimsiniz? Doktor veya mentop gibi bir şey mi?"

"Hayır, pek sayılmaz," dedi Fate. "Açıklaması biraz zor."

Daha fazla açıklama istemedi ve bunlardan kendisine bir zarar gelmeyeceğini düşünerek rahatladı.

"Şu yaralara bakmamızın zamanı geldi," dedi. Jangotat'ın oturmasına yardım ettiler ve vücuduna yapıştırdıkları yaprakları çıkardılar.

Yaprak mı?

Dikkatlice bakmamış, sadece vücudunda olduklarını hissetmişti. Önceden kumaş olduğunu zannettiği şey aslında bir tür geniş, soluk ve ince bir mantardı.

Mantarı yaprak yaprak vücudundan temizlediler. Katil droidin kendisini vurduğu zaman kopardığı deriyi hatırladı. Kas ve kemiklerinde hasar olduğundan endişe etmişti. Fakat şimdi vücuduna baktığında diziyile kalçası arasında herhangi yara veya yanık izine benzer bir şey olmadığını gördü.

Bu... bu sentetik deriden bile daha iyi, diye düşündü, mantarı ARC ilk yardım çantalarındaki iyileştirme maddeleriyle kıyaslayarak. Bu keşfi rapor etmeliydi. Bir revirde böyle sonuçların alınması başlı başına bir olaydı. Acaba bu X'Tinglerin biyoteknolojisi miydi? Galaksi marketinde bu bitkilerin çok talep edileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Nicos Fate'in yanında bir insan erkek ve yaşlı bir X'Ting dişi vardı ve üçü birden onu tepeden tırnağa kontrol ettiler. Sheeka orada durmuş izliyordu ve çarşafı kaldırdıklarında gözlerini çevirdi.

En azından başını çevirmiştir, diye geçirdi içinden.

Sonunda genel iyileşme sürecinden memnun olmuş şekilde çarşafı tekrar üzerine örttüler ve Sheeka'ya döndüler. "Elimizden geleni yaptık. Artık gerisi sana kalmış."

Üç doktor odayı terk edip Sheeka ve Jangotat'i yalnız bıraktı.

Sheeka bir süre sadece ona baktı, sonra da iç çekti. "Seni buraya getirerek buradakileri de tehlikeye attım."

İnleyerek doğrulup oturmayı başardı. "O zaman bir an önce gitmem gerek."

"Zannettiğin kadar kolay değil," dedi. "Yaptığımız şeyin telafisi yok."

Jangotat kaşlarını çattı. "İşlerin bu kadar kötü gittiğini duyduğuma üzüldüm."

"Sanırım," dedi. "Tüm bunlardan bir şekilde sıyrılabileceğimi düşünmüştüm. Bir daha asla sevdiğim insanların ölümünü görmek zorunda kalmayacağımı zannetmiştim." Yüzünde bir anda ani bir öfke belirdi.

"Benden nefret ediyorsun herhalde," dedi. "Üzgünüm."

Sheeka anladığını gösterir şekilde elini kaldırdı. "Senin temsil ettiğin şeyden nefret ediyorum. Senin yapılış amacından nefret ediyorum. Ama senden?" Tekrar konuşmadan önce bir süre durdu ve Jangotat aklından onun için söyleyeceklerine dair sayısız ihtimal geçirdi. En çok da senden nefret ediyorum...

Ama söylediği onun en son beklediği şeydi. "Sana acıyorum, Jangotat," dedi. Sesinin tonu içtendi. Şaşkınlıkla ve ne anlatmaya çalıştığı yönünde bir fikri olmadan başını kaldırıp ona baktı.

Bir gün sonra Sheeka ve böceksi Kardeş Fate onu mağaradan çıkardı. Bu basit bir topluluktu ama neyle uğraştıklarından pek emin değildi. İlaçlarla belki de? Her duruma uygun bir mantar türü biliyorlardı sanki; kimisi bir ayakkabı derisi kadar sertti, diğerleriyse farklı şekil ve tatlardaydı ve yenilebilirdi. Kardeş Fate bir düzine ilacı işaret etti. Mağara mantarları bu köyün asıl meşgalesiymiş gibi görünüyordu. Fakat tek uğraşları bu muydu? Sanki dahası varmış gibi hissediyordu.

"Neden buradasınız?" diye sordu Kardeş Fate'e.

"Herkesin bir yuvaya ihtiyacı vardır," dedi X'Ting.

"Fakat ben X'Tinglerin dış dünyalılarla fazla içli dışlı olmayı sevmediğini duymuştum."

"Hayır," dedi Kardeş Fate. "Garip değil mi? G'Mai Duris Vekil ama X'Tingler aşağının bile aşağısı olarak görülüyor."

"Sizi bu hale getiren dış dünyalılar olduğu halde sen onlara yardım mı ediyorsun?"

Omuz silkti. "Atalarım kovanda şifacıymış. Bize bir yaralı gelirse biz de iyileştiririz. Bu bizim içgüdümüzdür ve sınırı da yoktur. Bir milyon yıllık evrimi beş yüz yıllık tarihle değiştiremezsin."

Jangotat duyduklarına inanamamıştı. "Bu baskıyı yapanlara yardım etmektir bu."

Kardeş Fate gülümsedi. "Kimse bana baskı yapmıyor burada. Buradakilerin çoğu Cestus Cybernetics'ten, büyük şehirlerden kaçıp daha iyi bir hayat arayanlar. X'Tinglerden çok mu farklılar sence?"

Eğer Kardeş Fate'in tutumu buysa bu gezegen için yine de umut var demektir. X'Ting ilaçları en az baharat madenleri kadar kıymetliydi.

Burada görülecek ve kendi dünya görüşüne pek uymayan o kadar çok şey vardı ki. Bu toplulukta yaşayan çok sayıda çocuk olduğu halde ortalıkta tek bir steril revir benzeri bir yer yoktu.

"Adamlarımla temasa geçmem gerek," dedi Sheeka'ya, yürüyerek dışarı çıkabilecek hale geldiği ilk gün. Daha doğrusu Sheeka ve Kardeş Fate yürürken o da onların yanında sekerek geliyordu. Çocuklar etraflarında koşuşturup ona gülüyordu, onun bir dış dünyalı olduğunu biliyor ama dış dünyalının ne demek olduğunu tam olarak bilmiyorlardı.

"Buradan gidecek mesajın tespit edilmesi riskini göze alamam," dedi Sheeka. "Ama bir çaresine bakarım."

Yaraları olağandışı bir hızla iyileşiyor olmakla birlikte Jangotat'ın beklemeye tahammülü kalmamıştı. Burası ait olduğu yer değildi. Havanın temiz ve manzaranın güzel olduğu bu dağlara ait değildi.

Sheeka'nın üvey çocukları Tonote, Tarl ve Mithail Cestus dışındaki dünya hakkında ona binlerce soru sordular. "Hangi gezegenden geldin?" "Şansölye neye benziyor?" "Hiç pod yarışı izledin mi?" Bunları cevaplamanın hoşuna gittiğini gördü.

Burası onun yuvası değildi ama iki gün sonra Sheeka'nın yuvarlak, nezih ve sazdan çatılı evine götürülecek kadar kendisini toparlamıştı.

Orada, merhum aşkı Yander'in onun için inşa etmiş olduğu evde, mağaralarda hayatını kurtarmış olan heybetli pilotun bilmediği bir yönünü daha gördü. Orada önlük takmış, çocuklu bir ev kadını gördü. Keyifle ekmek ve lezzetli yemekler pişiren bir kadın. Jangotat bu yemekleri de çok sevmişti ama yediği o dolgun ve lezzetli mantarlar hâlâ aklından çıkmıyordu.

Mithail söze başladı: "Rehberler bize dedi ki -"

Sheeka'nın gülümsemesi çocuğun susması için yeterli oldu ve Jangotat konuşmanın konusunun kısa sürede başka konulara kaydığını fark etti ve o da onlara uzak dünyalardaki savaşlardan ve seferlerden bahsetti. Çocuk hayal gücünün bu yılgınlık ve dehşet dolu olayları romantik ve hayret edici öykülere çevirişini şaşkınlıkla izledi.

Acaba onlara karşı onlar gibi mi davranmalıydı? Aynı onlar gibi hayat dolu olarak.

Masada, ağızındaki sıcak ekmeği yerken çocukların samimiyetini izledi. Kendi kardeşlerinden çok da farklı değildi. Klon askerlerinin yaptığı her şaka, numara ya da oynadığı her oyun ölüm sanatıyla ilişkili değildi.

Sadece yüzde 95'i öyleydi.

Burada tarım ve toplayıcılık, kapanların kurulup kaldırılması ve yırtıcıların uzak tutulması gibi işler de vardı. Tüm topluluk bu hayatta kalma mücadelesine dört elle sarılmış gibiydi. Böylesine bir çalışma temposu coşku vericiydi ve onun da fazlasıyla hoşuna gitmişti.

Ve kendi kendine sordu... Burada ne yapıyordu?

Aklına gelen düşünce öyle ani öyle güçlüydü ki çiğnemeyi bıraktı, gözleri bir an uzaklara daldı, sanki zihninde daha önce varlığını bile bilmediği düşünceler kol geziyordu.

Dönüp masanın diğer ucundaki Sheeka'ya baktı ve onun eski kocasının oturduğu yerde oturduğunu fark etti, bunlar da muhtemelen onun çocuklarıydı. Bir anda nedenini anlayamadığı bir üzüntüye gark oldu...

Bu onun dünyası değildi...

Jangotat, Sheeka Tull mağara revirine girdiğinde uyuyordu ve Sheeka bunu gördüğüne memnun olmuştu. İyileştirici mantarlara rağmen ölümden dönmüştü ve enfeksiyonlara karşı sürekli kontrol altında olması gerekiyordu.

Her şeyin yolunda olduğuna dair kendisini temin eden Kardeş Fate'le konuştu.

Kardeş Fate'in küçük odasından ayrıldı ve tekrar uyuyan Jangotat'in yanına gitti. O da Jango gibi sırt üstü uyuyordu. Göğsü nefes aldıkça yavaşça inip kalkıyor ve bir zamanlar Jango'nun uyurken yaptığı gibi o da arada bir mırıldanıyordu. Geçmişte ömür boyu onunla birlikte yaşayacağına inanacak kadar aptal olduğunu düşündü.

Gözlerini kapattı ve bu tür düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. İkinci bir şans, diye geçirdi içinden. Jango'nun nasıl olduğunu biliyorsun. Onunla birlikte olmanın da nasıl bir his olduğunu biliyorsun. Tekrar böyle hissedebileceğine asla inanmazdın.

şu ana kadar tanıdığı en çekici erkekti o. Bu ölü kocasının anısına yaptığı bir saygısızlık mıydı? Yander iyi ve nazik bir adamdı ama...

Ama Jango Fett değildi. Ama şimdi Jangotat vardı...

İkinci bir şans.

"Hayır," diye fısıldadı. Bu çok yanlış olur. Bu bencillik olur.

Bu çok insani olur.

Ertesi gün kendisini tepelerde dolaşacak kadar iyi hissetti ve yanında ona eşlik eden küçük Tarl ve kızıl saçlı Tonote olduğu halde mantar tarlalarının üzerindeki ağaç sırası mağaralarındaki chitlik kapanlarını kontrol etmeye gittiler. Turuncu çizgili mağarada yaşayan keseli hayvanlardan çıkarılan ve kista adı verilen öz sayesinde dış dünyalılar Cestus'un toprağındaki zehir ve mikroorganizmalarla başa çıkabiliyorlardı.

Ona daha önce hiç duymadığı bir şarkı söylediler.

Bir, bir chitlik güneşleniyor

İki, iki chitlik güveçte pişiyor

Üç, üç bana da biraz bırak...

Dört, dört dahası da var mı bak

Beş, beş canlı tutmak için kur tuzak

Altı altı...

Çocuklar da bu kista yaratıklarını yakalayıp sağarak topluluk içerisinde üzerlerine düşen vazifeyi yerine getiriyorlardı, sonra da bir zarar vermeden onları geri salıyorlardı.

Canlı tutmak için kur tuzak...

Geldiğinden beri sadece birkaç ölü hayvan görmüştü. Kürk ya da kurumuş et yoktu. Tüm yedikleri doyurucu mantarlardan ibaretti. Bu halk zarar vermeden avlanıyordu.

Kimdiler ve onları bu şekilde yaşamaya yönelten neydi?

Kapanları kontrol eden çocukları izledi. Yakalanan chitlik'ler tıslıyordu ama gördüğü kadarıyla onları sağlamak zannettiğinden çok daha kolaydı, sanki onları yakalayanlarla bir tür oyun oynuyor gibiydiler. Yaratıklar insanların onlara zarar vermeyeceğini biliyor gibiydi. Aldığı arazi eğitimi uyarınca çocuklara kapanlar konusunda yardım etmeye başladı – tabii ki kapanların hazırlanışında en önemli nokta olan chitlik'lerin sağ kalması gerektiğini de unutmamalıydı.

Çimenler üzerinde sırtüstü uzandı ve güneşe bakarak bu basit yaşamın keyfini çıkardı. Yakında savaşa geri dönecekti ama şu an onun için en önemli mesele mantar tarımı için köylülere gerekli olan panzehirleri taşıyan bu küçük, tüylü yaratıkları yakalamaktı.

Çocuklar onun maharetli parmaklarına hayretle bakmış ve onun çocukken öğrendiği yetenekleri görünce şaşırılmışlardı; bıçak kullanma, düğüm, sessiz ilerleme, iz sürme ve bir düzine daha benzeri yetenek.

Dağlardan tekrar tepelere indiği sırada gözlerinin içi gülüyor olsa da Jangotat'ın içi rahat değildi. Akşam hep birlikte yemek yerlerken yine Kamino'daki kardeşlerini düşündü...

Burası benim dünyam değil.

Ve sonra: Ama belki de olabilir.

Obi-Wan'ın düşünce tarzı yapılabilecek olan yapılmıştır şeklindeydi. Ön görülebilen her türlü hata düzeltilirdi. Bu sefer hayatta kalan acemilerden sadece küçük bir kısmı merkez karargahın nerede olduğunu biliyordu. Hayatta kalan kırk sekiz kişi beş ya da altı kişilik hücrelere ayrıldı, isimlerini sadece hücrenin diğer üyeleri biliyordu. Çiftlik ve madenlerde çok sayıda tutuklama gerçekleşmişti. Ortalıkta dolaşıp son olaylarla ilgili biraz boş boğazlık etmiş olanların hepsi soluğu hapiste almıştı – ya da kaçmaya çalışırken öldürülmüşlerdi.

Tutukluların nereye götürüldüğünü kimse bilmiyordu. Mağaralarda JK'larca yakalanmış olanların bildikleri şeyler çok azdı ama holovid'le birlikte düşünüldükleri zaman daha pek çok sistemi Jedi'ların ikiyüzlü olduğuna ikna edip Cumhuriyet'ten ayrılmalarına neden olabilecek kadar güçlü bir iddia ortaya koymaya başarabilirlerdi.

Son günlerde Obi-Wan ve Kit terk edilmiş bir tricopper madeninde kamp kurmuştu. Bu mağaranın girişi hemen üzerindeki çıkıntı sayesinde uçan araçlar ya da dron uyduları tarafından görülemezdi. Yakalanan acemilerin hiçbirinin bilmediği, mağara örümceği yuvası bulunmayan ve tehlike anında kullanılabilir çok sayıda çıkışı olan bir yer. Obi-Wan önceki felaketin tekrar yaşanmaması konusunda kararlıydı. Böyle bir kaybı daha kaldıramazlardı.

Forry yaklaştı. "Jangotat'ten hâlâ haber yok," dedi.

En genç acemi olan Skot OnSon yeni mağaraya gözü bağlı olarak getirilmişti ve şu anda hazır oldu duruyordu. "Adamlarımızdan bazıları onu dışarı çıkarmaya çalıştı," dedi. "Onların cesetlerini bulduk fakat -"

"Yani ona ne olduğunu kesin olarak bilmiyoruz," dedi Obi-Wan.

"Hayır, General Kenobi."

Obi-Wan çenesini ellerine dayayarak son verileri değerlendirdi. "İhanete uğramış olabiliriz," dedi alçak sesle.

Mağarada çıt çıkmıyordu. Sonra Sirty söz aldı. "Sizce Jangotat mi ihanet etti?" Sanki olması imkansız bir şeyden bahseder gibi.

Seefor öfkeye yakın bir ifadeyle Obi-Wan'a baktı. "Bu asla olmaz."

Obi-Wan böyle bir düşüncenin zihninde yeşermesine izin verdiği için kendisine kızdı. Klonların sadakatinden şüphelenmek anlamsızdı. Seefor da haklı olarak bu imayı rahatsız edici bulmuştu. "Size hakaret etmek istemedim. Sadece bir gerçeği ortaya koydum, Jangotat saldırıdan önce garip davranıyordu."

Kit Fisto da konuşmaya dahil oldu. "Ben öldürüldüğüne inanıyorum. Bir lazer telsizini bozmuştur. Pek çok göçük oldu. Birinin altında kalmış olabilir."

Yine sessizlik. Klon askerleri bu fikri sevmemişti ama diğerine her zaman tercih ederlerdi. "Bir ihtimal daha var. Sheeka Tull'a telsizle erişmeyi başaramadık. Belki de onun yanındadır... birlikte görülmüşler."

Kit ellerini ırdı. "Ŗu andan itibaren güvenlikten su sızmayacak," dedi. "Kamp dıŖına mesaj göndermek yok. Bunlar tekrar yaŖanmayacak."

"AnlaŖıldı, Komutanım."

"O zaman üçüncü aŖamaya geçebiliriz," dedi Obi-Wan. "Sabotajları arttırmalıyız, Kit?"

Kit hologramı inceleyip sonra söz aldı. "retim ve dağıtım sisteminin en kritik noktalarını tespit etmek mümkün. Böylece fabrikalara doğrudan zarar vermeden üretimi yavaŖlatabilir ya da durdurabiliriz."

"Böyle bir yaklaŖım zaten kaçınılmaz çünkü..."

"Cestus para akıŖı olmadan ayakta duramaz. Buna engel olursak binlerce kiŖinin ölümüne neden oluruz."

"Yani?"

"Bir planım var..."

Bin kilometre karelik bir alana yayılmış olan Clandes Sanayi kompleksi başlı başına bir şehir sayılmazdı. Oraya, Chikatlik'in üç yüz kilometre güneyinde, Dashta Dağları'nın yetmiş beş kilometre güneydoğusunda olan, bir üretim tesisi topluluğu demek daha doğru olurdu. Clandes'in yerin altında bulunan yirmi dört katlık bölümü işçi barakaları ve tüccarlar için yerleşimler, kantinler, hizmet binalarıyla doluydu ve tüm bunları birbirine bağlayan bir de taşıma sistemi mevcuttu. Kompleksin büyük bölümü daha önce burada bulunan kovanın arazisinin üzerine inşa edilmişti. Salgından önce.

Hayatta kalan X'Tingler gidince bir düzine türden oluşan dış dünyalılar gelip yerleşmişti. Zamanla barakalar kurmuşlar, sonra bunları giderek artan sayıdaki diğer binalar takip etmişti. Sonunda burada ortaya çıkan şey çevresindeki tüm çiftlik ve madenleri gölgede bırakan başlı başına bir yapı haline gelmişti.

Ama buranın kalbi Cestus'un ekonomisinin yüzde 60'ının dayandığı sanayi kompleksi idi. Ayrıca diğer önemli bir üretimden de burası sorumluydu:

JK droidleri.

Obi-Wan ve ona bağlı anarşistler uzun ve gergin bir geceyi Clandes'e gelen ve giden yolları, ticaret malları akışını ve kontrol ettiği kaynakları inceleyerek geçirdiler. Saatler sonra aralarında en önemlisi olduğunu düşündükleri bir rota keşfettiler.

Her gün tarım, üretim, içme ve eğlence amacıyla kullanmak için milyonlarca litre su bu yoldan tesise geliyordu. Cestus'un suyu yerli yaşam formları için mükemmeldi ama içindeki mikroorganizmalar dış dünyalılar için öldürücüydü. Bu nedenle sadece içmek için değil, sanayide kullanmak için bile önce işlemden geçirilmesi gerekiyordu. Chikatlik'in ihtiyaç duyduğu suyun büyük bölümü kuzey buzullarından borularla getirilse de Clandes'in suyu iki farklı kaynaktan geliyordu; Dashta Dağları'nın kar suları ve Clandes yer altı su havzası, suyu kayanın ve kumun altında tutan ve gerektiğinde az bir çabayla suyun dışarı çıkartılmasını mümkün kılan basınca sahip olan doğal oluşum.

Asıl merkez yer altı havzasının suyunun tüketilmesi için işleyen ana arıtma tesisiydi. Eğer yok edilirse tesisi en kısa sürede onarmak zorunda kalacaklardı, yoksa hepsi kendi terini içmek zorunda kalırdı. Bu hasar tesisin önceliklerinde ani bir değişime neden olurdu ve bir kez daha Beş Aile'yi pazarlık masasına oturtmak mümkün hale gelebilirdi.

Obi-Wan meseleyi enine boyuna düşündü. Ellerindeki bir düzine kadar seçenekten en akla yatkını buydu. Bir avantajı daha olacaktı, Desert Wind'e karşı saldırıyı planlayan kişi öldürücü silah kullanımı konusunda da yetki vermişti. Vekil Duris miydi bunu yapan? Öyle zannediyordu ve karşılık olarak da onların benzer bir cevap vereceğini düşünüyor olmalıydı. Su havzası istasyonuna saldırmak tam aksi, can kaybını minimum tutacak bir eylem olacaktı – sınırlı kaynakları olan çaresiz bir düşmandan beklenecek türde bir saldırı değildi. Bu yüzden bu tür bir saldırıyı da beklemiyor olacaklardı.

Obi-Wan'ın başka endişeleri de vardı, gemileri yok edileli dört gün olmuştu ve gemiyle birlikte uzun menzilli iletişim cihazlarını da kaybetmişlerdi. Dört gündür Şansölye ve Jedi Konseyi'yle hiçbir temasları yoktu. Coruscant bir süre sonra görevin başarısız olduğunu düşünmeye başlayacaktı. Bu da

yörünge bombardımanı ve o da felaket demekti.

Clandes'te her türden tüccar bulunurdu, sistemler arası yük mavnalarından geceleri çölde yol alarak tesise gelen yerli kervanlarına kadar.

O gün kapıdaki nöbetçiler içeri girenleri daha bir dikkatle inceliyordu. Nöbetçiler bir saldırıya karşı uyarılmış olsalar da bu konuda fazladan yapabilecekleri bir şey de yoktu.

Saldırı iki farklı noktadan iki farklı hedefe yönelik olarak gerçekleşecekti. Yerler, Dashta Dağları'nın eteklerindeki pompalama istasyonu ve şehrin içindeki arıtma tesisi. İkisini aynı anda saf dışı etmek güvenlik birimlerinin kafasını karıştıracak ve adamlarına zamanında uzaklaşabilmek için zaman kazandıracaktı. Eğer sabotaj girişimi başarısız olursa Desert Wind birimleri kaçınılmaz bombardımanı yönlendirmek için hedefi işaretleyeceklerdi. Eğer böyle yaparlar ve vurulacak hedef tam olarak bilinirse ölü sayısını binlerden onlara indirmek mümkün olabilirdi.

Obi-Wan Kenobi ve adamları kılık değiştirmiş olarak şehre girerken, Kit ve adamları da dağlardaki pompalama istasyonuna yaklaştı, istasyonun beş kilometre kadar uzağında inip engebeli arazide yürüyerek hedeflerine yaklaşmayı tercih etmişlerdi.

"Alarmlar?" diye sordu Seefor.

Kit el büyüklüğündeki ekrana baktı. Tesisin silüetini ve onun etrafındaki güvenlik alanını gösteriyordu. "Bir hafta önce olduğu gibi yine oradalar."

"Eğer güçlendirilmemişlerse şaşarım," dedi Seefor.

"O zaman beklemek zorundayız." Ama uzun süre değil. Burada kendini açıkta hissediyordu. İşler ters gitmeye başladığından beri attığı her adımının önceden bilindiği gibi rahatsız edici bir duyguya kapılmıştı. Kit itiraf etmeyi hiç istemese de Obi-Wan ve kendisinin fazla seçeneği kalmadığının farkındaydı. Diplomatik alanda olduğu gibi askeri alanda da büyük bir başarısızlığa uğramışlardı.

Zamanlama çok önemliydi. Obi-Wan Kenobi Thak Val Zsing'in kendileri için hazırlattığı şehrin pazarına lüks eşyalar getiren kervanla birlikte yola devam etti.

Berberlerinde bir düzine farklı türde kurutulmuş ve dilimlenmiş mantar, parfüm ve oyuncak, çöl mağaralarında bulunan baharatlar, banyolarda kullanılan kokulu yağlar ve bir zamanlar toprağın nemli ve bereketli olduğu dönemlerde Cestus'ta yaşamış ve artık soyu tükenmiş olan hayvanların kemiklerinden yapılmış oymalar.

Sakallı ve soluk derili insan nöbetçi eşyalara bakıp güldü. "Bu tür şeyler bu aralar pek para etmiyor. Herkes diken üstünde. Şimdi gidip daha sonra gelseniz belki sizin için daha iyi olur."

Aptalca bir düşünce. Nöbetçi bu kervanın buraya gelebilmek için çölde yüz kilometre yol kat ettiğini biliyordu. Muhtemelen su ve yiyecekleri azalmıştı ve bir süre burada kalıp dinlenmek isteyeceklerdi. Acaba bu nöbetçinin zihni de zayıf mıdır diye düşündü. Bir denemekten zarar gelmezdi –

Ama o planladığını yapmaya fırsat bulamadan Resta öne çıktı. "Affedersin," dedi. "Bunları satmak için başka bir yere gitmeden önce mallara bakabilirsin. Seninle daha önce de iş yapmıştık." Resta'nın ikincil elleri cübbesini kaldırıp belindeki bir sıra bakır kemeri gösterdi, her biri daha önce Clandes'e

kaç kez geldiğini gösteriyordu. "Sen de ben de kârlı çıkarız. Dostlarla iş yapmak daha avantajlıdır. Ne dersin?"

Nöbetçi ikisini de süzdü. Bir kaşını kaldırırken elini uzattı. Resta avucuna küçük bir kese yerleştirdi ve nöbetçi avucunu kapattı. Sarı sakalının arasından beliren gülümsemeye yana çekilip onlara yol verdi.

Kervan içeri girdiğinde Obi-Wan yüzünü gizlemiş olduğundan bir kez daha memnun oldu; bir probroidi uçarak yanlarından geçti, grubu inceledi, elindeki verilerle gördüklerini kıyasladığına şüphe yoktu. Burası yüzeyde bulunan bir pazardı ve her yer Clandes sakinlerine binlerce farklı türde ürün satan çadırlarla doluydu.

Yarım saat arkadaşlarına kendi çadırlarını kurmaları için yardım ettikten sonra Obi-Wan oymaları düzeltiyormuş gibi yaparken Resta'nın verdiği bir işaret üzerine dikkatini müşterilerden birine çevirdi, sıska bedeni gibi uzun ve ince bir boynu olan sarımsı bir Glymphid.

"Oyma bantha'nız var mı?" diye sordu Glymphid. "Evimi özlüyorum."

Bunlar önceden belirlenmiş parolalardı ve bir süre pazarlık yaptıktan sonra Obi-Wan ona oyma bir baston sattı. "Bu güzel," dedi Ploo II'den gelen yaratık. "İleride bunlardan daha fazlasını almak isteyebilirim. Özel yapım. İlgilenir misiniz?" Obi-Wan başını salladı.

Glymphid döndü ve Obi-Wan ve Resta'yı şehrin girişindeki duracrete bir kubbeye götürdü. Nöbetçi onları umursamadı ve asansörle Clandes'in merkezine indiler.

Obi-Wan, Clandes'in başkente benzeyeceğini zannetmişti. Bir yönüyle haklı da çıkmıştı. ChikatLik'te X'Tingler doğal erozyonla oluşmuş bir mağarayı ev yapmışlardı. Buradaysa duvarlar cam gibi parlatılmıştı ve tüm mağaranın bir tür volkanik aktiviteyle oluşmuş olduğunu gördü; bir lav kabarcığının soğumasından milyon yıl sonra içine taşınmış olmalıydılar. Yeni dış dünyalı sakinleri X'Ting mimarisinin üzerine inşa etmişlerdi.

Resta içeri girdiklerinden beri konuşmamıştı ama sonunda bir şeyler fısıldadı, "Kulenin arkasındaki alçak kayalık yapıyı gördün mü?"

Obi-Wan başını salladı.

"O güç istasyonu. Beş Aile'nin sarayına satmak için benim çiftliğimin enerjisini kestiler. Yanındaki binayı gördün mü?" Üç katlı kahverengi bir dikdörtgen. Arıtma tesisi.

"Hedef orası. Ben daha ileri gitmem anladınız mı?"

Obi-Wan tekrar başını salladı. "Her şey için teşekkürler."

Resta homurdandı, öfkeden yüzü kızarmış ve boynunun iki yanındaki yarıklar dümdüz olmuştu. Yayaları işaret etti. "Resta'nın hayatını sizin için riske attığını mı zannediyorsunuz?" Yere tükürdü. "Resta artık kendini de düşünmüyor. Halkı neredeyse tümünden yok oldu. Resta'nın tek istediği giderken beraberinde de onlardan olabildiğince götürmek." El sıkışmadan ya da herhangi bir şey yapmadan altın sarısı renkli dişi çekip gitti.

Şehir bir deniz prigi yuvası gibi kaynıyordu. Vatandaşlarının yaklaşık üçte biri turuncu-sarı renk

üniforma giyiyorlardı. Obi-Wan bunun fabrikanın bağlı olduğu şirketin renkleri olduğunu biliyordu ve bu manzara neden olabilecekleri zararın boyutlarını bir kez daha anlamasını sağlamıştı.

Caddeler orijinal kovan yapısına göre düzenlenmişti, bilgisayarda üretilmiş bir labirentin matematiksel kesinliğiyle. Bu yüzden Obi-Wan üç katlı kahverengi binaya varana kadar yolunu bulmakta hiç zorluk çekmedi.

Bir arka sokağa girip binanın yan tarafını inceledi. Elinde bir şema olsa da kendi gözleriyle görmeyi tercih ederdi. Üç kat. Eldeki bilgiye göre en hayati kontroller üçüncü kattaydı ve dolayısıyla gideceği yer de orasıydı.

Obi-Wan gölgelerin arasından duvarın üzerine çıktı, en küçük oyukları bile tutunmak için kullanarak tırmanmaya devam etti, bir sürüngenin bile düşeceği yerlerde dengesini korumak için yeteneklerini kullandı. Pencereye ulaştığı zaman dönüp geldiği yere baktı. Sokak dardı ve görmesi kolay değildi ama oradan birisi başını kaldırıp baksa onun için aynı şey geçerli olmazdı. Şimdilik bir sorun yoktu ama. Pencerenin kilidi biraz sorun çıkarmıştı. Karmaşıktı ve onun yeteneklerini aşıyordu. Acaba güvenlik alarmı var mıydı? Olduğu yerde bir koruyucu güvenlik alanının varlığını sezmeyi denedi. Evet. Devreleri hissetmişti ama onlara güç veren enerjiyi hissedemiyordu. Yani alarmı vardı ama arıtma tesisinin nöbetçilerle kaynadığı gündüz vakitleri aktif değildi.

Obi-Wan kılıcını açıp camı ve kilidi kesti. Kıvılcıklar sönmüş cam soğuduğunda elini içeri uzatıp açtı.

Artık içerideydi. Oda boştu ama uzun süre değil. Kapı açıldı.

Bir takla attı ve kapı tam olarak açılmadan bir yere saklandı. Adam içeri girdi ve daha ne olduğunu bile anlamadan Obi-Wan onu bayılttı. Eğer kurbanının üniformasını giymeye kalksa yüzünü tanıyacaklardı. Onun yokluğunun hemen fark edilmeyeceği kadar çok sayıda işçi olmasını ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Bu en az kişinin hayatını kaybedeceği usuldü ve bundan daha iyisini yapma şansı da yoktu. Asıl görevleri çoktan yoldan çıkmıştı. İşleri tekrar eski haline getirebileceğini umuyordu...

Kontrol odasına girdi, çabucak ortalığı kontrol etti. Beklediğinden daha ufaktı, duvarlara kontrol bilgisayarları monte edilmişti. Operasyonun bu bölümünün üstesinden sadece bir ya da iki kişi gelebilirdi ve belki de işin asıl zor kısmının çoktan üstesinden gelmişti.

İyimserlik buraya kadar. Orada, odanın ortasında güzel, altın rengi, kum saati şekilli bir JK droidi duruyordu.

Obi-Wan homurdandı. En aptal olan bile Cestus'un kendisini korumak için kendi güvenlik droidlerini kullanacağını tahmin edebilirdi. Ama yine de umut kolay kolay bırakılamayan bir alışkanlıktı. Onu geçip gidemezdi. Ama fazla zamanı da yoktu ve belki de dostları çoktan yaşamları pahasına çatışmaya girmişlerdi bile.

Bu parlak ve zarif nesne ne işe yaradığını bilmeyenler için o kadar masum görünüyordu ki. İhtiyatla yaklaştı. Ne yapacaktı? Droid onun bir yabancı olduğunu tespit ettiği anda geriye sadece saniyeler kalırdı. Zaten çok geç kalmıştı bile. Eğer JK alarmı çalıştırırsa bir felaket olurdu. Ancak bir aptal aynı anda droid ve tüm nöbetçilerle birden savaşmaya kalkardı.

Acaba JK'nın alarm ölçüsü neydi? Odanın kendisi olmamasına şaşırması zaten. Belki de odaya girip çıkanlar oluyor ve belli bir mesafeyi korudukları müddetçe de ya da taşıdıkları bir tür elektronik kimlikle sorun teşkil etmiyorlardı. JK sese göre mi yoksa yakınlığa göre mi harekete geçiyordu? Belki de çoktan kendisini taramaya başlamıştı? Acaba onu devre dışı bırakacak bir parola var mıydı?

İki şeyden emindi. İlki eğer varsa da bu parolayı bilmiyordu. İkincisi de eğer kontrollere erişmeye çalışırsa saldırıya uğrayacaktı.

Ne yapmalıydı?

JK'larla mağarada karşılaşmıştı ve onlarla bir daha uğraşmaya hiç niyetli değildi.

Hız. Ona gereken hızdı. Her şeyi riske atarak Obi-Wan Kenobi kılıcını çekti ve açtı. Kılıcı kontrol paneline doğru fırlatırken kendisi de doğruca JK droidine gitti.

Droidin dikkati ekipmanı koruma komutuyla saldırganları engelleme komutu arasında bölündü. Yanından hemen dokunaçlar fırladı ve havadaki ışın kılıcına doğru uzadılar, eğer lazer ışını kollarından ikisini kesmiş olmasa yakalayacaktılar da.

Işın kılıcı panele vurduğunda JK sanki canlıymış gibi tısladı. Kılıç kontrol panelini delip geçti. Kablolar dışarı fırlarken her yanı kıvılcımlar kapladı; otomatik kapanma devreye girdi. JK sanki oyuna getirildiğini anlamış gibiydi ve tüm dikkatini Obi-Wan'a yöneltti.

Obi-Wan kılıcını geri çağırdı ama kılıcın paneldeki kablolarla dolandığını gördü. Düşünecek zamanı yoktu – JK tam gaz geliyordu. Hemen karar verip biyo-droide doğru koştu, koşarken de belindeki ışın kırbacını çekti. Biyo-droid kollarını onun bacaklarına doladı.

Acı. Mekanik kollar enerji yüklüydü. Obi-Wan'ın başındaki saçlar dimdik olmuştu ve o şokla savaşırken verilen elektrik de sinir sistemini devre dışı bırakıp diyaframını felç etme yönünde devam ediyordu. Retina taraması için onu kendine yaklaştırırken Obi-Wan kırbacın tetiğine bastı ve savurup tek hamlede kendini tutan tüm kolları kesti. Kopan durasteel'den kıvılcımlar çıktı. Yüzüne püskürtülen spreyden korunmak için elleriyle yüzünü örttü. Kesilen kolların yere düşüşünü duymuş ama görememişti. Fakat şimdi her iki silahını da kaybetmişti.

Yaralanan droid de sanki bunun farkındaymış gibi geri çekildi. Obi-Wan hızlı bir kararla hemen saldırıyı sürdürdü, onun şu anda tekrar saldırıyı en zayıf ihtimal olarak gördüğünü düşünmüştü. Tepki vermeye çalışsa da droid bu sefer açıkça bunu yapmakta geç kalmıştı. Onu kesik kollarıyla engellemeye çalışırken zorlansa da kalan kollarını yüzüne doğru savurdu, derisini yırtıp can yakıcı bir elektrik şoku verdi – ama Obi-Wan yanına gelmeyi başarmıştı.

Görüşü hâlâ bulanıktı ama Güç yönünden bir sorunu yoktu. Işın kırbacının vurup JK'nın gövdesini zayıflattığı yeri hissedebiliyordu. Orası. Obi-Wan dikkatle baktı, nefes verdi, içinde korkunun ve şüphenin asla barınmadığı yere erişti ve oraya yerleşti. Elindeki her kasın koordinasyonu mükemmeldi, hamlesini yaparken iyice hızlandı ve hasarlı yüzeye tüm konsantrasyonuyla bir darbe indirdi. Krak! sesini duydu. Kolunu geri çekip dirseğiyle tekrar tekrar aynı noktaya vurdu. Yaralı droid arkaya doğru sendeledi, her tarafından kıvılcımlar çıkmaya başladı.

Kaç kez vurduğunu o da bilmiyordu ama işi bittiği zaman artık JK bir tehdit olmaktan çıkmıştı. Obi-

Wan durdu, o da çok yorulmuştu. Droide saygıyla baktı. Bu şeyi durdurmak için iki ışın silahı ve bir yakın dövüş mücadelesi gerekmişti. Kalbi deli gibi çarpıyordu ama dikkatini topladı ve yarım kalan işine devam etti.

Obi-Wan geriye kalan yegane şey olan patlayıcıları yerleştirmeyi de tamamladı. Eğer patlamadan önce etkisiz hale getirilirlerse Desert Wind'in yörünge bombardımanından önce işaretleri yerleştirecek zamanı bulmuş olmalarını ümit edecekti.

Obi-Wan ışın kılıcını ve ışın kırbacını aldı. İkisini de kapattı. Kırbacın güç hücresinin tükendiğini görüp çıkarıp attı. Fazlasıyla işine yaramıştı ama şimdi ilgilenmesi gereken başka sorunları vardı.

Yirmi beş kilometre uzakta Kit Fisto su havzası istasyonunun beyaz dikdörtgen şekilli duvarlarının gölgesinde çömelmişti, bekliyordu, nöbetçiler yirmi saniyede bir turlarını tamamlayacak şekilde devriye geziyorlardı – bulunduğu yerde özel cihazları olan ya da Güç'e hassas olan kişiler dışında görülmesi imkansızdı. Onları enerji labirentinden her seferinde bir seviyeyi aşacak şekilde yavaşça geçirmiş ve sonunda istasyonun duvarının gölgelerine erişmeyi başarmışlardı. "Şimdi sizden ayrılmak zorundayım. Eğer gücü kesebilerseniz siz de içeri gelin."

"Ya sen?" dedi Thak Val Zsing.

"Sizinle orada buluşuruz," dedi. Kit duvarın dışındaki tabanı duracrete kaplı bir dere yatağına baktı. Tek kelime daha etmeden sıçradı ve taşlık bayırdan dere yatağına doğru indi. İnişini yavaşlatıyordu ama duvarın olduğu yere bir daha çıkamayacağını da biliyordu. Eğer planları işlemezse gerçekten de başı dertte demektir.

Elde ettikleri bilgiye göre Dashta barajından gelen su saatte bir hendekten aktarılıyordu. Başka bir çıkış yolu yoktu ve kendisini hazırlamıştı. Daha görmeden uğultuyu duymuştu. Büyük bir su kütlesi dere yatağının kıyılarını süpürüp zemini titreterek geliyordu. Kit su kendisine çarpmadan önce top şeklini almıştı, böylece su kendisini kanaldan suyun döküldüğü tünel ağzına kadar taşıyacaktı. Akıntıya kapılmış gidiyordu, sanki Glee Anselm'den hiç ayrılmamıştı. Bang. Dalga Kit'i duvara vurdu, ama bu akıntıyı kullanarak ve basıncını ve yoğunluğunu hissederek yoluna devam etti. İleride bir ızgara vardı. Birbirine bağlanmış metal çubukların arasında ancak yumruk büyüklüğünde boşluklar vardı. Kit'in ışın kılıcı parladı, suyun içi kabarcıklarla doldu bir anda. Izgarada geçebileceği genişlikte bir bölümü kesti, kafasını dayayarak itti ve kesilen bölümü hâlâ bağlı durduğu yerden kopardı. Delikten geçtiğinde kendisini daha dar bir kanalda buldu, hem su basıncı hem de akıntının hızı artmıştı.

İleride su, ısıtıcı bir ışının içinden geçiyordu, suyu diğer boru sistemlerine aktarmadan saniyeler içinde kaynatıyordu.

Işın derisini kavurdu ve Kit'in sınırları şokla feryat etti. Hayır!

Yüzmeye devam etti ve buz gibi suyla yakıcı ışın arasında kaldı. Ateş ve buz, diye düşündü ve aniden soğukun bedenindeki kuvveti filtre ettiğini fark etti.

Akıntı onu kaynar suya doğru itiyordu, kendini kanalın kıyısına çekti ve yukarı çıkmaya çalıştı. Tutacak yer yoktu.

İlk panik işaretleri zihninde kendisini göstermeye başlarken Kit Fisto derhal bunları aklından uzaklaştırdı, kendisine odaklandı ve Güç'ün tutunabileceği bir merdivene, ki iki metre uzaktaydı, giden yolu kendisine göstermesine izin verdi. Kit odaklandı ve daldı, bir yarım daire çizip sudan fırladı ve merdivenin son basamağını tutup kendisini yukarı çekti. Titredi, kar sularıyla beslenen akıntı donduracak kadar soğuktu. Bedeninin kendini toparlaması ve titremesinin azalması için biraz zaman geçmesi gerekti. Tarayıcılardan uzak olan bu noktada güven içerisinde duvara tırmanabilir ve ikinci seviyedeki bağlantı kutusuna ulaşabilirdi. Duvara yapışmış şekilde bekledi.

Ve bekledi.

Bir terslik vardı. Val Zsing ve adamları şimdye kadar içeri girmiş olmalıydı. Saatini kontrol –

Sonra aniden altında akmakta olan suyun durduğunu gördü. Enerji kesilmişti! Yedek alarm devreye girdi. Uzaktan bağırmalar yükseliyordu. Enerjinin geri gelmesi uzun sürmezdi ama adamları, alarmı ve bu bağırmaları duyup çoktan harekete geçmiş olmalıydı. Yolu temizlemek ise onun göreviydi.

Kit parmaklıkları bir pencereye gelene kadar duvara tırmandı ve ışın kılıcıyla parmaklıkları kesip içeri girdi.

Kapının dışında aşağı yukarı koşuranları duyabiliyordu. İkinci bir alarm durmadan çalmaya devam etti, belki de Desert Wind'in görüldüğünü haber veriyordu. Ayak sesleri susana kadar bekledi, sonra da koridora çıktı.

Pompalama istasyonunun giriş katı on bin kilometre kare kadardı, tavanı ise dört katlı bina yüksekliğindeydi. Suni dere yatağı tam ortasından geçiyordu, bu noktadan geçen her damla su arıtmanın ilk safhası olan ısıtıcı ışın ve ışığa tabi tutuluyordu. Henüz içmeye hazır hale gelmemiş olsa da bu ilk savunma hattı, sudaki mikroorganizmaların yüzde seksenini öldürüp pek çok toksini de etkisiz hale getiriyordu.

Tüm tesisi sarsan bir patlamayla zemin ayağının altından kaydı. Patlama dış kapılardan birinden geliyordu. Nöbetçilerin oraya doğru koştuğunu gören Kit Fisto gülümsedi.

Ortamın loş olması ve sürmekte olan saldırı sayesinde görevini tamamlaması çok daha kolay olacaktı. Kolay değil belki ama daha kolay. Yan iskelelerden birine tırmandı. Parmakları ve omuzlarındaki yorgunluğu dinledi. Kit elleri üzerinde odanın etrafında dolandı ve on beş metre ileride sessizce yere indi.

Kit odaya daldığında oradaki tek nöbetçi ne olduğunu bile anlamadı. Elini silahına atıp çekti ama Kit silahı ikiye böldü. Nautolan durmadı ve Cestusluyu kimseyi ikaz etmesine fırsat vermeden etkisiz hale getirdi.

Döndü, kontrol panelini inceledi ve Clandes'e su akışını kesti. Sıradaki iş daha kolaydı, ayarların değiştirilmesini engellemek için kontrol panelini imha edecekti. Kit'in ışın kılıcı parladı ve saniyeler içerisinde panelden geriye tüten bir enkaz kaldı.

Hasarı çabucak kontrol etti, bu istasyonu tekrar çalışır hale getirmek günler sürerdi. Altındaki zemin tüm binayı titreten ikinci bir patlamayla sarsıldı.

Güzel. Daha çok karışıklık. Daha çok hasar. Neyse ki daha fazla can kaybı değil.

Kaçmanın zamanı gelmişti.

Kit Fisto odadan çıktı ve geri dönen güvenlik timiyle burun buruna geldi. Hemen önündeydiler, ışın kılıcı tekrar ışıldadı ama bu sefer kendisini savunmak için. Öldürücü hamleler yapmamaya özen gösterdi. Sadece görevlerini yapmaya çalışıyorlar. Ama artık daha fazla engelleyemeyeceğini anladı ve kısa süreli bir çatışmanın ardından ilk adam yerdeydi. Üçüncüsü tekrar nişan alacakken Jedi korkuluğun üzerinden sıçradı ve iki kat aşağıda çömelmiş şekilde yere indi.

Daha fazla nöbetçi. Işın kılıcı kendi ritmine göre hareket ediyor gibiydi. Önce ateşlerini kesti, az sonra da gözlerini kısıp dudaklarını sıkışmış şekilde aralarında zaten.

Nöbetçilerin feryatları çınılattı her yanı.

Cestus meselesi her geçen dakika daha çirkin bir hal alıyor, diye geçirdi Kit Fisto içinden. Pişmanlıklar ve keşkeler ışın kılıcının etrafında ördüğü ışıktan ağda kaybolup gitti ve nöbetçiler yere yığıldı. Savaş coşkusuyla, zihninde disiplinin parmaklıklarının arkasında hapsedilmiş uluyan iblisle flört etmiş ama onu Form I'in kesin kenarlarını kullanarak hizada tutmayı başarmıştı.

Daha durmadan siren seslerini duydu ama bu sesin onu o kadar etkilemediğini fark etti, öylesine odaklanmıştı ki dışarıda olan her şeye karşı ilgisi büyük ölçüde zayıflamıştı.

Sekiz nöbetçi inleyerek yerde yatıyordu. Kit'in yüzü asılmıştı, Jedi Konseyi bunu duysa hiç de memnun olmazdı. Bu en başından beri yapmaktan kaçındığı şeydi.

Dışarı.

Giderken iri bir teknisyen ona metal bir çubuk fırlattı. Jedi kendisine atılan şeyi savuşturup saldırıyı duvara yapıştırdı, sınırlarına indirdiği bir darbeye adamı bayılttı. "Uyu," diye fısıldadı Kit Fisto, teknisyen kendisinden geçerken. "Yaşam bir rüyadır zaten."

Ya da kabus diye düşündü. Artan sayıda Cestuslu artık ikisinden birinden hiç uyanamayacaktı.

Chikatlik'in idari koridorlarındaki şaşkınlığı ifade edecek sözcükleri bulmak gerçekten zordu. Clandes üretim tesislerine giden suyun dörtte üç oranında azaldığı ve her şeyin normale dönmesi için haftalar olmasa bile günler geçmesi gerektiği haberi başkente ulaşmıştı bile. Bu zaman zarfında eğer bölgeye içme suyu taşınmazsa bunun sonuçları çok acı olabilirdi.

G'Mia Duris'in üç midesi birbirinden beter durumdaydı. Tüm bunları kim yapıyordu? Jedi mi? Obi-Wan hâlâ yaşıyor muydu? Gemisi yok edildikten sonra içinde hukukçu olan tek bir kaçış kapsülü tespit edilmişti. Kimdi öyleyse? Aslında kim olduğunun bir önemi de yoktu. Sonuçta başlarına geleceğin ne olduğunu biliyordu. Yörünge bombardımanı ve böylece Cestus'tan geriye bir enkaz yığını kalacaktı.

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi uğraşması gereken başka sorunlar da vardı. Quill içeri girecek kişinin tüm sorunlarının çözümü olduğunu söylemişti ama Duris bu tür çözümlerin ileride çok daha fazla soruna yol açmaktan başka işe yaramayacağını bilecek kadar uzun süredir politikayla iç içeydi.

Yine de kendine çeki düzen verdi, dik durdu ve göğsünü kabarttı ve yardımcısına konuğu içeri almasını işaret etti.

Kalbi hızla çarpmaya başlasa da yüzünün ifadesinden bunu anlamak mümkün değildi. Ama içeri gelecek olanın kalp atışlarını o mesafeden hissedebileceğini biliyordu.

Korkuyordu.

Odaya giren kadın, bir subay gibi yürüyordu ama Duris'in Kenobi'de de sezmiş olduğu doğal olmayan bir ışıkla çevrili gibiydi. Hem hayranlık duyulan hem de ürkütücü bir yapısı vardı. Jedi'larda benzer bir azamet söz konusuydu ama onlarınkinde nezaket, bilgelik ve yaşam türlerine duyulan saygı da hissedilirdi.

Bu kaliteleri bu yaratıkta görmeyi ummak hayal olurdu. Soluk, tıraşlı ve dövmeli başındaki kara gözleri baktı ve...

Ne? Bu şey yıldızlar arasındaki hangi uzak ve soğuk noktaya evim diyordu acaba?

Kadının başıyla eğilip selam verışı Duris'in hayatında gördüğü en kibirli hareketti. "Komutan Asajj Ventress hizmetinizdedir," dedi. "Değerli zamanınızı ziyan etmek istemem."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. Ben politikacı değilim. Benim buradaki işim üretimle ilgili."

"Cestus'un işi üretimdir zaten," diye cevap verdi Duris.

Ventress belki de dediğini duymamıştı bile. "Ben Kont Dooku'nun ve sizin Bağımsız Sistemler Konfederasyonu'ndaki müttefiklerinizin ticaret elçisiyim."

"Müttefik mi?" diye sordu Duris, şaşırarak. "Bizim siyasi bir seçimimiz yok. Aksine bizim müşterilerimiz var." sesindeki gerilimi gizlemeye çalıştı ama bu konuda yeterince başarılı değildi.

Ventress başını hafifçe yana çevirdi, solgun dudakları kıvrılarak gülümsedi. "Varlığımdan pek

hoşnut değilsiniz sanırım."

Duris yüzüne ve sesine mümkün olan en resmi ifadeyi vermeye çalıştı. "Yaşananlardan sonra kime güvenebileceğimden endişe etmeye her türlü hakkım var. Ama sizi de güvenilmezler arasında gördüğümü düşünmenizi istemem."

Ventress hemen cevap vermedi, Duris onun bu kaçamak cevabı sadece anlamakla kalmayıp hoşlandığını da fark etti.

"Anlıyorum. Evet." Ventress başını öne eğdi ve sustu. Başta Duris Ventress'in tekrar konuşacağını zannetti. Ama geçen bir dakikanın ardından Vekil, kadının onun konuşmasını beklediğini anladı. Şu an ilk kim konuşursa dezavantajlı konumda olacaktı ama Duris bundan kaçınmanın kibar bir yolunu bulamamıştı.

"Söyleyin bana Komutan Ventress," dedi dikkatlice. "Anladığım kadarıyla birkaç gündür Cestus'tasınız."

"Yani?" diye cevap verdi gözlerini kaldırmadan.

"Belki de ünlü konukseverliğimizin keyfini çıkarıyorsunuzdur."

Ventress yavaş adımlarla tahtın etrafında bir daire çizdi ve gelip Duris'in tam arkasında durdu. "Öyle mi?" Taht odasındaki diğer tüm gözler aralarında böyle başına buyruk hareket edebilen bu kadına kilitlenmişti. Ama hiçbiri tek laf etmeye cüret edememişti.

Dövmeli kadın arkadan Duris'e doğru eğildi. Yüzü Vekil'in kadifemsi omzunun hemen üzerindeydi. Duris kadının nefesinin kokusunu alabiliyordu. Pasta hamuru gibi tatlı bir kokusu vardı.

"Üzgünüm ama eğlenceye zamanımız yok. Önemli işler bizi bekler. Tüm galaksi ayakta."

"Sizi buraya getiren nedir?" diye sordu Duris.

"Tek istediğim emirlerimizin gerektiği şekilde yerine getirilmesini sağlamak. Clandes fabrikaları bir süre için üretimi durdurmuş."

"Emin olun ki en hızlı şekilde hasarı onarmaya başladık. Yetmiş iki saat..."

"Evet, evet," diye fısıldadı Ventress, sonra da dönmeye devam etti. "Efendim ve ben sizi fazlasıyla takdir ediyoruz. Fakat başka bir mesele var. Sanırım Cestus Cybernetics'in sonunu hazırlayacak bir bilgiye sahipmişsiniz. İki yüz yıllık bir kontratla ilgili küçük bir meseleymiş. Bu doğru olabilir mi?"

Duris yalan söylemeye cesaret edemedi. "Belki."

"Evet. İki ağız keskin bıçak. Eğer bunu Senato'ya sunarsanız Şansölye bunu tüm fabrikaların üretimini durdurmak için kullanacak. Halkın da bunun acısını çekecek ve dahası şundan emin olun ki Kont Dooku'nun gazabından da kurtulamayacaksınız."

Duris sessizce başını salladı.

"Fazla tehdide gerek olmadığından eminim," diye devam etti Ventress. "Fakat Leydi Duris... eğer size yardımcı olabileceğim bir konu varsa lütfen çekinmeyin. Kont Dooku ve General Grievous'un kaynakları boldur ve baskıcı ve çürümüş Cumhuriyet'e karşı verdiğiniz mücadeleye sempati

beslemektedirler. Birlikte büyük şeyler başarabiliriz." Durdu. "Büyük... şeyler." Gülümsedi. "Şimdilik söyleyeceğim bundan ibarettir. Müsaadenizle ben gidiyorum."

Komutan Asajj Ventress tahtın ön tarafına geldi ve eğilerek selam verdi, bir sürüngeninki gibi göz kapakları yarı kapanmıştı.

Çıkıp ardından kapı kapandığında Duris rahat bir nefes aldı. Tüm vücudu tir tir titriyordu. Asajj Ventress'in Obi-Wan Kenobi'den çok daha tehlikeli olduğu su götürmezdi. Hilekarlık Jedi'ların kanında yoktu ama bu yaratığın öyle bir sıkıntısı olduğunu sanmıyordu. Ne utanç ne de korku. Acımayı da bilmezdi.

Aslında ne kadar acıma sahibi olduğunu Obi-Wan'ı yok ediş şeklinden anlamak da mümkündü.

Duris acı şekilde Cestus sosyal gelişiminin beş kuşağının yok olmak üzere olduğunu ve bu konuda elinden hiçbir şey gelmediğini görüyordu.

Yardımcısı Shar Shar yuvarlanarak yanına geldi. "Konseyin geri kalanı sizi bekliyor, Hanımefendi, siz..."

Duris hâlâ hayaller dünyasından geri dönmemişti. Bu kadının gelişinin zamanlaması tesadüf değildi. Ventress acaba buraya Obi-Wan'dan önce mi gelmişti? İş birliği mi yapıyorlardı, yoksa gerçekten düşman mıydılar? Onun Kenobi'den haberi olduğu kesindi ama acaba Kenobi onun varlığından haberdar mıydı...?

"Hanımefendi?" dedi Shar Shar, derisi endişeyle pembeleşti.

"Evet?"

"Hazır mısınız?"

Duris başını salladı. Etrafında bir anda bir düzine hologram belirdi. Önce satış ve pazarlama yöneticisi Llitishi konuştu. "Vekil Duris. Sahte kaçırma girişimi Cumhuriyet'in Cestus'un bağımsızlığını askıya alma isteğinin bir ispatıdır. Buna bir cevap verme zamanımız gelmiştir. Bu asileri ve iş birlikçilerini bulmalı ve Cumhuriyet'e bize o kadar kolay diz çöktüremeyeceklerini göstermeliyiz."

Duris karşılık verdi. "Peki, kimden destek alacağız? Konfederasyon'un casuslarını göndermesinin tek nedeninin bize yardım etmek olduğunu mu düşünüyorsunuz? Şu anda iki devin gölgesinde duruyoruz, her ikisi de tatlı sözlerle bizi kendi safına çekmeye çalışıyor. Her ikisi de bizim diğer tarafa geçtiğimizi görmektense bizi yok etmeyi tercih eder."

Yönetici Llitishi aynı fikirde görünmüyordu. "Bu kesinlikle böyle olmak zorunda de-"

"Ah," dedi G'Mai Duris. "Yani çocuklarımızın hayatı üzerine kumar oynayacağız öyle mi?"

Bu soruya kimsenin verecek cevabı yoktu.

Toplantının kalanı da iyi gitmemişti, asilerin yakalandığı ya da kimi sabotajların önlendiği yönündeki bazı haberlere rağmen. Ama ölü sayısı otuzu aşmıştı. Şiddeti başlatmak sona erdirmekten çok daha kolaydı. Cestus'un güvenlik birimleri bu sabotajcıları yakalayabilirdi ama Duris bunların sorunlarını sona erdirmeyeceğini adı gibi biliyordu.

Obi-Wan Kenobi'yi hatırladı. Sanki sorunların nihayet bir çözüme kavuşacağına inandığı o günün üzerinden asırlar geçmişti. Geçen her saat zannettiğinden çok daha ileri görüşlü birisi olduğunu da anlamaya başlamıştı.

G'Mai Duris'in saray maiyeti ve kabinesi gelişmelerden son derece tedirgindi, hem kovan hem de yasa dışı gruplar aynı sorunlarla karşı karşıyaydı. Kumar ve uyuşturucu gelirleri, yaklaşan savaştan endişe edip stok yapmaya başlayan, Chikatlik'in kendisi gibi kurumuştur. Trillot'un ilişkili olduğu tüm sektörlerde aynı gerileme söz konusuydu ve çoktan bunun etkilerini de doğrudan yaşamaya başlamıştı.

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi Ventress bir kez daha onun inine geri dönüp boy göstermişti. Dış dünyalı her zaman olduğu gibi insan formunun bir maske olduğu izlenimi veren bir edayla dolaşıyordu ortalıkta. Bu her hareketi ve sözüyle tam bir yırtıcıydı. Öldürmek için yaşıyordu.

"Ben sıradan bir kadıyım," dedi Trillot, "Tüm bu dönen dolapları ve art niyetleri anladığımı söyleyemem. Ama kimsenin de bu işin nasıl sona ereceğini kesin olarak bildiğini zannetmiyorum. Sizi tenzih ederim tabii ki, Komutan."

"İlk kez doğru bir laf ettin," dedi Ventress. "Hiç kimse bunun sonunu bilemez – tek kişi hariç." Konuşurken Trillot onun sesinde daha önce hiç fark etmediği bir tutkunun izlerini görmüştü.

"Kim ya da neymiş bu?"

Ventress gözlerini kıstı, soluk dudaklarına renk geldi. "Kont Dooku bunu öngörmüştü ve ben de şimdi görüyorum. Her ne olursa olsun ben ve Obi-Wan tekrar karşı karşıya geleceğiz. Queyta'da Kenobi'ye onu öldüreceğimi söylemişim. Ama efendim onu sağ istiyor. Sonuç olarak ya Cestus'tan sargı bezleri içinde ayrılacak ya da kumların altında huzur içinde yatacak."

Trillot onun yüzündeki canlılığı hemen tanıdı. Bu ihtirastı. Sadece fiziksel bir şey değil, onu içten içe yakan bir alev gibiydi. Sanki ihtiras bu kadının içini dışına çıkarıyor ve ardından da söndürmesinin imkansız olduğu bir alevle içini kavuruyordu.

İki garip ve güçlü dış dünyalı eninde sonunda karşılaşacaktı ve o aralarında kalmamak için dua ediyordu. Bu devlerin savaşında Trillot gibiler ayak altında ezilmekten başka bir şey yapamazdı.

Diğer taraftan böyle zamanlarda küçük kişiler büyük kârlar da elde edebilirlerdi.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Shhh," dedi Sheeka Tull.

Yaklaşık bir saattir inişli çıkışlı bir yolda yürüyorlardı, Jangotat bu kadar çok dönüş ve kavisten sonra çoktan yön duygusunu kaybetmişti. Gözleri iki kumaş parçasıyla bağlı olduğu gibi kafasına da çuval geçirilmişti. Üçlü koruma. Neden gözlerini bağlamakta bu kadar ısrar etmişlerdi? Ona bir sürpriz sözü verilmişti ve bunun keyfine de ancak oraya gözleri bağlı giderse varabileceği söylenmişti. Sürpriz, görelim bakalım.

Gözünün bağlanmasını kabul etmişti, sonra da Sheeka ve Kardeş Fate onu kendi etrafında döndürdü. Durduğunda tenine çarpan rüzgarı hissetti ve eğitimi sayesinde hangi yöne dönük olduğunu tahmin edebildi. Onu yamaçtan yukarı doğru götürürlerken böyle düşünceleri aklından silmiş ve düşüp bir tarafını kırmamaya odaklanmıştı.

Yaklaşık on beş dakikalık bir tırmanışın ardından hava serinledi, zemin düzleşti ve bir mağaraya girdiklerini tahmin etti. O zaman bile göz bağını çözmediler; mağaranın dolambaçlı yollarında yürüdüler, sanki attığı her adımın sesi çok uzaklarda yankı yapıyordu.

Belki bir saat daha bu inişli çıkışlı yolda yürüdüler. İki kez akan suların sesini duydu ve ellerinin üzeri serin su zerreleriyle kaplandı. Sonra da taş basamaklardan oluşan bir merdivenden aşağı doğru inmeye başladılar.

Uzunca bir süre orada öylece durdu, acaba ne yapmamı istiyor, diye merak ediyordu. Ama Sheeka hiçbir şey söylemiyordu. Sonunda bu sonu gelmez karanlıktan bunalarak "Ne?" dedi ve der demez de bu cümlenin basitliğinden dolayı utandı.

Elleri göz bağına gitti.

"Hayır," dedi Sheeka. Soğuk elleriyle onun ellerini tutup aşağı indirdi.

"Neden?"

"Senin normal duyularını kullanmanı istemiyorum," dedi. "Gözlerini ya da kulaklarını."

Şaşkınlığı onu memnun etme güdüsüyle mücadele içerisindeydi. Pek de şaşılacak bir durum değildi. Sheeka hayatını kurtarmış ve güvenilir biri olduğunu ispatlamıştı.

"Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Yüreğini kullan," dedi. "Bana ne hissettiğini anlat."

Durdu ve düşündü. İkazlara rağmen çevreden gelen seslere ve sezgilerine odaklandı. Suların çağıldamasını ve çok uzaklardan gelen su damlalarının yankılarını duyabiliyordu. Ayaklarının altındaki pürüzlü zemini hissetti ve...

"Bir yerden rüzgar geliyor," dedi.

Sesi biraz bezgin çıksa da hâlâ sakindi. "Hayır. Daha derin. Sezgilerini değil, yüreğini kullan."

"Su sesi -"

"Hayır! Kulaklarını kullanmayı bırak. Burada ne hissediyorsun?" Sheeka elini onun kalbinin üzerine koydu. Jangotat derin bir nefes aldı ve onun elinin sıcaklığını sanki bedeninin içine işliyormuş gibi hissetti.

Aniden onun kendisiyle bir tür oyun oynamak gibi bir niyeti olmadığını düşündü. Burada gerçekten bir şey vardı ve keşke onu hissedebilseydi.

"Ben... sıcaklık hissediyorum."

"Nerede?"

"İçeride," diye cevap verdi. Başka şeyler de söylemek istedi ama uygun cümleyi kuramadı. Ardından göz bağının neden olduğu suni gecenin hiç de zannettiği kadar karanlık olmadığını fark etti. İçinde şekiller belirmeye başlamıştı, sanki onu izleyen ve yargılayan yüzler vardı. Onları ayırt edemiyordu ama resim gibi değil de üç boyutlu görüntü gibiydiler. Elastik bir yüzeye bastırılmış hareket halindeki şekillerdi sanki. Boş gözleri olan yuvarlak yüzler. Bu şekli ve bu yarattığı bildiği hissine kapılıyor ama onu nereden hatırladığını bir türlü çıkaramıyordu...

"Sanki hiç durmayan altın rengi bir akıntı gibi," cümlesini derken buldu kendini. "Sanki hem yarı uykudayım hem de uyanığım."

"Evet."

"Ben...oh!" tekrar konuşmaya başlamıştı ki birden boğazı düğümlendi. Şu anda ışık hüzmeleri karanlığın içerisinde oynayıyordu.

Bacakları titredi. Yaraları yüzünden miydi? Elleri ve dizleri üzerine çöktü, sonra da omuzlarında Sheeka'nın ellerini hissetti. Nefesinin geri gelmesi birkaç saniye sürdü. Ardından tekrar ayağa kalktı, kollarını iki yanına saldı, parmaklarını açıp kapayarak esnetti, derin derin nefes alıp verdi. Titriyordu, sanki patlayacakmış gibi hissediyordu, ellerini tekrar göz bağlarına götürdü ve sonra tereddüt etti. "Sheeka?" diye sordu.

"Evet," dedi. Bu bir soru değildi. Bu tek kelime onu sakinleştirmeye yetmişti. Başındaki çuvalı çıkarıp göz bağlarını çözdü.

Mağaranın tavanı alçaktı ama turuncu ışıklarla ışıltı ışıltıydı. Su havuzunun tabanından yansıyan parlaklık ise bir kalp atışı gibi düzenli bir ritimle hareket ediyordu.

Tavan sarkıtlarla kaplıydı ve duvarlar sanki cilalanmış gibi pırıl pırıldı. Altlarındaki zemin ritmik bir titremeye sürekli olarak hafifçe sarsılıyordu ve sarkıtlardan tekrar geri yansıyordu.

Öksürdü, bir an için nefes almayı unuttuğunun farkına vardı.

Bir düzine yılan balığı yüzeyde yüzüyordu, koca gözleriyle onları süzdüler. Sanki içlerinden gelen bir ışığı yansıtıyorlardı, o derece ki bazen derileri saydammış gibi görünüyordu. Jangotat içlerindeki kemik ve organları görebilmişti.

Körler.

"Burası da neresi?" diye sordu, aslında bir parçasının cevabı zaten bildiğini fark etti.

"Burası yılan balıklarının bizimle görüşmeye geldiği yer."

"Dashta yılan balıkları mı?" Jedi'ların verdiği brifing dışında onlar hakkında çok az şey biliyordu. JK makinelerinin bir parçası olduklarını biliyordu. "Biyo-droidlerin yaşayan parçaları mı? Biz onların Dashta Dağları'ndan geldiklerini zannediyorduk."

"Hayır," dedi sakince. "Hem dağlar hem de yılan balıkları adını, onları ilk kez keşfeden kişi olan Kilaphor Dashta'dan alır, dört yüzyıl önce hem dağların hem de Zantay mağaralarının haritasını çıkarmıştı. Binlerce yıl boyunca X'Tingler buraları kutsal olarak kabul ettiler ama Cestus'un işgali başladığı zaman bu mağaralara çekilmek zorunda kaldılar."

"Bunlar gördüğümüz yılan balıklarından daha büyük," dedi.

"Onlar gençti, henüz cinsiyetleri belli olmamıştı."

Eliyle suda dalgalar yarattı. İçlerinden biri bir daire çizip döndü. Kör gözleri onu inceledi. Neden?

Sheeka hâlâ konuşuyordu ama onun zihninin şu an gördükleriyle meşgul olduğunun farkına varmıştı. "Cestus yer altı yolları, nehirleri ve havuzlarıyla örülüdür. X'Tingler bile yılan balıklarının yuvasının nerede olduğunu bilmez. Tek bildiğimiz burası onların diğer türlerle etkileşime geçtikleri son yer. Bize ilk mantar sporlarını burada getirmişlerdi."

"İlaçlar mı?"

"Evet. Tabii ki yiyecek de."

"Bunlar nasıl dashta'lar olabilir ki? Araştırmalarım göre çok daha büyük olmalılar..." Bunu nereden biliyordu? Şimdilik yüzmekten başka bir şey yapmamışlardı ama kör gözlerinde bir şey vardı. Nazik sesler çıkarıyorlar, mırıldanıyorlar, sesleniyorlar ve huzur veriyorlardı...

"Evet," dedi Sheeka.

Başını iki yana salladı. "Raporları okudum. Dashta'lar bilinçli yaratıklar değil."

"Hayır değil. Buna bir tür uyku da diyebilirsin. Rehberler'den bir lütuf – ömür boyu süren rüyalar. Bilinçsizken bile sinir sistemleri Güç'e duyarlı olmayı sürdürür. Ben de tam olarak anlamıyorum ama öyle olduğunu biliyorum ve bundan da memnunum."

Bir süre durdu ve son duyduklarını sindirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Dişi dashta'lar milyonlarca yumurta yumurtlar," dedi Sheeka. "Erkekler bunlardan sadece birkaç binini döller. Döllenmemiş yumurtalardan ise asla büyümeyecek olan yavrular çıkar."

"Yılan balıkları size yavrularını mı veriyor?"

Başını salladı. "Döllenmiş kardeşleriyle rekabet edemeyip ölecek olanları. Onlar, dostları olan bizlere hayat vererek yaşamaya devam ederler."

"Neden böyle bir şeyi yapıyorlar?"

"Uzun zaman önce," dedi Sheeka, "bu gezegen daha verimliydi ve daha fazla bilinçli tür yaşardı. Kumlar ormanları yutarken onlar da rekabet içerisinde birbirlerini yok ettiler. Yaşamda kalma mücadelesi dashta'ların hoşlandığı bir şey değildi ve onlar da gezegenin içlerine doğru çekildiler. Bin yıl sonra biz de onların ilk dostları olduk."

"Siz."

"Evet. Yılan balıkları bize döllememiş yumurtalarını sundular, JK'ların Cestus'u tüm galaksinin gündemine taşıyacağını biliyorlardı."

"Bu dünyada da çatışma var."

"Evet. Yenilenler ve yenilenler olduğu müddetçe çatışma her zaman olacak. Fakat dashta'lar birbirlerini öldürmeden ihtiyaçlarını gidermenin böyle bir yolunu bulmuşlar. Bu bizim potansiyelimiz, yoksa yeteneğimiz değil."

İhtiyaç savaşları tetikler, diye düşündü Jangotat. Tutku ise daha da tehlikelidir. X'Tingler örümcekleri dağlara sürmüştü. Eğer salgın bir rastlantı değilse Cestus Cybernetics de kovan halkının büyük bölümünü ortadan kaldırmıştı. Ayrılıkçılar ve Cumhuriyet de Cestus Cybernetics'i yok edebilirdi...

Sonu gelmez bir hakimiyet ve yıkım döngüsü. Kendisi de bunun en güçlü öğelerinden biriydi.

Jangotat düşüncelerini kendisine sakladı. Burada felsefi meselelerden daha öncelikli konular söz konusuydu. Neler olup bittiğini tam olarak anlamak istiyordu. "Gözleri yok. Peki, neden parlıyorlar?"

"Bizim için," dedi ve bir kayanın üzerine oturup yılan balıklarına daha yakından baktı. "Senin ve benim için. Ben buraya arada bir gelirim. Çok sık değil, bazen. Kendimi yenilemek istediğimde."

Söyledikleri doğrudu. Bunu hissedebiliyordu ve bu soğuk değil, aksine sıcacık bir histi ama başka bir şey daha vardı. Kendisini öyle farklı hissediyordu ki sanki olması için eğitilmiş olduğu şeylerden hiçbiri değildi artık. Ama eğer bunlardan hiçbiri değilse neydi? "Ben bir askerim," diye fısıldadı.

"Hayır," dedi. "Senin programın öyle."

Doğruldu. "Ben klon kardeşliğinin güçlü bir savaşçısıyım."

"Hayır," dedi Sheeka. Sesinin tonunda en ufak bir alaycılık yoktu, adını koyamadığı başka bir duygu vardı. "O senin bedenin, senin genetiğin. Biz bundan daha fazlasıyız. Sen kardeşlerin değilsin ve onlar da sen değil."

Jangotat'ın görüşü bulanıklaşmaya başladı ve eliyle gözlerini sildi. Parmaklarındaki neme baktı. Daha önce gözyaşı döktüğünü hatırlamıyordu. Ne olduklarını biliyordu ama daha önce kendi gözlerinden geldiğini hiç görmemişti. Eğer daha önce hiç yapamadığı bir şeyi başarabilmişse belki diğerlerini de başarabilirdi?

Burası neresiydi? Bir parçası buradan son sürat kaçması gerektiğini söylüyordu ona. Diğer parçasıysa uzanıp kalan günlerini yılan balıklarının ışıklarıyla yıkanarak geçirmesini.

"Ne hissediyorsun?"

Gözlerini tekrar kapattı. Tüm bedenini bir uyuşukluk sardı, sanki olduğu yerden yükselmişti. Kelimelerin anlamlarını kavrayamadan konuştuğunu gördü ve belki de şu ana kadar gerçekte kim olduğunu hiç bilmediğinin farkına vardı. "Ne mi hissediyorum?" diye sordu. Sesi duygu yoğunluğuyla titriyordu. "Bana ne yaptın? Her şeyi hissediyorum. Şu zamana kadar hissedemediğim her şeyi." Sheeka onun elini tuttu. Parmakları ufacıktı. "Ben çocukluğumdan yaşlılığıma kadar kendimi gördüm." Bu doğrudu.

Çocukluk.

Dekantir'de yüzen bir çocuk, sonu gelmez gecenin yavrusu.

Bedeni harap olmuştu, ölmek üzereydi ama savaşın ışığı hâlâ gözlerinde parlıyordu.

Sonra diğer bir beden, yaşlı Jangotat'ler, savaşla değil de geçen zamanla yıpranmış, hiçbir zaman sahip olmadığı zamanla. Buruşmuş bir Jangotat, gözleri iyi görmüyor ama gülümsüyor, etrafı da...

"Evet?"

Bir an için asla babası olamayacağı çocukları, asla sarılamayacağı torunları gördü ve bir anda içini öyle bir duygu kapladı ki sanki infilak edecekti. Sanki Cestus'ta bu zamana kadar süren aralıksız, derin ve genetik bir uykudan uyanıyordu. Hayatının nasıl olması gerektiğinin anıları. Olabilirdi. Savaşmak yerine çocuk sahibi olabilirdi. O çocukları görmüştü ve sonra da gözlerinde geçmişine gidip kendi çocukluğunu görebilecek kudreti buldu.

Jangotat diz üstü çöktü. Bir ömür boyu bastırıldığı gözyaşları sel olmuştu. "Bu yanlış," diye mırıldandı. "Hepsi yanlış." Başını kaldırıp kızarmış gözleriyle ona baktı. "Ben hiçbir zaman annemin kalbinin atışını duymadım. Asla onun rahminde güven içinde uymanın nasıl bir şey olduğunu bilemedim."

"Haklısın," dedi Sheeka nazikçe.

Titreyen elleriyle yüzünü örtmüştü. Hayatının başka bir döneminde bu durum onun için büyük bir utanç kaynağı olurdu ama şimdi Jangotat o tür kaygılardan uzaktı. "Kimse bana sarılmadı," dedi. "Öldüğüm zaman kimse beni özlemeyecek."

Durdu ve içinden bir sesin kendisine şöyle fısıldadığını duydu. Lütfen, Sheeka. Öldüğüm zaman beni özleyeceğini söyle. Sadece bunu bilmek bile benim için yeterlidir.

Ölüm.

Bu gezegende ya da bir başkasında. Söyle bana benimle ilgili anıların seninle yaşamaya devam edeceğini. Beni hayal edeceğini. Gülüşümü hatırlayacağını. Cesaretimi ve onurumu öveceğini. Lütfen bir şey söyle.

Ama hiçbir şey söylemedi ve Jangotat de en iyisinin böyle olduğunu anladı. Hayatında öyle bir dönüm noktasına gelmişti ki herhangi bir harici unsurun şu noktada yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu onun yalnızlığıydı, acı ve insafsız kaderi. Şu anda GAR'ın ölümsüzlüğü üzerine söylenmiş olan tüm o laflar o kadar boş geliyordu ki.

"Jangotat?"

Bu korkunç farkındalığa rağmen hâlâ dolaylı olarak ne istediğini ifade etmektен de geri durmadı. "Kimse bana beni sevdiğini söylemedi." Dönüp ona baktı. Sanki gözünü havuzdan çevirebilmek için bayağı bir çaba sarf etmesi gerekmişti. "Bu kadar itici miyim ben?"

"Hayır."

Hayır. O bir hilkat garibesi değildi. Onun söylemediklerini de hissedebiliyordu ve onu buraya neden getirdiğini de biliyordu, kendisinden bunca zaman uzak tutmayı başardığı korku ve yalnızlığı hissetmek. Sarsıcıydı ama gerekliydi.

Sonraki sözleri bir fısıltıydı. "Burayı bulan birisi buradan neden ayrılır ki?"

Ve dakikalardan beridir ilk kez Sheeka tam bir cümle kurdu. "Jangotat, şu ya da bu değil. Bizler hareket ve maceradan ya da ruhani bir yolculuktan ibaret bir hayat sürmüyoruz. Buraya meditasyon yapmaya geldikleri doğru, ama tekrar yaşadıkları dünyaya geri dönerler."

"Dünya mı?"

"Dışarıdaki dünya. Çiftlikler, madenler ve şehir. Dünya bizim aktif olmamızı istediği gibi hareketlerimizin sonuçlarını da kabullenmemizi istiyor. Emirlere itaat etmek iyidir, Jangotat. Bizler hepimiz belli kuralları olan toplumun içinde yaşıyoruz. Ama sorgusuz onlara itaat etmek bir makine, cansız bir varlık olduğunu gösterir. Sen canlı mısın, Jangotat?"

Ağız kımıldasa da bir sözcük duyulmadı.

"Sanırım öylesin. Çok geç olmadan uyan. Sen sadece bir rakam değilsin. Nefes alan bir insansın. Seni harcanabilir bir makine olduğun düşüncesiyle yetiştirmişler ama öyle değilsin."

"Neyim ben öyleyse?" gözlerini kırptı, titriyordu. "Bu hissettiğim ne? Daha önce hiç yaşamadım." Durdu, ağız hayretle açılmıştı. "Yalnızlık," dedi sonunda, kendi sorusuna cevap vererek. "Yalnız hissediyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Nasıl hissedebilirdim ki? Çevremde hep kardeşlerim olmuştu."

"Ben de kalabalıkta yalnız hissettim kendimi," dedi Sheeka. "Yalnızlığın tek bir ilacı vardır."

"Neymiş o?" diye sordu, alacağı cevaptan hiç çekinmeden.

"Evrenin bizim burada olduğumuzu bilmesi hissi."

Kafası yine karışmıştı. "İyi de beni kardeşlerimden nasıl ayırt edecek. Hepimiz biriz."

"Hayır," dedi kesin bir şekilde. "Değilsin. Daha önce bana dediğin gibi hiçbiriniz diğerinizle aynı değil. O nedenle içinizden birbirinin aynısı iki kişi çıkması mümkün değil."

"Yalan söyledim," dedi. "Benim içimde ben yok. Biz var. GAR. Kardeşlerim. Talimat. Fakat ben neredeyim? Kimim?"

"Kalbine kulak ver." Sheeka avucunu Jangotat'ın kalbinin üzerine koydu. Sıcaklığı öyle hoşuna gitmişti ki sona ereceğinden korkmaya başladı, elini çekecek ve o yine eski buz adama dönecekti.

Tekrar.

"Kalp atışlarının her şeyi anlatıyor. Hepimizin eşsiz olduğunu söylüyor."

Durdu.

"Bu eşsizlik bağlamında hepimiz birbirimizle aynıyız."

"Hepimiz aynıyız... çünkü hepimiz eşsiziz." Bu sözler mağarada yankılandı ama onları sadece kulaklarıyla duymamıştı. Şimdi onun neden kendisinden kulaklarını kullanmayı bırakmasını istediğini anlamıştı. Dış kulaklarını kullanmayı bırak ki iç sesler gizemlerini sana fısıldamaya başlayabilsin. "Eşsiz. Her yıldız eşsizdir. Evrendeki her parçacık eşsizdir."

Ve bu eşsizlik bağlamında hepimiz aynıyız. Her varlık. Her parçacık. Her gezegen. Her yıldız.

Jangotat kendiyle konuştu. Sheeka onunla konuştu. Dashta yılan balıkları onunla konuştu. Jangotat'ın asla olamayacağı yaşlı ve sakallı hali onunla konuştu. Asla olamadığı, anne sevgisini ve mutlu bir yuvayı bilmeyen, bir gün kendi kararlarını verebileceği bir dünya için onu hazırlayan annesini tanımayan çocuk onunla konuştu...

Bunların hepsi onunla konuştu. Her birinin kendine has sesi vardı, ama birlikte bir koro gibi bir araya gelmişlerdi. Tek bir bilinç, basitlik ve sadelikleriyle onu etkileri altına almışlardı.

Dizlerinin üzerinden kalkıp yan oturdu. Tüm sahte gücü sanki süngerden sıkılan su gibi ondan çekilmişti. Arkasında da güç yerine hafiflik hissi kalmıştı. Kendisini her zaman demirden bir adam gibi düşünmüştü. Demirin havaya, suya ya da sevgiye ihtiyacı olur muydu?

Jangotat yaş ve kaygan şeylerin seslerini duydu. Başını kaldırdı. Ayaksız yılan balıkları gölden dışarı çıkıp etrafını sarmıştı. Tereddütü de olsa uzanıp içlerinden birine dokundu. Kör gözleriyle onu iyice inceledi. Dokunuşu sevginin ta kendisiydi.

"Ne gördün?" diye sordu Sheeka ona.

"Başka bir yaşam," dedi.

"Başka bir yaşam mı?"

Başını salladı. "Bir ana babadan doğmuş, kardeşleri olan ve evcil hayvanıyla oynayan bir çocuk olabilirdim."

Sonuncusu onu şaşırtmıştı. "Hayvan mı?"

Tekrar içindeki duyguların kabardığını hissetti. "Bir seferinde bir Corisan phoenix'i görmüştüm. Gördüğüm en güzel şeydi. Onu alıp beslemek istedim." Kendine güldü. "Tabii ki orduda bunu yapmam mümkün değildi."

"Garip," dedi endişeyle. "Garip. Genelde Rehberler'in iyileştirici bir etkisi vardır."

"Öyleler." Gülümsedi. "Kendi yaşamımı kendim seçtim. Ben hangi nedenle dünyaya gelmiş olursam olayım, yine de beni bu ana getiren her şeyi ben seçtim."

Tekrar durdu, dünya çevresinde dönüyordu. İçinde. "Beni buraya ve sana getiren her şeyi ben seçtim."

Sheeka onun yanına çöktü, yılan balıkları ona yer açmak için kenara çekildi. Gözleri görmese de her şeyi görüyorlardı.

Dudaklarını onunkilere yapıştırdı, ellerini yanaklarına koyup onu kendisine çekti. Daha önce diğer kadınlarla öpüşmüş olsa da bu farklıydı, kalbinin kapıları açılmıştı sanki.

Sheeka Tull yanağını onunkine dayadı ve duyamadığı bir şey fısıldadı.

"Ne," dedi, bilmekten korkarak. "Ne dedin?"

"Duyamadığın şey," diye cevap verdi. Sonra tekrar söze başlamadan önce bir süre durdu. "Seni sevdiğimdi."

Sheeka'nın güzel ve esmer yüzü yansıyan ışıkla parladı. Jangotat şu ana kadar hiç böyle bir huzur ve tatmin yaşamamıştı. Tekrar öpüştüler.

Sonraki günler sanki rüya gibi geçmişti, sonunda istemese de uyanacağı dünyaya bağlı hayali bir köprü. Köy onun Sheeka'nın evine taşındığı, çocuklarsa onun misafir odasına yerleştiği gerçeğini kabullenmişti.

Jangotat verandada oturmuş güneşlenirken Sheeka'nın oğlu Tarl gelip yanına oturdu. Bir süre konuştular, sonra da Jangotat bıçağıyla küçük çocuk için oyarak bir oyuncak yapmaya başladı.

Onu kendilerinden biri olarak görüp kabul ettiklerini biliyordu. Bir süre önce ona imkansız gelen bir şeydi bu. Sheeka onu kalması için davet etmişti. Bunlar barışsever bir topluluktan ve Cestus'un onları ilgilendirmeyen bir çatışmanın içine çekilmemesi için de dua ediyorlardı. Artık çok daha fazla şeyi idrak edebiliyordu. Yılan balıkları arkadaşlarına steril yavrularını sadece savunma amaçlı olarak vermişlerdi. İnsanlara gezegenin ekonomisini toparlayabilmeleri için bir gelir kaynağı sağlamak istemişlerdi. Güvenlik droidlerini savaşta kullanmayı istemek hepsinin sonunu getirecek bir felaketin kapısını açacak sorunları arttırmaktan başka işe yaramayacaktı.

Fakat tüm bu sorunlara rağmen Zantay Hills mantar çiftçileri Jangotat'e daha önce hiç sahip olamadığı bir şey sunuyorlardı, sadece bir bina değil bir yuva. Sheeka'nın üvey kızı Tonote gelip yanlarına oturdu, kızıl saçları çöl rüzgarıyla uçuşuyordu.

"Daha sonra nereye gideceksin?" diye sordu Tonote.

"Neden sonra?"

"Askerliği bıraktıktan sonra. Nereye gideceksin? Evin neresi?"

"Benim evim GAR."

Çocuk küçük kafasını omzuna yasladı. "Ama savaşmayı bıraktığında nereye gideceksin?" Sanki bu cümleler kafasının içinde yankılanıyordu. Nereye gideceksin...?

Bir yere gideceğin hiçbir zaman düşünülmedi. Sana söylenen yerde öleceğin düşünülmedi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Neden yalan söylemişti. Bir askerin en büyük isteği görev başında ölmektir.

Öyle değil mi?

Başka bir kaderi olabileceğini aslında hiç düşünmemişti. Klonlar yaşlanacak kadar uzun süredir sahnede değillerdi zaten, ya da emekli olacak... Böyle kısa bir ömrü olan bir varlığın yaşamı nasıl daha farklı olabilirdi ki?

Hiç örneği görülmemişti.

Tarl hayranlıkla ona baktı, Tonote de küçük kafasını omzuna yaslamıştı. Sheeka yüzünde bir gülümsemeyle onları gizlice pencereden izledi, sonra da perdeleri kapattı.

Ertesi gün kum fırtınasından göz gözü görmedi, onu da Cestus'un her zamanki kısa ama şiddetli yağmuru takip etti. Tozu toprağı temizlemişti, ama kara bulutların toplanmasına da neden olmuştu. Sanki zaman burada hiç akıyordu ve Jangotat sabahın büyük bölümünü çamurlu sokaklarda dolaşarak geçirdi, ne aradığını o da bilmiyordu. Bir şey. Bu insanların onunla ilgili olup da göremedikleri bir şey. Taş binaların arasından geçerken onu gördüklerinde ona dostça davranıyorlardı ama yine de onu olduğu şeyden farklı görmüyorlardı, geçerken uğramış ve sadece bir süreliğine burada kalacak birisi. En sıcak gülümsemeler ve en tatlı kahkahalar gidecekler ya da kalacaklar içindi.

Ama o ikisi de değildi.

O akşam Sheeka'ya Desert Wind'le temas kurulduğu haberi geldi. Jangotat gözyaşları içerisinde köylüler ve Sheeka'nın çocuklarıyla vedalaştı. Dashta mağarasına gidip aynı derecede güç bir vedalaşmayı yaşamak da istiyordu ama bu isteğinin aşırı olacağını da farkındaydı. O dashta'lara takdim edilmişti, dashta'lar ona değil. Yuvaları gizliydi ve onu oraya götürmekle riske girmişlerdi zaten. Daha fazlasını istemeye cesaret edemezdi.

Sheeka onu tarafsız bir iniş pistine götürdü, birkaç dakika sonra da Desert Wind'in en genç üyesi tarafından kullanılan çift kişilik bir speeder bike belirdi.

"Nasıl gidiyor Skot?" diye sordu Sheeka.

OnSon gülümsedi.

"Toparlandık. Hem de bir hafta önce zannettiğimden çok daha çabuk oldu. Thak Val Zsing hariç herkes iyi."

"Ona ne oldu?" diye sordu.

OnSon küçümseyerek gülümsedi. "Bize ihanet etti. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama ihtiyar yolunu şaşırdı. Katil droidlerin geldiğini bildiği halde bizi uyarmak yerine kendi canını kurtarmış. Sonrası malum." Jangotat'e baktı. "Seni bu kadar çabuk ayakta görmeyi beklemiyordum."

Jangotat omuz silkti. "Dostlarım bana çok yardımcı oldular," dedi Sheeka'ya bakarak.

"İnsanın dostları olması güzeldir," dedi OnSon.

Sheeka'nın güzel esmer yüzü sakin ve ifadesizdi. "Seni tekrar görebilecek miyim?" diye sordu Jangotat'e alçak sesle.

"Bilmiyorum," dedi, nihayet doğruyu söyleyerek.

Sheeka başını göğsüne dayayıp yumruk yaptığı elleriyle ona hafifçe vurdu. "Bunu kendime neden yaptığımı bilmiyorum," dedi alçak sesle. "Herhalde beynimde senin gibi güçlü, sessiz, kendine yeten tiplere karşı zayıf bir nokta var."

Onu koruyamayan kolları bu sefer ona sarıldı. "Bu zayıf nokta kalbinde olmasın?" diye fisıldadı saçlarına.

Başını kaldırıp ona baktı, gözünde hınzır bir ışıltı belirmişti. "Ben ne dediğimi biliyorum."

Sonra Jangotat, OrSon ya da başka birinin görecekt olmasını umursamadan eğilip onu öptü.

Sonra da gitti. Speeder bike yoluna devam ederken arkasına dönüp Sheeka Tull'a baktı, onu tekrar göremeyeceğini hissediyordu ama bunun ikisi için de ne anlama geleceğini bilmiyordu.

Genç OnSon, Jangotat'i kampa geri getirdi. Bir tepe sırasındaki terk edilmiş bir madenin içinde kurulmuştu, otlarla çevriliydi ve görülmeden yaklaşılmaması imkansızdı. Kampın yerini beğenmişti ve keşke en başta böyle bir yere yerleşmiş olsaydık diye düşündü. Böyle bir öngörü sayesinde örümcek klanının pek çok üyesi de hayatta kalabilirdi.

Speeder'ı sakladıktan sonra girişi örten çıkıntının altından geçip mağaraya girdiler.

Hayatta kalan kardeşleri onu neşeyle karşıladı. Yaralanmadan önce neler olduğunu çok iyi hatırlamıyordu ama denilene göre iyi iş çıkarmıştı.

Kampın dışındaki kayalıkta şimdi her zamankinden daha yaşlı görünen Thak Val Zsing oturuyordu. Dışlanmış ve tükenmiş. Bir zamanlar olduğu adamın silik bir gölgesi. Desert Wind'in diğer üyeleri ondan cüzzamlıymış gibi uzak duruyordu ve oradan geçen iki kişinin de ayaklarının dibine tükürdüğünü gördü. Kaşla göz arasında verdiği bir kararla Thak Val Zsing cesurca geçirmiş olduğu tüm hayatını silip atmıştı.

Şeref. Son derece kırılğan bir şeydir.

Jangotat yeni çevresini ve kaçış noktalarını öğrendi, ellerinde kalmış olan şeyleri gözden geçirdi. Obi-Wan'ın JK'yla savaşına ve Clandes fabrikasının devre dışı kalmasına dair ona briefing verildi.

Tüm kayıplar, General Kenobi'nin ölümden dönmesi, tüm bunlar geçici bir üretim durdurma için yaşanmıştı.

"Ne duydun," diye sordu Forry.

"General Kenobi hâlâ temas kuramıyormuş. Belki de gitmeye hazırlanıyor."

"Yani Klon Savaşları'ndan haber yok öyle mi?"

"Yok. Dışarıda kim bilir neler oluyor?" Forry başını iki yana salladı. "İşler hiç iyi gitmiyor."

O gece batı pistine iki Jedi'ı getiren bir mekik indi. Obi-Wan ve Kit kamuflajlı mağara ağzından içeri girdiler ve klon komandolarından briefing alıp yokluklarında neler olduğunu öğrendiler. Sonra da Jedi'lar odaları olarak kullandıkları küçük bir yan mağaraya gittiler ve uyumak için hazırlandılar.

Kit Obi-Wan'ın fazla sessiz olduğunu fark etti ama Nautolan bir şey sormadan o konuşmaya karar verdi. "Onun sözlerini hatırlıyorum, Kit."

"Kimin sözlerini?"

"G'Mai Duris. Bunun sonuçta kazananın olmayacağı ve barışçı bir halkı yok oluştan kurtaramayacağım bir duruma dönebileceği konusunda beni ikaz etmişti."

Kit ateşi bir sopayla karıştırdı. Kıvılcımlar havaya yükseldi. "O zaman başarısız olmamalıyız. Bin Dalga adına bir çıkış yolu olmalı."

"Evet," dedi Obi-Wan, gülmeyi başararak. "Ama bilmek ve söylemek başka, o yolu bulmak ise bambaşka."

Endişeli olduğu kadar bu endişenin kaynağını bulmaya da kararlı olan Obi-Wan hasarlı ekipmanları tamir etmekle meşgul olan Sirty'yi izledi. Büyük çabalar nihayetinde askerler mesajı gizlemeyi başarmış ve Resta'nın Kibo Lake çiftliğinden dar ışınlı bir ticari gübre siparişi olarak gönderilmişti. Bu hileyi bir kez daha kullanabileceklerinden şüpheliydi. Karşılarındakiler gerçekten de güçlü ve zekiydi. Güvenli olarak varsaydığı tek şey ise aynı yoldan tekrar benzeri bir mesaj alıp göndermenin gerektiği idi.

Sirty'nin telsizi cızırdadı. "Başardık, Komutanım!"

"Şans mı?" diye sordu Obi-Wan.

"Azim. Yedek devrelerden birini çalıştırmayı başardım. Askeri ekipmanlar böyle imal edilir."

"Şaşırtıcı."

İletişim cihazı çalışırken Obi-Wan da konumunu aldı. Saniyeler içerisinde uzaktaki bir istasyondaki Falleen teknisyenin görüntüsü karşısında belirdi.

Yüksek yakalı, yeşil derili hologram görüntüsü bir kaşını kaldırdı. "İletişim protokolünüz tanıdık değil."

"Otomatik tanıtım sistemi hasar gördü," dedi ve ardından da ilgili kodları bildirerek şu cümleyle tamamladı: "- Ben Obi-Wan Kenobi, Cumhuriyet görevindeki Jedi Şövalyesi. Bağlantıya geçmemi sağlarsan karşılığın alırsın."

"Pekala."

Altı dakika süren parazitin ardından Obi-Wan ilk tercihi olan Üstat Yoda'nın hazır bulunmadığını öğrendi, bir operasyonu denetlemek için arazideydi. Çabuk bir karar verdi, giriş kodlarını değiştirdi ve Palpatine'in kendisi belirdi. "Şansölye?"

Politikacının yaşlı ve bilge yüzünde bir gülümseme belirdi. "Üstat Kenobi. Ben ve Konsey endişe etmeye başlamıştık."

"Nedeni var," diye itiraf etti. "İşler beklediğimiz gibi gitmedi."

"Lütfen açıklayın."

Obi-Wan derin bir nefes alıp devam etti. "Cestus tehlikeli makineleri üreten bilinmez bir gezegen değil. Çok tehlikeli bir oyunun tam ortasında kalmış durumdadır. Kont Dooku buraya sızmayı ve hâlâ ne olduğunu bilemediğimiz kaynaklarıyla bizi engellemeyi başardı."

"Sonuç olarak?" diye cevap veren Şansölye'nin sakinleştirici sesini duydu.

"Sonuç olarak görevimiz daha karmaşık hale geldi ve saklanmak zorunda kaldık. Fırsat bulduğumuzda alt yapıya saldırıyoruz."

Şansölye cevap vermeden önce düşündü. "Bu taktiğin işe yarayacağını düşünüyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Ama denemek için daha fazla zaman talep ediyorum."

Şansölye başını iki yana salladı. "Sonuca ihtiyacımız var, General Kenobi. Size yardım etmesi için bir süper kruvazör göndermek niyetindeyim."

Obi-Wan'ın kalbi deli gibi çarpmaya başladı. "Fakat, Efendim, sizce -"

"Bence yörüngelerinde duran bir savaş gemisi Cestusluları daha mantıklı düşünmeye yöneltecektir."

"Ama Konfederasyon bunu bahane ederek kendi gemileriyle karşı saldırıya geçebilir ve Cumhuriyet'in saldırganlığına karşı masumları koruduğunu iddia edebilir."

"O zaman gemiler varmadan evvel bu sorunu bir çözüme kavuşturmanız gerekecek, öyle değil mi?"

Şansölye iletişimi kesti.

Obi-Wan küplere binmişti. Başta sadece bir gemiyken cümlenin sonunda birden gemiler olmuştu. Şansölye'nin demek istediği şuydu, eğer Kont Dooku müdahale ederse Palpatine onu mahcup etmekten memnun olacaktı. Aslında Konfederasyon güçlerini tespit etmekte yaşadıkları tüm sıkıntılar dikkate alındığında Obi-Wan tüm bu yaşananların da bir aldatmaca olabileceğini düşünmeye başlamıştı, saldırgan bir tepkiyi tetiklemek için düzenlenmiş sahte bir eylem.

Fakat hayır. Asıl düşünmesi gereken, acaba Palpatine sırf zafer kazanmak uğruna hepsinin hayatını feda edebilecek birisi miydi?

Siyasetçilere güvenmemesine rağmen bunu da bir türlü kabul edemiyordu.

Ama ya niyeti buysa o zaman ne olacaktı?

Eğer meseleyi kısa sürede çözemezse ölüm onlara pek çok yoldan ulaşabilirdi: dost ateşiyle, güvenlik güçlerince, bombardımanla...

Hatta gizemli rakibinin görünmez elleriyle.

Ertesi gün güneş doğduğunda tekrar disiplinli bir birlik olarak bir araya gelmişlerdi. Nate'in dönüşüyle Obi-Wan verimliliklerinin artacağını düşünüyordu.

Ayrıca... Obi-Wan bu askerde bir şeylerin değiştiğini seziyordu. Eti ve kemiğinin iyileşmesinin yanı sıra ruhunda da önemli değişimler gerçekleşmişti.

"Jangotat, sen tam olarak neredeydin?" sordu, askere özet raporunu verirken.

"Tam yerini bilmiyorum, Komutanım, ve bu bilgiyi iletmemeyi de tercih ederim." Bir an durup devam etti. "Tabii Generalim ısrar ediyorsa başka. İsrar ediyor musunuz, Komutanım?"

"Hayır," dedi Obi-Wan, iyice düşündükten sonra. "Senin bu operasyonun faydasına yönelik her şeyi kendiliğinden bildireceğinden eminim."

"Emredersiniz, Komutanım," dedi Jangotat ve silah temizleme işine geri döndü.

Yaklaşık yirmi saat kadar önce yaşanmıştı bu. Şu anda Obi-Wan askerlerin kendi aralarında yaptığı silahsız yakın dövüş talimini izliyordu. Şık hareketler yoktu, hepsi olması gerektiği şekildeydi ne az

ne fazla. Acemiler de izliyor olsa da bu sadece bir gösteri değildi. Hepsi kan ter içinde kalsa da bir eğitim de değildi.

Hayır, bu bir tür teşhis eylemiydi, askerlerin, her üyelerinin sonuna kadar Talimat'a bağlı olduklarını anlamasının bir yolu.

Başka bir şeyin daha farkına vardı. Böyle seri şekilde üretilmiş bir savaşçıdan beklemeyeceği bir akıcılık ve vakar. Eğer yanılmıyorsa...

Evet. Topuk tekmesiyle sonuçlanan bir kalça hareketi vardı ki kas ve tendonlardaki elastik enerjiyi depolardı ve daha ileri eğitim tekniklerinin ürünüydü.

Aslında bu bilgiyi kimden edindiklerini de tahmin etmesi güç değildi.

"Affedersiniz," dedi, eğitimi tamamladıklarında. "Jedi tekniklerinin izlerini gördüm gibi geldi bana. Üstat Fisto size eğitim mi verdi?"

Hem memnun olmuş, hem de utanmışlardı ve Obi-Wan kendisi için gösteri yaptıklarının farkına vardı.

"Evet. Biraz. Sadece temel birkaç numara, Komutanım," dedi Forry aceleyle, sanki Obi-Wan'ın güceneceğinden endişe etmişti.

Güldü. "Hayır, lütfen. Sorun yok. İzninizle ben de size katılabilir miyim?"

Askerler büyük bir keyifle bir daire oluşturdu ve Obi-Wan da yüzü Jangotat'e dönük şekilde dairenin içine girdi.

Bu adamın güçlü, çevik ve iyi eğitilmiş olduğunu biliyordu. Obi-Wan onların bir şeyler öğrendiğini görmekten mutluydu ve mücadelenin birkaç dakika sürmesine izin verdi. Tabii ki bu sadece onlara dengelerini nasıl sağlayacaklarını öğretecek bir oyundu yoksa rakibinin hakkından gelme girişimi değildi. Ama klonun kurnazlık ve doğaçlama yeteneğini hafife almıştı ve basınçtaki ve hızdaki küçük değişimleri algılaması müthişti.

Obi-Wan bu teorisini diğer komandolarla da bire bir mücadele ederek test etti. Yetenekli ve çeviktiler ama... Jangotat'te bir gariplik vardı. Duygusal empati. Öngörü. Rakibinin ne yapabileceğini ya da ne hissedebileceğini sezmeden çok öte bir şey. Bunun birkaç gün önce yaralanan adamla aynı kişi olduğuna inanmak çok güçlü. Nereye gitmişti? Ne yapmıştı?

Obi-Wan yüzünü Jangotat'e döndü. "Haydi bakalım, şu işi bitirelim."

Jangotat başını sallayıp dövüş konumuna geçti.

Jangotat'in ilk hamlesiyle dövüş başladı. Obi-Wan gelen hamleyi yana kaçıp dönerek dengeledi.

Toz toprak yatıştığında yüzbaşı yerdeydi, Obi-Wan kolunu arkadan kıvrıp onu yere yapıştırmıştı. Bir bacağını Jangotat'in omzuna o pes edene kadar bastırdı.

Onlara egzersiz için teşekkür etti ve dönüp uzaklaşırken askerlerden birisi arkasından seslendi. "Üstat Kenobi!"

Durdu ve askerinin yanına gelmesini bekledi. "Evet?"

"Ben -" bir şey diyecekti ki son anda vazgeçti. "Bizler size kıyasla çok zayıfız."

Söyleyeceği şey bu değildi. Yine de Obi-Wan cevap verdi. Mücadelenin son dakikaları ona ARC askerleriyle ilgili çok çok önemli şeyler öğretmişti ve hepsi de olumluydu. "Hayır! Hayır! Cesur, temkinli ve dayanıklısınız... Bunlar herkesin hayranlık duyduğu niteliklerdir." Gülümsedi. "Benim hayranlık duyduğum niteliklerdir." Obi-Wan iç çekti. ARC askerinin içinde bir şey uyanmıştı. Genelde Obi-Wan bireysel bilinçlenmeyi desteklemiş olsa da eğer asker Obi-Wan'ın bireysel erdemi bulmada kendisine yardımcı olacağını düşünüyorsa gerçekten de bunun için en talihsiz zamanı seçtiğini itiraf etmesi gerekecekti.

Bir hafta sonra belki de hepsi ölmüş olacaktı. Yine de bu, sorunlu birini rahatlatmaktan geri durmak için yeterli bir bahane değildi. Nihayet asıl sormak istediği soruyu sordu, verilecek resmi cevabı bilse de üzerinde durmadı. "Askerlerin itaat etmesi gerektiğini biliyorum. Ama içinden dahi olsa hiçbir emri sorgulamadın mı?"

Jangotat anında hazır ola geçip önceden programlanmış olduğu cevabı yapıştırdı. "Askerler sorgulamaz. Askerler itaat eder." Durdu ve Obi-Wan askerinin maskesinin düştüğünü hissetti. O, buraya beraberinde getirdiği adamdan farklıydı artık. "Öyle mi?"

Bir sorunun ardına gizli bir soruydu bu. Onun ardında da başka bir soru gizliydi. Obi-Wan Jangotat'le birlikte birkaç dakika yürüdü. Küçük bir açıklık bulup bir kayanın üzerine oturdu, askere de yanına oturmasını söyledi. "Pek çok kişi askerlik için gönüllü olur. Diğerleriye bir süreliğine askere alınır ve alarmlar sustuğunda da yuvalarına ve ailelerine dönerler. Ama ya savaş için doğmuş ve eğitilmiş bir kişi ne yapar? Sendeki çelişkiyi hissedebiliyorum, Jangotat. Cevabını aradığın sorular var kafanda. Zihninin nasıl şekillendirildiğini bilen biri olarak bu noktaya gelebilmen beni gerçekten etkiledi." Obi-Wan iç çekti ve JK droidiyle son karşılaşmasından kalma bir yara izini kaşıdı. "Sen özgür olamazsın. Sonunda bir kazanç sağlayamayacağın başkalarının savaşlarını yürütmek için doğdun."

Sustu, söylemesi gerekenden bile fazlasını söylemişti. Obi-Wan daha önce klonlar ve diğer insanlarla ilgili hiç yorum yapmamıştı. Onu ilgilendiren bir konu değildi. Belki şu anda Jangotat bile bunları sorduğuna pişman olmuştu.

İlginçtir, Obi-Wan'ın söyledikleri Jangotat'i yıldırılmamıştı. "Ya duygular?" diye sordu. "Jedi'lar gördüğüm en iyi savaşçılar. Ama sizin duygularınız var."

Obi-Wan cevap verdi. "Eğer olmasaydı onları kontrol altında tutabilecek seviyeye gelemezdik." Obi-Wan onun da diğerleri gibi her askerinin birbirinin aynı harcanabilir varlıklar olduğunu düşündüğünden korkuyordu.

Ama Jangotat bu varsayımı boşa çıkardı. "Eviniz var mı?" diye sordu.

"Jedi Tapınağı benim evimdir. Çocukluğumdan beri."

"Jedi olmayı siz mi seçtiniz?"

"Evet. Çocukluğumdan itibaren Tapınak'ta yetiştirildim. Jedi Şövalyesi olmak için resmen karar verdiğim bir zaman var ama ben daha yürümeye başlamadan önce ayaklarım bu yola konulmuş."

"Böyle bir kararı vermek için çok küçük değil miydiniz?"

Obi-Wan bu soruyu dikkatle dūřündü. Acaba bir zamanlar olduęu küçük çocuęun ilerideki yařamının nasıl olacaęını bilmesine imkan var mıydı? Tūm bu tehlikeleri ve meřakkati? Ya da mūkafatları? Bir çocuk bunları nasıl bilebilirdi ki?

Samimiyetle cevap verdi. "Eğer kendi aklıma gōre karar versen belki."

"Ya kalbiniz?"

"Bazıları öyle diyebilir," dedi Obi-Wan. "Ama iřin gerçeği biz Güç'ü tūm bedenimizle hissederiz. Bedenimin her parçası aslında benim kaderimin bu olduğunu biliyordu. Bunun sıradan insanların eğlence ve konfor olarak adlandırdığı Őeylere uygun dūřmedięini biliyorum ama daha küçük yaştayken bile bu gerçeği kabul ettim." Obi-Wan elini klonun omzuna koydu. "Kararımı kendim verdim."

"Aynı karar benim adıma verildi," dedi Jangotat.

Demek ki řu anda çizginin karřı taraflarındaydılar, bir tarafta hizmet ve macera için hayatın kendisine sunduęu dięer Őeyleri terk adam bir adam; dięer tarafta ise hepsinin yūzū birbirinin aynı olan, harcanabilir, doęuřtan itibaren tek amaç için Őekillendirilmiř birisi.

Seçimi Obi-Wan mı yapmıştı yoksa onun midi-chlorian'ları mı? Son tahlilde ne onun ne Jangotat'ın hūr iradesiyle seçim yaptığı sōylenebilir miydi?

Peki, bunu gerçekten yapabilen var mıydı?

Gölgelerin mağara duvarında oynadığı sessiz pandomim odun ateşinin canlanmasıyla daha da hareketlendi. Obi-Wan, bir araya gelmiş olan Desert Wind'in üyelerini incelerken tüm galaksiyi, geçen tüm asırları, bu mağaralarda yaşamış böyle ateşlerin önlerinde benzer nedenlerle toplanmış binlerce canlıyı düşündü.

"Büyük zorluklarla karşı karşıyayız," diye girdi söze.

"Ama gayet iyi gidiyorduk," dedi Resta.

"Doğru ama bunun da bedeli var ve bu bedel giderek artıyor. Buna daha fazla göz yumamayız."

"Nasıl oldu bu?" dedi OnSon, uzun saçlarını geri atıp alnındaki hilal şekilli yarayı ortaya çıkararak. "Elimizden geleni yaptık..."

Obi-Wan gencin söylediklerindeki acıyı hissettiğine üzülmüştü. "Bu doğru," diye cevap verdi. "Sizin hiçbir suçunuz yok. Kanınızın ve terinizin son damlasına kadar çarpıştınız. Sizi biz başarısızlığa uğrattık." Kit Fisto bir tepkide bulunmadan dinliyordu. Obi-Wan keşke şu an aklından geçenleri bilebilsem diye düşündü.

Jedi'ların gitmeye hazırlandıklarını düşünerek karşı çıktılar. "Hayır!" dedi OnSon. "Siz olmasanız bu yaptıklarımızın hiçbirini yapamazdık. Bunlar boşuna yapılmadı!"

"Hayır," dedi Kit Fisto. "Yapılmadı. Ama attığımız her adım boşa çıkarıldı ve işin içinde bilmediğimiz etkenler de olduğuna inanıyoruz."

"Ne etkenleri?" diye gürledi Resta.

"Bilgi hükümete ulaştı, ya casuslar, gizli cihazlar ve hainler tarafından ya da..." orada sesi sanki derin düşüncelere dalmış gibi sönüp gitti.

"Ya da ne?"

"Ya hem bilgili hem de acımasız biri tarafından..." sesi yine alçaldı. Zihnindeki sezgi kıvılcımı yeniden parladı. Bu kıvılcım ilk kez sabah, kampın geri kalanı uyurken, yaptığı meditasyon sırasında parlamıştı. Trans sırasında bir bağlantı olduğunu sezmişti. Cestus'ta durduğu zaman zarfında birisinin ya da bir şeyin enerjisini hissetmişti sürekli olarak. "Başından beri hayati önem taşıyabilecek güçte birisi. Ama geldiğinden beri hiç ön plana çıkmadı. Her şey mükemmeldi ama yine de..."

Titreyip kendisini topladı ve devam etti. "Gerçekleşen her şey bizi planımızdan biraz daha uzaklaştırdı ve sonuç olarak şundan eminiz ki Şansölye Palpatine kısa süre içerisinde Duris'i tehdit etmek için bir süperkravazör gönderecek. Eğer o zamana kadar bir ilerleme kaydedemezsek sonuçta topyekün bir savaşa yol açacak bir bombardımanın başlaması ihtimali yüksek." Durdu ve sözlerinin etkisini iyice hissettirmesini bekledi. "Eğer bu olursa herkes kaybeder."

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Skot OnSon.

"Bir fikrim var," dedi Jedi. "Belki tek el ateş edilmeden ve tüm ekonomiyi çökertmeden bu çatışmayı sona erdirebiliriz. Tehlikeli ama işe yarayabilir."

Fizzik kız kardeşi Trillot'un organizasyonuna katıldığından beri büyük ilerleme kaydetmişti. Anlaşılan gangster kan bağına hiçbir şeye vermediği kadar önem veriyordu. Fizzik her geçen gün kendisine daha önemli görevler yüklendiğini gördü ama burada yükselmek kadar yere çakılmanın da ne kadar çabuk olduğunu bir an için bile aklından çıkarmadı. O yüzden Fizzik doğuya, Jedi'yla buluşmak için Jantos ticaret merkezine gönderildiğinde, olması gerektiği gibi, gergindi.

"Söyle bakalım," dedi Fizzik, "ne istiyorsun?" Burası onun sınırlarını geriyordu. Eğer kardeşi onun öldürülmesini isteseydi onu göndereceği görev muhtemelen böyle bir şey olurdu.

"Bir şey satın almak istiyorum," dedi Obi-Wan.

"Peki, almak istediğin nedir?"

"Altıncı seviye Baktoid radyasyon kıyafeti."

"Peki, bu kıyafeti ne için kullanacaksın?"

"Orası beni ilgilendirir."

Fizzik Jedi'ın mavi gözlerine baktı, keşke insan yüzündeki ifadelerden anlam çıkarmayı bilseydi. Bu taşıması tehlike arz eden bir bilgiydi. Sanayi kompleksindeki kaosun sorumlusunun Jedi olduğunu ve ona yardım ve yataklık eden herkesin de idam edileceğini biliyordu.

Radyasyon kıyafeti. Bir seferinde reaktör tarafından korunan kontrol sistemleriyle ilgili bir şey mi duymuştu? Belki de, ama bu tür söylentilere pek güven olmazdı. Bu Jedi neyin peşindeydi?

Fizzik düşüncelerini kendisine sakladı, durdu ve eğilerek selam verdi. Nedenini sormak ona düşmezdi. Tek yapması gereken yamanacak başka birini bulana kadar kız kardeşinin istediği her şeyi yapmaktı.

Ama genel gidişata bakarsa Cestus'ta böyle birini belki de hiç bulamayabilirdi.

"Sen Trillot'a güveniyor musun?" diye sordu Kit Obi-Wan'a, döndükten sonra.

"Şimdiye kadar bana istediğim her şeyi verdi. Anladığım kadarıyla bize hiç yalan söylemedi ve Coruscant'taki adamımız da ona güveniyor." İç çekti.

"Ama sen ona güvendiğini söylemedin," dedi Kit.

"Bir planım var," dedi Obi-Wan. "Bunun için de Trillot'a ihtiyacım var. Riske girmek zorundayım. Trillot daha önce radyasyonla korunan gizli kontrol istasyonundan bahsetmişti. Bu elbise bize pahalıya patlayacak ama Cestus reaktör kompleksine girip Clandes'in tüm üretimini alt yapıya zarar vermeden durdurabilirsem sanırım görevimizi başarmış oluruz."

"Ya sonra, Komutanım?" diye sordu Forry.

"Bombardımanı engelleyip anlaşma masasına otururuz."

"İyi de baskınlarımızdan ne kadar para kaldırabildik?" diye sordu OnSon. "Bu paranın ihtiyacı

olanlara harcanması gerekmiyor muydu?"

"Eğer planımız işe yaramazsa geriye o parayı değerlendirebilecek kimse kalmayacak," dedi. "Önceliklerimiz değişti."

En kötü kısmı beklemektir. Trillot'tan ya da filodan gelecek bir işareti beklemek. Cestus güvenlik güçlerinin misillemelerine karşı en savunmasız yerler olan uzak çiftliklerden.

Beklemek her zaman kötüydü ama Obi-Wan bu zamanın bir bölümünü Jangotat'e ayırarak değerlendirdi. Askerin Jedi dövüş tekniklerini öğrenmek için doymaz bir iştahı vardı ve ARC'lerin sınırlarının elverdiği ölçüde Obi-Wan bildiklerinin bir bölümünü onunla paylaşmaya karar verdi.

Obi-Wan'ın izniyle Jangotat Jedi tekniklerinden neler öğrendiğini ter içinde kalana kadar gösterdi.

"Evet?" dedi Jangotat ve ekledi, "Generalim?"

Obi-Wan başını yana çevirdi, aralarında garip bir ilişkinin başladığının farkındaydı. "Gayet başarılısın. Vücudunda hissettiğin gerilim noktalarını unutma – oralara yüklenme. Rahatla ve bırak o noktalar çözülsün. Nefesini o noktalara yönelt. Bedenin fiziksel ya da duygusal olsun maruz kaldığın her acıyı hatırlar," dedi Obi-Wan. "Seni korumaya çalışır. Acı ve korku yetenek ve farkındalıkla mücadele eder."

"General Fisto düşünce ve korkuların moloz gibi olduğunu ve Güç'ün de onların arasından akan bir nehir olduğunu söylemişti. İnsanların çoğu acı ve pişmanlıklarına o kadar gömülmüştür ki artık onların nehirleri dağlardan akıp denize ulaşamaz."

Obi-Wan güldü. "Harika. Jedi eğitiminin büyük bölümünün amacı bu engelleri ortadan kaldırmaktır."

"Fakat General Fisto bunu asla bir Jedi gibi öğrenemeyeceğimi de söylemişti," dedi Jangotat.

Obi-Wan'ın ses tonu samimiydi. "Yaşama sevinci başkalarına bahşedilmiş yeteneklerin aynalarına sahip olmaktan değil, kendi sahip olduklarımızın tam olarak farkına varıp uygulamaktan gelir."

Jangotat bu sözleri dikkatle düşündü, sonra da eğitimin analizden önemli olduğuna karar verip bedenini çeşitli şekillere sokmaya, kaslar içine gizlenmiş korku, gücenme ve yalnızlık noktalarını bulmaya ve onları çözmeye devam etti. Adım adım Jangotat sonunda denize ulaşacağı yolu bulacaktı.

Amiral Arikakon'un keyfi hiç de yerinde değildi. Önce klon eğitim görevini üstlenmiş, şimdi de Nexu'yu uzaklardaki Cestus adındaki bir gezegene götürerek Ayrılıkçılara haddini bildirme görevi almıştı. O, uzaklardaki bu gezegende zaman öldürürken diğer filolar asıl önemli işleri yapıp bütün övgüyü toplayacaklardı.

Böyle terfi etmesi ya da, onun için daha önemli olan, atalarının onayını kazanması çok zordu.

Yine de Baraka rota yollarını inceledi, adamlarına gerekli emirleri verdi, kritik konularda tatbikat yaptırdı ve görevini en iyi şekilde yerine getirmeye hazırlandı. Bu Cestusluları toza toprağa boğacak sonra da dönüp Borleias civarlarında cereyan eden asıl savaflara katılacaktı.

Onunla kazanacağı itibar arasında tek şey vardı.

Ve yakında ondan geriye eser kalmayacaktı.

Speeder bike'lar maceranın son ayağına katılmaya hazırdı. Kit bir yandan çantasını hazırlarken diğer yandan da komandalara seslendi.

"Operasyondan uzak duracaksınız," dedi Nautolan. "Sizin düşman elinize düşmeniz riskini göze alamayız. Bedeniniz Cumhuriyet'e karşı kullanılır, binlerce dünyada dolaştırılıp Palpatine'in hainliğinin nişanesi olarak herkese gösterilir. Bizden emir alırsanız ya da dönmezsek Resta çiftliğinden bir mesaj daha göndermeyi deneyin. Amiral Baraka'dan sizi almasını isteyin. Doğrudan bir emir almadığınız müddetçe kesinlikle kamptan ayrılmayın. Anlaşıldı mı?"

Askerler huzursuzca birbirlerine baktılar. "Eğer başınız belada olursa kurtarmak için gelmemiz yerinde olmaz mı, General Kenobi?"

Obi-Wan başını salladı. "Doğrudan emir almadığınız müddetçe kamptan ayrılmayın. Yeterince açık mı?"

Askerler başını salladı ve Jedi şiddetli rüzgarın estiği dışarı çıktı. Kuzeye, ChikatLik'e doğru giderlerken kum fırtınası da şiddetini arttırdı. Obi-Wan arkasına baktığında bazen Kit'in speeder'ını göremiyordu; arkadaşının orada olduğunu biliyordu sadece.

Mevcut duruma uygun bir çözüm hâlâ bulabilmiş değildi ama böyle bir çözümün olduğuna dair inancını korumak zorundaydı.

"İstediğin parayı getirdik. Kıyafet nerede?" ChikatLik'e dönmek tam bir gün sürmüştü ve Obi-Wan'ın sınırları laçka haldeydi. Bu önceden tahmin edemediği şeylerden sadece biriydi.

Trillot kıkırdadı. "Bu gezegende bunlardan daha iyi koruyan kıyafet yoktur. İnim belirli aralıklarla basılır – eğer bunu burada bulurlarsa beni hiçbir şey kurtaramaz."

Mantıklıydı ama...

Obi-Wan onun huzursuz olduğunu fark etti ve aniden yakınlarındaki tehlikenin farkına vardı. "Tamam, nerede o zaman?" Bir terslik vardı. Her şey yolunda görünüyordu ama yine de...

"Benimle asansöre gelin," dedi Trillot. "Sizi doka bizzat götüreceğim. Krediler nerede?"

"Yarısı şimdi," dedi Kit, masanın üzerine bir torba koydu. Koyu, kapaksız gözlerini bir an bile ondan çevirmedi. "Yarısı da kıyafeti aldıktan sonra. Tamam mı?"

"Sorun değil," dedi Trillot.

Obi-Wan ve Kit, Trillot'la birlikte asansöre gitti. İçeri girdiler ve kapı kapandı. İnerlerken Kit, Trillot'a döndü, loş ışık kocaman kara gözlerinden yansiyordu. "Senin methini çok duydum ve tanışma imkanına eriştiğim için de mutluyum. Eğer bir sorun çıkarsa korkma bizi bir daha görmeyeceksin."

"Sanırım sizinle bir daha iş yapamayacağız," dedi gangster üzüntüyle.

Asansör durduğunda kendilerini şehrin altındaki yük gemisi büyüklüğünde bir kovanın içinde buldular. Duvarlar göz alabildiğine binlerce kovan bölmesiyle kaplıydı. Obi-Wan suyu kokladı, bir yer altı gölü veya nehri. Dok açılmamış kasalar ve yığınlarla doluydu. Bir kovana kaçakçı yatağına çevirmişler, diye içinden geçirdi Obi-Wan. Yer altı nehrinden taşınan kaçak mallar mı? Zekice ama...

"Dikkatli olun," dedi Obi-Wan, dışarı çıkarlarken.

"Gereksiz bir ikaz," dedi Kit.

Üçüncü bir ses konuşmaya dahil oldu. "Aynı zamanda da geç kalmış." Aniden Obi-Wan'ın çevresinde parlak bir ışık halkası belirdi. Ne olduğunu derhal anlamıştı: XYThan güç kalkanı. Tuzak.

"Cestus Cybernetics tarafından yapılan yeni güvenlik cihazı. Tüm enerjiyi engeller ve yansıtır. Işın kılıcını kullanmakta serbestsin."

Obi-Wan bu sesi tanıdı. Aniden ve sarsıcı şekilde şu ana kadar olan her şey bir anda anlam kazanmaya başladı. "Asajj Ventress," dedi.

Saklandığı yerden çıktı ama onu koruyan tek şey karanlık değildi. İki elinde de eğri kabzalı ve kıvılcımlı renkli birer ışın kılıcı vardı.

Etrafındaki kutulardan bir düzine genç X'Ting çıktı. Erkekteler, boyunları etrafındaki kürke bakılırsa, yetişkinliğe daha yeni adım atmışlardı. Böbürlenerek kabardılar ama acemi oldukları her hallerinden belliydi.

"Quy'Tek meditasyonunda usta olmuşsun, Mürit," dedi. "Kendini gizlemeyi başardın."

"Evet, aptallardan," dedi ve gülümsedi. "Durma, ışın kılıcını kullan. Alan tüm enerjisini emsin."

"Ya onlar?"

Trillot hemen güç alanından uzaklaştı. Onların arasında kalmak hiç hoşuna gitmemişti. "Onlar kovana sadıktır," dedi.

"Onun seni umursadığı yok, Trillot," dedi Obi-Wan.

"Sana bayıldığı da söylenemez," diye kıkırdadı gangster.

Ventress gangstere döndü. "Gidebilirsin, Trillot. Protokol droidin emirlerimi X'Tinglere tercüme eder."

Trillot çabucak asansöre gitti.

Ventress gülümsedi. "Sonunda seni yeneceğimi biliyordum."

"Buna adil bir dövüş mü diyorsun sen?" Obi-Wan'ın sesindeki sertlik içinde biriken öfkenin yanında hiç kalırdı. Şimdi Cestus'a geldiğinden beri yaşanan tüm ölüm ve başarısızlıkların nedenini anlıyordu. Sorunu barışçı şekilde çözme çabalarının tümü bu kel kafalı cadı tarafından baltalanmıştı ve şu ana kadar hissettiği tüm şaşkınlık da tümüyle silinip gitmişti.

"Hayır," dedi Ventress sakince. "Ben buna zafer diyorum."

Komutan Baraka'nın süperkruvazörü hiperuzaydan çıkıp Cestus'taki yörüngede konuşlanmak için yoluna devam etti. Tarayıcılar kısa sürede Nexu'nun gücünde bir gemiye direnebilecek seviyede bir savunma olmadığını gösterdi. Sakince hedefine yaklaştı, bu fırsatı mürettebatını saldırı için eğiterek değerlendirdi.

On saat geçene ya da şifreli bir mesaj alana kadar yapacak bir şeyleri yoktu.

Cestus önlerinde uzanıyordu, onu koruyacak savaşçıları olmayan zengin bir dünya. İhtiyaçları olan tek şey gezegenden ya da Şansölye'den gelecek bir mesajdı. Sadece zaman meselesiydi.

Kruvazör sisteme girdiğinde tüm Chikatlik alarm sesleriyle çınlamaya başladı. Herkes şehrin yok edileceğine dair bir söylentiden bahseden birilerini tanıyordu. İlk üç saat içerisinde binlerce kişi şehirden kaçtı, gökteki ve yerdeki yollar kaçmaya çalışanlarla tıka basa doluydu.

G'Mai Duris halkına seslenerek geminin sadece Cumhuriyet'in çıkarlarını korumak için burada bulunduğunu söyledi. Cestus, Cumhuriyet'in dostu olduğundan ona zarar vermelerinin bir nedeni yoktu. İşin aslı bu yayın sadece Cestus'la sınırla kalmamış Rim'deki gezegenlerin tamamına ulaşmıştı.

Beş Aile'nin üyeleri çeşitli bahaneler uydurup birer ikişer Kibo Lake'in altındaki sığınaklarına kaçtılar. Cestusluların çoğuna göre gezegenleri Cumhuriyet'le Konfederasyon'un arasında sıkışıp kalmıştı ve hayatta kalma güdüsü geçici olarak da olsa kâr etme güdüsünün önüne geçmişti.

Beş Aile'ye göre ise oynanan bu oyunun sonunda ya en kârlı onlar çıkacak ya da her şeylerini kaybedeceklerdi. Kim kazanırsa kazansın onların önceliği hayatta kalabilmektir.

Evet, Cestus'un başı beladaydı ama bunu sağ olarak atlatırlarsa Konfederasyon kontratları yenileyebilirdi. Nihayetinde tüm galaksi burada olanları izliyordu ve bu Kont Dooku için Konfederasyon'la ticaret yapmanın fırsatlarını gösterme yönünde bulunmaz bir fırsattı.

Diğer etkenler de vardı, sadece Aile arasında tartışılan etkenler, ya da onlar için çok önemli bilgileri toplayıp onlara iletenler arasında. Ama tüm bu etkenler ve onların yansımaları, eğer şu birkaç günü sağ olarak atlatamazlarsa artık bir şey ifade etmeyecekti...

"Bu muhtemelen... yirmi saat içinde sona erecek." dedi Ventress, hâlâ enerji kalkanının içinde kısıllı olan iki Jedi'a bakarak. "Seninle tekrar ışın kılıcı düellosu yapamayacağım için üzgünüm, Obi-Wan Kenobi. Kont Dooku seni sağ istiyor," dedi ve kalkanın yanına geldi. Açlığı öyle büyüktü ki kılıçlarının uçları titriyordu. "Acaba seni öldürsem beni affetmez mi, ne dersin?"

"Lütfen," dedi Obi-Wan, gözlerini ona dikerek. "Dene de gör."

"Bu şerefın bana ait olmasını isterim," dedi Kit.

"Ohhh," diye nefes verdi. "Oh, evet, sen ve ben. Olacak, Obi-Wan Kenobi. Ama sana bu operasyonun benim kişisel gelişimim ve tatminimden daha önemli olduğunu hatırlatmalıyım."

Üzerlerindeki kayalık tavana baktı. "Şansölye diğer gezegenlere gözdağı vermek için Cestus'un biraz burnunu sürtecek. Bu küçük gezegenin başına gelenler yüzlerce yıldız sistemini Konfederasyon'un kucağına itecek. Görev tamamlandı."

"Ya biyo-droidler. Onları istemiyor musunuz?"

Gülümsedi. "Olsa iyi olurdu ama seri üretim için klonlama gerekli ve dashta dokusunu klonlama çalışmalarımız en az bir yıl daha sürecek. Şimdilik sadece bir blöftü zaten."

Gülümsedi ve yaklaştı, o kadar yakındı ki yüzü neredeyse parlak kalkana değecekti. "Clandes'e yerleştirdiğiniz şu işaretler. Bravo. Fabrikaya giremediniz o yüzden de yerini üçgenlemeyle işaretlediniz. İyi plan ama çaresi basit. Koordinatlar değiştirilirse ne kadar acı olur?" dedi.

"Sen neden bahsediyorsun," dedi Obi-Wan ama ne dediğini gayet iyi anlamıştı.

"Arıtma ve güç istasyonlarını en az can kaybıyla yok etmeyi planladın," dedi. "Korkarım ki böyle olmayacak. Planlarımızın işlenmesi için daha dramatik bir son gerekecek."

"Ne yaptın?" diye mırıldandı.

"Hayır... asıl siz ne yaptınız diye sormak daha yerinde olur," dedi. "Neden sizin kruvazörünüz bilinçli olarak milyonları ortadan kaldıracak acaba? Sanırım bu katliam tüm galaksiyi ikiye bölmeye yeter de artar bile."

Başı dönmüştü. Kont Dooku, dashta dokularını seri üretecek teknolojiye bile sahip değildi. "Yani droid siparişiniz tümüyle bir tuzaktı, öyle mi?"

"Palpatine ve sizin kıymetli Jedi Konseyi'nizin paçasını tutuşturmak istedik. Planımız işe yaramış görünüyor, ne dersiniz?" Buz gibi bir kahkaha attı. "Yaşanan katliam galaksiyi bizim yanımıza çekecek. Dokuları klonlamayı da öğrendik mi Cestus kimin umurunda?"

"Sen bir canavarsın," dedi Kit, ölü deniz kadar sakın bir sesle.

O anda Obi-Wan'ın içindeki büyük enerji kabardı ve duruldu. Durum ne kadar umutsuz görünse de içinden bir ses hâlâ bitmediğini söylüyordu. Ventress bir yerde hata yapmıştı. O tek hata kendisini gösterdiğinde ona ikinci bir şans tanımayacaktı...

Dört klon askeri aldıkları emir doğrultusunda üstte kalıp beklediler. Etraflarında sürmekte olan çatışmalardan olduğu kadar Cestus'un üzerine çökmekte olan kabustan da haberdardılar.

Jangotat'ın zihninde görüntüler ve olasılıklar uçuşuyordu. ARC'nin görevini o herkesten çok daha iyi biliyordu. Sanki beynine kazınmış gibiydi. JK üretimini durdur. Sosyal düzeni muhafaza et.

Düzeni korumak mı? Ya düzen çürümüşse! Beş Aile kazanç uğruna sivillerin ölümünü gözü almış durumda. Eğer bu ihanet değilse nedir? Yetmiyormuş gibi bir aptal bile onların çoktan Ayrılıkçılarla ittifak içerisine girdiklerini görebilir ki Jedi'ların aptal olmadığını gayet iyi biliyordu.

Öyleyse, tıpkı klonlar gibi, kendilerini önceden programlanmış olayların içerisinde bulmuşlardı. Nexu yörüngedeki yerini almıştı. Her an General Kenobi'den bombardımana başlanması yönünde bir mesaj gelebilirdi. Eğer öyle olmazsa birkaç saat sonra gemi doğrudan bir emir beklemeden işaretli hedefleri vurmaya başlayacaktı.

Herkes ölecekti. Tehlike belirdiğinde bir gemiye atlayıp kaçamayan buraya ait kişiler, karanlığa karşı durmuşlar, sevdikleri için çarpışmışlar ve sessizce dua etmişlerdi.

Askerler bekledi, ama generallerden bekledikleri çağrı bir türlü ulaşmadı. Öldüler mi? Yakalandılar mı? Zaman tükeniyordu. Birkaç saat içinde bombardıman başlayacaktı ve bunların hepsi de doğruluk adına yapılmış olacaktı, öyle mi?

Jangotat kampın etrafında volta attı, midesi asitle yanarken o da stres çubukları çiğniyordu. Bir terslik vardı.

Diğerlerinin yanına döndüğünde Seefor sordu. "Şimdi ne yapacağız?"

Forry omuz silkti. "Eğer geri gelmezse işe yaramamış demektir. Sonra da bombardıman başlar, ardından da bir mekik çağırır ve eve döneriz. Beklemekten başka yapacak bir şey yok."

Aklı karman çorman olmuş Jangotat uzaklaştı, sabırsızlıkla Jedi'lardan gelecek çağrıyı bekliyordu, yörünge bombardımanı başlamadan üretimin durdurulduğu haberi.

Yaşlı Thak Val Zsing ve X'Ting dişi Resta onun yanına gelince biraz şaşırdı. Val Zsing bitmişti ama şimdi sanki kendini biraz toparlamış gibi görünüyordu. "Bazı şeyler biliyorum," dedi. "Lütfen. Beni dinleyin."

Jangotat mağarada öğrendiği şeyi hatırladı, sezgilerini açmayı. O adamın yaraları kadar gücünü de görmüştü. Bu perişan adamın kendini affettirmek için son bir şansa daha ihtiyacı ve hakkı olduğuna inanıyordu.

Bizler eylemlerimizden fazlasıyız. Başardıklarımızdan ya da yapmak için programlandıklarımızdan.

"Neymiş?" diye sordu.

"Kimse Resta'yla konuşmuyor. Kimse Thak Val Zsing'le konuşmuyor," dedi Resta. "Biz de birbirimizle konuştuk. Eski günlerden konuştuk. Resta'nın kovanının saklanmak zorunda kaldığı zamanlardan. Onlarla ilgili bazı şeyler hatırlıyorum." Parmağını şakağına dayadı. "Gizli binayı

biliyorum. Onun için enerjimi kesip eşimi öldürdükleri binayı."

X'Ting ona doğru eğildi, kalın kızıl kaşlarını çattı. "Bilgisayardaki haritaya baktım."

"Bizim bilgisayarlara mı?"

Thak Val Zsing başını salladı. İhtiyarın gözleri alev alevdi. "Tünellerde kullanılan kimi yol haritaları, Jedi'ların küçük gösterilerini yaptığı zaman, hatırladın mı?"

Jangotat başını salladı, hatırlamıştı ama konuyu nereye getirmek istediğini anlamamıştı.

"O program enerji kullanımını, faturaları ve her türden rutin bilgiyi ihtiva ediyor," dedi Val Zsing. "Bir şey bulduk. Hem de çok önemli bir şey."

"Gemi yörüngeye girdiğinden beri yani beş saattir binanın ışığı parlıyor." Resta öne eğildi, öyle heyecanlıydı ki kendisine hakim olamıyordu. "İşte Beş Aile'nin saklandığı yer orası!"

"Bu fırsatı sizinle konuşmak istiyorum," dedi Jangotat kardeşlerine. Heyecanını gizlemek için büyük çaba harcıyordu.

"Fırsat mı?" diye sordu Seefor. "Ne tür bir fırsat?"

"Aile kritik bir hata yaptı. Eğer bu istihbarat doğruysa onların saklandıkları yeri nihayet öğrendik. Özel sığınaklarına saklanmışlar. Mevcut durumu göz önüne alırsak şu an orada olma ihtimalleri çok yüksek. Onları ele geçirirsek anlaşma yapmaya zorlayabiliriz. Eğer teslim olurlarsa bu işi bombardımana gerek kalmadan sona erdirebiliriz."

Bir süre kimsenin gıkı çıkmadı. Sessizliği bozan ilk kişi şok halindeki Sirty oldu. "Ama doğrudan bir emri çiğniyor olacağız."

Jangotat yumruğunu masaya vurdu. "Bunu başarabiliriz!"

"Kardeşim," dedi Seefor. "Kamino Yasası uyarınca yaptığının Talimat'a uygun olmadığı yönünde seni uyarmalıyım."

Forry de söze girdi. "Bunu yapamazsın," dedi. "Üstelik -" çirkin bir kahkaha attı. "- İhtiyar korkağın teki. Muhtemelen yalan söylemiştir."

Talimat'a karşı mı? Seefor'un suçlaması Jangotat'e bir tokat gibi gelse de geri adım atmaya niyeti yoktu. Düşüncesi bile başını döndürmeye yetiyordu. Şimdiye kadar hiçbir klon Talimat'a ya da emirlere karşı gelmemişti. Sanki zihninin içindeki bir enerji duvarına çarpmıştı, yasak olanı yapmayı düşünmesi bile tüm vücudunun titremesi için yetmişti. "Ben ona inanıyorum," dedi ve titremelerini engellemek için dişlerini sıktı. "Kendinize sorun, onurunuzu kaybetmeniz onu geri kazanmak için her şeyi yapmaz mısınız? Birinin size bu şansı vermesini istemez misiniz?" Olaya çok can alıcı bir noktadan yaklaştığını biliyordu, itibarı olmayan bir klon komandosu hiçbir şeydi. Seefor ister istemez bu yaklaşımdan etkilenmişti mesela.

Tüm bunlardan bahsederken diğerleriyle kendi arasında da bir sınır çizdiğinin farkına vardı. Onu farklı kılan bir şey vardı, hissedebiliyor ama ne olduğunu söyleyemiyordu. Ama anlatılamayanı anlatarak onların içgüdülerini de yönlendirmeyi başarmıştı.

Artık tam olarak onlardan biri değildi. O artık başka bir şeydi ve kardeşleri de tetikteydi.

"Bu Talimat değil, Jangotat," dedi Seefor, ona bakarak. Daha fazlasını söyleyemeyeceğini biliyordu.

Jangotat yatağına döndü. Neyi neden düşündüğünü biliyordu. Yasak olduğunu biliyordu ama şunu da biliyordu ki eğer generallerin bu son bilgiden haberleri olsaydı yapacakları şeye onay verirlerdi.

Ama yine de...

Talimat'ı çiğniyor olacaktı.

Göğüs kasları gerildi ve koltuk altlarındaki soğuk teri hissetti. Bu doğru muydu? Talimat da neydi tam olarak? Yazılı olan mıydı yoksa komutanlar bu bilgiye sahip olsa yapacaklarına inandığı şey miydi?

Jangotat saatlerce bu düşüncelerle kıvrandı ve yatağında bir o yana bir bu yana döndü. Çıkıp gidiyordu ki Forry onu gördü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsun," dedi Jangotat.

Forry başını salladı. "Sen de buna izin veremeyeceğimi biliyorsun."

"O zaman durdur beni, eğer yapabilirsen," diye cevap verdi Jangotat. Her şey eşitti, Jangotat ve Forry aşağı yukarı birbirlerine denk savaşçılardı.

Ama artık işler değişmişti. Jangotat Forry'nin girdiği her savaşa girdiği gibi daha fazlasına da katılmıştı.

Sheeka. Tonote. Mithail. Tarl.

Rehberler.

Önemli olan neyle değil, ne için savaştığındır.

İkisi birbirine doğru yaklaştı, kritik mesafeye gelince bir an için durup birbirlerini tarttılar. Sonrası uçuşan tekmeler ve yumruklar. Forry daha güçlü ve hızlıydı...

Ama bu bir şeyi değiştirmede. Jangotat tüm hayatı boyunca gördüğünden çok daha açık bir şekilde şu an görebiliyordu, sanki o an görünmez bir buzun içinde hapsolmuştu. Forry'nin standart reaksiyonlarını ve hareketlerini gördü. Jangotat sanki bir an için bu olanların dışındaydı, sanki tüm hareketleri dışarıdan izliyor gibiydi. Sanki Forry de oturmuş ve sonra yapacağı her hareketi detaylı şekilde hesaplıyordu. Daha önce bir dövüşte hiç yaşamadığı gibi yavaşça hareket eden Jangotat Forry'nin tüm hamlelerinden sıyrıldı. O her hamlesinden sonra dengesini korumak için çaba harcarken Jangotat hiç istifini bozmamış, sonra da en uygun zamanda kardeşinin çenesine dirseğini indirmişti.

Forry boylu boyunca yere uzanırken Jangotat dimdik ayaktaydı. Acaba Jedi olmak da böyle bir duygu muydu? Hissettiği belki de onun küçük bir parçasıydı?

Belki de sadece özgür düşünebilmektir bu hissettiği? Kafasında nasıl bir kapının açıldığını ya da

hangi eğitimin bunu yaptığını...

Aştı bunların hepsinin olmasına sebep.

Büyük bir heyecan duydu. Ölüme gidiyor olabilirdi ama her zamankinden daha diri hissediyordu.

Başarabilirdi ve başaracaktı da. Başka seçenek yoktu.

Speeder bike'ın yanında Resta ve Thak Val Zsing'le buluştu. Diğer bike'ları devre dışı bırakmaları fazla zamanlarını almadı. Kardeşlerinin onları tamir etmesi en az bir saat sürer, o zamana kadar da onlar çoktan gitmiş olurlardı.

Elli dakika kuzeybatıya doğru gittiler. Rüzgar saçlarını savuruyor ve yeni doğan güneşin ışıkları sol tarafından yüzüne vuruyordu. Yalnızlık hissi ona yabancıydı ve hoşuna gitmişti. Hayatı boyunca ilk kez kendi kaderini kendi tayin ettiğini hissediyordu.

Yeni ve değerli bir gün. Belki de onun için son gün.

Sırttı. Zamanını boşa harcamasa iyi olacaktı.

Resta'nın çiftliğinin on beş kilometre kuzeyinde ovanın ortasında bir volkan ağzı vardı. Sırtlarında içinde mühimmat olan çantalarla buradan içeri girdiler. Doksan dakika boyunca karanlıkta süründüler, dizleri yara bere içerisinde kalmıştı. Önden Thak Val Zsing gidiyordu ve arada bir dönüp onlara bir şeyler söylüyordu. "Hapishane buranın doğusunda ve biz de şu anda kaçış tünellerinden birinin içindeyiz." Kendi kendine güldü. "Kaçış tüneli. Olaya bak. Gezegenin tamamı hapishane. Nereye kaçacaksın? Ama merkezi bilgisayara göre Beş Aile'nin sığınağı, terk edilmesinin ardından eski hapishanenin bölümlerinden birinde inşa edilmiş."

Daha geniş bir bölgeye geldiler, burada artık ayakta durabiliyorlardı. Burası eski madenin bir bölümüydü ve küçük kollar her yöne doğru devam ediyordu.

"Ben buraya kadarını biliyorum," dedi ihtiyar. "Dedemin kaçtığı yer işte burası." Cestus Hapishanesi'nin en derin çukuru şimdi Beş Aile'ye ev sahipliği yapıyordu.

"Gidelim," dedi Resta, diğerlerini geçip gitmeye çalışarak.

Jangotat yolunu kesti. "Sen hayatta kalmalısın," dedi.

"Yaşamam için bir neden yok. Çiftliğimi de eşimi de kaybettim."

Jangotat başını iki yana salladı. "Burada halkının başına gelenlerin olmaması gerekirdi. Burada yaptıkların unutulmayacak. Bu iş bittiğinde A-Dokuz-Sekiz taktik kodu on ikiyi kullanarak raporunu bildir." Gözlerinin içine baktı. "Bu görev sırasında benim için olağanüstü bir hizmet sergilediğinin göstergesidir. Sen Cumhuriyet'in dostusun ve Cumhuriyet dostlarına iyi bakar."

Resta ona baktı, inanmakta zorlanıyordu. Ona güvenmek kendisi için intikam ve ölümden başka yol olduğuna da inanmak demektir. "Hayır. Sizinle geliyorum."

"Senin kovanının şarkılarını da birisi söylemeli," dedi Jangotat. "Yeni bir eş bul. Güçlü çocuklar yetiştir. Mücadeleyi asla bırakma."

O kadar şaşırılmıştı ki Jangotat onu döndürüp bir uyku tulumunun içine sokarken karşı koyamadı bile.

Resta kendisini kurtarmak için çırpındı, glyd – oğu erkek insandan glyd. Ama o avantajlı konumdaydı ve ne yaptıysa kurtulamadı. Onu duvara doğru itti ama sonuç değişmedi. Zihninde yüz farklı yabancı fizyolojisi belirmişti, sonunda da Geonosislileri hatırladı. Onlar da bceksiydi ve nefeslerini kesmek pek işe yaramazdı. Ama sinir öbekleri vardı –

Tam kafatasının dibinde. Ellerinden birini serbest bırakıp dirseğinin üzerine eğildi ve her iki taraftan da bastırdı. Etkisi hızlı ve büyüktü...

Resta olduğu yere yığılıp kaldı.

Jangotat ona baktı. Ne kadar da azimliydi! Halkının iradesini kıran ne olmuştu acaba? "Erkekleri kim bilir nasıldır bunların?" diye mırıldandı Thak Val Zsing'e.

"Bilmek istemezsin," diye cevap verdi Thak Val Zsing.

Jangotat nefesinin gelmesi için bir süre durdu. Sonra da Thak Val Zsing son tüneli işaret etti ve karanlığa doğru indiler.

Bir saatlik diğer bir sürünmenin ardından, dış salonun duvarının dibine geldiler. Kısa bir inceleme duvarın sadece bir santimetre kalınlığındaki durasteel olduğunu gösterdi ve Jangotat bu durumun nasıl üstesinden geleceğini biliyordu. Savaş droidlerine karşı kullanmak için imal edilmiş olan zırh delici mayınların burada da işe yaraması gerekirdi. İki tanesini çıkarıp duvara yapıştırdı ve saatlerini kurdu. O ve Thak Val Zsing hemen kaçıp bir köşenin arkasına saklandılar ama yine de patlamanın şiddeti ikisini de sırtüstü yere devirdi.

Şaşkın haldeki Jangotat, sarı ve kırmızı ikaz ışıkları yanarken, elde tüfek odaya daldı. Toz duman arasında çevreyi kolaçan ettiğinde etrafta iletişim cihazları ve yiyecek stoku olduğunu gördü. Arkasını döndüğünde bir insanla bir Wroonian'ın kubbe şekilli sığınağın içine koşup kapıyı da arkalarından çarptıklarını gördü.

Geç kalmıştı, tüfeğinin kabzasıyla kapıya vurdu. Kapı en az beş santimetre kalınlığındaydı ve çantasında bunu delemek hiçbir şey yoktu.

Sığınak vınladı, titredi ve sonra tümü kilitlenen kapılarıyla sessizliğe gömüldü.

"Şimdi ne olacak?" dedi Thak Val Zsing, arkasından gelerek.

"Odayı bir araştıralım," dedi Jangotat. "Belki işe yarar bir şey vardır."

Oda aslında bir atriyumdu, sığınağın kalınlığıyla uyumlu olacak şekilde dizayn edilmişti. Jangotat'ın Cestus'ta gördüğü tüm bölgelerden farklı olarak bir yağmur ormanı kadar sık örtüye sahipti. Her hareketi izleyerek dikkatle ve yavaşça ilerlediler.

Döndüğünde Jedi Katili'nin onlara doğru geldiğini gördü. Düşünmedi, harekete geçti.

JK'ları çok iyi hatırlıyordu. Hızları, güçleri ve uyum yeteneklerinin bir benzeri daha yoktu. Düşünmeye ve hatta kımıldamaya bile zaman yoktu. Dokunaçlar ona doğru uzandığında geri adım atmaya başardı ve aynı anda altlarındaki zemin titrerken Thak Val Zsing'in "Dikkat et!" diye bağırdığını duydu. Gizli bir dokunaç ona doğru yaklaşırken bir yandan da ortama göre rengini değiştiriyordu!

Hayret verici. Dokunaçlardan biri ona değdi ve hissettiği şokla geri sıçradı. Bu bir anlık şok bile saçlarını diken diken etmeye yetmişti ama yine de tüfeğini çevirip yakın mesafeden dokunacı uçurmayı başardı.

Thak Val Zsing de yandan ateş ediyordu ama lazerler JK'nın altın rengi gövdesine zarar veremedi sekiyordu.

Val Zsing bağırarak kendini geri atıp son anda bir dokunaçtan kurtuldu. Jangotat ateş ederek kendini arkaya attı ve bir takla atıp yine ayağa kalktı, döndü ve tekrar ateş etti.

Çok hızlı!

JK tek kelimeyle mükemmeldi, zikzaklar çiziyordu ve dar tekerlekleri de takip edilemeyecek kadar hızlıydı. Ne kadar ateş ettiyse makine hepsinden sıyrılmış ve vurduğu ya duvar ya da yer olmuştu. Silahın güç kaynağı ısınmaya başlamıştı ve kapanmak üzereydi. Jangotat geri çekildi, geldikleri yöne

doğru gitti.

Thak Val Zsing ise karanlıkta sinmiş, sessizce titriyordu. JK onlara doğru bir metre yaklaştı, sonra durdu ve geri gitti. Açıkkası onu koruduğu yerden uzaklaştırmak hiç de kolay görünmüyordu.

"Onu durduramayız!" dedi Thak Val Zsing, titreyerek.

Jangotat onu tutup şiddetle sarstı. "Kendine gel, be adam! Kruvazör ateş aarsa binlerce kişi ölecek."

Ama Thak Val Zsing o mağarada ne kaybettiye anlaşılan onu bir daha yerine koyamamıştı ve geriledi.

Jangotat küfrü basıp kararını verdi. Lazerle durduramıyor olabilirdi. Bakalım tavanı başına yıkınca ne yapacak?

Deliğin içine atladı, yuvarlanıyor ve aynı anda da tavana ateş ediyordu. Tavandan düşen molozlar JK'yı gömerken, ki az daha Jangotat'i de öldürüyorlardı, sığınağın kubbesinin duracrete gövdesini de ortaya çıkardı. ksrerek yerde uzandı, bacağından yaralanmıştı, JK molozları üzerinden atarak dışarı ıktı.

"Thak Val Zsing!" diye bağırdı, bu şey üzerine doğru gelirken. "Val Zsing! Seni Korkak!" Artık yapacak bir şeyi kalmamıştı.

JK yaklaştı, neredeyse uzansa ona dokunacaktı. Gözüne bir ışık yöneltti, belki de veri bankası için retina taraması yapıyordu. Tanımayınca da dokunalarıyla elektrik verdi.

Jangotat vücudunda dans eden mavi alevler yüzünden kıvrandı. Onları görüyor, duyuyor ve hissediyordu.

Yapamadığı tek şey ise hareket etmektir. Hem de hiç.

"Thak Val Zsing! Korkak!"

Desert Wind'in eski lideri bir zamanlar korku, utanç nedir bilmezdi. İnsanın ne olduğunu gösteren anlar vardır ve o anda yaşananlar bir daha geri alınamaz.

Ama bazen kişi kaderini yeni baştan yazabilir.

Val Zsing yapıştırıcının üzerindeki bandı çıkardı ve zırh delici mayını göğsüne yapıştırdı. Jangotat'i izlemişti ve patlayıcılarla ilgili bilgisi de fena değildi.

Sığınağa girdi ve doğruca droide gitti. Kolları onu hemen kavradı, neredeyse saatini kurmaya bile fırsat bulamıyordu.

JK bir an durdu, sanki Thak Val Zsing'in neden kaçmadığını anlamaya çalışıyordu. Haydi. Yaklaş biraz daha. Onu kendine çekti, bir metre yaklaştığında bir dokunaç göz seviyesine yükselip bir ışık yaktı.

İşte tam zamanı, diye düşündü.

Thak Val Zsing son bir ses duydu. Ding. Işık parıldıadı ve bir anda siyaha döndü, sonrasındaysa

hiçbir şey.

Patlama tüm odayı titretti ve Jangotat'ın sinir sistemini sarstı. Bedenini kuşatan mavi kıvılcıklar söndü ve yaşadığı felç sona erdi. Bacağını kontrol etti, kırılmıştı ve delik deşikti. Geriye kalan birkaç kumaş parçasından da arkadaşına ne olduğunu anlayabiliyordu.

Demek ki Thak Val Zsing korkak değildi.

JK, kan, toz ve isle kaplanmıştı ama hâlâ sağlamdı. Bu droidi hiçbir şey etkilemiyordu. Ama kendisi de onu patlamadan koruyan gövdesi sayesinde ölümden kurtulmuştu.

Jangotat inledi. Artık bitmişti. Hiç umut yoktu...

Ama birden JK garip hareketler yapmaya başladı. Jangotat'ın gözleri önünde önce dikildi, sonra da yere düştü ve dönerek daireler çizmeye başladı, yine durdu titredi ve iç gıcıklatan bir ses çıkardı.

Jangotat sonunda gerçeği fark etti. Harika, şaka gibi! Gelmiş geçmiş en iyisi hem de. Cestus'ta yaşananların nasıl büyük bir komediye dönüştüğünü diğer arkadaşlarına anlatabilecek miydi acaba? Acı içerisinde sığınağın kapısına bakarken histerik şekilde güldü. Hiçbir şey. Beş Aile yöneticileri içeride güvendeydi.

Kimse güvende değil, diye söylendi. Küçük bir dersin zamanı geldi.

Bu doğru muydu? Yanlış mı? Bu insanlar koca bir gezegeni ölüme mahkum etmişti ve onları durduracak kimse yoktu.

JK artık onunla ilgilenmiyordu, önce ileri geri gitti, sonra bir köşeye çarpıp yine ileri geri gitmeye başladı.

Jangotat bunun gördüğü en komik şey olduğunu düşündü.

Sığınağın kapısına doğru süründü, tüfeğini kapıya dayayıp kapıyı kilitledi. Nihayet silah bir işe yaramıştı.

Belki o içeri giremiyordu ama onlar da dışarı çıkamayacaktı.

Acı zihnini bulandırmaya başladı. Koordinatlar neydi? Hatırlamıyordu. Şaka gibi. Hem de ne şaka. Sonra birden hatırladı, koordinatlar onun olduğu yerdı. Koordinat oydu.

Telsizini çıkardı... Parçalanmıştı ve işe yaramazdı.

Sonra tekrar gülmeye başladı. Burası tam teşekküllü bir sığınaktı, Beş Aile'nin herhangi bir saldırı ya da isyan sırasında kaçmayı planladıkları yer. Buralarda bir yerde mutlaka telsiz olmalıydı.

Nexu'nun güvertesinde iletişim teknisyeni CT-9/85 kodlu asker bir sinyal tespit etti. "Komutanım," dedi yetkili subaya. "Telsizden öncelikli frekansta bir ARC hedefleme kodu geliyor."

Komutan Baraka telsiz odasına geldi. "Mesaj nedir?"

"İlk bombardıman koordinatlarını değiştiriyor... Kibo Lake'in biraz doğusunda bir yere. Gelecek talimatları bekliyor."

"Bu geçerli görünüyor mu?"

"Kesinlikle, Efendim. Asker koordinat olarak kendi bulunduğu yeri gösteriyor. Bundan daha ciddi olamazdı."

Baraka keyifsizce homurdandı. Ne beyinsiz şeylerdi bunlar böyle? "Orada ne var acaba?"

"Güç ağında bir nokta olarak görülüyor. Gizli bir üs olabilir."

"O zaman hedefimiz orası," dedi Baraka ve emri verdi.

Jangotat atriyumdaki sandalyelerden birinin üzerine yığılmıştı. On dakikadır ikinci bir mesaj gönderebilmek için uğraşıyordu. Mesajı göndermek için düğmeye basmasından birkaç saniye sonra sığınak titremeye başladı.

Jangotat farkına varmadan bir şeyler mırıldanırken buldu kendini.

Bir, bir chitlik güneşleniyor

İki, iki chitlik güveçte pişiyor

Üç, üç bana da biraz bırak...

Bu şarkının adı neydi? Ne zaman öğrenmişti bunu? Oh, evet, bunu Zantay Hills'de Tarl, Mithail ve Tonote söylerken onlardan duymuştu. Umarım onlar güvendedir, diye düşündü.

Sonraki patlama çok yakınındaydı.

"Sudan doğduk ve ateşte öleceğiz," diye fısıldadı. "Bedenlerimizden yıldızlar doğacak."

Nexu tüm gücüyle ateş açtıktan hemen sonra gizemli hedefin üzerindeki kubbe alevler içerisinde içeriye çöktü. Clandes'te bir depreme yol açacak olan saldırının şimdi sadece Kibo Platosu'nu geçip gelen hafif sarsıntıları hissediliyordu. Ölü yoktu, sadece birkaç yaralı vardı ama sarsıntılar Barren'ın güneyinden bile hissedilmişti. Clandes'te sadece birkaç duvar çatlamıştı, alarmlar tüm şehri ayağa kaldırmıştı. Kuzeyde, Chikatlik yönünde de başka ve daha hızlı bir etkisi olmuştu.

Yer altı gölünün yüzeyinde Obi-Wan ve Kit Fisto'yu hapsetmiş olan enerji kalkanı bir an için kapanırken yaydığı kırmızı ve sarı ışıklar yansdı. Kit acı ve ateş hissediyordu, ışın kılıcı enerjinin büyük bölümünü emerek kalkanın onu kızartmasını engelliyordu. Nautolan sıçrayıp kurtulurken hızla eski şeklini alan kalkan onun topuğunu yaktı.

Protokol droidi bir emir verdi ve Ventress'in tüm yandaşları silahlarını indirdi.

"Teslim olduklarını sanmam," dedi Kit.

Ventress güldü. "Onlara sadece tabancalarla sana karşı şansları olmadığını söyledim."

"Ve..."

"Ve şimdi," dedi. "Kolla kendini, Jedi."

Genç X'Tingler saldırdı. Obi-Wan zor durumdaydı. Onları öldüremiyordu. Genç ve aptaldılar ve halklarına hizmet ettiklerini sanıyorlardı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye sıırttı Ventress. "Onlarla konuşabilmek istiyorsun. X'Ting lisanı bilmemen ne yazık."

"Obi-Wan?" dedi Kit.

"Onları öldüremeyiz."

Hayır mı...? Kit sormak ister gibiydi. "Masum oldukları söylenemez." Nautolan hazırды, Form 1 savaşmak için bekliyordu. Ventress anahtardı. Onu durdurmak zorundaydılar. Eğer bu aptallar kendilerini onlarla Dooku'nun uşağı arasına atmazlarsa milyonların felaketi olacak kadın belki de onların kurtuluşu olabilirdi.

Ama... bu bir katliam olurdu. Obi-Wan vicdanını yoklayıp zor bir karar verdi. "Bunu ışın kılıçları olmadan yapmalıyız."

Kit bu fikirden pek hoşlanmamış gibiydi ama sonunda iç çekti. "O zaman biraz egzersiz yapalım," dedi ve isteksizce kılıcını kapattı.

Obi-Wan da aynısını yaptı, Ventress'in aptal X'Tingleri her taraftan üzerlerine çullandı. Obi-Wan eğilerek durasteel bir levyeden kurtuldu ve bunu yaparken de X'Ting'in dizine bir darbe indirdi. Arkadan ikinci bir genç fırladı. Obi-Wan birincil bir sağ el ve ikincil bir sol tuttu ve döndü, X'Ting havada uçup kutuların üzerine indi.

Kit Fisto hırladı, kendisini Form 1'in silahsız dövüş tekniklerine teslim etti. Saldırısı son derece akıcıydı, bir hareketten diğerine hiç çaba harcamadan geçiyordu. Kafalar kırıldı, organlar

eklemlerinde ters döndü ve X'Ting uluyarak göle uçtu.

Ventress geride durmuş izliyordu ve Obi-Wan onun bunu rakiplerini daha iyi tanımak için yaptığını biliyordu.

Mağara uçuşan bedenlerden geçilmiyordu. Bunlar önemsizdi ve Ventress bilmek istediği şeyi öğrenebilmek için hepsini feda etmeye hazırdı. Jedi'ların onları öldürmeyeceğini biliyordu. Sadece izliyor ve inceliyordu. Jedi'ların yakın dövüş teknikleri ışın kılıcı tekniklerine de ışık tutacaktı, bunu engellemek için yapabilecekleri bir şey de yoktu.

Obi-Wan'ın rakipleri azimliydi ama teknikleri hemen hiç yoktu. Güç içinde coşmuştu, zaman algısı değişmiş ve gerçeklik yavaşlamıştı. Hamlelerden kaçmak ve karşı hamle yapmak için acele etmesine hiç gerek yoktu.

Gözünün ucuyla Kit'in neredeyse Ventress'e ulaşmak üzere olduğunu gördü. Nautolan'ın bu çabasını görmek neredeyse Obi-Wan'ın konsantrasyonunu bozacaktı. Arkadaşı yaşayan bir kasırga gibiydi, bedeni birkaç yöne birden aynı anda hareket ediyordu; eklemleri açılmış, insan vücudunda olan sınırlardan kurtulmuş gibiydi.

Değdiğini yere yıkıyordu ve yıkılanlar da bir daha kalkmıyordu. Ventress bir serseri sürüsü toplamış olabilirdi ama X'Tingler korkusuzdu ve canla başla savaşıyorlardı.

Böyle bir karmaşa düşünce, planlama ya da şık hareketlere fırsat tanımıyordu. Sadece saldırı ve savunma vardı, o kadar.

Obi-Wan'sa sürekli saldırarak mücadeleyi onlara taşıyor, kendi zaman ve mesafesini yaratarak Ventress'e doğru yanaşıyordu.

İğnelerini çekmiş genç X'Tingler onlara doğru gelmeye devam etti. Obi-Wan sakince her birini diğerlerine karşı kalkan olarak kullandı, bu arada da hiç durmadan yoluna devam etti.

Şimdi... üst sol çeyrekte bir darbe. Obi-Wan kıl payı cübbesini sıyrıp geçen bıçaktan kurtuldu. Her seferinde üzerine gelen ne varsa kurtuldu. O izliyor mu? diye düşündü. Bırak izlesin.

Obi-Wan'dan önce Kit Ventress'e erişmeyi başardı. Elini kaldırdı ve Nautolan'a saldırmakta olan X'Tinglerin hepsi Obi-Wan'a yöneldi.

Kit nihayet ışın kılıcını çekti. Ventress de çift ışın kılıcını çekerek karşılık verdi. Başını eğip hızla nefes alırken gülümsedi.

"Nihayet," dedi.

"O zevk bana ait," dedi Kit ve ona doğru gitti. Sanki o ateş Ventress de dumandı. Dansın özü vardı ama bir şekli yoktu, görülmesi imkansız, bulanık ve öldürücü bir ışık. İkisi sıçradı, döndü, çarpıştı ve ayrıldı. İki kılıca karşı bir. Eller, dizler, ayaklar, hepsi gözün seçemeyeceği bir hızda hareket ediyordu.

Obi-Wan bunun bir parçası olmak için sağ kolunu verirdi. Ya da bunu izleyebilmek için. Ama kendi sorunları ve kendi savaşı vardı.

Işın kılıcını çekip X'Tingleri doğramamak için kendini zor tutuyordu. Düşmanları durmadan

geliyordu, hızla ama sakarca saldırıyorlar ve birbirlerinin hareketlerini engelliyorlardı. Obi-Wan'ın saldırısı da savunması da rüzgar gibi hızlıydı.

Çarpışmayı kaçıracaktı ki aniden – Kit düştü! Ventress savunmasını geçmeyi başarıp çenesine bir tekme indirmişti. Ventress'in sol elindeki kılıç Kit'i kolundan yaralamıştı ama eğilerek sağ elindeki kılıcın öldürücü hamlesinden son anda kurtuldu.

Obi-Wan feryadı duymuştu ama durumun ne olduğunu göremiyordu. Ventress'in kendisine doğru geldiğini gören Kit yuvarlanarak kendisini gölün içine attı. Ventress dokta durmuş gülüyordu, kollarını ve bacaklarını açmış, insanın kanını donduran kahkahalar atıyordu.

Jedi kol ve bacak kırarak X'Tingleri yarıp geçti ve sonunda kılıcını çekti.

"Bu seninle benim aramda, Ventress," diye bağırdı. Bu kadar oyun yeterdi! "Aramıza girmeye çalışan ölür. Tercüme et, Ventress!"

"Neden?" diye sırıttı.

"Ne?" dedi küçümseyerek. "Öğrenmek istediğini öğrenmedin mi? Görmek istediğini görmedin mi? Bu çocukları ölüme göndermenin manası ne? Onlar sana güvendikleri için ölüyor. İçinde hiç mi bir şey kalmadı? İyiliği geçtim sadakat da mı yok?"

Ventress'in gözleri titredi, Obi-Wan hassas bir noktaya temas ettiğinin farkındaydı. Başını salladı. "Söyle onlara gitsinler," dedi ve protokol droidi de söylenileni çevirdi.

Obi-Wan bir taklada aralarındaki mesafeyi kapattı. Asajj Ventress olağanüstü derecede çevikti ama kızgınlığı sayesinde Obi-Wan az da olsa ondan hızlı hareket etmeyi başarmıştı. Ventress'in hamlesini savuşturduğu gibi kılıçlarını da kilitlemeyi başardı.

Ventress şaşırılmıştı ama ardından sağ elindeki kılıcı kurtarmayı başardı ve kafasını uçurmak için boynuna doğru savurdu.

Mantıklı düşünecek zaman yoktu, Obi-Wan eğildi ve döndü. Ventress sıçrayıp bir döner tekme attı ve Obi-Wan'ı dokun üzerine attı. Yere düşünce bir daha kalkmaya fırsat bulamamıştı ve şu an arkası dönük savaşıyordu, ileri geri dönerek mücadeleyi sürdürdü ama hareketleri o kadar kısıtlıydı ki bu şekilde giderse düello uzun sürmeyecekti. Umutsuzluğun ilk örneği onun duygusal kalkanını delerek kendisine bir yol buldu.

Obi-Wan dişlerini sıktı. Üstat Yoda'nın son günlerde sıkça dediği gibi, Karanlık taraf tüm galaksiyi örttü. Güçtür geleceği görebilmek.

Dokun altında suyun içinde olan Kit Fisto güçlükle hareket edebiliyordu. Kafasındaki ışın kılıcı yarası ölümcül olmasa da sezgileri hâlâ kendine gelememişti. Ama içgüdüleri onu arkadaşı Obi-Wan'ın tehlikede olduğu ve her ikisinin de canını kurtarmak için savaştığı yönünde uyardı. Işın kılıcını kullanabilecek kadar kendisine geldi.

Kılıcı açtı ve doku tutan ayakları kesti. Obi-Wan'la birlikte suya düşen Ventress şaşkınlıkla bağırdı. Kit yardım etmek istese de kımıldayacak hali yoktu. Yaralarına teslim oldu ve kendinden geçti.

Obi-Wan ilk iş olarak solunum cihazını ağızına taktı ve sonra da Ventress de aynı şeyin olmadığını

gördü. Onun iki elinde de kılıç vardı. Ventress'in kılıcını kapatıp kendi solunum cihazını almasına fırsat vermeden tepesine çöktü.

Jedi Şövalyeleri üç boyutta hareket edebilirdi, su altında da her açıdan saldırabilirlerdi ve Ventress savunma yapmakla nefes alabilmek için çırpınmak arasında kalmıştı.

Panikle kılıçlarından birini düşüren Ventress beklenmedik şekilde Obi-Wan'a saldırıp onu şaşırttı. Sonra da hemen geri yüzerek kendi solunum cihazını takacak zamanı kazandı.

Sonra da nefretle yanan gözleriyle ona doğru geldi.

İki su altı canavarı gibi birbirlerinin etrafında döndüler, ama ikisi de kendisine yabancı olan bir ortamdaydı. Mesele kimin diğerinden daha çabuk uyum sağlayacağıydı.

Kandır onu. Üst soldan saldırması için gardını indir. Onun beklediği gibi ben daha yavaş keseceğim hamleyi. Sonra X'Tinglerle yaptığım gibi geri çekileceğim. O da benim yaralı olduğum için böyle yaptığımı düşünecek. Ben de geri gideceğim. Beni bunu yaparken iki kez gördü.

Su bulanıktı ve gözlerine güvenmekle hata yapacağını anladı. Dur. Odaklanmayı bırak. O hareket ederken sen de suyun basıncındaki değişimi hisset. Güç'e güven.

Obi-Wan kendisine çarpan dalgaları hissetti ve bunun kendisini doğal akışı içinde taşımasına izin verdi. Işın kılıcını açtı ve nihayet ilk kez onu yaralamayı başardı.

Ventress'in yarası sağ kaburgalarının altındaydı, gözleri acı ve ani korkuyla büyüdü.

Obi-Wan geri çekilmek yerine aksine yaklaştı. Ventress ise ona bir kafa atıp solunum cihazını düşürmesine neden oldu. Ama kendi yaptığı ani hareket onu da şaşırtmış ve bunu fırsat bilen Obi-Wan onun da solunum cihazını düşürmesini sağlamıştı.

Şimdi ikisi de solunum cihazları olmadan suyun altındaydı. Suyun yüzeyine ilk çıkan alttan gelecek saldırıya karşı açık hale gelecekti. İlk vazgeçen kaybeden kişi olacaktı.

Pekala, Ventress. Bakalım hangimiz nefesini daha uzun süre tutacak?

Burası da her yer kadar ölmeye uygun bir yerdi. Eğer sonu böyle olacaksa Ventress'i de beraberinde götürmekte ne sakınca olabilirdi ki?

Ventress onun yüzünü gördü. Evet. Duris gibi. Şu an burada ölmeye hazırım. Seni öldürmek için ölmeye hazırım. Peki ya sen de aynısını söyleyebilir misin?

O sırada Obi-Wan kendisini suyun gücüne bırakıp onun yanına gitti. Kılıcı sanki her an her yerdeydi ve Ventress de yarası yüzünden eskisi kadar hızlı değildi.

Gözlerini fal taşı gibi açıp tek kılıcıyla kendisini savunuyordu.

Sonra Ventress'in içinde bir şey koptu sanki. Suyun içinde birden kabarcıklar saçtı ve ardından da kemerindeki bir şeyin düğmesine bastı. Çevresindeki su bir anda akik bir buluta dönüştü, sanki suya bir kutu mürekkep boşaltmıştı.

Bu karanlık ve kabarcıklar arasında Ventress gitmişti bile.

Üzerlerinden sular damlayan Obi-Wan ve Kit birbirlerine yardım ederek gölden çıktılar.

"İyi misin?" diye sordu Obi-Wan.

"Toparlarım," diye cevap verdi Nautolan. "O beni fazla hafife aldı."

Obi-Wan, dokun bacıklarını kesişini hatırladı ve başını salladı. "Bence de öyle, dostum. Gel."

Taşlara oyulmuş bir merdivenden çıktılar, Chikatlik'in iki kilometre kadar güneyindeki kovanın yüzeyine varmadan önce belki de yirmi kat kadar tırmanmaları gerekmişti. Obi-Wan ve Kit güney ufkunda çakan şimşekleri gördü. Bombardımanın şok dalgaları buldukları yere kadar bile erişiyordu.

"Bombardıman başlamış," dedi. "Kaybettik."

"Garip."

"Ne?"

"Ben saldırının daha güneybatıya olmasını bekliyordum."

"Haklısın," diye mırıldandı Obi-Wan. "Sanki Kibo yakınlarını vuruyorlar."

Mesafe ölçer bir dürbün çıkarıp baktı.

Dürbünle baktığında göğe yükselen alev ve dumanları görebiliyordu. Bulutlardan inen lazerlere ek olarak kara şekiller de vardı. Her yer alev alevdi.

"Yani?" diye sordu Kit.

Obi-Wan gözlerini kıstı. "Gerçekten garip. Gel."

Nihayet gemilerine vardıklarında yanıp sönen bir kontrol ışığı fark ettiler.

"Bir mesaj," dedi Obi-Wan.

"Bakalım neymiş."

"Senin acilen doktora ihtiyacın var."

"Kolay ölmem," dedi Kit. "Önce mesaja bak."

Obi-Wan tuşlara dokundu ve bir ARC subayının hologram'ı önlerinde belirdi.

"Jangotat," diye mırıldandı Kit.

Güçlü, esmer yüzü hırpalanmıştı, sol gözü kapalıydı ama yine de hafifçe gülümsüyordu. "Saygılar, General Kenobi. General Fisto. Ben A-Dokuz-Sekiz, yani sizin Jangotat deme nezaketini gösterdiğiniz kişi. Eğer bu mesajı aldıysanız en az biriniz hâlâ hayatta demektir. Bense çoktan ölmüş olacağım. Talimat'ı bir kenara bırakıp sizin doğrudan emrinize itaatsizlik ettim ve sonrasında olan her şeyin sorumluluğu bana aittir. Kardeşlerim beni engellemek için ellerinden geleni yaptılar. Kibo'daki Beş

Aile'nin sığınağına onları ele geçirme amacıyla gittim. Sizin yapabileceğiniz sınırlıydı ve bu yüzden de binlerce masum kişi ölecekti. Olaylar umduğum gibi gelişmedi. Ama sizin de muhtemelen şimdiye kadar öğrenmiş olacağınız gibi Beş Aile öldü -"

Kit fısıldadı, "Ölmüşler mi?"

"- öncelik sinyali kullanarak bombardımanın koordinatlarını Beş Aile'nin sığınağına çevirdim."

Demek ki... duman...

"Bu ne anlama gelir?"

"G'Mai Duris'in nasıl bir kadın olduğuna kaldı iş," dedi Obi-Wan.

Gözlerini kapattı. "Duris Vekil'dir ve kovan konseyinin başıdır. Beş Aile olmadığı zaman bu gezegendeki en güçlü kişi o olur... Ben de onunla anlaşabileceğimize inanıyorum. Amiral Baraka'yı ara."

"Binler mi?" dedi Kit hayretle. "Jangotat milyonları kurtardı."

"Ama bunu bilmiyordu. Ventress'in kodları değiştirdiğinden haberi yoktu. Verdiği kararın ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecek."

Obi-Wan ve Kit bir süre sustu. Ardından Obi-Wan kontrol panelinden Nexu'yu aradı.

Ertesi gün Zantay Hills'de, Jangotat'ın vasiyeti üzerine, Jedi'lar bu mesajı Sheeka Tull'a gösterdi.

"JK droidlerini dert etmeyin," diye devam etti Jangotat. "Onlar savaş alanında asla çalışmazlar. Bir dashta ile tanışan herkes onların katil değil de sadece şifacı olduklarını bilir. Thak Val Zsing kollarında paramparça olunca onu tutan JK'nın içindeki dashta aklını kaçırdı. Ben teknisyen değilim, bana nasıl olduğunu sormayın ama oldu, biliyorum. Güvenlik aracı olmak başka. İnsanları öldürmekse onlar için çok ağır bir şey. Uyuyan bir Rehber bile bu durumda çıldırabilir. Rehberler iyi ve basit yaratıklar. X'Tingleri ve dış dünyalıları bir araya getirmişler. X'Tingler verimsiz topraklar yüzünden kıtlıkla karşı karşıya kalan çiftçilere mantarları getirmiş. Eski usullerin bazılarını yeniden canlandırmışlar.

"Beş Aile'nin gerçeği bildiğini ve Kont Dooku'ya yalan söylediğini zannediyorum. Belki de ilk ödemeyi alıp Konfederasyon, droidleri savaş alanında denemeden önce kaçmayı planladılar, bedelini geride kalanlar ödeyecekti."

Obi-Wan ve Kit hayretle birbirlerine baktılar. Bu olayda başından beri doğruyu söyleyen tek kişi var mıydı? Akıl alır gibi değil. En üstten en alta kadar hepsi yalancı.

"Dönemeyeceğimi bilmek beni üzüyor, keşke dönebilseydim. Hayatımda ilk kez gerçekten geleceğin hayalini kurdum." Jangotat bir süre durdu. Düşüncelere dalmış gibiydi. Sonra devam etti. "Bu benim için çok zor. Ben konuşmasını iyi bilen biri değilimdir. Seninle karşılaşana kadar bir insan olduğumu bile bilmiyordum. Rütbem, görevim ve üniformam vardı. Sen bana bundan daha fazlası olduğumu gösterdin. Bir seri üretim hattında bir katilin kopyası olarak üretilmiş milyonlardan farklı biri. Kainattaki yerini bilmenin değeri büyüktür ve sen benim bunu keşfetmeme yardım ettin."

Üçü de tek kelime etmeden birbirlerine baktılar.

"Bilmen gereken bir şey var, eğer buradan sağ çıkabilseydim, eğer görevimi tamamlayıp geri dönebilseydim yine de GAR'a geri dönerdim. Belki senin için bunu anlamak çok güç ama doğru olduğuna inandığın şey için mücadele etmek harika bir duygu. Sheeka, eğer ben başka birisi olsaydım hayatımın kalanını seninle birlikte geçirmekten daha büyük bir mutluluk olmazdı benim için. Asker olarak görevimi tamamladığım zaman senin yanına dönmek isterdim. Eğer beni kabul edersen sana gelmeyi çok isterdim. Üzgünüm ama ben bir zamanlar tanıdığın kişi değilim -"

O Jango'yu tanıyordu. Mesele şimdi daha anlaşılır hale gelmişti.

"- seninle geçmişimiz ve geleceğimiz olamayacağı için üzgünüm." Sheeka tek kelime etmemiştir ama gözleri çok şey söylüyordu.

"Ben her şeyden önce bir askerim ve bu galakside bu askerin kalbini ellerinde tutan senden başkası olmadı."

Sheeka'nın Obi-Wan'ın omzunda ağlamasından başka, uzun süre odada kimsenin sesi çıkmadı.

Altlarında Chikatlik kaynıyordu. Obi-Wan için artık orijinal mimariyle dış dünyalıların yapılarını ayırt etmek daha kolay hale gelmişti. Kovan hâlâ yaşıyordu. Yaşayan diğer şeyler gibi büyüyüp değişebilirdi. Her şeye rağmen kovan ayakta kalmasını bilmişti.

O, Kit ve G'Mai Duris bir köprünün üzerinde durmuş, altlarında uzanan şehre bakıyorlardı. Sentetik hava akımları elbiselerini savuruyordu.

"Herkesin sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatına kaldığı yerden devam etmesi ne garip," dedi Duris.

"Öyle mi?"

"Debbikin, Por'Tens, kuzenim Quill ve Llitishi klanının yarısı. Ortadan kalktılar. Aile'den geri kalanlarsa birbirinin boğazına sarılmış, arta kalan kırıntıların peşindeler. Onlar savaşırken kovan konseyi iktidarı ele geçirdi. Cestus Cybernetics'in hayatta kalan yöneticileri artık bizimle adil şartlarda görüşmek zorundalar. Üç yüz yıllık hakimiyet sona erdi," dedi, "ve sanki kimsenin bundan haberi yok. Sanki kimse elde ettikleri özgürlüğün farkında değil ya da umursamıyor."

"Acaba?" dedi Kit.

"Evet, Üstat Fisto. Olabilecekleri kadar özgürler."

"Farklı bir şey," dedi Obi-Wan. "Ama hayranlık duyulacak bir liderleri var. Buraya geldiğimizden beri doğruyu söyleyen tek kişi sen oldun, düşmanlarına dahi. Sen, G'Mai Duris sıra dışı bir kadınsın."

Utanarak gözlerini kaçırdı. "Çok nazıksın. Üstat Kenobi, her şeye rağmen sonunda kazanmayı başardın. Bize Şansölye'nin ilk koşullarını tekrar sunarak büyük cömertlik sergiledin. Kindar olmama şaşırdım. Biz hiç de pazarlık yapabilecek konumda değildik."

"Ben pazarlıkçı değilim," dedi Obi-Wan. "Bu rol bana hiç uymuyor ve bıraktığım için de mutluyum. Vekil, görevim gereği seni aldattığım için çok üzgünüm."

"Bizler dost değildik, Üstat Kenobi. Senin eylemlerin zorunluluktan doğdu. Siyaset arenasında dürüstlük diğer bir pazarlık konusundan başka bir şey değildir."

"O zaman hayatımın kalanını dostlarım arasında geçirmek isterim." Gülüşüler. "Umarım seni her zaman bir dost olarak gördüğümü biliyorsundur," dedi. "Dostum." Durdu. "Pekala öyleyse," diyerek tekrar işe döndü. "Cumhuriyet kendi ordusu için bize hizmet droidi kontratı sunuyor. Bu sayede Cestus, Cumhuriyet'e bağlı tüm gezegenlerle tekrar ticaret yapabilecek hale gelecek." Tekrar durdu. "Ama artık JK üretmek yok. Eğer Şansölye sözünü tutarsa biz de güvendeyiz demektir."

"Şimdiki durumunuz hızlı bir çıkış olarak tarif edilebilir."

"Teşekkürler, Üstat Kenobi."

Bir fikri vardı. "Sizden bir iyilik istiyorum," dedi Obi-Wan.

"Nedir?"

"Bu savaşta pek çok kişi kendini feda etti," dedi. "oğu da öldü. Hayatta kalanlar ve esir olanlar için genel af istiyorum. Onlar toplumdandan dışlanmayacak. Bırakın onlar da hayatlarını yaşasınlar. Bu herkes için yeni bir başlangıç olsun. Bir şey daha..."

"Evet?"

"Örümceklerin mağaralarına geri dönmelerine izin verin. Yaşayacak yerleri kalmamış."

"Cestus'ta yaşanan sayısız talihsizlik için çok üzgünüm. Bizim kovanımız da çok hata yaptı ama ben bunları telafi etmek için elimden geleni yapacağım."

Jedi'lar için elveda deme vakti gelmişti. Desert Wind'den geriye kalanlar son bir kez daha mağaralara doluştular. Resta onlara Thal Val Zsing'in cesareti üzerine yazdığı şarkıyı söyledi. El çırpıldılar, selamlaştılar, sarılıp kucaklaştılar. Hayatta kalan askerler malzemelerini toplayıp Amiral Baraka'nın gönderdiği mekiğe taşıdılar.

"Üstat Kenobi?" dedi Sheeka Tull, sakın bir zamanda.

"Evet?"

Gözlerinin içine bakamadı. "Acaba yaptığım kötü ve bencilce bir şey miydi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayatımda eksik olduğumu düşündüğüm bir şeyi geri getirmek istedim. Uzun süre önce tanıdığım bir şeyi... birisini."

"Onu geri getirmeyi mi denedin?"

Başını salladı. "Şimdi farkına varıyorum ki yaptığım en büyük ikiyüzlülükmüş."

"Neden?"

"Onu ben uyandırdım, Üstat Kenobi. O tüm yaşamı boyunca tutarlı, kendisini ve hayatını amacına adanmış bir insandı."

Obi-Wan parmaklarını birbirine kavuşturdu. "Bana da tüm galaksiyi dolaşıp sonunda kendine bir yuva bulmuş bir adam gibi geliyor."

"Ama anlamıyor musun? Ne dediğinin farkındaydı. O görüntüyü göreceğimi ve geri dönemeyeceğini biliyordu. Tek isteği beni rahatlatmaktı o kadar." Başını bir o yana, bir bu yana salladı. "Biliyorum, biliyorum saçma geliyor ama yine de tümüyle haksız sayılmam."

Üzüntüyle ona baktı. "Söyle bana Jedi. Onu kaybetmeden hemen önce onu uyandırıp hayatın yaşamaya değer bir şey olduğuna inandırmam beni ne yapar?"

"Bir zamanlar bir adamı sevmiş ve tekrar sevmeye çalışan bir kadın."

Ona bakarken bir anda gözlerinden yaşlar boşaldı.

"Hiçbirimiz kalbimize hükmedemeyiz," dedi Obi-Wan. "Yapabileceklerimizi, yapacaklarımızı ve yapmamız gerekenleri yaparız... ahlakımız ve sorumluluklarımız çerçevesinde. İnsanı yalnızlığa da mahkum edebilir."

"Sen hiç..." diye başladı ama cümlesini bitiremedi.

"Evet," dedi ve başka bir şey söylemedi.

Sheeka Tull için bu tek kelime yeterli olmuştu.

"Bu nedenle," dedi Obi-Wan. "Güçlü olmalısın. Sanırım Jangotat senin sayende uyanık olarak

geçirdiği son günleri için sana minnettardır. Sana gelince senin tek suçun sevmekti."

Yaklaştı. Elini karnının üzerine koydu.

"Karnındaki çocuk için de güçlü olmalısın."

Hayretle gözlerini açtı. "Biliyor musun?"

Obi-Wan gülümsedi. "Güçlü bir çocuk sanırım. Ve bir numarası değil de adı var."

"Numara yok."

"Hayır."

Boş mağarada durdular. Yılan balıkları gitmişti. Bunun nedeni neydi? Yer sarsıntıları mı? Savaş söylentileri mi? Kimse bilmiyordu. Belki bir gün geri dönerlerdi. Belki de dönmezlerdi. İnsanlar onların değerli yeteneklerini kötüye kullanmışlardı ve hem insan hem de X'Tingler Rehberler'in gelip onlara tekrar yol göstermesini bekleyebilirdi. Burada yüz yıldan uzun bir süre en değerli varlıklarını, çocuklarını onlara sunmuşlardı. Bu yüzden de az daha hepsinin sonu geliyordu.

Gitmekle en iyisini yapmışlardı.

İkinci kampın dışındaki kayaların arasında Obi-Wan ve Kit, ARC'lerin içlerinden biri için düzenlediği cenaze törenine katıldılar. Sade bir törendi.

Üçü bir mezar kazıp Jangotat'ın naaşını içine yerleştirdi. Her biri mezara bir avuç toprak attılar. Sonra Forry konuştu, "Sudan doğduk, ateşte öleceğiz. Bedenimizden yıldızlar doğacak."

Törenden sonra Jedi'lar komandalara taştan, yıldızları işaret eden bir parmağı andıran, bir ant yapmaları için yardım ettiler. Bir süre orada durdular, mağaraya, kayalara, göğe baktılar ve bu mekanı hafızalarına kazıdılar.

Artık yapacak başka bir şeyleri kalmamıştı.

Gittiler.

Trillot yatağında dört dönüyor, kan ve yıkımla ilgili görüntüler aklından çıkmıyordu. Dağlar yıkıldı. Gezegenler yok oldu. Yıldızlar arasındaki uzay kana boyandı.

Aniden uyandı, rahatlamıştı. Sadece bir kabustu. Her zamanki sonu gelmeyen kabuslarından biri...

Kendine geldiğinde rahatlama hissi de geldiği gibi gitti. En büyük kabusu olan Asajj Ventress karşısında duruyordu.

"Rüyama girdin," dedi Ventress. "Ve ben de seni gördüm."

Elindeki tek kılıç üzerine indi.

Chikatlik'ten otuz kilometre uzakta iki nöbetçi Ventress'in gemisinin gölgesinde yatıyordu. Işın kılıcını kemerine koydu, rampayı tırmandı ve kalkış için hazırlık yapmaya başladı.

"Obi-Wan," dedi alçak sesle. Onun ölüsünü görmek istiyordu. Ama suda onu öldürmek üzereyken bile sarsılmamıştı. O...

Ellerine dikkat etti. Neden titriyorlardı? Bu alışık olduğu bir şey değildi. Kendisinin ne olduğunu çok iyi bilirdi ve bu kendisinden beklediği bir şey değildi.

Asajj Ventress uçuş için yapması gerekenlere odaklandı. Hazırlıkların ortasında ellerinin titremesinin durduğunu fark etti. Hareket. İhtiyacı olan şey buydu. İsteddiği şey buydu. Kont Dooku'nun incitici sözlerini dinleyip General Grievous'un önerdiği en tehlikeli görev için gönüllü olacak ve artık hangi gezegende hangi felaketlere yol açacaksa ancak bu şekilde huzuru bulacaktı.

Ventress, Chikatlik'in üzerindeki bulutların arasına karıştı ve gitti.

Ventress'in havalandığı pistin yakınındaki bir kayanın arkasından, korkudan titreyen Fizzik çıktı. Cestus'tan ayrılmanın zamanı gelmişti. Bu gezegen birden çok tehlikeli bir yer haline gelmişti. Keşke Trillot'un inine geri dönüp kardeşinin cesedi bulunmadan kredilerinden bir bölümünü alabilseydi.

Ama ceset Fizzik gitmeden önce bulunursa onun için sonu hiç de hayırlı olmazdı.

Ne yapmalı? Ne yapmalı?

Cesaret eksikliği fakirlik demektir.

Fizzik kararını verdi. Daha önce de fakir olmuştu ama hiç ölmemişti ve uzun süre böyle devam etmek istiyordu.

Dashta Dağları'na gece çöktü. Sheeka Tull herkesin gitmesini bekledi, sonra da Jangotat'ın mezarına gelip diz çöktü ve onunla vedalaştı.

Başını kaldırdı ve iki farklı yöne doğru giden gökyüzündeki iki ize baktı.

Sheeka karnına dokundu, hâlâ dümdüzdü ama artık içinde bir çocuk vardı. Onun ve Jango'nun çocuğu.

Hayır. Jango'nun değil. Jango başkaları için kendisini asla feda etmezdi. Jangotat onun gibi değildi. O daha iyi bir insandı.

Onun erkeğiydi.

Bir isim, bir numara değil, Jangotat. A-Dokuz-Sekiz.

Yemin ederim.